GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

SOȚIA DINTRE NOI

VP

Greer Hendricks and
Sarah Pekkanen

SOȚIA DINTRE NOI

Original: *The Wife Between Us* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ALINA SIMUȚ

virtual-project.eu

LITERA®

2018

PARTEA ÎNTÂI

PROLOG

Ea merge repede pe trotuar, părul blond îi saltă pe umeri, are obrajii îmbujorați și o geantă sport atârnând pe antebraț. Când ajunge la clădirea de apartamente în care locuiește, bagă mâna în poșetă și își scoate cheile. Strada este zgomotoasă și aglomerată, plină de taxiuri galbene grăbite, de navetiști care se întorc de la serviciu și de cumpărători care intră în magazinul alimentar de pe colț. Dar nu o scap deloc din ochi.

Se oprește la intrare și se uită scurt peste umăr. O sarcină electrică pare să pulseze în mine. Mă întreb dacă ea simte privirea mea insistentă. Detectarea privirii, așa se numește capacitatea noastră de a simți când cineva ne observă. Un întreg sistem al creierului uman este dedicat acestei moșteniri genetice de la strămoșii noștri, care s-au bazat pe această trăsătură ca să evite să devină pradă pentru animale. Mi-am cultivat acest tip de apărare în mine, senzația că mi se face pielea de găină, în timp ce capul mi se înalță instinctiv pentru a căuta o pereche de ochi. Am învățat pericolul de a respinge acest avertisment.

Dar ea se întoarce, pur și simplu, în direcția opusă, apoi deschide ușa și dispare înăuntru, fără să se uite câtuși de puțin în direcția mea.

Nu își dă seama ce i-am făcut.

Nu este conștientă de răul pe care i l-am cauzat; de dezastrul pe care l-am pus în mișcare.

Pentru această tânără frumoasă cu fața în formă de inimă și corpul atrăgător – femeia pentru care m-a părăsit soțul meu, Richard – sunt la fel de invizibilă precum porumbelul care își caută hrana pe trotuar, lângă mine.

Nu are nicio idee despre ce i se va întâmpla dacă va continua în felul acesta. Nici cea mai vagă idee.

1.

Nellie nu-și dădu seama ce o trezise. Dar, când deschise ochii, o femeie care purta rochia ei albă de mireasă, din dantelă, stătea lângă piciorul patului și se uita în jos, spre ea.

În gâtul lui Nellie se formă un țipăt și se repezi înainte după bâta de baseball proptită de noptieră. Apoi vederea i se adaptă la lumina cenușie a zorilor și bătăile inimii i se domoliră.

Scoase un hohot încordat de râs când își dădu seama că era în siguranță. Iluzia era doar rochia de mireasă, protejată de o husă de plastic și atârnată pe spatele ușii de la dulap, unde o pusese ieri după ce o ridicase de la magazinul cu rochii de mireasă. Corsajul și juponul erau umplute cu hârtie mototolită pentru a le menține forma. Nellie se lăsă înapoi pe pernă. Când respirația îi reveni la normal, verifică numerele albastre, pătrate, ale ceasului de pe noptieră. Din nou, era prea devreme.

Își întinse brațele deasupra capului și cu mâna stângă opri alarma înainte ca aceasta să sune zgomotos, simțind inelul de logodnă cu diamante pe care i-l dăduse Richard greu și străin pe degetul ei.

Chiar și când era copil, Nellie nu reușise niciodată să adoarmă cu ușurință. Mama ei nu avea răbdarea pentru ritualurile prelungite dinainte de culcare, dar tatăl ei o mângâia ușor pe spate, scriind propoziții peste țesătura cămășii ei de noapte. „Te iubesc” sau „Ești super specială”, scria el, iar ea încerca să ghicească mesajul. Alteori, trasa modele, cercuri, stele și triunghiuri – cel puțin până când părinții ei divorțaseră și el se mutase când ea avea nouă ani. Apoi obișnuia să stea singură în patul ei de o persoană, sub pătura cu dungi roz și mov, și să se uite îndelung la pata de igrasie care îi urâțea tavanul.

Când, într-un final, ațipea, dormea bușteан vreo șapte sau opt ore – atât de profund și fără vise, încât mama ei trebuia câteodată să o scuture bine ca să o trezească.

Dar, după o noapte de octombrie, în ultimul an la colegiu, lucrul acesta se schimbase brusc.

Insomnia i se agravase, iar somnul începuse să-i fie întrerupt de vise intense și treziri abrupte. O dată, coborâse la micul dejun în casa sororității ei, iar o colegă de la Chi Omega îi spusese că strigase ceva de neînțeles. Nellie încercase să ignore problema: „Sunt doar stresată de examenele finale. Se știe că examenul la Statistică psihologică este foarte greu”. Apoi plecase de la masă ca să-și mai pună o ceașcă de cafea.

După aceea, se forțase să meargă la consiliera de la colegiu, dar, în ciuda încercărilor blânde ale femeii de a o îndupleca, Nellie nu putuse să vorbească despre noaptea călduroasă de toamnă timpurie, care începuse cu sticle de votcă și râsete și se încheiase cu sirene de poliție și disperare. Nellie se întâlnise de două ori cu terapeuta, dar își anulase a treia programare și nu se mai întorsese niciodată.

Nellie îi spusese lui Richard câteva detalii când se trezise dintr-unul din coșmarurile ei repetate, ca să-i simtă brațele strânse în jurul ei și vocea profundă șoptindu-i în ureche: „Ești cu mine, iubito. Ești în siguranță”. Lipită de el, simțise o siguranță după care își dăduse seama că tânjise întreaga ei viață, chiar înainte de incident. Cu Richard alături, Nellie reușise, în cele din urmă, să se predea, din nou, stării vulnerabile de somn profund. Parcă s-ar fi stabilizat terenul instabil de sub picioarele ei.

Noaptea trecută totuși, Nellie fusese singură în apartamentul ei de la parterul clădirii din piatră roșie. Richard era în Chicago, cu afaceri, iar cea mai bună prietenă și colega ei de cameră, Samantha, dormise la noul ei iubit. Zgomotele

New York-ului pătrundeau prin pereți: sunetele claxoanelor, strigăte ocazionale, un lătrat de câine… Chiar dacă rata infracțiunilor din Upper East Side era cea mai scăzută din cartier, bare de oțel protejau ferestrele și trei încuietori întăreau ușa, inclusiv cea solidă pe care Nellie o instalase după ce se mutase acolo. Totuși, avusese nevoie de încă un pahar de Chardonnay înainte de a putea să adoarmă.

Nellie își frecă ochii încețoșați și coborî ușor din pat. Își puse halatul flaușat, apoi se uită din nou la rochie, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să mai elibereze spațiu în șifonierul ei mic, ca să încapă. Dar fusta era atât de voluminoasă! La magazinul cu rochii de mireasă, înconjurată de suratele ei bufante și pline de paiete, păruse elegant de simplă, ca un coc simplu printre coafuri elaborate. Dar, alături de talmeș-balmeșul de haine și de raftul fragil de cărți de la IKEA din dormitorul ei înghesuit, părea să se apropie periculos de costumația unei prințese Disney.

Totuși, era prea târziu să o schimbe. Nunta se apropia cu repeziciune și fiecare detaliu era la locul lui, inclusiv figurinele din vârful tortului – o mireasă blondă și mirele ei chipeș, încremeniți într-un moment perfect.

— Dumnezeule, chiar seamănă cu voi doi, remarcase Samantha când Nellie îi arătase o poză cu figurinele *vintage* din porțelan, pe care i-o trimisese Richard prin e-mail. Figurinele aparținuseră părinților lui, și Richard le recuperase din boxa de la subsolul clădirii în care se afla apartamentul său, după ce o ceruse în căsătorie. Sam strâmbase din nas. Te-ai gândit vreodată că e prea frumos ca să fie adevărat?

Richard avea treizeci și șase de ani, cu nouă ani mai mult decât Nellie, și era un manager de succes al unui fond speculativ. Avea constituția vânoasă a unui alergător și un zâmbet larg aflat în

contradicție cu ochii lui intenși de un albastru marin.

La prima lor întâlnire, o dusese la un restaurant franțuzesc și discutase, ca un mare cunoscător, despre vinurile albe, de Burgundia, cu somelierul. La a doua întâlnire, într-o sâmbătă în care ningea, îi spusese să se îmbrace cu haine călduroase și își făcuse apariția cu două sănii din plastic verde strălucitor. „Știu cel mai bun deal din Central Park”, spusese el.

Purtase o pereche de blugi decolorați și arătase la fel de bine în ei ca în costumele lui bine croite.

Nellie nu glumise când răspunsese la întrebarea lui Sam spunând:

— În fiecare zi.

Nellie își înăbuși un alt căscat, în timp ce coborî tiptil cele șapte trepte până în bucătăria mică și îngustă, simțind linoleumul rece sub picioarele goale. Aprinse lumina de deasupra capului, observând că Sam nu fusese – din nou – atentă după ce își îndulcise ceaiul cu miere. Lichidul vâscos se prelinsese pe o parte a borcanului și un gândac de bucătărie se zbătea în balta lipicioasă de chihlimbar. Chiar și după atâția ani trăiți în Manhattan, priveliștea încă o îngrețoșa. Nellie luă din chiuvetă una dintre cănile murdare ale lui Sam și prinse gândacul sub ea. „Să se ocupe ea de el”, se gândi. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, își deschise laptopul și începu să-și verifice e-mailul – un cupon de la Gap; mama ei, care se părea că devenise vegetariană, cerându-i lui Nellie să se asigure că avea să fie un meniu fără carne la cina de nuntă; o notificare că plata cu cardul de credit era scadentă.

Nellie își turnă cafeaua într-o cană decorată cu inimioare și cuvintele „Cea mai bună profesoară din lume” – ea și Samantha, care preda și ea la grădinița Learning Ladder, mai aveau o duzină de căni aproape identice înghesuite în dulap – și sorbi recunoscătoare. Avea zece întâlniri de primăvară

părinți-profesor, programate astăzi pentru grupa ei de elevi de trei ani, numită Ursuleții. Fără cofeină, ar fi în pericol să adoarmă în „colțul tăcut”, iar ea avea nevoie să fie în formă. Primii părinți erau familia Porter, care se îngrijoraseră recent de lipsa de creativitate în stilul lui Spike Jonze, cultivată la orele ei. Îi recomandaseră să înlocuiască casa mare de păpuși cu un cort indian uriaș și continuaseră prin trimiterea unui link către catalogul magazinului Land of Nod, unde se vindea pentru 229 de dolari.

Avea să-i lipsească familia Porter doar un pic mai puțin decât gândacii, când se va muta cu Richard, se gândi Nellie. Se uită la cana Samanthei, simți un ghimpe de vinovăție și folosi un șervețel ca să scoată repede gândacul și să tragă apa după el, în toaletă.

Telefonul mobil sună în timp ce pornea dușul. Se înfășură într-un prosop și se grăbi în dormitor să-și ia geanta. Dar telefonul nu era acolo; Nellie îl rătăcea mereu. În cele din urmă, îl scoase dintre pliurile păturii.

— Alo?

Niciun răspuns.

ID-ul apelantului arăta un număr ascuns. O clipă mai târziu, pe ecran îi apăru o notificare pentru mesageria vocală. Apăsă un buton ca să asculte, dar auzi doar un sunet slab și ritmic. Respirație.

Un televânzător, își spuse în timp ce aruncă telefonul înapoi pe pat. Nu era mare lucru. Reacționa exagerat, așa cum făcea ea câteodată. Era pur și simplu copleșită. La urma urmei, în următoarele săptămâni, urma să își împacheteze lucrurile din apartament, să se mute cu Richard și să țină în mână un buchet de trandafiri albi, în timp ce se îndrepta spre noua ei viață. Schimbarea era tulburătoare și ea se confrunta cu multe schimbări dintr-odată.

Totuși, era al treilea apel în tot atâtea săptămâni.

Aruncă o privire la ușa de la intrare. Zăvorul din oțel era tras.

Se îndreptă spre baie, apoi se întoarse, își luă telefonul mobil și îl duse cu ea. Îl așeză pe marginea chiuvetei, închise ușa, apoi își aruncă prosopul pe suport și intră în cabina de duș. Se dădu un pas înapoi când o lovi jetul prea rece de apă, apoi reglă robinetul și își frecă mâinile de brațe.

Aburul umplu spațiul mic și ea lăsă jetul de apă să cadă peste nodurile din umeri și în jos, pe spate. Urma să își schimbe numele de familie după nuntă. Poate își va schimba și numărul de telefon.

Se îmbrăcase cu o rochie de in și își întindea rimelul peste genele blonde – singurele dăți când se farda mai mult sau purta haine drăguțe la serviciu era când avea întâlniri cu părinții și în ziua absolvirii – când îi vibră telefonul mobil, zgomotul puternic și metalic pe chiuveta de porțelan. Tresări, iar periuța de la rimel se mișcă în sus, lăsându-i un semn negru lângă sprânceană.

Se uită și văzu un mesaj de la Richard:

„Abia aștept să te văd diseară, frumoaso. Număr minutele. Te iubesc”.

În timp ce se holba la cuvintele logodnicului ei, eliberă aerul care păruse că îi rămăsese blocat în piept toată dimineața.

„Și eu te iubesc”, îi scrise și ea.

Avea să-i spună despre telefoane în seara aceea. Richard îi va turna un pahar cu vin și îi va ridica picioarele în poala lui în timp ce stăteau de vorbă. Poate că el va găsi o modalitate să identifice numărul ascuns. Termină cu pregătirile, apoi își luă geanta grea de umăr și ieși în lumina slabă a soarelui de primăvară.

2.

Mă trezește sunetul strident al ceainicului mătușii Charlotte. Lumina slabă a soarelui se strecoară prin lamelele jaluzelelor, proiectând dungi slabe peste corpul meu, în timp ce stau ghemuită ca un copil în pântecul mamei. Cum se poate să fie deja dimineață? Chiar și după luni în care am dormit singură într-un pat de o persoană – nu în patul uriaș pe care l-am împărțit cândva cu Richard –, încă mai dorm doar pe partea stângă. Cearșafurile de lângă mine sunt reci. Îi fac loc unei fantome.

Dimineața este perioada cea mai urâtă, fiindcă, pentru un scurt moment, am mintea limpede. Amânarea e atât de crudă. Mă cuibăresc sub cuvertura din petice, simțindu-mă ca și cum o greutate mare mă țintuiește acolo.

Chiar acum, Richard este probabil cu înlocuitoarea mea cea tânără și drăguță, cu ochii lui albaștri ca marea ațintiți asupra ei, în timp ce vârful degetelor lui îi urmărește curbura obrazului. Câteodată aproape că îl pot auzi rostind lucrurile plăcute pe care obișnuia să mi le șoptească mie.

„Te ador. O să te fac foarte fericită. Tu ești lumea mea”.

Inima îmi zvâcnește în piept, fiecare bătaie constantă e aproape dureroasă. „Inspiră adânc”, îmi reamintesc. Nu funcționează. Niciodată nu funcționează.

Când o urmăresc pe femeia pentru care m-a lăsat Richard, sunt întotdeauna uimită de cât de blândă și de nevinovată este. La fel cum eram și eu când m-am întâlnit prima dată cu Richard, și el mi-a luat fața între palme cu atâta gingășie de parcă ar fi fost o floare delicată pe care îi era frică să nu o rănească.

Chiar și în acele luni amețitoare, de început, uneori părea ca și cum – *el* – ar fi fost puțin regizat. Dar nu conta. Richard era grijuliu, charismatic, educat. M-am îndrăgostit de el

aproape imediat. Și nu m-am îndoit niciodată de faptul că și el m-a iubit.

Dar acum a terminat-o cu mine. M-am mutat din casa noastră cu patru dormitoare, în stil colonial, cu intrările ei arcuite și peluza de un verde intens. Trei dintre acele dormitoare au rămas goale pe toată durata căsniciei noastre, dar menajera tot făcea curățenie în ele în fiecare săptămână. Eu întotdeauna găseam o scuză ca să ies din casă când ea deschidea ușile acelea.

Sirena unei ambulanțe cu douăsprezece etaje mai jos mă îndeamnă, în cele din urmă, să cobor din pat. Fac duș, apoi îmi usuc părul și observ că mi se văd rădăcinile. Scot o cutie de Clairol, șaten caramel, de sub chiuvetă ca să-mi amintesc să le acopăr în seara asta. S-au dus zilele când plăteam – nu, când Richard plătea – sute de dolari pentru un tuns și un vopsit.

Deschid șifonierul vechi din lemn de cireș pe care mătușa Charlotte l-a cumpărat de la GreenFlea Market și l-a recondiționat chiar ea. Înainte aveam un dressing mai mare decât camera în care stau acum. Cu bare întregi de umerașe cu rochii organizate după culoare și anotimp. Teancuri de blugi de designer în diferite nuanțe. Un curcubeu de cașmir acoperea un perete.

Obiectele acelea nu au însemnat niciodată mult pentru mine. De obicei purtam doar pantaloni de yoga și un pulover confortabil. Ca un navetist care se întoarce seara acasă, mă schimbam într-o ținută mai stilată cu puțin înainte ca Richard să vină acasă.

Acum însă, sunt recunoscătoare că, atunci când Richard mi-a cerut să plec din casa noastră din Westchester, am luat cu mine câteva geamantane cu hainele mele mai elegante. În calitate de agent de vânzări la Saks pe etajul al treilea cu mărcile de designer, depind de comisioane, așa că este vital să proiectez o imagine aspirațională. Mă holbez în dulap la rochiile aliniate cu o precizie aproape

militară și aleg una Chanel de culoarea oului de măcăleandru. Unul dintre nasturii cu emblema mărcii este îndoit și atârnă mai mult decât ultima oară când am purtat-o, cu o viață în urmă. Nu am nevoie de un cântar care să-mi arate că am pierdut prea multă greutate; la un metru și șaizeci și șapte, mi-e largă chiar și mărimea 36.

Intru în bucătărie, unde mătușa Charlotte mănâncă iaurt grecesc cu afine proaspete și o sărut, simțindu-i pielea de pe obraz fină ca pulberea de talc.

— Vanessa. Ai dormit bine?

— Da, mint eu.

Ea stă în fața blatului de la bucătărie, desculță și în costumul ei lejer de tai chi, privind prin ochelari și mâzgălind o listă de cumpărături pe spatele unui plic vechi în timp ce-și mănâncă micul dejun. Pentru mătușa Charlotte, elanul este cheia sănătății emoționale. Mă îndemnă mereu să o însoțesc la o plimbare prin SoHo sau la o prelegere de artă la Y sau la un film la Lincoln Center… dar știu că activitatea nu mă ajută. La urma urmei, gândurile obsesive te pot urmări oriunde.

Ciugulesc o bucată de pâine prăjită din cereale integrale și îmi îndes în geantă un măr și un baton proteic pentru prânz. Îmi dau seama că mătușa Charlotte se simte ușurată că mi-am găsit o slujbă și asta nu doar pentru că pare că, în sfârșit, îmi revin. I-am perturbat stilul de viață; în mod normal, ea își petrece diminețile într-un dormitor suplimentar care are și rol de atelier artistic, împrăștiind uleiuri bogate pe pânze, creând lumi de vis care sunt cu mult mai frumoase decât cea în care locuim. Dar ea nu se plânge niciodată. Când eram mică și mama avea nevoie de ceea ce consideram că sunt zilele ei „cu luminile stinse”, o sunam pe mătușa Charlotte, sora ei mai mare. Nu era nevoie decât de cuvintele șoptite: „Se odihnește din nou”, și mătușa apărea, aruncându-și pe podea geanta cu lucrurile pentru noapte și

întinzându-se cu mâinile pătate de vopsea, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare care mirosea a ulei din semințe de in și a levănțică. Neavând copii, ea a avut flexibilitatea de a-și proiecta propria viață. A fost marele meu noroc faptul că m-a pus în centrul vieții ei când aveam cea mai mare nevoie de ea.

— Brie… pere… șoptește mătușa Charlotte în timp ce notează produsele pe listă, cu scrisul ei de mână plin de bucle și vârtejuri.

Părul ei gri metalic este ridicat într-un coc dezordonat, și masa aranjată eclectic în fața ei – un castron din cobalt, o cană de ceramică violetă, o lingură de argint – pare a fi decorul pentru o pictură cu natură moartă. Apartamentul cu trei dormitoare a ajuns să fie scump de când mătușa Charlotte și unchiul Beau, care a murit cu ani în urmă, l-au cumpărat în acest cartier înainte ca prețurile la imobiliare să crească vertiginos, dar are aerul unei ferme boeme vechi. Pardoseala din lemn e în pantă și scârțâie, și fiecare cameră este vopsită într-o culoare diferită – galben ca piciorul-cocoșului, albastru safir, verde ca menta.

— Un alt salon diseară? întreb, iar ea încuviințează din cap.

De când locuiesc cu ea, am avut tot atâtea șanse să găsesc un grup de studenți în anul I la NYU câte ar avea un critic de artă de la *New York Times* împreună cu câțiva proprietari de galerii să se adune în camera ei de zi.

— Lasă-mă pe mine să iau vinul în drum spre casă, mă ofer eu.

Este important ca mătușa Charlotte să nu mă considere o povară. Ea e tot ce mi-a mai rămas.

Amestec în ceașcă și mă întreb dacă Richard îi face noii lui iubiri cafea și i-o aduce la pat, unde ea stă somnoroasă la căldură, sub plapuma pufoasă pe care o împărțeam noi cândva. Îi văd buzele cum se arcuiesc într-un zâmbet în timp ce ridică

așternuturile pentru el. Eu și Richard făceam deseori dragoste dimineața.

„Indiferent ce se întâmplă în restul zilei, cel puțin avem asta”, obișnuia el să spună. Simt cum mi se strânge stomacul și dau la o parte pâinea prăjită. Arunc o privire în jos la ceasul Cartier Tank, un cadou de la Richard cu ocazia celei de-a cincea noastre aniversări și îmi trec degetul peste marginea fină din aur.

Încă îl simt cum îmi ridică brațul ca să mi-l strecoare pe încheietură. Câteodată sunt sigură că disting pe îmbrăcămintea mea – chiar dacă a fost curățată – o adiere de parfum de citrice de la săpunul L’Occitane cu care se spăla el. Simt că e întotdeauna legat de mine, la fel de apropiat, și totuși diafan ca o umbră.

— Cred că ar fi bine să vii cu noi diseară.

Îmi ia o clipă să mă dumiresc.

— Poate, îi spun, știind că nu voi face acest lucru.

Ochii mătușii Charlotte sunt blânzi; mai mult ca sigur își dă seama că mă gândesc la Richard. Totuși, nu e la curent cu adevărata poveste a căsătoriei noastre. Ea crede că el a umblat după una mai tânără, dându-mă la o parte, urmând tiparul atât de multor bărbați dinaintea lui. Ea crede că sunt o victimă; doar o altă femeie răpusă de apropierea vârstei de mijloc.

Compasiunea ar dispărea din expresia ei dacă ar cunoaște rolul meu în despărțirea noastră.

— Trebuie să plec, îi spun. Dar trimite-mi mesaj dacă mai ai nevoie de ceva de la magazin.

Am obținut slujba de vânzătoare cu doar o lună în urmă și mi s-au dat deja două avertismente din cauza întârzierilor. Am nevoie de o modalitate mai bună de a adormi; pilulele pe care mi le-a prescris medicul mă fac să mă mișc încet dimineața. Nu am mai muncit de aproape un deceniu. Dacă pierd slujba asta, cine altcineva o să mă mai angajeze?

Îmi arunc peste umăr geanta grea cu pantofii Jimmy Choo, aproape noi, deasupra, îmi leg șireturile la perechea mea uzată de Nike și îmi pun căștile. Ascult podcasturi de psihologie în timp ce parcurg cele cincizeci de străzi până la Saks; auzind obsesiile altor oameni mă mai îndepărtez câteodată de ale mele.

Soarele discret care m-a salutat când m-am trezit m-a păcălit să cred că se încălzea afară. Mă pregătesc sufletește pentru mușcătura vântului tăios de primăvară târzie, apoi îmi încep lunga călătorie pe jos din Upper West Side până în Midtown Manhattan.

*

Prima mea clientă este o doamnă bancher de investiții care se prezintă drept Nancy. Are o slujbă solicitantă, explică ea, dar întâlnirea pe care o avea programată în acea dimineață a fost anulată pe neașteptate. Este minionă, cu ochii depărtați, cu o tunsoare scurtă la spate și pe laterale, mai lungă în vârful capului, iar silueta ei băiețească face o provocare din încercarea de a-i găsi ceva care să i se potrivească. Mă bucur de această distragere a atenției.

— Trebuie să mă îmbrac astfel încât să eman forță, altfel nu mă vor lua în serios, spune ea. Adică uită-te la mine. Încă mi se mai cere cartea de identitate când intru undeva!

În timp ce o îndepărtez ușor de un costum gri cu pantaloni, observ că unghiile îi sunt roase până la carne. Ea vede unde mi s-a oprit privirea și își îndeasă mâinile în buzunarele de la blazer. Mă întreb cât va rezista la slujba aceasta. Poate că va găsi alta – ceva în servicii, poate, care să aibă de-a face cu mediul sau cu drepturile copiilor – înainte ca acest domeniu să-i taie elanul.

Mă duc la o fustă creion, cu bluză de mătase cu model.

— Poate ceva mai viu colorat? îi sugerez.

În timp ce ne mișcăm încoace și încolo, ea povestește despre cursa de biciclete Five Boro la care speră să participe luna viitoare, în ciuda lipsei de antrenament, și de întâlnirea pe nevăzute pe care colega ei dorește să i-o aranjeze. Aleg mai multe articole de îmbrăcăminte, aruncându-i priviri pe furiș ca să-i apreciez mai bine forma și nuanța pielii.

Apoi observ un uimitor tricot alb-negru Alexander McQueen, cu model floral, și mă opresc. Ridic o mână și o trec ușor de-a lungul țesăturii, inima începând să-mi bată cu putere.

— Asta e drăguță, spune Nancy.

Închid ochii și îmi amintesc o seară când am purtat o rochie aproape identică.

Richard a venit acasă cu o cutie albă mare, legată cu o fundă roșie. „Poart-o diseară”, mi-a spus el, în timp ce eu defilam cu ea. „Arăți minunat”. Am băut șampanie la gala Alvin Ailey și am râs cu colegii lui. Și-a pus mâna pe spatele meu. „Lasă cina”, mi-a șoptit la ureche. „Hai să mergem direct acasă”.

— Ești bine? întreabă Nancy.

— Da, îi răspund, dar gâtul meu amenință să se strângă în jurul cuvintelor. Rochia aceea nu e potrivită pentru tine.

Nancy se uită surprinsă, și îmi dau seama că vorbele mele au sunat prea dur.

— Asta.

Întind mâna după o rochie dreaptă clasică, roșie.

Mă îndrept spre cabina de probă, cu hainele cântărind greu în mâinile mele.

— Cred că sunt suficiente, pentru început.

Atârn obiectele de îmbrăcăminte pe bara de lângă un perete, străduindu-mă să mă concentrez la ordinea în care simt că ar trebui să le încerce ea, începând cu o jachetă liliachie, care îi pune în evidență pielea măslinie. Cel mai bine e să începi cu jachetele, am aflat cu timpul, deoarece clienta nu este nevoită să se dezbrace ca să le probeze.

Găsesc o pereche de ciorapi lungi și de pantofi cu toc astfel încât ea să-și poată da seama mai bine cum îi stau fustele și rochiile, apoi schimb câteva mărimi, în cele din urmă, Nancy alege jacheta, două rochii – inclusiv cea roșie – și un costum bleumarin. Chem un croitor să-i tivească fusta de la costum și mă scuz, spunându-i lui Nancy că mă duc la casă să-i fac bonul.

În schimb, mă simt atrasă de rochia alb cu negru. Sunt trei pe bară. Le iau în brațe și le duc în depozit, ascunzându-le în spatele unui șir de haine cu defecte.

Mă întorc cu cartea de credit a lui Nancy și cu bonul chiar când ea își pune la loc hainele de lucru.

— Mulțumesc, spune Nancy. Nu le-aș fi ales niciodată pe astea, dar sunt de-a dreptul încântată că le voi purta.

Asta îmi place cu adevărat la slujba mea – să îmi fac clienții să se simtă bine. Faptul că probează haine și cheltuiesc bani le face pe majoritatea femeilor să se întrebe: „Par grasă? Merit asta? Oare eu sunt?” Cunosc bine acele îndoieli pentru că am fost de multe ori în interiorul cabinei de probă, încercând să-mi dau seama cine ar trebui să fiu.

Pun hainele noi ale lui Nancy într-o sacoșă și i-o dau, și, pentru o clipă, mă întreb dacă mătușa Charlotte are dreptate. Dacă o să continui să merg mai departe, poate că mintea mea va urma, în cele din urmă, imboldul corpului.

După ce pleacă Nancy, mai ajut câteva cliente, apoi mă întorc la cabinele de probă, ca să recuperez articolele nedorite. În timp ce netezesc hainele pe umerașe, aud fără să vreau două femei care vorbesc în cabinele învecinate.

— Uh, această Alaïa arată îngrozitor. Sunt atât de balonată. Știam că ospătărița aia minte când a spus că sosul de soia are puțin sodiu.

Recunosc imediat inflexiunile din sud: Hillary Searles, soția lui George Searles, unul dintre colegii lui Richard. Eu și Hillary am participat împreună la numeroase dineuri și evenimente de-a lungul anilor. Am auzit-o exprimându-și opiniile despre școlile publice și cele private, despre dieta Atkins față de Zone, și despre St. Barts față de Coasta Amalfi. Nu suport să o ascult astăzi.

— Iu-hu! Este vreo vânzătoare pe aici? Avem nevoie de alte mărimi, strigă o voce.

Se deschide o ușă de la o cabină de probă și apare o femeie. Seamănă atât de mult cu Hillary, chiar și la buclele roșcate, încât nu poate să fie decât sora ei.

— Domnișoară, ne poți ajuta? Se pare că cealaltă vânzătoare a dispărut complet.

Înainte să pot răspunde, văd o strălfulgerare portocalie, iar Alaïa care a cauzat atât de multă supărare este azvârlită pe deasupra cabinei de probă.

— Aveți mărimea 42 la modelul ăsta?

Dacă Hillary cheltuiește 3.100 de dolari pe o rochie, merită să suport pentru comision întrebările cu care mă va bombarda.

— Dați-mi voie să verific, răspund. Dar Alaïa nu este cea mai îngăduitoare marcă, indiferent ce ai mâncat la prânz… Pot să vă aduc numărul 44 în caz că vă este mică.

— Vocea ta mi se pare atât de cunoscută.

Hillary aruncă o privire afară, ascunzându-și trupul umflat de sodiu în spatele ușii. Scoate un sunet strident și fac un efort să stau în continuare acolo în timp ce se uită uimită la mine.

— Ce cauți aici?

Sora ei intervine:

— Hill, cu cine vorbești?

— Vanessa e o veche prietenă. E căsătorită – uh, a fost căsătorită – cu unul dintre partenerii lui George. Așteaptă o clipă, fată! Lasă-mă să pun niște haine pe mine.

Când apare din nou, mă sufocă într-o îmbrățișare, înghițindu-mă în același timp în parfumul ei floral.

— Arăți diferit! Ce s-a schimbat? Își pune mâinile în șolduri, și mă forțez să-i îndur privirea cercetătoare. În primul rând, destrăbălată mică, ai slăbit atât de mult. Tu n-ai avea nicio problemă să porți Alaïa. Așadar, acum lucrezi aici?

— Da. Mă bucur să te văd…

Nu am fost niciodată atât de recunoscătoare să fiu întreruptă de soneria unui telefon mobil.

— Alo, ciripește Hillary. Ce? Febră? Sunteți sigură? Vin imediat. Se întoarce spre sora ei. Era asistenta de la școală. Crede că Madison este bolnavă. Sincer, trimit un copil acasă și dacă are nasul înfundat. Se apleacă să mă mai îmbrățișeze o dată și cercelul ei cu diamant mă zgârie peste obraz. Hai să ne întâlnim cândva la prânz și să povestim pe îndelete. Sună-mă!

În timp ce Hillary și sora ei trăncănesc spre lift, zăresc o brățară din platină pe scaunul din cabină. O ridic și mă grăbesc să o ajung din urmă pe Hillary. Sunt pe punctul de a o striga pe nume când îi aud vocea plutind înapoi spre mine.

— Biata de ea, îi spune surorii ei, și simt milă adevărată în tonul ei. El a luat casă, mașinile, totul…

— Serios? Nu l-a dat în judecată?

— A transformat totul într-un dezastru.

Hillary ridică din umeri.

Mă simt ca și cum m-aș fi izbit de un perete invizibil.

O urmăresc cum se îndepărtează. Când apasă butonul să cheme liftul, mă întorc să strâng mătăsurile și pânzeturile aruncate pe podeaua cabinei. Dar, mai întâi, îmi strecor brățara de platină pe încheietura mâinii.

*

Cu puțin timp înainte ca mariajul nostru să se termine, eu și Richard am dat o petrecere la noi

acasă. Aceea a fost ultima dată când am văzut-o pe Hillary. Seara aceea a început într-o notă stresantă când nici mâncarea de la firma de catering, nici personalul angajat nu au venit la timp. Richard era nervos – pe ei, pe mine că nu i-am programat să vină cu o oră mai devreme, pe situație –, dar a pășit vitejește în spatele unui bar improvizat în camera noastră de zi, amestecând martini și gin tonic, dându-și capul pe spate și râzând când unul dintre partenerii lui i-a dat bacșiș o bancnotă de douăzeci. Eu mă plimbam printre oaspeți murmurând scuze pentru roata nepotrivită de Brie și triunghiul de brânză cheddar maturată pe care le servisem eu, promițând că mâncarea adevărată avea să vină în curând.

— Iubito? Poți să aduci câteva sticle de Raveneau 2009 din pivniță? îmi strigase Richard din cealaltă parte a încăperii. Am comandat o ladă săptămâna trecută. Sunt pe raftul din mijloc al frigiderului cu vinuri.

Eu am încremenit, simțindu-mă ca și cum ochii tuturor erau ațintiți asupra mea. Hillary fusese la bar. Probabil ea era cea care ceruse vinul acela vechi; era preferatul ei.

Îmi aduc aminte cum mă mișcam parcă cu încetinitorul spre subsol, amânând momentul când aveam să fiu nevoită să-i spun lui Richard, în fața tuturor prietenilor și a partenerilor lui de afaceri ceea ce deja știam: nu era vin Raveneau în pivnița noastră.

•

Petrec următoarea oră sau cam așa ceva așteptând după o bunică care are nevoie de o ținută nouă pentru botezul nepoatei care-i va purta numele și încropind o garderobă pentru o femeie care pleacă într-o croazieră în Alaska. Îmi simt corpul ca nisipul ud; licărirea de speranță pe care am simțit-o după ce am ajutat-o pe Nancy s-a stins.

De data asta, o văd pe Hillary înainte să-i aud vocea. Se apropie în timp ce pun la loc o fustă pe

un umeraș.

— Vanessa! strigă ea. Mă bucur atât de mult că mai ești aici. Te rog spune-mi că ai găsit…

Se întrerupe brusc când privirea îi cade asupra încheieturii mele. Scot repede brățara.

— Nu am… Eu… îmi făceam griji să o las la biroul de obiecte pierdute… M-am gândit că te vei întoarce după ea sau, dacă nu, urma să te sun eu.

Înnegurarea dispare din ochii lui Hillary. Mă crede. Sau cel puțin încearcă.

— Fiica ta e bine?

Hillary încuviințează din cap.

— Cred că micuța șarlatană a vrut doar să chiulească de la ora de matematică. Chicotește și își răsucește brățara grea din platină pe încheietura mâinii. Mi-ai salvat viața. George mi-a dat-o cu doar o săptămână în urmă, de ziua mea. Îți imaginezi cum ar fi fost să-i spun că am pierdut-o? Ar fi divor…

Se face roșie în obraji în timp ce își ferește privirea. Îmi amintesc că Hillary nu a fost niciodată rea. Mai demult, chiar mă făcea uneori să râd.

— Ce mai face George?

— E foarte ocupat! Știi cum e.

Încă o pauză scurtă.

— L-ai văzut pe Richard în ultima vreme?

Încerc să vorbesc pe un ton indiferent, dar nu reușesc. Foamea mea de informații despre el e evidentă.

— Oh, din când în când.

Aștept, dar e limpede că ea nu vrea să dezvăluie mai multe.

— Ei bine, voiai să încerci rochia aceea de la Alaïa?

— Ar trebui să plec. O să mă întorc altă dată, draga mea.

Dar simt că Hillary nu va face asta. Ceea ce vede în fața ei – nasturele îndoit de pe Chanel-ul de doi ani, coafura căreia i-ar fi prins bine o mână

de profesionist – este o priveliște despre care Hillary speră cu înfrigurare că nu e molipsitoare.

Îmi oferă cea mai scurtă îmbrățișare, apoi dă să plece. Dar se întoarce.

— Dacă aș fi fost eu… Se încruntă; ceva o frământă. Ia o hotărâre. Ei bine, presupun că aș vrea să aflu. Ceea ce urmează îmi dă senzația unui tren care dă năvală. Richard s-a logodit. Vocea ei pare să plutească spre mine de la o mare depărtare. Îmi pare rău… Mă gândeam doar că poate nu ai auzit și se pare că…

Urletul din capul meu înăbușă restul cuvintelor ei. Încuviințez din cap și mă dau înapoi.

„Richard s-a logodit. Soțul meu chiar o să se însoare cu ea”.

Mă îndrept spre cabina de probă. Mă proptesc de un perete și alunec pe podea, mocheta îmi zgârie coapsele în timp ce mi se ridică rochia. Apoi îmi sprijin capul în mâini și încep să plâng în hohote.

3.

Pe o parte a vechii biserici cu turlă care adăpostea Learning Ladder se aflau trei pietre de mormânt de la începutul secolului, roase de vreme și ascunse de coroanele copacilor. Cealaltă parte ascundea un mic loc de joacă cu o groapă de nisip și o structură pentru cățărat albastră cu galben. Simboluri ale vieții și morții plasate la cele două capete ale bisericii care fusese martoră la nenumărate ceremonii desfășurate în onoarea ambelor evenimente.

Una dintre pietrele de mormânt are inscripționat numele Elizabeth Knapp. Murise când avea vreo douăzeci de ani și mormântul ei era așezat puțin mai într-o parte față de celelalte. Nellie alese drumul mai lung, așa cum făcea întotdeauna,

pentru a evita să treacă prin micul cimitir. Totuși, se gândi la femeia cea tânără.

Era posibil ca viața ei să fi fost întreruptă brusc de boală sau la naștere. Sau de un accident.

Oare fusese căsătorită? Avusese copii?

Nellie își puse geanta ca să deschidă încuietoarea electronică de la gardul care încercuia locul de joacă, în timp ce vântul foșnea printre copaci. Elizabeth avusese douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani; Nellie nu-și aducea bine aminte. Detaliul acesta începu, brusc, să nu-i dea pace.

Porni spre cimitir să verifice, dar clopotul bisericii sună de opt ori, iar acordurile profunde și sumbre vibrară prin aer amintindu-i că peste cincisprezece minute aveau să înceapă întâlnirile cu părinții. Un nor acoperi soarele, iar temperatura scăzu brusc.

Nellie se întoarse și păși pe poartă, închizând-o după ea, apoi dădu la o parte prelata de protecție care acoperea groapa de nisip, astfel încât aceasta să fie pregătită când copiii aveau să iasă la joacă. O rafală tăioasă amenință să smucească un capăt al acesteia. Ea se luptă cu el, apoi trase deasupra un ghiveci greu de flori, pentru a-l fixa.

Se grăbi în clădire și coborî scările până la subsol, unde se afla grădinița. Aroma bogată, intensă de cafea anunța că Linda, directoarea, ajunsese deja. În mod obișnuit, Nellie și-ar fi lăsat lucrurile în sala de clasă înainte să o salute pe Linda. Dar astăzi ocoli sala ei goală și continuă să meargă pe hol, spre lumina galbenă care se revărsa din biroul Lindei, simțind nevoia de a vedea o față cunoscută.

Nellie intră și descoperi nu doar cafea, ci și o tavă cu produse de patiserie. Împăturind șervețele de hârtie în formă de evantai lângă un teanc de pahare din polistiren, era Linda, al cărei păr negru strălucitor, tuns bob, și costum cu pantaloni gri trupe, strâns cu o curea din piele de crocodil nu ar

fi fost nepotrivite la ședința unui consiliu de administrație. Linda nu se îmbrăca așa doar pentru părinți – chiar și în ziua consacrată excursiilor, ea arăta pregătită pentru o ședință foto.

— Spune-mi că aceia nu sunt croasanți cu ciocolată.

— De la Dean and DeLuca, confirmă Linda. Servește-te.

Nellie oftă. Chiar în dimineața aceea, cântarul arătase că mai avea încă două kilograme și ceva – ei bine, aproape patru – de pierdut înainte de nuntă.

— Haide, o îndemnă Linda. Am suficiente ca să-i îndulcesc și pe părinți.

— Aceștia sunt părinți din Upper East Side, glumi Nellie. Nimeni nu va mânca dulciuri cu carbohidrați. Se uită din nou la platou. Poate doar jumătate.

Tăie unul în două cu un cuțit de plastic. Luă o mușcătură în timp ce se întoarse în sala de clasă. Încăperea nu era extravagantă, dar era spațioasă și ferestrele înalte lăsau să intre și ceva lumină naturală. Covorul moale, având pe margini un model cu trenul alfabetului, era locul în care ursuleții ei stăteau cu picioarele încrucișate – la ora la care se spuneau povești; în zona de bucătărie, își puneau bonețele de bucătari și zăngăneau vase și tigăi; iar în colțul cu costume existau de toate, de la halate de medic până la tutuuri de balerină și o cască de astronaut.

Mama ei o întrebase odată pe Nellie de ce nu dorise să devină o profesoară „adevărată” și nu înțelesese de ce Nellie se arătase jignită de întrebare.

Să simtă mâinile acelea încrezătoare, durdulii în mâinile ei; momentul acela în care un copil descifra litere pe o pagină ca să pronunțe un cuvânt pentru prima dată și își ridica privirea spre Nellie cu uimire; prospețimea cu care copiii

interpretau lumea – cum putea să explice cât de prețioase i se păreau toate acelea?

Pur și simplu știuse dintotdeauna că își dorea să predea, așa cum unii puști se simt meniți să devină scriitori sau artiști.

Nellie își linse o firimitură de pe vârful degetului, apoi își scoase agenda din poșetă împreună cu un teanc de „rapoarte de evaluare școlară" pe care să le distribuie. Părinții plăteau 32.000 de dolari pe an pentru a-și trimite copiii aici timp de câteva ore pe zi; familia Porter, cea care trimisese linkul cu cortul, nu era singura care își dorea ca lucrurile să fie făcute într-un anume fel. În fiecare săptămână, Nellie primea e-mailuri, așa cum primise recent unul de la familia Levine care cerea fișe de lucru suplimentare pentru micuța și talentata Reese. Numerele de telefon mobil ale educatoarelor erau tipărite în cartea de telefoane a școlii în caz de urgență, dar unii părinți aveau o idee foarte vagă despre definiția cuvântului „urgență". O dată Nellie primise un apel la cinci dimineața deoarece Bennett vomitase în timpul nopții, și mama lui era curioasă ce mâncase la școală cu o zi înainte.

Sunetul acela brusc, strident, în întuneric o făcuse pe Nellie să aprindă toate luminile din cameră chiar și după ce își dăduse seama că apelul era inofensiv. Își consumase explozia de adrenalină reorganizându-și lucrurile în dulap și în sertarele de la comodă.

— Ce divă! spusese colega ei de cameră, Sam, când Nellie îi povestise despre apelul telefonic. De ce nu îți închizi telefonul când te duci la culcare?

— Bună idee, mințise Nellie, știind că nu avea să urmeze niciodată sfatul.

Ea nu asculta muzică tare în timp ce alerga, nici în drum spre locul de muncă. Și niciodată nu se întorcea pe jos acasă singură noaptea târziu.

Dacă se apropia vreo amenințare, își dorea să fie avertizată.

Nellie mâzgălea câteva notițe finale la biroul ei când auzi o bătaie la ușă, ridică privirea și îi văzu pe soții Porter, el într-un costum bleumarin cu dungulițe, iar ea într-o rochie trandafirie. Arătau ca și cum ar fi mers la un concert simfonic.

— Bine ați venit! spuse ea în timp ce se apropiară și dădură mâna cu ea. Vă rog, luați loc.

Își reținu un zâmbet când se chinuiră să-și găsească echilibrul pe niște scaune pentru copii în jurul unei măsuțe. Și Nellie stătea pe unul, dar deja era obișnuită cu el.

— Deci, după cum știți, Jonah este un băiețel minunat, începu ea.

Toate ședințele ei începeau pe un ton ca din Lake Wobegon[1], dar, în cazul lui Jonah, era adevărat. Peretele dormitorului lui Nellie era decorat cu picturi create de elevii ei preferați, inclusiv desenul în care Jonah o înfățișase ca femeie-bezea.

— Ați observat cum ține creionul? întrebă doamna Porter, scoțând din geantă un caiet și un stilou.

— Hmm, nu…

— Are pronație, o întrerupse domnul Porter. Făcu o demonstrație luând stiloul soției sale. Vedeți cum i se curbează mâna așa? Sunteți de părere că ar trebui să-l înscriem la terapie ocupațională?

— Dar are doar trei ani și jumătate.

— Trei ani și nouă luni, o corectă doamna Porter.

— Exact, spuse Nellie. Foarte mulți copii nu și-au dezvoltat bine abilitățile motorii la vârsta aceasta ca să…

— Sunteți din Florida, nu-i așa? întrebă domnul Porter.

Nellie clipi.

— De unde… Iertați-mă, de ce mă întrebați?

Era imposibil să le fi spus soților Porter de unde era ea. Avea întotdeauna grijă să nu dezvăluie prea

mult despre viața ei personală.

Nu era dificil de evitat întrebările odată ce învățai trucurile. Când cineva te întreba despre copilăria ta, le spuneai despre căsuța din copac pe care ți-o construise tatăl tău și despre pisica neagră care credea că este câine și se ridica în două labe și cerea o recompensă. Dacă era adus în discuție colegiul, te concentrai asupra sezonului pe care echipa de fotbal l-a încheiat neînvinsă, a slujbei cu jumătate de normă la restaurantul din campus, unde ai pornit odată un mic incendiu în timp ce făceai pâine prăjită și debarasai mesele. Spune povești colorate, lungi, care distrag atenția de la faptul că, de fapt, nu împărtășești nimic. Evită detalii precise care te vor face să fii individualizată în mulțime. Păstrează ambiguitatea în legătură cu anul în care ai absolvit. Minte, însă doar atunci când este absolut necesar.

— Ei bine, lucrurile sunt diferite aici, în New York, spunea domnul Porter.

Nellie se uită cu atenție la el. Era cel puțin cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ea, iar accentul lui sugera că se născuse în Manhattan. Viețile lor nu ar fi avut cum să se intersecteze până acum. De unde ar fi putut afla?

— Nu vrem ca Jonah să rămână în urmă, spuse domnul Porter lăsându-se pe spate, în scaunul lui, apoi se aplecă în față ca să nu-l răstoarne.

— Ceea ce soțul meu încearcă să explice, interveni doamna Porter, este că ne vom depune dosarul pentru grădiniță la toamnă. Avem în vedere școlile de elită.

— Înțeleg. Nellie se concentră din nou. Ei bine, este, cu siguranță, decizia dumneavoastră, dar poate veți dori să mai așteptați un an.

Știa că Jonah era deja înscris la ore de mandarină, karate și lecții de muzică. Îl văzuse de două ori căscând săptămâna aceasta și frecându-se la ochii care păreau somnoroși. Cel puțin avea

suficient timp să construiască castele de nisip și turnuri din cuburi, cât timp era aici.

— Vreau să vă spun ceva ce s-a întâmplat când unul dintre colegii lui a uitat să-și aducă prânzul, începu Nellie. Jonah s-a oferit să îl împartă cu el, iar asta demonstrează că e capabil de multă empatie și bunătate…

Vocea nu i se mai auzi când celularul domnului Porter începu să sune.

— Da, spuse el.

Se uită în ochii lui Nellie, susținându-i privirea, îl întâlnise doar de două ori până atunci, la Noaptea Părinților și la ședința din toamnă. Atunci nu o fixase cu privirea, nici nu se purtase ciudat.

Domnul Porter flutură din mână, dând de înțeles că puteau să continue. Oare cu cine vorbea?

— Faceți evaluări frecvente ale copiilor? întrebă doamna Porter.

— Poftim?

Doamna Porter zâmbi, iar Nellie observă că rujul ei se potrivea perfect cu nuanța rochiei.

— La Școala Smith se fac. În fiecare trimestru. Pregătire academică, cercuri restrânse de pre-lectură bazate pe abilități, exerciții preliminare de înmulțire timpurie…

„Înmulțire?”

— Eu chiar îmi evaluez elevii.

Nellie simți că i se îndreaptă spatele.

— Cred că glumești, spuse domnul Porter la telefon.

Ea își simți din nou privirea îndreptându-se spre el.

— Nu despre înmulțire… despre, hm… abilități de bază, cum ar fi număratul și recunoașterea literelor, spuse Nellie. Dacă vă veți uita pe spatele raportului de evaluare școlară, veți vedea… am… categorii.

Se lăsă un moment de tăcere în timp ce doamna Porter citi cu atenție notițele lui Nellie.

— Spune-i lui Sandy să continue. Nu pierde clientul. Domnul Porter închise și clătină din cap dezaprobator. Am terminat aici?

— Ei bine, îi spuse doamna Porter lui Nellie, sunt sigură că sunteți ocupată.

Nellie zâmbi, ținându-și buzele strânse. „Da”, ar fi vrut ea să spună. „Sunt ocupată. Ieri am frecat covorul acela după ce un puști a vărsat ciocolată cu lapte pe el. Am cumpărat o pătură moale pentru colțul liniștit, astfel încât băiatul vostru suprasolicitat să poată dormi. Am făcut trei schimburi de noapte săptămâna aceasta la un restaurant unde sunt chelneriță pentru că ceea ce câștig aici nu-mi acoperă cheltuielile de întreținere – și tot am intrat pe ușile astea la opt în fiecare dimineață cu energie pentru copiii voștri”.

Se întorcea spre biroul Lindei să-și ia cealaltă jumătate de croasant când auzi vocea răsunătoare a domnului Porter:

— Mi-am uitat sacoul.

Intră din nou în sala de clasă și îl luă de pe spătarul scaunului mic.

— De ce ați crezut că sunt din Florida? spuse brusc Nellie.

El ridică din umeri.

— Nepoata mea a făcut școala acolo, la Universitatea Grant. Cred că cineva a menționat că și dumneavoastră ați mers acolo.

Informația aceea nu era în biografia ei de pe site-ul grădiniței. Nu avea nimic cu emblema colegiului ei – nici măcar o bluză de trening, un breloc sau un fanion.

Mai mult ca sigur că Linda le spusese soților Porter despre calificările ei – păreau genul de părinți care își doreau să știe, își zise Nellie.

Totuși, îl privi cu mai multă atenție, încercând să-și imagineze o femeie tânără cu trăsăturile lui. Nu-și putea aminti de nicio colegă cu numele de familie Porter. Dar asta nu însemna că nu stătuse în

spatele ei la cursuri sau nu încercase să intre în sororitatea ei.

— Ei bine, imediat trebuie să înceapă următoarea mea ședință, așa că…

Se uită la holul gol, apoi din nou la ea.

— Sigur. Ne vedem la absolvire.

Fluieră în timp ce se îndepărtă pe hol. Nellie îl urmări până când dispăru pe ușă.

•

Richard rareori vorbea despre fosta lui soție, așa că Nellie știa puține lucruri despre ea: aceasta locuia în continuare în New York. Ea și Richard se despărțiseră cu puțin timp înainte ca el s-o cunoască pe Nellie. Era drăguță, cu păr negru lung și o față îngustă – Nellie făcuse o căutare pe Google și găsise o poză în miniatură, neclară, a ei la un eveniment de caritate.

Iar ea întârzia în permanență, un obicei care îl iritase pe Richard.

Nellie alergă pe ultima stradă spre restaurantul italienesc, deja regretând cele două pahare de Pinot Grigio pe care le băuse cu educatoarele copiilor de trei și de patru ani, ca răsplată pentru faptul că supraviețuiseră întâlnirilor cu părinții. Își împărtășiseră povești de război; Marnie, a cărei sală de clasă era lângă cea a lui Nellie, a fost declarată câștigătoare deoarece doi părinți își trimiseseră bona, care nu vorbea foarte bine limba engleză, ca să-i reprezinte la întâlnire.

Nellie pierduse noțiunea timpului până când își verificase telefonul mobil în drum spre baie. Când ieșise din cabină, o femeie aproape că se izbise de ea. „Scuze”, spusese Nellie, în mod reflex. Se dăduse într-o parte, dar își scăpase geanta, împrăștiindu-i conținutul pe podea. Femeia călcase pe dezordinea aceea fără să spună vreun cuvânt și intră repede într-o cabină de toaletă. („Manierele!”, își dorise să o admonesteze educatoarea din Nellie în timp ce îngenunchease să-și recupereze portofelul și cosmeticele.)

Ajunse la restaurant cu unsprezece minute întârziere și deschise ușa grea din sticlă când șeful de sală își ridicase privirea din caietul de rezervări cu coperte din piele.

— Mă întâlnesc cu logodnicul meu, spuse ea gâfâind.

Nellie cercetă sala, apoi îl văzu pe Richard ridicându-se de pe scaunul lui de la o masă de pe colț. Câteva linii fine îi încadrau ochii, iar la tâmple fire argintii îi apăruseră în părul negru. O măsură cu privirea din cap până în picioare și îi făcu glumeț cu ochiul. Ea se întrebă dacă avea vreodată să înceteze să mai simtă fluturași în stomac de fiecare dată când îl vedea.

— Scuze, spuse ea când se apropie.

El o sărută în timp ce îi trase scaunul, iar ea inspiră parfumul lui proaspăt cu aromă de citrice.

— Totul e în regulă?

Oricine ar fi întrebat lucrul acesta aproape ca o formalitate. Dar privirea lungă a lui Richard rămase fixată asupra ei; Nellie știa că pe el chiar îl interesa răspunsul ei.

— O zi nebună. Nellie se așeză oftând. Întâlniri cu părinții. Când vom fi de cealaltă parte a mesei aceleia pentru Richard Junior, adu-mi aminte să le spun mulțumesc profesorilor.

Își netezi rochia peste picioare în timp ce Richard întinse mâna după sticla de Veridicchio care se răcea într-o frapieră. Pe masă, o lumânare ardea încet, aruncând un cerc auriu pe fața de masă de culoare crem.

— Doar o jumătate de pahar pentru mine. Am băut ceva cu colegele. A făcut cinste Linda; a spus că e răsplata noastră după luptă.

Richard se încruntă.

— Păcat că n-am știut. N-aș fi comandat o sticlă, îi făcu un semn discret ospătarului și ceru un San Pellegrino. Câteodată te apucă durerea de cap dacă bei în timpul zilei.

Ea zâmbi. Era unul dintre primele lucruri pe care i le spusese lui vreodată.

Stătea lângă un soldat în timpul unui zbor din sudul Floridei după ce își vizitase mama. Se mutase în Manhattan ca s-o ia de la capăt imediat după absolvirea colegiului. Dacă mama ei nu ar mai fi locuit în orașul natal al lui Nellie, ea nu s-ar mai fi întors niciodată acolo.

Înainte ca avionul să decoleze, se apropiase stewardesa. „Este un domn la clasa întâi care ar vrea să vă ofere locul”, îi spusese ea tânărului soldat, care se ridicase și spusese: „Grozav!”

Apoi Richard venise pe culoar. Nodul de la cravată îi era slăbit, ca și cum avusese o zi lungă. Ținea un pahar cu băutură și o servietă din piele. Îi întâlnise privirea lui Nellie și îi zâmbise călduros.

— A fost un gest foarte frumos din partea ta.

— Nu-i mare lucru, spuse Richard în timp ce se așeză lângă ea.

Apoi începuseră anunțurile de securitate. Câteva clipe mai târziu avionul decolă.

Nellie se prinsese de rezemătoarea pentru braț când se zguduiseră într-un gol de aer. Vocea groasă a lui Richard, aproape de urechea ei, o surprinsese:

— E la fel ca atunci când treci cu mașina peste o groapă. E o chestie perfect sigură.

— Știu, e logic.

— Dar nu te ajută. Poate asta o va face.

Îi dăduse paharul lui, și ea observase că degetul inelar îi era gol. Ezită.

— Câteodată mă apucă durerea de cap dacă beau în timpul zilei.

Avionul huruise, iar ea luase o înghițitură mare.

— Bea-l pe tot. O să mai comand unul… sau poate ai prefera un pahar cu vin?

El ridică sprâncenele întrebător și ea observă cicatricea argintie în formă de semilună de lângă tâmpla lui dreaptă.

Nellie încuviințase din cap.

— Mulțumesc.

Niciodată până atunci nu încercase cineva care stătea alături de ea să o liniștească în timpul unui zbor; de obicei oamenii se uitau în altă parte sau frunzăreau o revistă în timp ce Nellie se lupta singură cu panica.

— Știi, înțeleg despre ce e vorba, spusese el. Eu reacționez așa când văd sânge.

— Serios?

Avionul trepidase ușor, aripile înclinându-se spre stânga. Ea închisese ochii și înghițise în sec.

— Îți povestesc despre ce e vorba, dar trebuie să promiți că nu-ți vei pierde respectul față de mine.

Ea încuviințase din nou din cap, nedorind ca vocea lui liniștitoare să se oprească din vorbit.

— Deci, în urmă cu câțiva ani, unul dintre colegii mei a leșinat și s-a lovit cu capul de marginea unei mese de conferință în mijlocul unei întâlniri… Bănuiesc că avea tensiunea scăzută. Ori asta, ori faptul că ședința l-a plictisit într-atât încât l-a făcut să intre în comă.

Nellie deschisese ochii și izbucnise în râs. Nu-și putea aduce aminte de ultima dată când făcuse asta într-un avion.

— Le spun tuturor să se dea înapoi, iau un scaun și-l ajut pe individ să stea pe el. Strigam după cineva să aducă apă când văd tot sângele acela. Și brusc încep să mă simt amețit, de parcă aveam să leșin și eu. Aproape că îl împing pe individul rănit de pe scaun ca să mă pot așeza eu, și, dintr-odată, toată lumea îl ignoră și încearcă să mă ajute pe mine.

Avionul se stabilizase. Se auzise un clinchet fin și o stewardesă își făcuse apariția pe intervalul dintre scaune, oferind căști. Nellie dăduse drumul brațului de la scaun și se uitase la Richard. El îi zâmbea larg.

— Ai supraviețuit, suntem printre nori. Zborul ar trebui să fie destul de lin de aici înainte.

— Mulțumesc. Pentru băutură și poveste… Nu ți-ai pierdut cavalerismul, în ciuda leșinului.

Două ore mai târziu, Richard îi povestea lui Nellie despre slujba lui de manager de fond speculativ și îi dezvăluia că avea o slăbiciune pentru educatoare de când una îl ajutase să pronunțe sunetul „r”:

— Datorită ei, nu m-am prezentat ca „Icead”.

Când ea îl întrebase dacă avea rude în New York, el scuturase din cap.

— Doar o soră mai mare care trăiește în Boston. Părinții mei au murit cu mulți ani în urmă. Își împreunase mâinile și se uitase în jos la ele. Un accident de mașină.

— Și tatăl meu a murit.

El se uitase lung la ea.

— Am un pulover vechi de-al lui… Încă îl mai port câteodată.

Tăcuseră amândoi preț de o clipă, apoi stewardesa instruise pasagerii să-și închidă măsuțele rabatabile și să-și ridice scaunele în poziție complet verticală.

— Ți-e frică de aterizare?

— Poate îmi poți spune o altă poveste ca să mă ajuți să trec cu bine peste asta.

— Hm. Nu-mi vine niciuna în minte acum. De ce nu-mi dai numărul tău, în caz că îmi vine vreo idee?

Scosese un stilou din buzunarul de la costum, iar ea își înclină capul să îl scrie pe un șervețel, părul ei lung și blond căzându-i înainte, în fața umerilor.

Richard întinsese mâna și își trecuse ușor degetele de-a lungul lungimii lui înainte de a i-l da înapoi în spatele urechii.

— E atât de frumos. Să nu-l tai niciodată.

4.

Stau pe podeaua cabinei, parfumul persistent de trandafiri amintindu-mi de o nuntă. Înlocuitoarea mea va fi o mireasă frumoasă. Mi-o imaginez uitându-se în sus la Richard, promițând să-l iubească și să-l cinstească așa cum am făcut și eu.

Aproape că îi pot auzi vocea. Știu cum sună. Câteodată o sun, dar folosesc telefonul de rezervă cu număr ascuns. „Salut”, începe mesajul ei. Tonul ei e lipsit de griji, zglobiu. „Îmi pare rău că nu pot răspunde!”

Oare chiar îi pare rău? Sau e triumfătoare? Relația ei cu Richard este acum publică, deși a început când el și cu mine eram încă căsătoriți. Am avut probleme. Oare nu toate cuplurile au probleme, după ce se estompează strălucirea lunii de miere? Totuși, niciodată nu m-aș fi așteptat să-mi spună atât de repede să mă mut din casă. Să șterg urmele relației noastre.

E ca și cum ar vrea să pretindă că nu am fost niciodată căsătoriți. Ca și cum nu aș exista.

Oare ea se gândește vreodată la mine și se simte vinovată pentru ce a făcut?

Aceste întrebări mă frământă în fiecare seară. Câteodată, după ce stau trează ore în șir, cu cearșafurile răsucite în jurul meu, închid ochii, aproape pe punctul de a ceda somnului, și apoi fața ei îmi apare în minte.

Mă ridic în capul oaselor și scotocesc după pastilele din sertarul de la noptieră. Mestec una, în loc s-o înghit, ca să își facă efectul mai repede.

Mesajul ei de întâmpinare de la mesageria vocală nu-mi dă niciun indiciu despre sentimentele ei.

Dar când am urmărit-o cu privirea într-o seară când era cu Richard, arăta strălucitoare.

Mă dusesem la restaurantul nostru preferat din Upper East Side. O carte de dezvoltare personală îmi recomandase să vizitez locuri dureroase din trecutul meu, ca să eliberez puterea pe care o au asupra mea și să recuperez sentimentul că orașul e

al meu. Așa că am mers pe jos până la cafeneaua unde Richard și cu mine am băut cafea cu lapte și am citit împreună New *York Times* și am trecut pe lângă biroul lui Richard, unde compania lui organiza petreceri extravagante de Crăciun în fiecare decembrie și am trecut printre arbuștii de magnolie și liliac din Central Park. Mă simțeam mai rău cu fiecare pas pe care îl făceam. Era o idee groaznică; nu-i de mirare că acea carte zăcuse pe raftul cu reduceri.

Totuși, am mers mai departe, intenționând să-mi închei turul cu o băutură la barul-restaurant unde eu și Richard ne sărbătoriserăm ultimele noastre aniversări. Atunci i-am văzut.

Poate încerca și el să recupereze locul acela.

Dacă aș fi mers puțin mai repede, am fi ajuns la intrare aproape în același moment. În schimb, eu m-am ascuns după o vitrină și m-am uitat pe după colțul acesteia. Am întrezărit niște picioare bronzate, niște forme seducătoare și zâmbetul scurt al lui Richard când i-a deschis ușa.

Firește, soțul meu o dorea. Care bărbat n-ar fi dorit-o? Era apetisantă ca o piersică coaptă.

M-am apropiat pe furiș și m-am uitat prin fereastra înaltă din podea până în tavan cum Richard i-a comandat iubitei lui ceva de băut – se părea că îi place șampania iar ea a băut lichidul auriu dintr-o cupă delicată.

Nu puteam să-l las pe Richard să mă vadă; nu ar fi crezut că era o coincidență. Îl mai urmărisem înainte, desigur. Sau, mai degrabă, îi urmărisem pe amândoi.

Totuși, picioarele mele refuzau să se miște. Am sorbit-o cu lăcomie din priviri când și-a încrucișat picioarele și crăpătura rochiei a lăsat să i se vadă coapsa.

El stătea lipit de ea, aplecându-se în timp ce brațul i se arcuia peste spătarul scaunului. Părul îi era mai lung și îi atingea gulerul costumului la spate; îi stătea bine. Avea aceeași expresie leonină

pe care ajunsesem să o recunosc când încheia o afacere mare, una pe care o urmărise luni la rând.

Ea și-a dat capul pe spate și a râs la o replică de-a lui.

Mi-am strâns pumnii și unghiile mi-au intrat în carne; nu mai fusesem îndrăgostită de nimeni înainte de Richard. În acel moment mi-am dat seama că nici nu mai urâsem pe cineva vreodată.

— Vanessa?

Vocea din fața cabinei de probă mă scoate din amintiri. Accentul britanic îi aparține șefei mele, Lucille, o femeie care nu este cunoscută pentru răbdarea ei.

Îmi trec degetele pe sub ochi, conștientă că mi s-a întins rimelul.

— Strângeam lucrurile! am spus cu voce răgușită.

— O clientă are nevoie de ajutor cu hainele de la Stella McCartney. O să faci mai târziu ordine aici.

Mă așteaptă să ies. Nu am timp să-mi aranjez fața, să șterg semnele suferinței mele și, în plus, geanta mi-e în vestiarul angajaților.

Deschid ușa, iar ea face un pas în spate.

— Ești bine?

Sprâncenele ei perfect arcuite se ridică.

Profit de ocazie.

— Nu sunt sigură. Doar… doar că mi-e cam greață…

— Poți lucra până la sfârșitul programului? Tonul lui Lucille nu trădează nicio urmă de compasiune, și mă întreb dacă această greșeală va fi ultima pentru mine. Răspunde înainte să apuc eu să fac asta: Nu, ai putea fi contagioasă. Ar trebui să pleci.

Încuviințez din cap și mă grăbesc să-mi iau geanta. Nu vreau să se răzgândească.

Cobor pe scările rulante până la etajul întâi și văd frânturi din reflexia mea răvășită în oglinzile

pe lângă care trec.

„Richard este logodit”, îmi șoptește mintea mea.

Mă îndrept grăbită spre ieșirea personalului, abia oprindu-mă ca paznicul să-mi caute în geantă și mă reazem de zidul magazinului ca să-mi pun tenișii. Mă gândesc să iau un taxi, dar ceea ce a spus Hillary este adevărat. Richard a luat casa noastră din Westchester și apartamentul din Manhattan pe care îl avea din perioada de burlăcie, cel în care dormea în nopțile când avea întâlniri târzii. Cel în care o găzduise pe ea. El a luat mașinile, acțiunile, economiile. Eu nici măcar nu am ripostat. Nu intrasem cu nimic în căsnicia aceea. Nu lucrasem. Nu adusesem copii pe lume. Îl amăgisem.

Nu fusesem o soție bună.

Totuși, acum mă întreb de ce am acceptat mica sumă forfetară pe care mi-o oferise Richard. Noua lui mireasă va pune masa cu porțelanurile pe care le alesesem eu. Se va cuibări aproape de el pe canapeaua din piele întoarsă pe care am ales-o eu. Va sta alături de el, cu mâna pe piciorul lui, izbucnind în râsul ei răgușit în timp ce el va schimba în viteza a patra în Mercedesul nostru.

Un autobuz trece greoi și scuipă fum fierbinte pe țeava de eșapament. Dâra cenușie pare să se așeze în jurul meu. Mă îndepărtez de clădire și merg pe Fifth Avenue. Două femei cu sacoșe mari de cumpărături în mâini aproape că mă doboară pe trotuar. Un om de afaceri trece pe lângă mine, cu telefonul mobil lipit de ureche, cu o expresie concentrată pe chip. Traversez strada și un biciclist trece cu viteză pe lângă mine, la doar câțiva centimetri depărtare. Strigă ceva în urma lui.

Orașul se strânge în jurul meu; am nevoie de spațiu. Traversez 59th Street și intru în Central Park.

O fetiță cu codițe împletite se minunează de un balon în formă de animal, legat de încheietura mâinii ei, și mă uit după ea. Ar fi putut fi a mea.

Dacă aș fi rămas însărcinată, poate aș mai fi cu Richard. Poate că nu ar fi vrut să mă lase să plec. Am fi putut veni aici să ne întâlnim cu tati la prânz.

Icnesc. Îmi desfac brațele de pe abdomen și îmi îndrept spatele. Îmi mențin privirea ațintită în față în timp ce mă îndrept spre nord. Mă concentrez asupra ritmului constant al tenișilor mei care lovesc asfaltul, numărând fiecare pas, stabilind țeluri mărunte. O sută de pași. Acum încă o sută.

În cele din urmă, ies din parc la intersecția 86th Street și Central Park West și o iau spre apartamentul mătușii Charlotte. Îmi doresc să dorm, să uit. Au mai rămas doar șase pastile, iar ultima oară când i-am cerut doctoriței să îmi prescrie un alt flacon, a ezitat.

— Nu vrei să devii dependentă de astea, a spus ea. Încearcă să faci exerciții zilnic și să eviți cofeina după-amiaza. Fă o baie caldă înainte de culcare și vezi dacă va avea efect.

Dar acestea sunt remedii pentru insomnia obișnuită. Pe mine nu mă ajută.

Aproape am ajuns la apartament când îmi dau seama că am uitat vinul mătușii Charlotte. Știu că nu voi vrea să ies din nou din casă, așa că mă întorc pe unde am venit până la magazinul de băuturi alcoolice. Patru roșii și două albe, ceruse mătușa Charlotte. Iau un coș și îl umplu cu Merlot și Chardonnay.

Mâinile mele se închid în jurul sticlelor netede, grele. Nu am mai băut vin din ziua în care Richard mi-a cerut să plec, dar încă mai tânjesc după gustul fructat, catifelat pe limbă. Ezit, apoi adaug a șaptea și a opta sticlă în coș. Mânerele îmi sapă în antebrațul când mă îndrept spre casa de marcat.

Tânărul care se află în spatele tejghelei le înregistrează fără să facă vreun comentariu. Poate că este obișnuit cu femeile răvășite, în haine de firmă, care vin aici, în mijlocul zilei, ca să-și facă provizii de vin. Obișnuiam să comand să fie livrat

la casa pe care o împărțeam cu Richard, cel puțin până când mi-a cerut să nu mai beau. Apoi mergeam cu mașina o jumătate de oră până la un magazin de delicatese gourmet, ca să nu mă întâlnesc cu cineva cunoscut. În ziua reciclării, făceam plimbări dimineața devreme și strecuram pe furiș sticlele goale în coșurile de gunoi ale vecinilor.

— Atât? întreabă tipul.

— Da.

Îmi caut cardul de debit, știind că dacă aș fi ales vinuri scumpe, în loc de sticle de 15 dolari, costul nu mi-ar fi lichidat contul curent.

Vânzătorul îmi împachetează sticlele câte patru într-o pungă, iar eu deschid ușa cu umărul și mă îndrept spre casa mătușii Charlotte, greutatea reconfortantă trăgându-mi brațele în jos. Ajung la clădirea noastră și aștept să se deschidă ușile artritice ale liftului. Drumul de douăsprezece etaje durează o eternitate; sunt cu mintea doar la prima gură de vin care o să îmi alunece pe gât și o să îmi încălzească stomacul, îmblânzindu-mi durerea.

Din fericire, mătușa nu este acasă. Verific calendarul care stă atârnat lângă frigider și văd cuvintele „D – ora 15”. Probabil e o prietenă cu care se întâlnește la ceai; soțul ei, Beau, jurnalist, a murit brusc după un atac de cord în urmă cu mulți ani. El era iubirea vieții ei. Din câte știu, ea nu a mai ieșit cu nimeni altcineva în mod serios de atunci încoace. Așez sacoșele pe blatul de bucătărie și scot dopul de la o sticlă de Merlot. Întind mâna după un pahar, apoi îl înlocuiesc și iau o cană mare de cafea. O umplu până la jumătate și apoi, nefiind în stare să mai aștept nici măcar o clipă, o ridic în dreptul buzelor și aroma bogată de cireșe îmi răsfață gura. Închizând ochii, înghit și simt vinul cum îmi curge încet pe gât în jos. O parte din încordare îmi părăsește ușor corpul. Nu sunt sigură cât va lipsi mătușa Charlotte, așa că îmi

mai torn niște vin în cană și o duc, împreună cu sticlele mele, în dormitorul meu.

Îmi dau jos rochia, lăsând-o grămadă pe podea și trec peste ea. Apoi mă aplec să o ridic și o pun pe un umeraș. Îmi pun un tricou gri moale și niște pantaloni de trening, apoi mă sui în pat. Mătușa Charlotte mi-a adus un televizor mic în cameră când m-am mutat la ea, dar rareori îl folosesc. În orice caz, am nevoie disperată de companie, chiar și electronică. Mă întind după telecomandă și schimb canalele până când dau peste un talk-show. Îmi țin cana în mâini și mai iau o înghițitură lungă.

Încerc să mă pierd în drama care se desfășoară pe ecran, dar subiectul zilei este infidelitatea.

— Poate să facă o căsnicie mai puternică, insistă o femeie de vârstă mijlocie care ține de mână un bărbat așezat lângă ea.

El se întoarce pe scaun și se uită la podea.

„Dar poate să o și distrugă”, mă gândesc eu.

Mă uit lung la bărbatul acela. „Cine era ea?” mă întreb. „Cum ai cunoscut-o? Într-o călătorie de afaceri sau poate stând la rând pentru un sandviș în magazinul de delicatese? Ce te-a atras la ea, ce te-a făcut să treci linia aceea devastatoare?”

Îmi țin cana atât de strâns, încât mă doare mâna. Îmi vine să o arunc în ecran, dar, în schimb, o umplu din nou.

Bărbatul își încrucișează picioarele la gleznă, apoi și le îndreaptă. Își drege vocea și se scarpină în cap. Mă bucur că se simte incomod. Este musculos și arată înfricoșător; nu e genul meu, dar îmi dau seama că ar fi pe placul altor femei.

— Recâștigarea încrederii este un proces îndelungat, dar, dacă ambele părți se dedică acestui lucru, este foarte posibil, spune o femeie care este terapeut de cuplu, după cum e scris pe ecran, sub imaginea ei.

Soția cu o înfățișare de femeie ușoară bolborosește ceva despre felul în care ei și-au reconstruit complet încrederea, despre faptul că

mariajul lor este acum prioritatea lor, despre cum s-au pierdut unul pe celălalt, dar s-au regăsit. Vorbește ca și cum ar fi citit felicitări Hallmark.

Apoi terapeutul se uită la soț.

— Ești de acord că a fost restabilită încrederea?

El ridică din umeri. „Ticălosul”, gândesc eu întrebându-mă cum a fost prins.

— Lucrez la asta. Dar este greu. Mi-o tot imaginez cu acel…

Un bip îi întrerupe ultimul cuvânt.

Așadar, am înțeles eu greșit. Credeam că el a fost cel care a înșelat. Indiciile erau acolo, dar eu le-am interpretat greșit. Nu era prima dată.

Mă lovesc cu cana de dinții din față când dau să sorb mai mult Merlot. Mă las mai jos în pat, dorindu-mi să nu fi deschis televizorul.

Ce desparte un flirt de o cerere în căsătorie? Credeam că Richard doar se distrează puțin. Mă așteptam ca legătura lor să se aprindă ca o văpaie și să se stingă repede. M-am prefăcut că nu știu, că mă uit în altă parte. În plus, cine ar fi putut să-l învinovățească pe Richard? Eu nu eram femeia cu care se căsătorise cu aproape un deceniu în urmă. Mă îngrășasem, rareori ieșeam din casă și începusem să caut sensuri ascunse în acțiunile lui Richard, vânând semne despre care credeam că indicau faptul că se plictisea de mine.

Ea este tot ceea ce își dorește Richard. Tot ceea ce eram eu cândva.

Imediat după scena scurtă, aproape clinică, care a încheiat oficial căsnicia noastră de șapte ani, Richard a scos la vânzare casa noastră din Westchester și s-a mutat în apartamentul lui din oraș. Dar el iubea cartierul nostru liniștit, intimitatea pe care o oferea. Probabil că va cumpăra o altă locuință în suburbii pentru noua lui mireasă. Mă întreb dacă ea are de gând să renunțe la serviciu și să se dedice lui Richard, să încerce să rămână gravidă, așa cum am făcut și eu.

Nu-mi vine să cred că mi-au mai rămas lacrimi în ochi, dar câteva îmi alunecă pe obraji în timp ce îmi umplu din nou cana. Sticla este aproape goală și vărs câteva picături pe cearșafurile albe. Acestea ies în evidență ca sângele.

O ceață cunoscută se așază în jurul meu, îmbrățișarea unui vechi prieten. Experimentez senzația de contopire cu salteaua. Poate că așa s-a simțit mama când a avut zilele ei cu luminile stinse. Îmi doresc să fi înțeles mai bine atunci; eu m-am simțit abandonată, dar acum știu că anumite dureri sunt prea crunte ca să te lupți cu ele. Poți doar să-ți cauți o ascunzătoare și să speri că furtuna de nisip va trece. Dar e prea târziu să-i spun. Părinții mei au murit.

— Vanessa? Aud un ciocănit ușor în ușa dormitorului, iar mătușa Charlotte își face apariția. În spatele ochelarilor groși, ochii ei căprui par mai mari. Mi s-a părut că aud televizorul.

— Mi s-a făcut rău la serviciu. Probabil că nu ar trebui să te apropii.

Cele două sticle sunt pe noptiera mea. Sper că veioza le maschează.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Niște apă ar fi grozavă, îi spun, stâlcind ușor „ș”-ul.

Trebuie să o scot repede din cameră.

Lasă ușa întredeschisă în timp ce merge spre bucătărie, iar eu mă dau jos din pat, înșfac sticlele și tresar când se lovesc una de alta. Mă grăbesc spre șifonier și le pun pe podea, îndreptând una când aceasta aproape se răstoarnă.

Stau în aceeași poziție când mătușa Charlotte se întoarce cu o tavă.

— Am adus sărățele și niște ceai.

Bunătatea din vocea ei mă face să simt un nod în piept. Așază tava lângă piciorul patului, apoi dă să plece. Sper că nu simte mirosul de alcool din respirația mea.

— Am lăsat vinul pentru tine în bucătărie.

— Mulțumesc, draga mea. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Îmi las capul să cadă înapoi pe pernă în timp ce se închide ușa, simțind cum mă cuprinde amețeala. Mi-au mai rămas șase pastile… Dacă las una dintre tabletele albe, amare, să mi se dizolve pe limbă, probabil că aș putea dormi fără întrerupere până dimineață.

Dar îmi vine brusc altă idee. Gândul își croiește drum prin ceața minții mele: „Abia s-au logodit. Încă nu e prea târziu!”

Bâjbâi după geantă și îmi scot telefonul. Numerele lui Richard sunt încă salvate acolo. Mobilul lui sună de două ori, apoi îi aud vocea. Timbrul lui aparține unui bărbat mai solid, mai înalt decât fostul meu soț, o juxtapunere pe care am considerat-o întotdeauna fascinantă.

— „O să vă sun eu înapoi”, promite mesajul lui înregistrat.

Richard întotdeauna, dar întotdeauna își ține promisiunile.

— Richard, spun repede. Sunt eu. Am auzit de logodna ta și am nevoie să vorbesc cu tine… Luciditatea pe care am simțit-o cu o clipă în urmă îmi alunecă printre degete ca un pește. Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite. Te rog, sună-mă… E foarte important.

Mă întrerup după ultimul cuvânt și apăs „Terminare apel”.

Țin telefonul la piept și închid ochii. Poate că aș fi putut evita ca regretul să mă devasteze dacă m-aș fi străduit mai mult să văd semnalele de avertizare. Să *repar* lucrurile. Nu poate fi prea târziu. Nu suport gândul că Richard se va căsători din nou.

Probabil am ațipit, deoarece, o oră mai târziu, când telefonul îmi vibrează, tresar. Mă uit în jos și văd un mesaj:

„Îmi pare rău, dar nu mai e nimic de spus. Ai grijă de tine. R”.

În acel moment, îmi dau seama de un lucru. Dacă Richard a continuat cu o altă femeie, s-ar putea să reușesc și eu, în cele din urmă, să-mi încropesc o viață. Aș putea sta cu mătușa Charlotte până când aș economisi suficient ca să-mi închiriez propria locuință. Sau aș putea să mă mut într-un alt oraș, unul care să nu-mi amintească de nimic. Aș putea adopta un animal de companie. Poate că, în timp, când voi vedea un om de afaceri brunet, într-un costum bine croit, cotind pe o stradă, cu soarele strălucind pe ochelarii lui de aviator, nu îmi voi simți inima tresăltând înainte de a-mi da seama că nu este el.

Dar, atât timp cât el este cu ea – cu femeia care a ajuns în situația de a deveni noua doamnă Richard Thompson în timp ce eu m-am amăgit că sunt oarbă –, nu voi avea niciodată pace.

5.

Când și-a analizat mai bine viața, Nellie s-a simțit ca și cum ar fi fost împărțită în mai multe femei diferite în timpul celor douăzeci și șapte de ani ai săi: singurul copil care petrecuse ore întregi jucându-se de una singură în pârâul din capătul străzii; adolescenta care învelise copiii de care avea grijă, promițând că niciun monstru nu se ascundea în întuneric; și organizatoarea de evenimente de la sororitatea Chi Omega, care uneori adormise fără să se deranjeze să încuie ușa. Apoi era Nellie cea de azi, care ieșea de la un film de groază când eroina era încolțită și care se asigura că nu era niciodată chelnerița care să închidă și să plece de la Gibson's Bistro după ultima comandă de la ora unu dimineața.

De asemenea, grădinița vedea o altă versiune a lui Nellie: profesoara în blugi care învățase pe de rost fiecare volum din seria *Elephant & Piggie*

scrisă de Mo Willems, care împărțea biscuiți organici în formă de animale și struguri tăiați și care ajuta copiii să creeze pentru Ziua Recunoștinței picturi cu curcani folosind amprentele palmelor lor. Colegii ei de la Gibson s-o cunoșteau pe chelnerița care purta fuste mini negre și se dădea cu ruj roșu, care se alătura unei mese pline de oameni de afaceri gălăgioși, ca să dea pe gât câteva shoturi pentru un bacșiș mai mare și care putea fără efort să ducă într-o mână o tavă cu burgeri gourmet. Una dintre acele Nellie aparținea zilei; cealaltă, nopții.

Richard o văzuse mișcându-se în ambele lumi ale ei, deși, în mod evident, prefera educatoarea. Intenționa să renunțe la slujba de la restaurant după ce se căsătoreau și de la grădiniță odată ce avea să rămână însărcinată – ceea ce ea și Richard sperau că se va întâmpla repede.

Dar, la scurt timp după ce se logodiseră, el îi sugerase să demisioneze de la Gibson's.

— Adică să-mi dau demisia acum?

Nellie îl privise surprinsă.

Avea nevoie de banii aceia, dar, mai mult decât atât, îi plăceau oamenii cu care lucra. Formau un grup plin de viață – un microcosmos de oameni pasionați, creativi, care veniseră în New York din toată țara, atrași ca niște molii de strălucirea orașului. Două colege chelnerițe, Josie și Margot, erau actrițe care își încercau norocul în teatru. Ben, șeful de sală, era hotărât să devină următorul Jerry Seinfeld și exersa numere de comedie în timpul turelor mai puțin aglomerate. Barmanul, Chris, o sosie de 1,90 metri a lui Jason Statham, care, probabil, era el singur responsabil pentru atragerea clientelor în acel local, scria la romanul său în fiecare zi înainte să vină la serviciu.

Ceva legat de curajul colegilor, de felul în care ei își puneau sufletele pe tavă și își urmăreau visurile, în ciuda respingerii pe care o sufereau în permanență, vorbea acelei părți din Nellie care

fusese închisă în timpul ultimului an pe care îl petrecuse în Florida. Din punctul acesta de vedere, erau ca niște copii, își dăduse seama Nellie – posedau un optimism de nestăvilit. Sentimentul că lumea și posibilitățile ei sunt deschise în fața lor.

— Sunt chelneriță doar trei nopți pe săptămână, îi spusese Nellie lui Richard.

— Asta înseamnă încă trei nopți în care ai putea fi cu mine.

Ea ridicase o sprânceană.

— Oh, deci nu vei mai călători atât de mult?

Leneveau pe canapeaua din apartamentul lui. Comandaseră sushi pentru Richard și *tempura* pentru ea și tocmai terminaseră de văzut *Cetățeanul Kane,* filmul lui preferat, iar Richard glumise că nu se puteau căsători până nu îl vedea și ea.

— E suficient de rău că urăști peștele crud, o tachinase el. Picioarele îi erau întinse peste ale lui, iar el îi masa ușor talpa stângă. Nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru bani. Tot ce am este al tău.

— Încetează să mai fi atât de minunat.

Nellie se aplecase peste el și își trecuse buzele peste ale lui, dar, când el încercase să o sărute mai profund, ea se retrase.

— Dar mie îmi place.

— Ce îți place?

Mâinile lui Richard se mișcau de-a lungul piciorului ei. Vedea cum expresia lui se transforma în intenție și cum ochii lui adânci ca marea se întunecau, așa cum se întâmpla întotdeauna când voia sex.

— Slujba mea.

— Iubito – mâinile lui încetaseră să se mai miște –, mă gândesc la tine cum stai în picioare toată ziua, apoi trebuie să fugi și să servești toată noaptea băuturi unor ticăloși. N-ai vrea mai bine să mă însoțești în unele dintre călătoriile mele? Ai fi putut lua cina cu mine și cu Maureen săptămâna trecută când m-am dus la Boston.

Maureen era sora lui Richard, mai mare cu șapte ani decât el; întotdeauna fuseseră apropiați. După ce părinții lui muriseră când Richard era adolescent, el se mutase la ea până când terminase școala. Maureen locuia acum în Cambridge, unde preda studii feministe la universitate, iar ea și Richard vorbeau de câteva ori pe săptămână.

— Arde de nerăbdare să te întâlnească. A fost foarte dezamăgită când i-am spus că nu poți veni.

— Mi-ar plăcea să călătoresc cu tine, spusese Nellie ușor. Dar cum rămâne cu ursuleții mei?

— Bine, bine. Dar cel puțin gândește-te să faci un curs de pictură la seral, în loc să fii chelneriță. Ai spus de curând că vrei să faci asta.

Nellie ezitase. Asta nu avea de-a face cu faptul că voia sau nu să ia lecții de pictură.

— Chiar îmi place să lucrez la Gibson's. Oricum, nu voi mai face asta decât încă puțin timp…

Se lăsase liniștea pentru o clipă. Richard păruse că era pe punctul să spună ceva, în schimb, se întinsese și îi trăsese unul din ciorapii albi, fluturându-l în aer.

— Mă predau.

O gâdilase pe picior. Ea țipase, iar el îi prinsese mâinile deasupra capului și trecuse la coaste.

— Te rog, nu, spusese ea, cu respirația întretăiată.

— Nu ce? glumise el, continuând.

— Serios, Richard. Oprește-te!

Ea încercase să scape, dar el era deasupra ei.

— Se pare că ți-am găsit punctul vulnerabil.

Simțea că se sufocă. Corpul lui puternic îl acoperea pe al ei, iar telecomanda i se înfipsese în spate. În cele din urmă, ea își eliberase mâinile și îl împinsese, cu mult mai multă forță decât o făcuse când el încercase să prelungească sărutul.

După ce își recăpătase suflul, ea spusese:

— Urăsc să fiu gâdilată.

Tonul ei era tăios – mai tăios decât intenționase. El o privise îndeaproape.

— Îmi pare rău, iubito.

Ea își aranjase tricoul, apoi se întorsese cu fața spre el. Știa că reacționase exagerat. Richard se jucase doar, însă senzația de a fi prinsă în capcană o făcuse să se panicheze. Avea același sentiment în lifturile aglomerate sau când trecea prin tuneluri subterane. Richard era de obicei sensibil la aceste lucruri, dar nu se putea aștepta ca el să-i citească mereu gândurile. Petrecuseră o seară atât de frumoasă. Cina. Filmul. Iar el doar încerca să fie generos și grijuliu.

Își dorise să readucă lucrurile pe făgașul lor normal.

— Nu, îmi pare rău. Sunt morocănoasă… Doar că sunt mereu pe drumuri în ultima vreme. Și strada mea este atât de zgomotoasă încât, ori de câte ori deschid fereastra, îmi este imposibil să dorm. Ai dreptate, ar fi frumos să mă relaxez puțin mai mult. O să vorbesc cu șeful săptămâna asta.

Richard zâmbise.

— Crezi că vor putea găsi pe cineva în curând? Unul dintre noii noștri clienți finanțează multe spectacole bune de teatru pe Broadway. Aș putea să vă fac rost ție și lui Sam de invitații la tot ce vrei să vezi.

Nellie văzuse doar trei spectacole de când se mutase la New York; prețul biletelor era exorbitant. Stătuse la balcon de fiecare dată, o dată în spatele unui bărbat care suferea de o răceală severă, iar în celelalte dăți după un stâlp care îi obturase parțial vederea.

— Ar fi grozav!

Se cuibărise mai aproape de el.

Într-o zi aveau să se certe de-a binelea, dar Nellie nu-și putea imagina că se putea supăra cu adevărat pe Richard. Mai degrabă felul ei dezordonat de a fi avea să-l enerveze. Își întindea hainele de care se dezbrăca peste scaunul din

dormitor sau câteodată și le lăsa pe podea; Richard își punea costumele pe umerașe în fiecare seară, netezind țesătura fină înainte de a le băga în dulap. Chiar și tricourile și le aranja în teancuri îngrijite, separate cu un dispozitiv transparent din plastic, care se potrivea perfect în sertarele de la comoda lui. Îl cumpărase probabil de la Container Store. Mai mult decât atât, erau sortate după nuanțe: un rând pentru negru și gri, unul pentru tricouri colorate și unul pentru cele albe.

Slujba lui necesita o concentrare intensă și atenție la detalii; trebuia să fie organizat. Și, în timp ce nimeni nu putea să spună că a preda la preșcolari era relaxant, presiunea resimțită era mult mai puțin intensă – să nu mai vorbim că programul de lucru era mai scurt și singura deplasare necesară era excursia ocazională la grădina zoologică.

Richard avea atâta grijă de lucrurile lui – și de ale ei. Se îngrijora de naveta pe care o făcea ea de la Gibson's spre apartament și suna sau trimitea mesaj în fiecare seară pentru a se asigura că ea ajunsese acasă în siguranță. Îi cumpărase un telefon mobil ultimul răcnet.

— M-aș simți mai bine dacă l-ai lua cu tine ori de câte ori ieși în oraș, spusese el. Se oferise să îi cumpere și Mace, dar ea îi zisese că avea deja spray paralizant. Bine, spusese el. Sunt atât de mulți ciudați pe stradă.

„Parcă cu un știu", se gândise Nellie, înăbușindu-și un fior, atât de recunoscătoare pentru zborul acela, pentru acel soldat tânăr – chiar și pentru teama ei de a fi în aer, pentru că așa intraseră în vorbă.

Richard o cuprinsese cu brațul.

— Ți-a plăcut filmul?

— A fost trist. El avea casa aceea mare și toți banii aceia, dar era atât de singur.

Richard încuviințase din cap.

— Exact. La asta mă gândesc și eu întotdeauna când îl văd.

•

Începea să-și dea seama că lui Richard îi plăcea să o surprindă.

Avea ceva planificat pentru astăzi – de la el te puteai aștepta la orice, de la minigolf până la o vizită la muzeu – și i-a spus că pleacă mai devreme de la serviciu ca să o ia pe ea. Trebuia să poarte ceva care să acopere o gamă largă de posibilități, așa că se hotărî asupra rochiei de vară preferate, cu dungi bleumarin și albe, și sandale cu talpă plată.

Nellie își scoase repede tricoul și pantalonii pe care îi purtase la Learning Ladder, aruncându-i în direcția coșului de rufe, apoi întinse mâna spre dulap. Împinse la o parte niște haine, căutând rochia cu dungi îndrăznețe, dar nu era acolo.

Se duse în camera Samanthei și o văzu pe pat. Nu avea de ce să se plângă; Nellie avea cel puțin două tricouri de-ale lui Sam în dulapul ei. Făceau schimb de cărți, haine, mâncare… totul, cu excepția pantofilor, pentru că picioarele lui Nellie erau cu o mărime mai mari, și a fardurilor, pentru că Samantha era mulatră, cu părul și ochii închiși la culoare, iar Nellie – ei bine, Jonah alesese cu un motiv o bezea pentru a-i reda tonul pielii.

Se dădu cu parfum Chanel în spatele urechilor – era un cadou de la Richard de Ziua îndrăgostiților, alături de o brățară Cartier Love – și hotărî să meargă afară ca să-l aștepte, din moment ce trebuia să sosească în orice moment.

Ieși din apartamentul ei și străbătu coridorul mic, apoi deschise ușa principală a clădirii chiar în momentul în care intra altcineva. Nellie se dădu înapoi, din reflex.

Era Sam.

— Oh! Nu știam că ești acasă! Eu doar îmi căutam cheile. Sam o strânse pe Nellie de braț. N-am vrut să te sperii.

Când Nellie se mutase acolo, ea și Sam petrecuseră un întreg sfârșit de săptămână zugrăvind apartamentul vechi și dărăpănat. În timp ce întindeau o nuanță crem-gălbuie pe dulapurile de bucătărie, lucrând una lângă alta, discutaseră o mulțime de subiecte, cum ar fi grupul de alpinism la care Sam se gândea să se alăture ca să cunoască tipi bine făcuți, tatăl de la grădiniță care încerca mereu să flirteze cu educatoarele, mama terapeutului lui Sam, care voia ca ea să meargă la facultatea de medicină, și dacă Nellie ar trebui să accepte slujba de la Gibson's sau să-și caute ture la sfârșit de săptămână la un magazin de îmbrăcăminte.

Apoi, când se lăsase întunericul, Sam destupase prima din cele două sticle de vin și conversația lor devenise mai personală. Stătuseră de vorbă până la ora trei dimineața.

Nellie se gândea întotdeauna că noaptea aceea a fost cea în care deveniseră cele mai bune prietene.

— Arăți bine, spuse acum Samantha. Poate că ești îmbrăcată puțin prea elegant pentru babysitting.

— Mai întâi ies în oraș, dar o să fiu la familia Coleman la ora 18.30.

— Bine. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai acoperit… Nu-mi vine să cred că mi-am încurcat programul. Nu-mi stă în fire.

— Da, ce chestie șocantă.

Nellie râse, ceea ce fusese, probabil, intenția lui Sam.

— Părinții au jurat că vor fi acasă până la unsprezece, așa că așteaptă-te să vină la miezul nopții. Și ai grijă de Hannibal Lecter când îi spui că e vremea să meargă la culcare. Ultima dată a încercat să-și înfigă colții în încheietura mâinii mele când i-am luat Play-Doh-ul.

Sam îi poreclise pe toți copiii din clasa ei: Hannibal era cel care mușca, Yoda, micul filosof, Darth Vader, cel care respira pe gură. Dar când

venea vorba să-l păcălească pe un copil ca să se oprească dintr-un acces de plâns, nimeni nu putea să o facă mai bine decât Sam. Și ea o convinsese pe Linda să cumpere balansoare, astfel încât profesorii să poată liniști copiii care sufereau de anxietate de separare.

Se auzi un claxon, iar Nellie își ridică privirea și văzu BMW-ul decapotabil al lui Richard trăgând pe dreapta. Parcă lângă o Toyota albă, cu o amendă pentru parcare pe parbriz.

— Frumoasă mașină, strigă Sam.

— Serios? replică Richard. Să-mi spui dacă vrei să o împrumuți într-o bună zi.

Nellie o surprinse pe Sam dându-și ochii peste cap. De mai multe ori, Nellie se gândise dacă Sam avea o poreclă pentru Richard. Dar nu întrebase niciodată.

— Haide. Se străduiește și el.

Sam miji ochii când se uită din nou la Richard.

Nellie o îmbrățișă repede, apoi coborî grăbită treptele și se îndreptă spre mașină în timp ce Richard ieși să deschidă portiera de pe partea pasagerului.

Purta ochelari de soare de aviator, o cămașă neagră și blugi, o ținută care lui Nellie îi plăcea foarte mult.

— Bună, frumoaso.

Îi dădu un sărut lung.

— Bună.

Când intră în mașină și se răsuci să-și ia centura de siguranță, observă că Samantha nu se mișcase din pragul ușii. Nellie îi făcu cu mâna, apoi se întoarse spre Richard.

— Ai de gând să-mi spui unde mergem?

— Nu.

Porni mașina și se îndepărtă de bordură, îndreptându-se spre est pe FDR Drive.

Richard fu tăcut în timpul călătoriei, dar Nellie îi tot vedea marginile gurii curbându-se în sus.

Când ieșiră de pe autostrada Hutchinson River, el căută în torpedo și scoase o mască pentru somn. I-o aruncă în poală.

— N-ai voie să te uiți până când nu ajungem acolo.

— Chestia asta pare puțin perversă, glumi Nellie.

— Haide. Pune-ți-o.

Ea își întinse banda elastică peste partea din spate a capului. Era prea strâmtă ca să poată vedea pe dedesubt.

Richard luă o curbă strânsă și ea fu lipită de portieră. Fără indicii vizuale, nu putea să-și controleze trupul odată cu mișcările vehiculului. Și Richard conducea repede, ca de obicei.

— Cât mai avem?

— Cinci sau zece minute.

Simți cum îi crește pulsul. Încercase să-și mai pună o mască de somn într-un avion, sperând că o va ajuta să-și depășească teama. Dar avusese efectul opus: se simțise mai claustrofobă ca niciodată. Transpirația îi apăru la subraț și își dădu seama că strângea mânerul portierei. Aproape că îl întrebă pe Richard dacă nu putea doar să închidă ochii, dar își aminti de felul în care zâmbise el – acel zâmbet strengăresc – când îi aruncase masca în poală. Cinci minute. Șaizeci ori cinci fac trei sute. Încercă să-și distragă atenția numărând secundele în gând, vizualizând secundarul unui ceas învârtindu-se în cerc. Gemu când Richard o strânse de genunchi. Știa că o făcuse cu afecțiune, însă mușchii îi erau încordați, iar degetele lui i se înfipseseră în locurile sensibile de deasupra rotulei.

— Încă un minut, spuse el.

BMW-ul se opri brusc și motorul amuți. Întinse mâna să-și dea jos masca, dar vocea lui Richard o opri:

— Nu încă.

Îl auzi cum își deschide portiera, apoi veni să o ajute și pe ea să iasă, luând-o de braț ca să o conducă în timp ce pășeau pe o suprafață pe care o simțea tare sub pantofi. Nu era iarbă. Pavaj? Un trotuar? Nellie era atât de obișnuită cu zgomotul care o înconjura constant în oraș, încât absența lui era tulburătoare. O pasăre începu să ciripească, după care se opri brusc. Merseseră cu mașina doar în jur de treizeci de minute, dar ei i se păruse ca și cum ar fi călătorit spre o altă planetă.

— Aproape am ajuns.

Simțea respirația lui Richard caldă la urechea ei.

— Ești pregătită?

Ea încuviință din cap. Ar fi fost de acord cu orice doar ca să-și scoată masca. Richard i-o ridică și Nellie clipi când strălucirea puternică a soarelui o orbi. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, se trezi holbându-se la o casă mare din cărămidă, cu un semn pe care scria „VÂNDUT!” înfipt în curtea din față.

— E cadoul meu de nuntă pentru tine, Nellie.

Se întoarse să se uite la el. Radia de bucurie.

— Ai cumpărat asta? spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Casa era retrasă de la stradă și amplasată pe un teren de cel puțin patru mii de metri pătrați. Nellie nu știa prea multe despre case – casa modestă de cărămidă, cu un singur nivel, în care crescuse ea în sudul Floridei putea fi descrisă ca „dreptunghiulară” –, dar aceasta era, evident, luxoasă. Detaliile, la fel ca mărimea, erau cele care trădau acest lucru: o ușă enormă din lemn, cu vitralii, și mânerul din alamă, grădinile îngrijite de la marginea peluzei, felinarele înalte care străjuiau aleea de-o parte și de alta, ca niște santinele. Totul părea imaculat, neatins.

— Am… am rămas fără cuvinte.

— Niciodată nu am crezut că o să văd asta, glumi Richard. Aveam de gând să ți-o arăt după nuntă, dar am încheiat înțelegerea mai devreme și

nu am avut răbdare să aștept. Îi dădu cheia. Intrăm?

Nellie urcă treptele de la intrare și băgă cheia în încuietoare. Ușa se deschise, iar ea intră într-un foaier înalt cât două etaje și își auzi ecoul pașilor pe podeaua lucioasă. La stânga ei, văzu un birou cu lambriuri din lemn și cu un șemineu pe gaze. În dreapta, o cameră în formă ovală cu o banchetă lată la fereastră.

— Mai sunt încă multe de făcut. Vreau să simți că participi și tu la asta. Richard o luă de mână. Cea mai frumoasă parte este cea din spate. Sala mare. Vino.

O luă înainte, iar Nellie îl urmă trecându-și vârfurile degetelor pe tapetul cu model floral, apoi renunță înainte să lase o dâră.

Numele încăperii era subestimat. Bucătăria, cu hiaturile ei din granit de culoarea nisipului, și barul cu plită încorporată și frigider pentru vinuri, se deschidea într-o zonă de luat masa cu un candelabru modern din sticlă șlefuită deasupra. Camera de zi cu diferență de nivel avea un tavan casetat cu ornamente din lemn, un șemineu din piatră și lambriuri pe pereți. Richard descuie ușa din spate și o conduse pe terasa de la etaj. În depărtare, un hamac dublu se legăna sub un copac. Richard se uita la ea.

— Îți place?

Între sprâncene i se formă o cută.

— Este… incredibilă, reuși ea să spună. Mi-e frică să ating orice! râse puțin. E perfectă.

— Știu că voiai să locuiești în suburbii. Orașul este atât de gălăgios și stresant.

Oare îi spusese chestia asta? se întrebă Nellie. Se plânsese de haosul din Manhattan, dar nu-și amintea să fi spus că voia să se mute. Poate o făcuse totuși când îi povestise cum crescuse într-un cartier rezidențial; probabil că menționase dorința de a reproduce acel mediu pentru copiii lor.

— Nellie a mea. Merse spre ea și o luă în brațe. Așteaptă să vezi etajul.

O luă de mână și o conduse în sus pe scări, apoi pe un hol și pe lângă câteva dormitoare mai mici.

— M-am gândit că putem transforma una dintre încăperile acestea în cameră de oaspeți pentru Maureen.

Arătă cu degetul. Apoi deschise ușa spre dormitorul principal. Trecură pe lângă dulapurile încorporate, aflate de-o parte și de alta a intrării, apoi în baia principală cu o mulțime de luminatoare în tavan. Sub un șir de ferestre era un jacuzzi pentru două persoane, iar dușul separat avea mască din sticlă.

Cu o oră în urmă, inhala mirosul de ceapă pe care o prăjea vecina ei și se lovea cu degetul de la picior de doza de cola dietetică pe care o lăsase Samantha în fața ușii. Ea, care era încântată când primea un bacșiș de 25% sau când descoperea o pereche drăguță de blugi Hudson la un magazin cu haine la mâna a doua, nimerise cumva în altă viață.

Se uită pe fereastra de la baie. Un gard viu gros bloca vederea spre casa vecinilor. În New York, putea să audă prin calorifer cuplul care locuia cu un etaj mai sus certându-se din cauza unui meci al echipei Giants. Aici, sunetul respirației sale părea răsunător.

Se cutremură.

— Ți-e frig?

Ea clătină din cap.

— Cineva calcă pe mormântul meu. Ce expresie înfricoșătoare, nu-i așa? Tatăl meu obișnuia să spună asta.

— E atâta liniște. Richard inspiră încet, adânc. Atâta pace. Apoi o întoarse cu blândețe spre el. Compania care montează alarma va veni săptămâna viitoare.

— Mulțumesc.

Desigur, Richard se gândise la detaliul acesta. Îl cuprinse cu brațele și se simți relaxată la pieptul

lui solid.

— Mmmm! Începu să o sărute pe gât. Miroși atât de bine. Vrei să testezi jacuzzi-ul?

— Oh, iubitule… Nellie se retrase încet. Își dădu seama că își răsucea inelul de logodnă pe deget. Îmi surâde ideea, dar chiar trebuie să plec. Ții minte, Sam m-a rugat să am grijă de niște copii în locul ei… îmi pare tare rău.

Richard încuviință din cap și își vârî mâinile în buzunare.

— Atunci, presupun că va trebui pur și simplu să aștept.

— E uluitoare. Nu pot să cred că asta va fi casa noastră.

După o clipă, el își scoase mâinile din buzunare și o strânse din nou la piept. Chipul lui era blând când se uită în jos la ea.

— Nu-ți face griji în legătură cu seara asta. Putem sărbători în fiecare seară pentru tot restul vieții noastre.

6.

Capul îmi zvâcnește. Un gust acru îmi umple gura. Întind mâna spre paharul cu apă de pe noptieră, dar este gol.

Parcă pentru a sfida starea mea proastă, soarele strălucește puternic prin jaluzelele ridicate, atacându-mi ochii. Ceasul mă informează că este aproape nouă. Trebuie să sun să anunț că sunt, din nou, bolnavă, ratând astfel încă o zi de lucru… și de comisioane. Ieri am fost atât de mahmură încât vocea mea răgușită a convins-o pe Lucille că nu mă simțeam bine. Am stat în pat și am băut cea de-a doua sticlă de vin, apoi am terminat și jumătatea de sticlă rămasă în salonul mătușii Charlotte, iar când viziunile cu Richard îmbrățișat cu ea au

refuzat să dispară din mintea mea, am luat și o pastilă.

Când mă întind după telefon, stomacul mi se revoltă și mă împleticesc spre baie. Mă las în genunchi, dar nu pot să vomit. Burta mi-e atât de goală încât o simt lipită de spate.

Mă ridic, răsucesc robinetul de la chiuvetă și înghit cu lăcomie apa cu gust de metal. Iau apă în mâini, mă stropesc pe față și mă uit la imaginea mea.

Părul meu închis la culoare este încâlcit, iar ochii îmi sunt umflați. Sub pomeți mi s-au format din nou adâncituri, iar clavicula îmi iese în evidență. Mă spăl pe dinți, încercând să scap de gustul de alcool vechi și îmi pun pe mine un halat de baie.

Cad din nou în pat și întind mâna după telefon. Formez numărul de la Saks și cer să mi se facă legătura cu Lucille.

— Vanessa la telefon. Sunt recunoscătoare că vocea încă mi-e răgușită. Îmi pare rău, dar încă sunt destul de bolnavă…

— Când crezi că te-ai putea întoarce?

— Mâine? mă încumet. Cu siguranță, poimâine.

— Bine. Lucille se oprește. Azi încep reducerile. Va fi foarte aglomerat.

Lasă să se înțeleagă implicațiile. Probabil că Lucille nu a lipsit nici măcar o zi de la serviciu în viața ei. Am văzut cum îmi evaluează pantofii, hainele, ceasul. Felul în care își ține buzele când întârzii la serviciu. Ea crede că mă cunoaște, că această slujbă este o distracție; e sigură că servește persoane ca mine în fiecare zi.

— Totuși, nu am febră, îi spun repede. Aș putea încerca?

— Bine.

Închid și recitesc mesajul lui Richard, chiar dacă fiecare cuvânt mi-e întipărit în memorie, apoi mă forțez să intru în cabina de duș, întorcând mânerul cât de mult posibil spre stânga ca apa să fie

fierbinte. Stau acolo, în timp ce pielea mea devine roșie, apoi mă șterg cu prosopul. Îmi usuc părul și mi-l prind ca să-mi ascund rădăcinile, promițându-mi că le voi vopsi diseară. Îmi pun un pulover simplu din cașmir gri, pantaloni negri și o pereche de balerini negri. Mă dau cu mult anticearcăn și fard de obraz ca să-mi ascund tenul pământiu.

Când intru în bucătărie, mătușa Charlotte nu este acolo, dar mi-a pregătit micul dejun pe blatul de bucătărie. Îmi beau cafeaua și ciugulesc din checul cu banane pe care mi l-a lăsat. Se vede că e făcut în casă. Stomacul meu protestează după câteva înghițituri, așa că împachetez rămășițele feliei începute într-un șervețel de hârtie și o arunc la gunoi, sperând că va crede că am mâncat-o.

Ușa din față se închide în spatele meu cu un zăngănit metalic. Se pare că în ultimele două zile vremea a suferit o schimbare colosală. Îmi dau imediat seama că sunt îmbrăcată prea gros. Dar e prea târziu ca să-mi schimb hainele; Lucille mă așteaptă. În plus, stația de metrou este la numai patru străzi distanță.

Aerul mă lovește în timp ce mă îndrept spre trotuar: fierbinte, înăbușitor, încărcat de mirosuri de la taraba vânzătorului de vafe de pe colț, de la gunoiul care nu a fost ridicat, de la fumul de țigară care se îndreaptă spre fața mea. În cele din urmă, ajung la intrarea de la metrou și cobor scările.

Soarele dispare instantaneu, iar umiditatea se simte și mai mult aici jos. Îmi validez cardul și împing turnichetul, simțind cum bara se lovește de talia mea.

Un tren intră zgomotos în stație, dar nu al meu. Mulțimea se înghesuie înainte, aproape de margine, dar eu rămân lângă perete, departe de șina electrică letală. Unii oameni cad mortal aici; unii sunt împinși. Uneori, poliția nu poate stabili care din cele două situații s-a întâmplat.

O tânără vine să stea aproape de mine, lângă perete. Este blondă, minionă și foarte însărcinată.

Își mângâie burta cu delicatețe, mâna mișcându-i-se în cercuri lente. O privesc fascinată și mi se pare că o forță centrifugă îmi stăpânește gândurile, făcându-mi mintea să se întoarcă la ziua în care am stat pe gresia rece din baie, întrebându-mă dacă pe testul de sarcină va apărea o singură linie albastră sau două.

Eu și Richard ne-am dorit copii. Chiar treisprezece, îi plăcea să glumească, deși, în particular, conveniserăm asupra a trei. Nu mai lucram. O menajeră ne ajuta în fiecare săptămână. Asta era singura mea slujbă.

La început mă îngrijorasem despre ce fel de mamă aș fi, despre lecțiile inconștiente pe care le preluasem de la cea care-mi fusese model. În unele zile veneam acasă de la școală și-mi vedeam mama folosind o scobitoare ca să scoată firimiturile din crăpăturile de la scaunele noastre din sufragerie. Alteori, corespondența era încă împrăștiată pe podea sub fanta de la ușă și vasele erau adunate morman în chiuvetă. Am învățat de mică să nu bat la ușa dormitorului mamei mele în zilele în care stătea cu lumina stinsă. Când mama uita să mă ia de la orele de artă de la after-school sau de la întâlnirile de joacă, eu am devenit expertă în a inventa scuze și a sugera ca tatăl meu să fie chemat în schimb.

Când eram în clasa a treia, am început să-mi pregătesc singură pachetul pentru prânz. Îi vedeam pe alți copii cum își băgau lingurile în termosuri cu supă făcută în casă sau în caserolele cu paste în formă de stele – unii părinți le puneau chiar și bilețele cu glume sau mesaje de afecțiune câtă vreme eu încercam să-mi înfulec repede sandvișul zilnic înainte să observe cineva că pâinea era ruptă pentru că eu întinsesem untul de arahide cât era încă rece.

Dar, pe măsură ce lunile treceau, dorința de a avea un copil a învins teama. Eu am avut grijă de mine ca o mamă; cu siguranță aș putea avea grijă

de un copil. Când stăteam noaptea lângă Richard, îmi imaginam că îi citesc cărțile lui Dr. Seuss unui băiețel cu ochi cu gene lungi, sau cum zăngănesc cești de ceai în miniatură cu o fetiță care avea zâmbetul lui strâmb adorabil.

Urmărisem, simțindu-mă amorțită, cum o singură linie albastră a apărut pe testul de sarcină, la fel de viu colorată și de dreapta precum tăietura unui cuțit. Richard fusese în dormitor în acea dimineață, scoțând unul dintre costumele lui gri-închis de lână din sacul de la curățătorie. Așteptând să ies. Știam că avea să citească răspunsul în ochii mei și că eu voi vedea ecoul dezamăgirii într-ai lui. Avea să-și întindă brațele și să șoptească:

— E în regulă, draga mea. Te iubesc.

Dar cu acest test negativ – al șaselea la rând – timpul îmi expirase în mod oficial. Conveniserăm că, dacă nu se va întâmpla în următoarele șase luni, Richard să meargă să facă un test. Ginecologul îmi explicase că era mai puțin invaziv să-i numere spermatozoizii. Richard nu trebuia decât să se holbeze la un *Playboy* și să-și bage mâna în pantaloni. Glumise că adolescența îl pregătise bine pentru asta. Știam că încearcă să mă facă să mă simt mai bine. Dacă Richard nu avea probleme – și eram sigură că nu avea, problema era la mine –, atunci venea rândul meu.

— Iubito? bătuse Richard în ușa de la baie.

M-am ridicat și mi-am netezit cămașa de noapte roz pal, fără mâneci. Am deschis ușa, cu fața umedă.

— Îmi pare rău.

Țineam testul la spate, de parcă aveam ceva rușinos de ascuns.

El m-a îmbrățișat la fel de strâns ca de obicei și mi-a spus toate lucrurile potrivite, dar am simțit o schimbare subtilă a energiei dintre noi. Mi-am amintit cum ne-am plimbat odată în parcul de lângă casa noastră la scurt timp după ce ne-am

căsătorit și am văzut un tată care se juca cu mingea cu fiul său, care părea să aibă opt sau nouă ani. Purtau șepci de baseball Yankees asortate.

Richard se oprise și se holbase la ei.

— Abia aștept să fac asta cu fiul meu. Sper că va avea un braț mai bun decât mine.

Am râs atunci, fiind conștientă că mă dureau foarte puțin sânii. Se întâmpla înainte de ciclu, dar era, de asemenea, un semn de sarcină, așa citisem. Deja luam vitamine pentru gravide. Îmi umpleam diminețile cu plimbări lungi și mi-am cumpărat o casetă video cu yoga pentru începători. Nu mai mâneam brânzeturi nepasteurizate și nu beam mai mult de un pahar de vin la cină. Făceam tot ce recomandau specialiștii.

Dar nimic nu a funcționat.

— Trebuie doar să încercăm în continuare, spusese Richard mai devreme, când eram încă optimiști. Nu e chiar atât de rău, nu-i așa?

Am aruncat al șaselea test de sarcină în coșul de gunoi din baie, acoperindu-l cu un șervețel, ca să nu-l mai văd.

— Mă gândeam că… spusese Richard.

A plecat de lângă mine ca să se uite în oglinda de deasupra comodei, în timp ce își lega nodul de la cravată. Pe patul din spate era o valiză deschisă. Richard călătorea frecvent, dar, de obicei, făcea doar călătorii scurte, de o noapte sau două. Brusc, mi-am dat seama ce avea de gând să spună: mă invita să merg cu el. Am simțit că întunericul începe să se ridice, în timp ce mi-am imaginat că evadez din casa noastră frumoasă, pustie, într-un cartier fermecător în care nu aveam prieteni. Că lăsam să se creeze o anumită distanță între mine și ultimul meu eșec.

Dar Richard a spus:

— Poate ar trebui să nu mai bei deloc alcool?

*

Femeia însărcinată se îndepărtează de mine, iar eu clipesc puternic, încercând să revin în prezent.

Mă uit cum se îndreaptă spre șine și aud vuietul trenului care se apropie. Roțile se opresc scârțâind și ușile se deschid cu o expirație obositoare. Aștept până când mulțimea de oameni s-a împins înăuntru, apoi merg înainte, ușor neliniștită.

Trec peste prag și aud sunetul de avertizare semnalând că ușile se închid.

— Mă scuzați, îi spun tipului din fața mea, dar el nu se clintește.

Își leagănă capul în ritmul muzicii care îi răsună din căști; simt vibrațiile basului. Ușile se închid, dar trenul rămâne nemișcat. Este atât de cald, încât pantalonii mi se lipesc de picioare.

— Doriți să stați? se oferă cineva, și un bărbat mai în vârstă se ridică pentru a-i da locul femeii însărcinate.

Ea îi zâmbește în timp ce acceptă. Poartă o rochie din stofă ecosez; este simplă și pare ieftină, iar sânii i se conturează sub țesătura subțire când își ridică părul de la ceafă și își face vânt cu o mână. Pielea îi este roșie și umedă; este strălucitoare.

Nu se poate ca noua iubită a lui Richard să fie însărcinată, nu-i așa?

Nu cred că este posibil, dar, dintr-odată, mi-l imaginez pe Richard stând în spatele ei, cu brațele întinse ca să-i cuprindă toată burta.

Inspir scurt de câteva ori. Un bărbat într-un maiou alb, cu subsuori îngălbenite, se ține de bara de lângă capul meu. Îmi întorc fața într-o parte, dar încă simt mirosul înțepător.

Vagonul se clatină și mă lovesc de o femeie care citește *Times*. Nici măcar nu-și ridică privirea din ziar. Mai sunt câteva stații, îmi spun. Zece minute, poate cincisprezece.

Metroul gonește pe șine, sunând furios, șerpuind prin tunelul întunecat. Simt un corp care se împinge în mine. Prea aproape; toată lumea este prea aproape. Mâna mea transpirată îmi alunecă de pe bară în timp ce genunchii mi se îndoaie. Mă

prăbușesc lângă ușă, stând ghemuită cu capul aproape de genunchi.

— Ești bine? întreabă cineva.

Tipul în maiou se lasă pe vine lângă mine.

— Cred că mi-e rău, îi spun cu răsuflarea întretăiată.

Încep să mă legăn, numărând huruitul ritmat al roților pe șine. „Unu, doi… zece… douăzeci…”

— Domnule conductor! strigă o femeie.

— Hei! Este cineva de aici doctor?

„cincizeci… șaizeci și patru…”

Trenul se oprește la 79th și simt niște mâini în jurul taliei, ajutându-mă. Apoi sunt pe jumătate purtată pe brațe, pe uși, pe peron. Cineva mă duce la o bancă la aproximativ zece metri depărtare.

— Să sun pe cineva? mă întreabă o voce.

— Nu. Am gripă… Trebuie doar să ajung acasă…

Stau acolo până când pot să respir din nou.

Apoi merg paisprezece străzi înapoi la apartament, numărându-mi toți cei 1.848 de pași cu voce tare, până când mă pot târî în pat.

7.

Nellie întârzie din nou.

Se simțea în permanență în întârziere zilele astea, nesigură din cauza insomniei cronice și tensionată de la cantitatea mare de cafea pe care o bea ca să compenseze lipsa somnului. Părea că încerca mereu să mai înghesuie ceva. De exemplu, în după-amiaza aceasta, Richard sugerase să se întoarcă cu mașina la noua lor casă de îndată ce se termina programul la grădiniță ca să se întâlnească cu antreprenorul care construia un patio în fața demisolului englezesc.

— Poți alege culoarea pietrelor, spusese Richard.

— Au și alte nuanțe, în afară de gri?

Răsese, fără să-și dea seama că ea vorbea serios.

Ea acceptase, simțindu-se vinovată de scurtarea primei lor vizite la casă. Asta însemna că trebuia să anuleze vânătoarea de solduri pe care o planificase cu Samantha, înainte de petrecerea burlăciților pe care Sam o dădea pentru ea în seara aceea. Participau prietenele ei, atât cele de la Learning Ladder, cât și cele de la Gibson's – una dintre puținele dăți când lumile divergente ale lui Nellie aveau să se ciocnească. „Iartă-mă!", îi scrisese Nellie lui Sam, ezitase, apoi adăugase, „o chestie de ultim moment pentru nuntă…"

Nu-i venea în minte o altă modalitate prin care să-i explice, astfel încât să nu pară că își punea pe primul loc logodnicul, nu cea mai bună prietenă.

— Trebuie doar să fiu acasă până la șase ca să mă pregătesc pentru petrecere, îi spusese ea lui Richard. Ne întâlnim toate la restaurant la șapte.

— Întotdeauna cu ore fixe, Cenușăreaso, îi spusese el, sărutând-o ușor pe vârful nasului. Nu-ți face griji, nu vei întârzia.

Dar întârziaseră. Traficul fusese îngrozitor, iar Nellie nu ajunsese în apartamentul ei decât cu puțin înainte de șase și jumătate. Bătu la ușa lui Sam, dar colega ei de cameră plecase deja.

Stătu acolo o clipă, admirând luminile albe de Crăciun, pe care Samantha le răsucise printre șipcile de la capul patului ei, și covorașul pufos, albastru cu verde, pe care îl găsiseră făcut sul lângă bordura unei clădiri de apartamente luxoase de pe Fifth Avenue.

— Cineva chiar aruncă un covor ca ăsta? întrebase Samantha. Oamenii bogați sunt nebuni. Încă mai are eticheta cu prețul pe el!

Îl ridicaseră pe umeri și îl duseseră acasă, iar când trecuseră pe lângă un tip drăguț care aștepta să traverseze strada, Sam îi făcuse cu ochiul lui Nellie, apoi se întorsese intenționat astfel încât capătul covorului îl lovise în piept. În cele din

urmă, Sam ieșise cu el timp de două luni; fusese una dintre relațiile ei cele mai lungi.

Nellie avea treizeci de minute să ajungă la restaurant, ceea ce însemna că va trebui să nu-și mai facă duș. Totuși, își turnă o jumătate de pahar de vin să bea în timp ce se pregătea – nu ceva scump cum comanda întotdeauna Richard, deși ea oricum nu simțea diferența – și puse un disc cu Beyonce.

Se stropi cu apă rece pe față, apoi se dădu cu fond de ten hidratant și începu să-și contureze ochii verzi cu un creion gri-fumuriu. Baia lor era atât de mică, încât Nellie se lovea mereu de chiuvetă sau de marginea ușii și, de fiecare dată când deschidea dulapul de medicamente, cădea câte un tub de Crest sau o cutie de fixativ. Nu făcuse baie într-o cadă de ani de zile; apartamentul avea doar o cabină micuță de duș care abia îi oferea suficient spațiu ca să se aplece să se radă pe picioare.

În casa cea nouă, dușul din baia principală avea o bancă și o pară cu jet foarte fin. În plus, jacuzzi.

Nellie încerca să-și imagineze cum va sta în apă, după o zi lungă petrecută… făcând ce? Grădinărind în curtea din spate, poate, și pregătind cina pentru Richard.

Oare Richard își dădea seama că ea înecase singura plantă de interior pe care o avusese vreodată și că talentul ei culinar se limita la încălzirea semipreparatelor Lean Cuisine?

În timp ce se îndreptau înapoi spre oraș, ea se uitase îndelung pe fereastra mașinii, admirând peisajul. Nu putea nega frumusețea noului său cartier: casele grandioase, copacii înfloriți, trotuarele curate. Nici măcar un gunoi nu strica aspectul drumurilor frumos asfaltate. Chiar și iarba părea mai verde decât în oraș.

Când ieșiseră și trecuseră pe lângă ghereta paznicului, Richard îi făcuse scurt cu mâna bărbatului în uniformă. Nellie văzuse numele

ansamblului rezidențial pe un semn arcuit, cu litere groase și ornamentate: CROSSWINDS.

Bineînțeles că ar face naveta în Manhattan cu Richard. Ar beneficia de ce era mai bun din ambele lumi. Avea să se întâlnească cu Sam pentru „happy hour” și să treacă pe la Gibson’s să mănânce un burger la bar și să vadă cum progresează romanul lui Chris.

Se întorsese să se uite prin lunetă. Nu văzuse nici măcar o persoană care să meargă pe trotuar. Nu erau mașini în mișcare. La fel de bine se putea uita la o fotografie.

Dar, dacă rămânea însărcinată la scurt timp după nuntă, probabil că nu avea să se întoarcă la Learning Ladder în toamnă, se gândise în timp ce privea cum noul ei cartier se pierdea în depărtare. Ar fi fost un gest iresponsabil să-i lase pe copii la jumătatea anului. Având în vedere că Richard călătorea în fiecare săptămână sau o dată la două săptămâni, ea avea să fie mult timp singură în casă.

Poate că ar fi logic să aștepte câteva luni înainte de a renunța la anticoncepționale. Ar putea să mai predea un an.

Se uitase la profilul lui Richard, studiindu-i nasul drept, bărbia puternică, cicatricea argintie subțire de deasupra ochiului drept. Și-o făcuse când avea opt ani și căzuse peste ghidonul bicicletei, îi spusese el. Richard avea o mână jos, pe volan, și cealaltă se întindea după butonul radioului.

— Deci, eu… începuse ea, chiar în momentul în care el porni WQXR, postul lui preferat de muzică clasică.

— Piesa asta de Ravel este minunată, spusese el, mărind volumul. Știi, el a compus mai puțin decât majoritatea contemporanilor săi, dar mulți îl consideră unul dintre cei mai mari compozitori ai Franței.

Ea încuviințase din cap. Cuvintele ei se pierduseră în primele note ale muzicii, dar poate era la fel de bine. Nu era timpul pentru această discuție. Când pianul începuse în crescendo, Richard oprise la un semafor și se întorsese spre ea.

— Îți place?

— Da. E… minunată.

Își zisese că trebuia să învețe despre muzica clasică și despre vin. Richard avea opinii puternice cu privire la ambele, iar ea își dorea să fie în stare să poarte o conversație decentă pe aceste subiecte cu el.

— Ravel a crezut că muzica ar trebui să fie în primul rând sentimentală și abia apoi intelectuală, spusese el. Tu ce crezi?

Asta era problema, realiză ea acum, în timp ce cotrobăia prin poșetă, căutându-și luciul de buze preferat, roz pal, de la Clinique. Renunță – nu îl găsise nici ultima dată când îl căutase – și se dădu cu unul de culoarea piersicii. Din punct de vedere intelectual, ea știa că schimbările care o așteptau erau minunate. Chiar de invidiat. Dar, din punct de vedere emoțional, totul părea puțin copleșitor.

Se gândi la căsuța de păpuși din sala ei de clasă, cea pe care părinții lui Jonah voiau să o înlocuiască cu un cort indian. Elevilor ei le plăcea să rearanjeze mobilierul din micuța casă drăgălașă, apoi să mute păpușile dintr-o cameră în alta, să le pună în fața șemineului fals, să le așeze pe scaune în jurul mesei și să le întindă să doarmă în paturile lor înguste din lemn.

Ideea aceea îi invadă mintea precum tachinarea unui bătăuș în curtea școlii: „Nellie Căsuță-de-păpuși”.

Nellie luă o gură de vin și deschise ușa dulapului, împingând la o parte rochia pe care intenționase să o poarte și scoțând o pereche de pantaloni mulați din piele neagră pe care îi cumpărase cu reducere de la Bloomingdale’s când

venise prima dată la New York. Se strâmbă și își trase burta ca să-și închidă fermoarul. Se vor întinde, se asigură ea. Totuși, asortă pantalonii cu o bluză fără mâneci mai lungă, lejeră, în cazul în care ar fi trebuit să-și deschidă mai târziu nasturele de sus.

Se întrebă dacă va mai purta vreunul din cele două obiecte de îmbrăcăminte vreodată. Și-o imagină pe Nellie Căsuță-de-păpuși cu o tunsoare bob, care să iasă în evidență, îmbrăcată în pantaloni largi, pulover din cașmir și mocasini maro din piele întoarsă ducând o tavă cu prăjituri.

„Niciodată”, își promise ea, căutându-și pantofii negri cu toc înalt și, în cele din urmă, găsindu-i sub pat. Ea și Richard vor avea o casă plină de copii, iar camerele elegante vor fi îmblânzite de râsete și de fortărețe din perne și de pantofiori adunați în coșuri lângă ușa de la intrare. Aveau să joace Candy Land și Monopoly lângă foc. Aveau să facă excursii la schi în familie – Nellie nu schiase niciodată, dar Richard îi promisese că o va învăța. Câteva decenii mai târziu, ea și Richard vor sta unul lângă altul pe leagănul de pe verandă, legați de amintirile lor fericite.

Până atunci, ea, cu siguranță, își va fi adus propriile lucrări de artă pentru a împodobi pereții. Avea mai multe lucrări originale făcute de preșcolarii ei, printre care portretul ei ca femeie-bezea, făcut de Jonah, și pictura cerebrală a lui Tyler, numită, pe drept, *Albastru pe alb.*

Termină să se pregătească la zece minute după ce ar fi trebuit să plece. Dădu să iasă din apartament, apoi se întoarse și înșfăcă două șiraguri de mărgele colorate atârnate pe un cârlig lângă ușa de la intrare. Ea și Samantha cumpăraseră fiecare câte un șirag la un târg stradal, în urmă cu câțiva ani. Le numiseră mărgelele fericite.

Își puse un șirag la gât, apoi cercetă strada după un taxi.

•

— Scuze, scuze! strigă Nellie în timp ce se grăbi spre femeile așezate la masa lungă, dreptunghiulară.

Colegii ei de la Learning Ladder erau înșiruiți pe o parte, iar cei de la Gibson's, pe cealaltă. Dar Nellie văzu și o grămadă de shoturi, precum și pahare de vin în fața tuturor, și toate femeile păreau să se simtă bine. Înconjură masa îmbrățișându-și pe rând fiecare prieten.

Când ajunse la Sam, îi puse mărgelele în jurul gâtului. Sam arăta superb; mai mult ca sigur că se dusese singură la cumpărături.

— Mai întâi bei, apoi vorbești, o instrui Josie, una dintre amicele ei, chelneriță, dându-i lui Nellie un shot de tequila.

Ea îl dădu pe gât, câștigând urale.

— Și acum este rândul meu să-ți dau ceva.

Samantha făcu să alunece un pieptene fixat pe un voal uriaș de sclipici și tul prin coroana părului lui Nellie.

Nellie râse.

— Subtil.

— La ce te aștepți când ceri unei educatoare să se ocupe de văl? întrebă Marnie.

— Deci, ce a trebuit să faci azi? întrebă Samantha.

Nellie deschise gura să vorbească, apoi se uită în jur. Celelalte femei aveau toate slujbe prost plătite, și totuși se răsfățau la un restaurant renumit pentru pizza coaptă pe vatră. De asemenea, Nellie observă mormanul de cadouri de pe scaunul gol de la capătul mesei. Știa că Sam își căuta o nouă colegă de cameră, pentru că nu-și permitea să plătească singură chiria. Dintr-odată, ultimul lucru despre care Nellie simțea că vrea să vorbească era casa ei somptuoasă. În plus, nu fusese o chestiune efectiv legată de nuntă. Poate că Sam nu ar înțelege.

— Nimic interesant, spuse Nellie încet. Este timpul pentru încă un shot?

Samantha râse și îi făcu semn chelnerului.

— Ți-a spus unde o să mergeți în luna de miere? întrebă Marnie.

Nellie clătină din cap, dorindu-și ca ospătarul să vină mai repede cu noul rând de tequila. Problema era că Richard voia ca destinația să rămână o surpriză. „Cumpără-ți o pereche nouă de bikini" era tot ce-i spunea când ea îl implora să-i dea un indiciu. Dar dacă Richard o ducea pe o plajă din Thailanda? Nu suporta douăsprezece ore în avion; simplul gând îi făcea inima să-i bată cu putere.

În ultimele săptămâni, în două dintre visele ei neliniștitoare, fusese prinsă la bordul unor zboruri turbulente. În cel mai recent, o însoțitoare de zbor panicată alergase pe culoar, strigând ca toată lumea să stea în poziția de prăbușire. Imaginile erau atât de vii – ochii mari ai stewardesei, avionul zdruncinându-se, norii groși rostogolindu-se dincolo de hublou –, încât Nellie se trezise cu respirația întretăiată.

— Un vis stresant, îi spusese Sam a doua zi dimineață în timp ce se dădea cu rimel în baia lor mică și Nellie se întinsese să-și ia loțiunea pentru corp. Lui Sam, fiică de terapeut, îi plăcea să-și analizeze prietenele. Ce te neliniștește?

— Nimic. Păi, zborurile cu avionul, evident.

— Nu nunta? Pentru că mă gândesc că zborul este o metaforă.

— Scuze, Sigmund, dar acest trabuc este doar un trabuc.

Un shot de tequila apăru în fața lui Nellie, și ea îl dădu pe gât cu recunoștință.

Sam îi surprinse privirea peste masă și zâmbi.

— Tequila. Ea e mereu răspunsul.

Următoarea replică ieși imediat de pe buzele lui Nellie:

— Chiar dacă nu există o întrebare.

— Lasă-mă să mă uit la piatra aceea. Josie o luă pe Nellie de mână. Nu are cumva Richard un frate sexy și bogat? Care, pur și simplu, știi tu, are nevoie de o prietenă.

Nellie își trase mâna, ascunzând sub masă diamantul de trei carate – întotdeauna se simțea stânjenită când prietenele ei se agitau în legătură cu el –, apoi râse.

— Îmi pare rău, are doar o soră mai mare.

Maureen venea în New York pe perioada verii, așa cum făcuse în ultimii ani, pentru a preda un curs de șase săptămâni la Columbia. Nellie avea, în sfârșit, să o cunoască peste câteva zile.

O oră mai târziu, după ce ospătarul le luă farfuriile, Nellie deschise cadourile.

— Asta e din partea mea și a lui Marnie, spuse Donna, educatoare la copiii de patru ani, dându-i lui Nellie o cutie argintie legată cu o fundă roșie strălucitoare.

Nellie despachetă un neglijeu din mătase neagră, în timp ce Josie scoase un fluierat cu degetele. Nellie îl ținu sus, lângă corpul ei, sperând că se va potrivi.

— E pentru ea sau pentru Richard? întrebă Sam.

— Este superb. Presimt o tematică pentru o noapte sexy aici, doamnelor.

Nellie îl așeză lângă parfumul Jo Malone, cărțile de joc cu poziția zilei și lumânările pentru masaj corporal pe care deja le despachetase.

— Ultimul, dar nu și cel din urmă.

Sam îi întinse lui Nellie o pungă de cadouri cu o ramă de fotografii din argint. Înăuntru era o bucată groasă de hârtie ecru și o poezie tipărită cu caractere cursive.

— Poți să scoți hârtia și să pui o fotografie de nuntă.

Nellie începu să citească cu voce tare:

Îmi amintesc de ziua în care te-am întâlnit, de felul în care mi-ai câştigat afecţiunea

Mi-ai dat Advil pentru mahmureală la Learning Ladder; am avut o conexiune instantanee

Era prima ta slujbă în New York și ți-am deschis drumul

Arătându-ți cele mai bune săli de ciclism de interior și unde să găsești cea mai apropiată farmacie Duane Reade

Te-am învățat cum să te descurci la serviciu, bunăoară, cum să rămâi de partea cea bună a Lindei

Și despre debaraua secretă pentru materiale didactice, pentru situațiile când aveai, pur și simplu, nevoie să te ascunzi

Am devenit în curând colege într-un apartament cu gândaci

Plin cu farduri, reviste și căni decorate de copii

Tu întârziai cu plata chiriei – hai să recunoaștem, nu te pricepi la bani

Și eu sunt un pic dezordonată – lăsându-mi mereu vraiște cănile și mierea

De-a lungul anilor i-ai învățat pe copii să numere și să scrie

Și cum să-și folosească cuvintele, nu mâinile, când încep să se bată

În fiecare zi am muncit din greu – oare părinții nu-și dădeau seama cât ne străduiam?

Totuși, câteodată strigau la noi și apoi noi începeam, pur și simplu, să plângem

Am fost împreună cinci ani minunați

Ne cunoaștem atât de bine – speranțele și temerile noastre

Te-ai logodit și Linda ți-a cumpărat un tort sofisticat cu multe calorii

E ironic că a costat mai mult decât salariile noastre la un loc

În curând o să vă mutați împreună și îmi fac griji că aș putea să mă cufund

În cel mai rău caz, sunt sigură că asta mă va face să beau (hm, mai mult)

Dar când o să mergi spre altar purtând ceva vechi și ceva nou

Te rog să-ți aduci aminte că vei fi întotdeauna cea mai bună prietenă a mea și că te iubesc cu adevărat.

Nellie abia putu să termine poezia. O făcu să se gândească la primele ei zile în oraș, când dorise cu disperare să se distanțeze de tot ce se întâmplase în Florida, înlocuise palmierii cu pavajul și o casă a sororității, aglomerată și zgomotoasă, cu o clădire de apartamente impersonală. Totul era diferit. Cu excepția faptului că amintirile o urmaseră atâția amar de kilometri, înfășurându-se în jurul ei ca o mantie grea.

Dacă nu ar fi fost Sam, poate că nu ar fi rămas. Ar fi putut să fugă în continuare, încă încercând să găsească un loc în care să se simtă în siguranță. Nellie se aplecă peste masă și își îmbrățișă strâns colega de cameră, apoi se șterse la ochi.

— Mulțumesc, Sam. Îmi place foarte mult. Se opri. Vă mulțumesc tuturor. O să-mi fie dor de voi. Și…

— Oh, oprește-te, nu fi sentimentală. Ești la scurtă distanță de noi. Ne putem întâlni oricând. Doar că de acum vei plăti tu întotdeauna, spuse Josie.

Nellie râse ușor.

— Haide. Să plecăm. Samantha își împinse în spate scaunul. Killer Angels cântă pe Ludlow Street. Să mergem să dansăm.

•

Nellie nu mai fumase o țigară din ultimul an de facultate, dar acum, după trei Marlboro Light, trei shoturi de tequila și mai târziu două pahare cu vin, dansase ore întregi și simțea transpirația curgându-i pe spate. Poate că pantalonii de piele nu fuseseră cea mai înțeleaptă alegere. În cealaltă parte a camerei, un barman drăguț purta voalul de la Samantha și flirta cu Marnie.

— Aproape că am uitat cât de mult îmi place să dansez, strigă Nellie peste muzica ritmată.

— Și eu aproape că am uitat ce dansatoare groaznică ești, îi strigă Josie înapoi.

Nellie râse.

— Sunt entuziastă! protestă ea.

Își ridică brațele peste cap și făcu o mișcare exagerată din șolduri înainte de a se roti în cerc. La jumătatea rotirii, se opri brusc.

— Salut, Nick, spuse Josie când un tip înalt, zvelt, într-un tricou decolorat, cu o imagine de la un concert Rolling Stones, de prin 1979, și blugi, se apropie de ele.

— Ce faci aici? întrebă Nellie, dându-și seama cu întârziere că brațele îi erau încă deasupra capului.

Le lăsă jos și le încrucișă la piept, conștientă de felul în care maioul umed i se lipea de corp.

— Josie m-a invitat. M-am mutat înapoi în urmă cu câteva săptămâni.

Nellie se uită chiorâș la prietena ei, iar Josie afișă o față nevinovată și ridică din umeri, apoi se pierdu în mulțime.

Timp de un an, până când se mutase în Seattle împreună cu trupa lui, Nick fusese ospătar la același restaurant ca și Nellie. Nick Abilul, îl porecliseră cu toții, deși câteva femei dezamăgite de el îi schimbaseră porecla în Nick Imbecilul. Era cel mai arătos tip cu care ieșise Nellie vreodată – deși „ieșire” nu era o descriere exactă a întâlnirilor lor, deoarece cele mai multe aveau loc într-un dormitor.

Părul negru al lui Nick era acum mai scurt, scoțându-i în evidență pometii ascuțiți. Oricare dintre trăsăturile lui – nasul bont, sprâncenele groase, gura largă – ar fi putut părea copleșitoare singure, dar împreună, se armonizau. Se armonizau chiar mai bine decât își amintea Nellie.

— Nu pot să cred că ești logodită. Mi se pare că mai deunăzi ieșeam împreună…

Se apropie și își trecu încet mâna de-a lungul brațului ei gol.

Corpul ei îi răspunse imediat, chiar dacă ea își trase brațul și făcu un pas înapoi.

Cât de previzibil că Nick era din nou interesat de ea acum că era a altcuiva. Încetase să-i răspundă la mesaje cam la două minute după ce plecase din oraș. Îi plăcea întotdeauna o provocare.

— Logodită și *fericită.* Nunta este luna viitoare.

Ochii mijiți ai lui Nick păreau amuzați.

— Nu arăți ca o fată care urmează să se căsătorească.

— Ce înseamnă asta?

Cineva se ciocni de ea din spate, împingând-o mai aproape de Nick. El o cuprinse cu un braț de talie.

— Arăți foarte bine, îi spuse el încet, cu buzele atât de aproape de urechea ei, încât barba lui neagră nerasă îi gâdilă pielea. Fetele din Seattle nu se compară cu tine. Nellie simți o zvâcnire în stomac. Mi-ai lipsit. Mi-a fost dor de noi. Degetele îi alunecară sub țesătura bluzei ei, și se opriră jos, pe șale. Îți amintești duminica aceea ploioasă când am stat în pat toată ziua?

Mirosea a whisky, iar ea îi simțea prin tricou căldura corpului.

Muzica ritmată și zăpușeala din încăperea aglomerată o făcură să se simtă amețită. O șuviță de păr îi căzu în ochi, iar Nick i-o dădu la o parte.

Își aplecă încet capul, continuând s-o privească în ochi.

— Un ultim sărut? De dragul vremurilor de demult?

Nellie își arcui spatele ca să se uite la el și îi oferi obrazul. El îi luă cu blândețe bărbia în mâini, îi întoarse gura spre a lui și o sărută ușor. Își trecu limba peste buzele ei și i le despărți. O trase aproape de el, iar ea scoase un geamăt involuntar.

Ura să recunoască, chiar și față de ea însăși, dar, deși sexul cu Richard era întotdeauna bun, cu Nick fusese grozav.

— Nu pot.

Ea îl împinse deoparte, respirând mai rapid decât atunci când dansase.

— Hai, iubito.

Ea scutură din cap și se îndreptă spre bar, croindu-și drum printre oameni și tresărind când cotul unui bărbat o lovi în tâmpla dreaptă. Se împiedică de piciorul cuiva.

În cele din urmă, ajunse la Marnie, care o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Vrei niște tequila?

Nellie îi făcu semn cu ochiul. Fusese atât de ocupată să vorbească la cină, încât nu mâncase decât o felie de pizza și ciugulise doar o salată la prânz. Îi era puțin greață, iar picioarele o dureau de la dansatul pe tocuri.

— Apă mai întâi.

Obrajii îi ardeau și își făcu vânt cu o mână. Barmanul încuviință din cap și începu să umple un pahar înalt de la un robinet.

— Te-a găsit Richard? întrebă Marnie.

— Ce?

— E aici. I-am spus că dansezi.

Nellie se uită repede în jur, cercetând fețele oamenilor înainte de a-l observa, într-un sfârșit, în cealaltă parte a încăperii.

— Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Marnie, care se apleca peste bar, ciocnind cu barmanul.

— Richard! strigă Nellie.

Se grăbi spre el, alunecând pe podeaua lipicioasă chiar atunci când ajunse la el.

— Uau! O apucă de braț ca s-o echilibreze. Cineva a băut prea mult.

— Ce faci aici?

O lumină mov îi scăldă chipul când trupa începu un nou cântec. Nellie nu îi observă expresia feței.

— Plec. Îi dădu drumul la braț. Vii cu mine?

Asistase la scenă. Ea își dădu seama după felul cum o ținea de braț; trupul îi era încordat, dar simțea energia învolburându-se în interiorul lui.

— Da. Lasă-mă doar să-mi iau rămas-bun…

Ultima oară dăduse cu ochii de Sam și de Josie pe ringul de dans, dar acum nu le mai zărea.

Se uită înapoi spre Richard și văzu că se îndrepta deja spre ieșire. Alergă să-l ajungă din urmă.

Odată ajunși afară, el nu scoase niciun cuvânt – nici măcar după ce făcu semn unui taxi și îi dădu adresa apartamentului său.

— Tipul acela… am lucrat cu el.

Richard se holbă înainte, astfel încât ea se uita la profilul lui, la fel cum o făcuse în mașină, cu doar câteva ore mai devreme. Dar atunci mâna lui se odihnise pe coapsa ei; acum stătea cu brațele încrucișate rigid peste piept.

— Îți întâmpini toți foștii colegi cu un asemenea entuziasm?

Tonul lui Richard era atât de formal, încât o înfioră.

În timp ce șoferul de taxi se strecura prin trafic, simți că i se face greață. Își puse o mână pe abdomen, apoi apăsă butonul să coboare geamul câțiva centimetri. Vântul îi răvăși părul, lovind-o peste obraz.

— Richard, l-am împins deoparte… Nu am…

El se întoarse cu fața la ea.

— Nu ai făcut ce? întrebă el, repetând cuvintele ei.

— Gândit, șopti ea. Se înșelase: nu era furios. Era rănit. Îmi pare foarte rău. Am plecat de lângă el și aveam de gând să te sun.

Partea aceea era o minciună, dar Richard nu avea să știe niciodată.

În cele din urmă, fața lui se înmuie.

— Te-aș putea ierta pentru aproape orice. Ea dădu să-i atingă mâna. Următoarele cuvinte ale lui o opriră: Dar să nu mă înșeli niciodată.

Chiar și atunci când îl surprinsese purtând convorbiri telefonice animate de afaceri, nu-l auzise așa de categoric.

— Promit, șopti ea.

O podidiră lacrimile. Richard alesese o casă minunată pentru ea. Îi trimisese un e-mail mai devreme în acea zi, întrebând-o dacă era de părere că oaspeții lor ar dori apetitive sau bufet la recepția dintre ceremonia de căsătorie și cină. „Sau amândouă?" scrisese, își făcuse griji când nu-i răspunsese la mesaj – știa că nu se va simți în siguranță să intre în apartamentul ei întunecat singură, noaptea târziu. Așa că venise după ea ca să se asigure că este în siguranță.

Iar ea îl sărutase pe Nick, care fusese cu jumătate din femeile de la Gibson's și care, probabil, nu-și putea aminti numele ei de familie.

De ce riscase atât de mult? Voia să se mărite cu Richard; nu avea nicio îndoială în această privință. Dar Nick era o poveste neterminată. În ciuda farmecului său exersat, Nellie știa că Nick avea o parte delicată. Îl auzise la Gibson's vorbind la telefon cu bunica lui. El nu știa că Nellie înfășură tacâmurile în șervețele chiar după colț. Îi promisese să-i ducă bunicii lui cannoli cu ciocolată și să se uite la *Roata norocului* cu ea în seara următoare.

Nick fusese, de asemenea, și primul bărbat cu care se culcase de când terminase colegiul.

Încetase să se mai gândească la el chiar înainte de a-l întâlni pe Richard. Dar, când Nick se aplecase spre ea pe ringul de dans, ea se bucurase de momentul acela glorios când își dăduse seama cât de mult o voia el. De faptul că simțise puterea pe care o deținea.

Își dori să fi fost așa de simplu, încât să poată da vina pe băutură. Adevărul nu era plăcut.

Pentru o clipă, răzvrătită, îmbrățișase spontaneitatea în detrimentul stabilității. Își dorise

să mai simtă o ultimă dată gustul orașului înainte de a se stabili în suburbii.

— Mă bucur atât de mult că ai venit și m-ai luat, spuse ea, și, în cele din urmă, simți brațul lui Richard cuprinzând-o. Inspiră adânc. Întotdeauna avea să regrete anumite decizii din viața ei, dar nu va regreta niciodată faptul că îl alesese pe Richard. Mulțumesc, adăugă ea, sprijinindu-și capul de pieptul lui.

Îi auzi bătaia constantă a inimii, cea care o ajuta să adoarmă când nimic altceva nu o mai putea face.

De ceva vreme avea impresia că în trecutul lui exista o suferință profundă, una atât de mare, încât nu i-o împărtășise încă. Poate că avea de-a face cu fosta lui soție sau poate că inima lui fusese frântă chiar mai de mult.

— Nu voi mai face niciodată ceva care să te rănească.

Știa că, până și în ziua nunții lor, nu va face un jurământ mai sacru.

8.

Întorc capul și văd silueta mătușii Charlotte, luminată din spate de becul din hol, stând în pragul ușii mele. Nu știu de cât timp e acolo sau dacă a observat că mă uitam în gol la tavan.

— Te simți mai bine?

Intră în cameră și ridică jaluzelele. Lumina soarelui îmi inundă camera, iar eu clipesc și îmi acopăr ochii.

I-am spus că am gripă. Dar mătușa Charlotte înțelege întrepătrunderea dintre sănătatea emoțională și cea fizică – felul în care prima poate să o prindă în capcană pe cea din urmă, sufocând-o ca o viță groasă. La urma urmei, ea avusese grijă nu numai de mine, ci și de mama în timpul episoadelor ei.

— Puțin.

Dar nu fac nicio mișcare să mă ridic.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

Tonul ei e undeva la limita dintre glumă și severitate. Îmi este cunoscut; mi-l amintesc de când o ajuta pe mama să se dea jos din pat și să meargă la duș. „Doar un pic”, o păcălea ea, cu brațul în jurul taliei mamei. „Trebuie să schimb cearșafurile”.

Mătușa Charlotte ar fi fost un părinte minunat. Dar nu a avut niciodată copii; bănuiesc că toți acei ani în care a îngrijit-o pe mama și pe mine au avut de-a face cu treaba asta.

— Nu, mă întorc la lucru.

— Voi fi în atelierul meu toată ziua. Am o comandă pentru un portret. Femeia asta dorește să-i fac un nud pe care să-l ofere soțului ca să-l atârne deasupra șemineului.

— Serios?

Încerc să pun un pic de viață în vocea mea în timp ce mă ridic în capul oaselor. Ca o durere sâcâitoare de dinți, gândurile legate de logodnica lui Richard îmi domină toate celelalte aspecte ale vieții.

— Știu. Nici măcar nu îmi place zona comună de garderobe de la Y.

Îmi stăpânesc un zâmbet când dă să părăsească încăperea. Dar apoi se lovește cu șoldul de marginea măsuței de toaletă de lângă ușă și scoate un țipăt scurt.

Sar din pat, iar acum eu sunt cu brațul în jurul taliei mătușii Charlotte, îndrumând-o spre un scaun.

Mătușa Charlotte îmi dă brațul la o parte, vrând să-mi alunge îngrijorarea

— Sunt bine. Oamenii bătrâni sunt stângaci.

Și brusc, îmi dau seama de un lucru: mătușa Charlotte îmbătrânește.

În ciuda protestelor ei, îi aduc gheață pentru șold, apoi prepar pentru amândouă o omletă cu brânză și praz. Spăl vasele și șterg hiaturile de

bucătărie. Și o îmbrățișez strâns pe mătușa Charlotte înainte să plec la serviciu. Gândul mă lovește din nou: nu am pe nimeni pe lume, în afară de ea.

•

Mă tem să dau ochii cu Lucille, dar, spre surprinderea mea, mă salută cu îngrijorare:

— Nu ar fi trebuit să te încurajez ieri să vii.

Observ că privirea lui Lucille zăbovește asupra gențiimele Valentino. Richard mi-o dăruise într-o seară chiar înainte de a pleca într-o călătorie de afaceri la San Francisco. Pielea este ușor uzată în jurul închizătorii; geanta are patru ani. Lucille este genul de femeie care observă asemenea detalii. O văd cum o studiază, apoi se uită la perechea mea veche de Nike și la degetul meu inelar gol. Mijește ochii. E ca și cum m-ar vedea cu adevărat pentru prima dată.

O sunasem după ce am căzut la metrou. Nu-mi amintesc toată conversația, doar că am plâns.

— Să mă anunți dacă trebuie să pleci puțin mai devreme, spune ea acum.

— Mulțumesc.

Las capul în jos, simțindu-mă rușinată.

Este aglomerat astăzi, mai ales pentru o zi de duminică, dar nu destul de aglomerat.

Mă gândeam că munca ar putea să-mi distragă atenția, dar imaginile cu ea îmi asaltează mintea. Îmi imaginez cum își ține mâinile pe burta mărită. Mâinile lui Richard pe burta ei mărită. El amintindu-i să ia vitamine, sfătuind-o să doarmă suficient, ținând-o aproape noaptea. Dacă rămâne gravidă, probabil va instala un pătuț și va pune un ursuleț de pluș înăuntru.

Atunci când eu mă chinuiam să rămân însărcinată, un ursuleț moale, zâmbitor aștepta în camera pe care o pregătiserăm pentru copil. Încă de la început, Richard îl denumise talismanul nostru.

— Se va întâmpla, spusese Richard, risipindu-mi îngrijorarea.

Dar, după acele șase luni de teste negative, s-a dus la un doctor să-și facă spermograma. Numărul de spermatozoizi era normal.

— Doctorul a spus că am înotători ca Michael Phelps, glumise, iar eu am încercat să zâmbesc.

Așa că mi-am făcut o programare la un specialist în fertilitate, iar Richard a spus că va încerca să reprogrameze o întâlnire ca să participe și el.

— Nu trebuie să faci asta. Am încercat să-mi păstrez vocea relaxată. Pot să-ți spun după aceea cum a fost.

— Ești sigură, iubito? Poate că, dacă clientul meu pleacă devreme, ne-am putea întâlni la prânz, dacă ești în oraș. O voi ruga pe Diane să rezerve o masă la Amaranth.

— Sună perfect.

Dar, cu o oră înainte de programare, chiar în momentul în care mă urcam în tren, m-a sunat să-mi spună că va veni la cabinetul medicului.

— Mi-am amânat clientul. E mai important să vin cu tine.

Eram bucuroasă că nu-mi vedea expresia.

Specialistul în fertilitate urma să-mi pună întrebări. Întrebări la care nu voiam să răspund de față cu soțul meu.

În vreme ce trenul gonea spre Grand Central, mă uitam pe fereastră la copacii goi și la clădirile cu graffiti și ferestre acoperite cu scânduri. Aș putea minți. Sau aș putea încerca să vorbesc între patru ochi cu doctorul și să-i explic. Adevărul nu era o opțiune.

O durere subită mă făcuse să privesc în jos. Îmi curățasem pielițele de la unghii și trăsesem de una până la carne. Mi-am băgat degetul în gură și mi-am supt sângele.

Trenul intrase țiuind în terminal înainte ca eu să am un plan, și mult prea devreme un taxi mă

dusese la o clădire elegantă de pe Park Avenue.

Când m-am întâlnit cu Richard în hol, nu mi s-a părut că observase cât de agitată eram. Sau poate crezuse că eram doar neliniștită din cauza programării. Mă simțeam ca o somnambulă când a apăsat butonul pentru etajul al paisprezecelea în lift, apoi s-a dat înapoi, ca să pot ieși eu mai întâi.

Urologul lui Richard ne-o recomandase pe doamna doctor Hoffman. O femeie zveltă și elegantă, pe la cincizeci și cinci de ani, ne-a întâmpinat cu un zâmbet la scurt timp după ce ne-am înregistrat și ne-a condus în camera ei de consultații. Sub halat, am remarcat o licărire de fucsia. Am urmat-o de-a lungul holului și, deși purta tocuri de aproximativ opt centimetri, m-am chinuit să țin pasul cu ea.

Eu și Richard ne-am așezat unul lângă altul pe o canapea tapițată, cu fața la biroul ei ordonat. Mi-am frământat mâinile în poală, jucându-mă cu inelele subțiri de aur de pe deget. La început, doamna doctor Hoffman a ezitat să ne confirme nesiguranța, explicând că multor cupluri le lua mai mult de șase luni ca să conceapă un copil.

— Optzeci și cinci la sută dintre cupluri reușesc să conceapă într-un an, ne-a asigurat ea.

M-am străduit să zâmbesc.

— Ei bine, atunci…

Dar Richard a întrerupt-o.

— Nouă nu ne pasă de statistici. M-a luat de mână. Vrem să rămânem însărcinați acum.

Ar fi trebuit să știu că nu va fi atât de ușor.

Doctorița a încuviințat din cap.

— Nimic nu vă împiedică să încercați tratamente de fertilitate, dar acestea pot fi îndelungate și costisitoare. Există, de asemenea, și efecte secundare.

— Din nou, cu tot respectul, acestea nu sunt aspecte care să ne privească pe noi, a spus Richard.

Mi-am dat seama cum era el probabil la serviciu – autoritar, convingător. Imposibil să-i reziști.

Cum de-mi trecuse oare vreodată prin minte că aș putea să-i ascund ceva atât de important?

— Iubito, ai mâinile reci ca gheața.

Richard mi le-a încălzit într-ale lui.

Doctorița s-a uitat la mine. Părul ei era pieptănat într-o parte, într-o coafură modernă, iar pielea îi era netedă și fără riduri. Îmi doream să fi purtat ceva mai elegant decât pantalonii negri, simpli, și o helancă crem, care tocmai observasem că avea o pată mică de sânge lângă manșetă. Am ascuns materialul sub degetul pe care mi-l rănisem și am încercat să nu par bosumflată.

— E în regulă. Lasă-mă să încep prin a-i adresa Vanessei câteva întrebări. Richard, poate ai vrea să mergi puțin în sala de așteptare?

Richard s-a uitat la mine.

— Iubito, vrei să plec?

Am ezitat. Știam ce voia el să răspund. Își luase liber de la serviciu ca să mă însoțească. Nu ar fi o trădare mai mare dacă l-aș ruga să plece și el ar afla oricum? Poate că din considerente de etică profesională doamna doctor Hoffman ar fi obligată să-i spună sau o asistentă ar putea arunca o privire peste fișa mea medicală și s-ar putea scăpa într-o zi.

Mi-era greu să iau o hotărâre.

— Iubito? m-a întrebat Richard din nou.

— Scuze. Desigur, poți să rămâi.

Au început întrebările. Vocea doamnei doctor Hoffman era scăzută și unduioasă, dar fiecare întrebare mi se părea ca un glonț: La cât timp aveți ciclu? Cât durează? Ce metode contraceptive ați folosit? Stomacul meu se încleșta ca un pumn. Știam unde duceau toate astea.

Apoi doctorița a întrebat:

— Ați fost vreodată însărcinată?

M-am uitat în jos la covorul gros – gri, cu pătrate mici roz. Am început să le număr. Simțeam

intensitatea privirii fixe a lui Richard.

— N-ai fost niciodată însărcinată, a spus el.

Era o afirmație.

Mă mai gândeam încă la perioada aceea din viața mea, dar amintirile rămăseseră închise în mine. Era un lucru atât de important. Nu puteam să mint, la urma urmei.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Am fost însărcinată. Vocea mea suna pițigăiată și mi-am dres glasul. Aveam doar douăzeci și unu de ani.

Mi-am dat seama că acel „doar” era ca o scuză adresată lui Richard.

— Ai făcut avort?

Din vocea lui Richard, nu-mi dădeam seama ce gândea.

Mi-am ridicat din nou privirea spre el. Și am știut că nu puteam spune adevărul complet.

— Eu, păi, am avut un avort spontan. Mi-am dres din nou glasul și i-am evitat privirea. Avea doar câteva săptămâni.

Cel puțin partea asta era adevărată. Șase săptămâni.

— De ce nu mi-ai spus?

Richard s-a lăsat pe spate, departe de mine. O expresie șocată i-a apărut pe față, apoi altceva. Furie? Trădare?

— Am vrut să-ți spun… Doar că… cred că nu am știut cum.

Era un răspuns atât de nepotrivit. Fusesem atât de proastă să sper că nu va afla niciodată.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

— Ascultați, ne-a întrerupt doctorița. Aceste conversații pot deveni cam emoționale. Aveți nevoie să discutați o clipă singuri?

Tonul ei era calm, stiloul gros, din argint, cu care luase notițe stătea pregătit în aer, ca și cum ar fi fost un interludiu obișnuit. Dar nu-mi puteam imagina că multe alte neveste păstraseră, la fel ca mine, același secret față de soții lor. Știam că, la un

moment dat, va trebui să-i spun doamnei doctor Hoffman între patru ochi adevărul complet.

— Nu. Nu. Suntem bine. Continuăm? a spus Richard.

Mi-a zâmbit, dar, câteva secunde mai târziu, s-a așezat picior peste picior și mi-a dat drumul la mână.

În cele din urmă, când întrebările s-au terminat, doctorița m-a consultat și mi-a luat probe de sânge, în timp ce Richard a stat în sala de așteptare, verificându-și e-mailurile pe Blackberry. Înainte de a ieși din încăpere, doctorița Hoffman mi-a pus mâna pe umăr și m-a strâns ușor. L-am perceput ca pe un gest matern, și am simțit un nod în gât în timp ce încercam să-mi înăbuș lacrimile. Sperasem ca eu și Richard să luăm prânzul împreună, dar mi-a spus că amânase întâlnirea cu clientul până la ora unu și trebuia să se întoarcă la birou. Am coborât împreună cu liftul, în tăcere, alături de câțiva străini, privind cu toții în gol, drept în față.

Când am ieșit, m-am uitat la Richard.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să…

Își pusese telefonul pe silențios în timpul consultației, dar acum acesta a început să vibreze. A verificat numărul, apoi m-a sărutat pe obraz.

— Trebuie să răspund. Ne vedem acasă, iubito.

În timp ce mergea pe stradă, m-am uitat după el și mi-am dorit să se întoarcă și să-mi zâmbească sau să-mi facă cu mâna. Dar el a luat-o după colț și a dispărut.

Aceea nu a fost prima dată când îl trădasem pe Richard și nu avea să fie nici ultima. Nici cea mai gravă – nici pe departe.

N-am fost niciodată femeia cu care credea el că se însurase.

•

La Saks, când clientele s-au mai rărit, mă strecor în sala de recreere să beau o cafea. Stomacul mi s-a potolit, dar o durere surdă îmi persistă între tâmple. Lisa, un agent de vânzări de la raionul de

încălțăminte, stă pe canapea, mușcând dintr-un sandviș. Are vreo douăzeci de ani, e blondă și destul de drăguță.

Îmi feresc privirea. Unul dintre podcasturile mele de psihologie era despre fenomenul Baader-Meinhof. Atunci când devii conștient de ceva – numele unei trupe obscure, să zicem, sau un nou tip de paste – și pare că îl vezi peste tot. Se mai numește iluzia frecvenței.

Acum mă înconjoară tinere blonde.

Când am ajuns la serviciu azi-dimineață, o blondă încerca un ruj la secțiunea cu produse Laura Mercier. O alta atingea țesăturile la cea cu îmbrăcăminte Ralph Lauren. Lisa își ridică sandvișul să muște din el și văd inelul strălucindu-i pe mâna stângă.

Richard și logodnica lui se căsătoresc atât de repede. „Nu are cum să fie însărcinată, nu-i așa?” mă întreb din nou. Simt obișnuitul nod în gât și fiorul rece care-mi traversează trupul, dar mă forțez să țin panica la distanță.

Trebuie să o văd astăzi. Trebuie să știu sigur. Nu locuiește prea departe de locul unde sunt acum. Uneori poți afla multe despre oameni pe internet – totul, de la cum le place să mănânce burrito cu smântână la prânz până la data nunții. Altor oameni e mai greu să le dai de urmă. Dar aproape întotdeauna afli câteva lucruri de bază: adresa lor. Numărul lor de telefon. Unde lucrează.

Poți afla alte detalii urmărindu-i.

Într-o noapte, când încă eram căsătoriți, l-am urmărit pe Richard până acasă la ea și am stat în fața apartamentului ei. El avea în mână un buchet de trandafiri albi și o sticlă de vin.

Aș fi putut să bat cu pumnul în ușă, să-mi croiesc drum prin spatele lui Richard, să țip la el și să-i cer să vină acasă.

Dar n-am făcut-o. M-am întors acasă la noi, iar câteva ore mai târziu, când a sosit Richard, l-am întâmpinat cu un zâmbet.

— Ți-am păstrat cina. Vrei s-o încălzesc?

Se spune că soția este întotdeauna cea care află ultima. Dar eu nu am aflat ultima. Doar am ales să mă uit în direcție opusă. N-am visat niciodată că va dura.

Regretul meu este o rană deschisă.

Lisa, tânăra drăguță de la vânzări, își adună lucrurile repede, chiar dacă i-a mai rămas puțin din sandviș. Aruncă resturile în coșul de gunoi, uitându-se pe furiș la mine. Fruntea îi este încrețită.

Nu am nicio idee cât timp m-am holbat la ea.

Ies din camera de recreere și tot restul turei îmi întâmpin cu amabilitate clientele. Le aduc haine. Încuviințez din cap și îmi exprim părerea atunci când sunt întrebată despre cum li se potrivesc rochiile și costumele.

În tot acest timp, stau în așteptare, știind că în curând voi putea să-mi satisfac nevoia tot mai mare.

Când, în sfârșit, pot să plec, mă trezesc îndreptându-mă spre apartamentul ei.

Spre ea.

9.

Nellie se aplecă deasupra toaletei, stomacul îi zvâcni, apoi se prăbuși pe podeaua de marmură din baia lui Richard.

Imaginile din noaptea precedentă începură să iasă la suprafață: Băutura. Fumatul. Sărutul. Și expresia feței lui Richard în taxi în timp ce se întorceau la apartamentul lui. Nu-i venea să creadă că aproape își sabotase viitorul cu el.

În partea opusă, o oglindă verticală îi reflecta imaginea: rimelul întins pe sub ochi, sclipiciul argintiu de pe voal împrăștiat în păr – și un tricou

alb de la maratonul din New York, mulțumită lui Richard.

Se chinui să se ridice în picioare și întinse mâna după un prosop ca să se șteargă la gură, apoi ezită. Toate erau albe ca zăpada, cu margini bleumarin. Ca toate celelalte lucruri din apartamentul lui Richard, erau foarte elegante – totul, în afară de ea, se gândi Nellie. Luă un șervețel, apoi îl aruncă în toaletă. Richard nu părea să aibă vreodată ceva în coșurile de gunoi; așa că nu avea de gând să lase în urmă șervețelul murdar.

Se spălă pe dinți și pe față cu apă rece ca gheața, care îi lăsă pielea palidă și pătată. Apoi, chiar dacă își dorea să se retragă înapoi sub pilota luxoasă a lui Richard, se duse să-l caute și să suporte tot ce avea el să-i spună.

În locul logodnicului ei, descoperi o sticlă de Evian și un flacon de Advil pe blatul de bucătărie din granit strălucitor. Lângă ele era așezat un mesaj scris pe hârtie ecru, groasă, cu inițialele lui în relief: „Nu am vrut să te trezesc. Am plecat în Atlanta. Mă întorc mâine. Mă simt mai bine. Te iubesc, R”.

Ceasul de pe cuptor arăta ora 11.43. Cum de dormise atât de mult? Și cum putuse să uite programul de călătorii al lui Richard? Ea nici măcar nu-și amintea ca el să fi pomenit ceva de Atlanta.

Scoase două pastile și dădu pe gât apa rece, apoi studie literele mari, ordonate, ale lui Richard și încercă să-i intuiască starea de spirit. Imaginile din noaptea trecută erau trunchiate și incomplete, dar își aminti cum o învelise în pat, apoi plecase din cameră și închisese ușa. Nu știa dacă el se întorsese și venise în pat lângă ea.

Luă telefonul fără fir de pe blatul de bucătărie și apelă numărul lui de mobil, dar intră direct mesageria vocală. „Vă voi contacta cât de curând posibil”, promitea el.

Când îi auzi vocea, simți durerea faptului că îi era dor de el.

— Bună, dragul meu. Își căută cu greu cuvintele. Hm… am vrut doar să-ți spun că te iubesc.

Se îndreptă înapoi spre dormitor, trecând pe lângă câteva fotografii mari înrămate, expuse de-a lungul coridorului. Preferata ei era cea cu Richard copil, ținând-o cu mâna lui mică pe Maureen, pe țărmul oceanului. Maureen era mult mai înaltă decât el. Richard avea 1,80 metri acum, dar nu începuse să se înalțe până la vârsta de șaisprezece ani, îi spusese lui Nellie. Următoarea era o fotografie profesionistă cu Richard, Maureen și părinții lor. Nellie observă că Richard moștenise ochii pătrunzători de la mama lui și buzele cărnoase de la tatăl său. La capăt, era o poză alb-negru a mamei și a tatălui său în ziua nunții.

Spunea atât de multe despre Richard faptul că își decorase pereții cu fotografii ale familiei sale, că acestea erau fețele pe care dorea să le vadă în fiecare zi. Își dori ca părinții lui să fie încă în viață, dar, cel puțin, Richard o avea pe sora lui. Nellie avea să o cunoască pe Maureen a doua zi la cină la unul dintre restaurantele preferate ale lui Richard.

Fu trezită din reverie de sunetul telefonului fix. „Richard”, se gândi bucuroasă în timp ce alergă înapoi spre bucătărie și apucă receptorul.

Dar vocea care se auzi era a unei femei:

— Richard e acolo?

— Hm, nu, ezită Nellie. Tu ești, Maureen?

Tăcere. Apoi femeia răspunse:

— Nu. Voi reveni cu un telefon.

Apoi se auzi sunetul agasant al tonului de apel.

Cine i-ar telefona lui Richard într-o duminică și nu ar vrea să-i lase un mesaj?

Nellie ezită, apoi verifică identitatea apelantului. Numărul era ascuns. Venise de mai multe ori în apartamentul lui Richard. Dar aceasta era prima dată când se afla singură aici.

În spatele ei, în camera de zi, un perete de ferestre oferea o priveliște spectaculoasă spre Central Park, precum și spre alte clădiri rezidențiale. Se duse acolo și se uită afară, aruncând o privire la apartamente. Multe erau cufundate în întuneric sau acoperite cu jaluzele sau perdele. Dar altele nu aveau panourile de sticlă transparentă acoperite.

Din anumite unghiuri, i se păru că vede contururile umbrite ale mobilierului sau ale siluetelor din interior.

Ceea ce însemna că oricine din acele clădiri putea, de asemenea, să vadă în apartamentul lui Richard.

Îl văzuse pe Richard închizând jaluzelele înainte, noaptea – un sistem electronic complicat pe acel perete îi conecta luminile și jaluzelele. Apăsă un buton și luminile din tavan se stinseră. Era atât de întuneric afară, încât apartamentul era cufundat în umbre.

Apăsă din nou butonul și becurile se aprinseră. Expiră încet, apoi încercă un alt buton. De data asta, reuși să o facă corect și jaluzelele coborâră. Deși clădirea avea portar, Nellie se repezi la ușa de la intrare să verifice yala. Era încuiată. Richard nu ar fi lăsat-o niciodată neprotejată, indiferent cât de supărat ar fi, se gândi ea.

Nellie făcu un duș, spălându-și trupul cu săpunul L'Occitane cu aromă de citrice al lui Richard și eliminând cu șampon mirosul de fum stătut din părul ei. Își lăsă capul pe spate și închise ochii să se clătească de clăbuc, apoi opri apa și se înfășură în halatul lui Richard, gândindu-se la vocea blândă de la telefon.

Femeia nu avea niciun accent. Era imposibil să-i discearnă vârsta.

Nellie deschise dulapul cu medicamente al lui Richard și scoase gelul, punându-și puțin în părul umed și prinzându-l în coadă de cal. Se schimbă în hainele de sport pe care le avea aici, pentru

ocaziile când folosea sala de gimnastică din clădire, apoi își găsi bluza mototolită și pantalonii din piele împăturiți cu grijă peste o sacoșă mică de pânză de lângă piciorul patului. Își îndesă lucrurile în geantă și ieși din apartament, trase ușa și o încercă, asigurându-se că se închisese bine.

În timp ce se îndrepta spre lift, singurul vecin de pe același etaj cu Richard, doamna Keene, ieși din apartamentul ei, ținând lesa bișonului ei. Ori de câte ori se întâlneau cu ea pe holul de la intrare, Richard se prefăcea că trebuie să-și ridice corespondența sau venea cu o altă scuză ca să o evite.

— Nu te va mai slăbi cu vorba, dacă îi permiți, o avertizase Richard.

Nellie bănuia că era singură, așa că îi zâmbi femeii în timp ce apăsă butonul să cheme liftul.

— M-am tot întrebat de ce n-ai mai fost pe aici în ultima vreme, draga mea!

— Oh, am fost aici cu câteva zile în urmă, spuse Nellie.

— Ei bine, data viitoare, bate la ușa mea și te invit la un ceai.

— Câinele dumneavoastră e adorabil.

Nellie îl mângâie ușor pe blana lui albă și pufoasă. Femeia și câinele ei păreau că au aceeași coafeză, se gândi Nellie.

— Domnul Pufoșilă te place. Așadar, unde e iubitul tău?

— Richard a trebuit să plece în Atlanta în interes de serviciu.

— În interes de serviciu? Într-o duminică? Câinele adulmecă pantoful lui Nellie. E atât de ocupat, nu-i așa? Întotdeauna se grăbește să prindă un avion. M-am oferit să-i supraveghez locuința cât timp e plecat, dar a spus că nu mi-ar putea cere niciodată așa ceva… Deci, încotro te duci acum?

„Singură și bârfitoare”, se gândi Nellie. Sosi liftul, iar Nellie ținu ușa deschisă până când doamna Keene și câinele ei intrară în siguranță.

— De fapt, și eu merg la serviciu. Predau la o grădiniță și trebuie să fac în clasă curățenie de sfârșit de an.

Absolvirea urma să fie a doua zi și, deși, în mod tradițional, se făcea curățenie în sălile de clasă la câteva zile după ce terminau elevii și se dădea un fel de petrecere, completată cu vin adus pe furiș, Nellie trebuia să o facă acum pentru că pleca în Florida la sfârșit de săptămână.

Doamna Keene încuviință din cap.

— Ce drăguț! Mă bucur că Richard și-a găsit o tânără drăguță. Cea dinainte nu a fost foarte prietenoasă.

— Poftim?

Doamna Keene se aplecă mai în față.

— Am văzut-o vorbind cu Mike, portarul, chiar săptămâna trecută. Era destul de agitată.

— A fost aici?

Richard nu-i spusese asta.

O strălucire în privirea doamnei Keene îi dădu lui Nellie de înțeles cât de mult se bucura să transmită astfel de știri.

— Oh, da. Și i-a dat lui Mike o pungă – de la Tiffany's, am recunoscut acel albastru distinctiv – și i-a spus că ar trebui să i-o dea înapoi lui Richard.

Ușile ascensorului se deschiseră din nou, iar câinele doamnei Keene sări înainte spre o altă vecină care tocmai intrase în clădire cu mopsul ei.

Nellie ieși în foaierul care semăna cu o mică galerie de artă: o orhidee mare înfrumusețea masa din sticlă dintre două canapele cu spătarul jos, iar zidurile de culoare crem erau însuflețite de picturi abstracte. O întâmpină Frank, portarul de duminică, cu accentul lui puternic de Bronx. El era preferatul ei dintre bărbații cu mănuși albe care-i supravegheau pe locatarii acestei clădiri din Upper East Side.

— Salut, Frank, spuse Nellie, recunoscătoare să-i vadă zâmbetul larg și dinții cu strungăreață.

Se uită peste umăr la doamna Keene, care purta o conversație animată cu altă vecină. Se părea că fosta soție a lui Richard pur și simplu i-ar fi returnat ceva ce îi dăduse el cândva și că el nici măcar nu o văzuse. Cine putea ști ce era în pungă? Evident că despărțirea lor fusese neplăcută.

Multe erau, își spuse Nellie. Cu toate acestea, ea se simțea neliniștită. Frank îi făcu cu ochiul, apoi arătă cu degetul afară.

— Se pare că va ploua. Ai umbrelă, dragă?

— Trei. În apartamentul meu.

Frank râse.

— Uite, îți împrumut eu una.

Întinse mâna în stativul de alamă de lângă ușă.

— Ești cel mai tare. Întinse mâna dreaptă să ia umbrela. Îți promit că o voi aduce înapoi.

Observă că el se uită ușor surprins la inel înainte să-și dea seama ce face și să privească în altă parte. Aflase despre logodna lor, dar Nellie de obicei răsucea diamantul spre interiorul mâinii, ca să nu se vadă când mergea prin oraș. Richard îi sugerase să facă asta, aducându-i aminte că prea multă grijă nu strică.

— Mulțumesc, îi spuse lui Frank, simțind roșeața cum i se întinde peste obraji. I se părea puțin ostentativ să poarte ceva care probabil costa cât venitul lui Frank pe un an – care costa la fel de mult cât câștiga și *ea* într-un an.

Oare fosta soție a lui Richard locuia în apropiere? se întrebă Nellie. Poate că trecuse pe lângă ea pe stradă.

Nu-și dădu seama că se juca cu butonul de la umbrelă până când aceasta nu se deschise brusc. Îi răsună în minte vocea tatălui ei: „Să nu deschizi niciodată o umbrelă înăuntru. Aduce ghinion”.

— Ai grijă să nu te plouă, spuse Frank când Nellie ieși în aerul încărcat.

*

Sam purta o cămașă lungă de noapte – una pe care avea scris în față CE DEZORDINE

FRUMOASĂ.

Nellie fosni punga de hârtie în care erau sandvișuri din chifle cu mac cu ouă, brânză cheddar, șuncă și ketchup – remediul lor preferat pentru mahmureală.

— Bună, scumpo.

Sandalele pe care le purtase Sam noaptea trecută erau aruncate chiar în fața ușii de la intrare, urmate de poșetă, apoi, la câțiva metri, de fusta ei mini.

— Urma lăsată de Sam, glumi Nellie.

— Salut. Sam turnă cafea într-o cană mare, dar nu se întoarse să se uite la ea. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— M-am dus acasă la Richard. Prea multă tequila.

— Da, mi-a spus Marnie că a venit și el. Tonul lui Sam era tăios. Frumos din partea ta să-ți iei rămas-bun.

— Eu…

Nellie izbucni în lacrimi. Reușise să o supere și pe Sam.

Sam se întoarse.

— Uau! Ce se întâmplă?

Nellie clătină din cap.

— De toate. Își înăbuși un oftat. Îmi pare tare rău că nu ți-am spus că plec…

— Mulțumesc că spui asta. Trebuie să recunosc că m-am supărat, mai ales că ai venit târziu la cină.

— Nu am vrut să plec, dar, Sam… L-am sărutat pe Nick.

— Știu. Am văzut.

— Da, a văzut și Richard. Nellie se șterse la ochi cu un șervețel de hârtie. A fost foarte supărat…

— Ați discutat despre ce s-a întâmplat?

— Oarecum. A trebuit să plece în Atlanta azi-dimineață, așa că nu am apucat să vorbim prea mult… Dar, Sam, femeia asta a sunat la apartamentul lui azi-dimineață când eram singură acolo. Nu a vrut să-și dea numele. Și apoi vecina

lui Richard mi-a spus că fosta lui soție a trecut pe la el săptămâna trecută.

— Ce? Încă se mai întâlnește cu ea?

— Nu, spuse repede Nellie. A venit doar să îi înapoieze ceva. A lăsat punga la portar.

Sam ridică din umeri.

— Pare ceva destul de nevinovat.

Nellie ezită.

— Dar s-a terminat între ei acum câteva luni. De ce se întoarce acum?

Nu era sigură de ce nu îi dezvăluise lui Sam că ea bănuia că obiectul era de fapt un cadou pe care Richard i-l dăduse fostei soții când erau împreună. Și, dacă era de la Tiffany's, probabil că era costisitor.

Sam sorbi din cafea, apoi îi dădu cana lui Nellie, care luă și ea o înghițitură.

— De ce nu-l întrebi pe Richard?

— Presupun că… Simt că nu ar trebui să mă deranjeze.

— Mda.

Sam mușcă din chiflă și mestecă. Lui Nellie i se strânse stomacul când începu să-și desfacă sandvișul. Îi trecu pofta de mâncare.

— Am crezut că a dispărut complet din peisaj. E o chestie absolut întâmplătoare, nu-i așa? Dar telefoanele alea ciudate pe care le-am primit…

— Era ea?

— Nu știu, șopti Nellie. Însă nu e o coincidență că au început imediat după ce m-am logodit cu Richard?

Sam nu părea să aibă un răspuns.

— Și a fost un moment azi-dimineață, după ce am răspuns, când nu se auzea decât respirația cuiva. Era exact ca și în cazul celorlalte apeluri. Atunci o femeie a întrebat de Richard, așa că… par oarecum nebună când spun chestia asta cu voce tare.

Sam își lăsă jos chifla și o îmbrățișă scurt și strâns pe Nellie.

— Nu ești tu nebună, dar trebuie să vorbești cu Richard. Au fost împreună mult timp, nu? Nu meriți să afli despre acea parte a vieții lui?

— Am încercat.

— Nu e corect că te ține la distanță în felul acesta.

— E bărbat, Sam. Nu simte nevoia să vorbească despre lucruri până în pânzele albe, ca noi, fetele. „Așa cum faci tu”, se gândi Nellie.

— Pare că nu ați vorbit deloc despre asta.

Nellie renunță. Ea și Sam rar purtau discuții în contradictoriu. Nellie nu voia să sape mai adânc.

— Mi-a spus că, pur și simplu, s-au înstrăinat unul de altul. Se întâmplă, nu-i așa?

Dar Richard mai spusese ceva. Ceva ce părea extrem de important acum.

„Ea nu a fost cine credeam eu că era”.

Acelea fuseseră exact cuvintele lui. Nellie fusese surprinsă de expresia de dezgust de pe chipul lui Richard atunci când le rostise.

Colega ei de cameră ar avea cu siguranță ceva de zis în legătură cu asta.

Dar Sam avea din nou aceeași expresie de nedescifrat care îi apăruse pe față atunci când îi spusese de casa pe care i-o cumpărase Richard. Aceeași privire pe care o avusese când Nellie venise acasă purtând inelul de logodnă pe deget.

— Ai dreptate, spuse Nellie ușor. Îl voi întreba din nou.

Se vedea că Sam nu era încă dispusă să încheie conversația, dar Nellie simțea nevoia să fie protectoare față de Richard. Își dorise ca Sam să o liniștească în legătură cu fosta soție a lui Richard, nu să evidențieze imperfecțiunile din relația lui Nellie cu el.

Nellie luă câteva plase de cumpărături care erau înghesuite în micul spațiu dintre frigider și perete.

— Trebuie să fug la școală. Trebuie să încep să îmi pregătesc clasa. Vrei să vii?

— Sunt epuizată. Cred că o să trag un pui de somn.

Lucrurile încă nu stăteau bine între ele.

— Îți cer scuze din nou că am plecat așa brusc. A fost o petrecere grozavă. Nellie îi dădu un ghiont cu umărul prietenei ei cele mai bune. Hei, ești prin zonă diseară? Putem să ne punem niște măști cosmetice pe față și să ne uităm la *Notting Hill.* Să comandăm mâncare chinezească… Fac cinste.

Sam avea încă acea expresie pe față, dar acceptă armistițiul:

— Desigur. Sună distractiv.

•

Cum *era* fosta soție a lui Richard?

„Zveltă și încântătoare”, se gândi Nellie în timp ce se apropia de Learning Ladder. Poate că fostei lui soții îi plăcea muzica simfonică și putea să identifice notele cele mai minunate la o sticlă de vin. Și era convinsă că fosta lui soție era sigură când pronunța *charcuterie,* nu ca Nellie, care fusese o dată nevoită să arate cuvântul cu degetul pe meniu.

Nellie adusese vorba despre ea curând după ce îl cunoscuse pe Richard, fiind curioasă cum era femeia cu care își petrecuse viața înainte de a o cunoaște pe ea. Citiseră împreună niște secțiuni din *Times* într-o dimineață tihnită de duminică după ce făcuseră dragoste și duș împreună. Nellie folosise periuța de dinți pe care i-o cumpărase Richard și purta un tricou pe care îl lăsase ea acolo într-o vizită anterioară. O făcea să se întrebe de ce oare nu existau urme ale fostei lui soții în apartament. Fuseseră împreună mulți ani, și cu toate astea, nu exista niciun elastic de prins părul uitat în dulăpiorul de sub chiuveta din baie sau vreun ceai de plante în vreun ungher din cămară sau vreo pernuță decorativă drăguță care să mai atenueze puțin liniile severe ale canapelei din piele întoarsă.

Apartamentul era întru totul masculin. Părea că fosta lui soție nu petrecuse niciodată timp acolo.

— Mă gândeam… Nu am vorbit mult despre fosta ta soție… De ce s-a terminat?

— Nu a fost un motiv anume. Richard ridicase din umeri și întorsese o pagină a secțiunii de afaceri a ziarului. Ne-am îndepărtat unul de altul…

Atunci spusese ceea ce Nellie nu mai putea să își scoată din minte acum: „Ea nu a fost cine credeam eu că era”.

— Dar cum v-ați cunoscut?

Nellie lovise în joacă ziarul pe care îl citea.

— Hai, iubito. Sunt cu tine acum. Ultimul lucru despre care vreau să vorbesc este *ea.*

Cuvintele lui erau blânde, dar tonul nu.

— Scuze… mă întrebam doar.

Nellie nu mai adusese vorba despre ea niciodată. La urma urmei, Nellie avea subiecte din trecutul ei despre care nici ea nu ar fi vrut să discute cu el.

Probabil că Richard ajunsese deja în Atlanta, se gândi Nellie în timp ce deschise poarta ce înconjura spațiul de joacă și se îndreptă spre intrarea în grădiniță. Ar putea avea o întâlnire de afaceri sau ar putea fi singur în camera de hotel. Oare era și el la fel de măcinat de gândurile despre fostul iubit al lui Nellie?

Nu își putea imagina cât de dureros ar fi fost să-l vadă pe Richard sărutând o altă femeie. Se întrebă dacă Richard credea că și Nellie se va dovedi a fi o altă persoană decât cea care credea el că este.

Se întinse după telefon să îl sune, apoi se opri. Îi lăsase deja un mesaj. Și nu avea de gând să îl întrebe despre vizita fostei soții. El îi câștigase încrederea, dar ea i-o zdruncinase pe a lui.

— Salut!

Nellie își ridică privirea și-l văzu pe liderul tineretului bisericii care îi ținea ușa deschisă ca să intre.

— Mulțumesc, spuse ea, grăbindu-se spre el.

Îi zâmbi larg, ca să compenseze faptul că nu își amintea numele lui.

— Tocmai voiam să închid. Nu credeam că va veni cineva aici duminica.

— Eu voiam să încep să fac curățenie în clasă.

El aprobă cu o mișcare a capului, apoi se uită în sus, spre cer. Nori groși, învolburați acopereau soarele.

— Se pare că tocmai ai învins ploaia, zise el, cu voioșie.

Nellie se îndreptă spre subsol și aprinse lumina în timp ce cobora scările. Își dorea să fi venit aici direct de la Richard, când biserica ar fi fost plină de enoriași. Nu se așteptase să fie goală.

Când intră în clasă, aproape călcă pe o coroană de hârtie uitată pe jos. Se aplecă și o ridică, netezindu-i cutele. Numele Briannei era înăuntru, scris cu literele tremurătoare pe care le învățase de la Nellie:

— Ține minte, B-ul are două burți mari care ies în afară, îi spusese Nellie când fetița tot inversa direcția.

Brianna fusese atât de mândră când reușise să scrie litera aceea.

Ursuleții ei făcuseră coroanele pentru a le purta în timpul ceremoniei de absolvire. Urmau să stea într-o linie mișcătoare în spatele unei cortine până ce Nellie punea mâna pe umerii lor mici, unul câte unul, și șoptea: „Du-te!” Apoi aveau să meargă în marș de-a lungul unui culoar improvizat în timp ce părinții lor se ridicau în picioare, aplaudau și făceau poze.

Brianna avea să fie supărată că și-o pierduse pe a ei; petrecuse mult timp lipind abțibilduri pe ea și folosise o jumătate de sticlă de aracet ca să lipească câte un pompon de culoare diferită în fiecare punct. Nellie îi va suna pe părinții Briannei să le spună că a găsit-o.

Vârî coroana într-una dintre pungi, apoi rămase în picioare în liniștea nefirească.

Clasa ei era modestă și jucăriile erau banale comparativ cu ce aveau majoritatea copiilor acasă,

dar elevii ei tot veneau bucuroși în fiecare dimineață, își îndesau prânzurile în dulăpioare și-și atârnau jachetele lor micuțe și puloverele pe cuiere. Pentru Nellie, partea preferată a zilei era jocul „arată și spune”, care era imprevizibil, într-un mod previzibil. O dată, Annie adusese un frisbee în miniatură pe care îl găsise în dulapul cu medicamente. Nellie i-a înapoiat diafragma mamei lui Annie când a venit să o ia pe fetiță.

— Cel puțin nu a fost vibratorul, glumise mama, fiind imediat pe placul lui Nellie.

Altă dată, Lucas deschisese cutia cu pachețelul pentru prânz și scosese un hamster viu, care profitase imediat de șansa de a fi liber și sărise afară. Nellie nu-l mai găsise timp de două zile.

Nu credea că va fi atât de dureros să plece. Începu să desprindă de pe pereți fluturii din hârtie făcuți de copii și să îi pună în dosare pe care urma să le trimită acasă cu fiecare copil. Tresări când se tăie cu marginea unuia în vârful moale al degetului ei arătător.

— Ce prostie!

Nu mai înjurase serios de ani de zile, de când îl șocase pe micuțul David Connelly și fusese nevoită să amestece literele ca să îl convingă că arătase doar spre un camion de jucărie. Își puse degetul în gură, apoi se întinse spre dulapul cu provizii și scoase un plasture Elmo.

În timp ce și-l înfășură în jurul degetului auzi un zgomot pe hol.

— Hei?? strigă ea.

Niciun răspuns.

Merse spre ușa de la intrare și se uită afară. Coridorul îngust era gol, podelele de linoleum reflectând strălucirea luminilor de deasupra. Celelalte clase erau cufundate în întuneric, iar ușile lor erau închise. Oasele vechi ale bisericii trosneau câteodată; probabil că scârțâise lemnul din podea.

În absența râsetelor și a haosului, școala părea ciudată.

Nellie băgă mâna în poșetă și își scoase telefonul. Richard nu sunase încă. Ezită, apoi îi trimise un mesaj: „Sunt la Learning Ladder… Sună-mă dacă poți. Sunt singură aici”.

Sam știa unde era, dar Sam dormea. Nellie s-ar fi simțit pur și simplu mai bine dacă ar fi știut și Richard.

Dădu să își pună telefonul înapoi în geantă, dar și-l puse în elasticul pantalonilor ei din lycra. Se uită din nou pe hol și ascultă un moment îndelungat.

Apoi Nellie începu, din nou, să desprindă lucrările de artă de pe pereți, lucrând rapid, până când pereții rămaseră goi. Desprinse de pe un șevalet activitatea programată și tipărită cu litere mari. Se întinse să dea jos un calendar mare de pe un panou pentru anunțuri. Carduri Velcro lipite pe el arătau ziua săptămânii și un simbol pentru vreme. Un soare zâmbitor era încă fixat pentru ziua de vineri.

Nellie se uită afară pe geam. Primele picături de ploaie începură să cadă ușor.

Aproape că nu o observă pe femeia care stătea în spatele porții. O structură înaltă îi obstrucționa parțial vederea. Nellie putea doar să identifice o pelerină de culoarea bronzului și o umbrelă verde care bloca față persoanei. Și părul lung, castaniu care îi flutura în vânt.

Poate că era cineva care își plimba câinele.

Nellie își lăsă capul în jos ca să se uite dintr-un unghi diferit. Nu era niciun cățel. Putea oare să fie un potențial părinte care verifica școala?

Dar nu avea niciun sens să vină duminica, atunci când Learning Ladder era închisă. Poate că era un enoriaș… cu toate că slujba se încheiase cu multe ore în urmă.

Nellie își scoase telefonul din buzunar, apoi se apropie cu fața de geam. Femeia se mișcă dintr-odată, se îndepărtă în grabă, amestecându-se

printre copaci. Nellie o zări pe femeie după colț pe lângă cele trei pietre de mormânt.

Spre intrarea dinspre partea opusă a bisericii.

Uneori ușa era ținută deschisă cu ajutorul unei cărămizi greoaie când erau programate activități de noapte, cum ar fi o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Ceva din felul în care persoana aceea se întoarse brusc – acea mișcare rapidă, smucită – îi aminti lui Nellie de femeia care o făcuse să-și scape poșeta în baie în ziua ședinței cu părinții.

Nellie nu mai putea rămâne acolo niciun minut, își luă sacoșele, lăsând în continuare hârtii împrăștiate pe biroul ei, și se îndreptă spre ușă. Telefonul îi sună în mână și tresări. Era Richard.

— Mă bucur foarte mult că ești tu, spuse ea cu respirația întretăiată.

— Ești bine? Pari supărată.

— Sunt doar singură la școală.

— Da, mi-ai spus în mesaj. Ușile bisericii sunt închise?

— Nu știu sigur, dar plec acum. Nellie alergă în sus pe scări. Nu știu din ce motiv, dar mi se pare oarecum înfricoșător.

— Nu te teme, iubito. Voi sta cu tine la telefon.

Se uită în urma ei în timp ce ieșea din clădire, apoi încetini și își recăpătă răsuflarea. Ajunse la capătul străzii, își deschise umbrela și începu să meargă spre intersecția mai populată. Acum că era afară știa că reacționase mai mult decât era cazul.

— Mi-e tare dor de tine. Și mă simt oribil pentru aseară.

— Uite, m-am gândit la asta și am văzut că l-ai împins la o parte. Știu că mă iubești.

Chiar părea prea bun pentru a fi adevărat.

— Îmi doresc să fi fost cu tine azi. Nu voia ca Richard să știe că ea uitase de călătoria lui. După absolvire sunt a ta în totalitate.

— Nu ai idee cât de fericit mă face acest lucru.

Vocea lui transmitea siguranță.

În acel moment, hotărî că nu mai voia să continue în învățământ. Avea să călătorească cu Richard în toamnă. Și va fi în continuare înconjurată de copii – copiii *lor*.

— Trebuie să mă întorc înapoi la client. Te simți mai bine acum?

— Mult mai bine.

Apoi Richard rosti cuvintele care urmau să rămână cu ea pentru totdeauna:

— Chiar dacă nu sunt acolo, sunt întotdeauna cu tine.

10.

Ea locuiește pe o stradă aglomerată. New York-ul are zeci de străzi ca a ei – nu opulente, nu lovite de sărăcie, ci aflate undeva la mijloc.

Îmi amintește de cartierul în care stăteam când l-am întâlnit pentru prima dată pe Richard.

În ciuda ploii torențiale care tocmai s-a oprit, sunt suficient de mulți oameni în jur astfel încât să nu ies în evidență. La colțul străzii ei e o stație de autobuz, lângă un magazin de delicatese, iar două clădiri mai jos de clădirea ei se află un mic salon de coafură. Un tată care împinge căruciorul se intersectează cu un cuplu care se ține de mână. O femeie jonglează cu trei sacoșe de cumpărături. Un tip pe bicicletă, care livrează mâncare chinezească, trece printr-o baltă și mă stropește cu câteva picături, iar aroma felurilor de mâncare stivuite în spatele bicicletei se răspândește în urma lui. În trecut, stomacul meu ar fi fost tentat de mirosurile suculente de orez cu pui prăjit sau de creveți cu sos dulce-acrișor.

Mă întreb cât de bine își cunoaște ea vecinii.

Poate că a bătut la ușa de deasupra apartamentului ei și le-a dat un pachet livrat de firma UPS, care fusese lăsat din greșeală în fața ușii ei. Poate cumpără fructe și chifle de la

magazinul de delicatese, unde proprietarul operează registrul de casă și o salută pe nume.

Cine îi va simți lipsa când va dispărea?

Sunt pregătită să aștept o vreme. Nu îmi este foame. Nu mi-e nici frig, nici cald. Nu am nevoie de nimic. Dar, în curând – cel puțin mi se pare mie că nu am așteptat foarte mult –, simt că mi se accelerează pulsul și respirația văzând-o că trece de colțul străzii.

Duce o sacoșă. Mă uit chiorâș și observ logo-ul Chop't, magazinul de salate. Sacoșa se leagănă în timp ce merge, în același ritm lent cu părul ei prins în coadă.

Un cocker Spaniei sare în fața ei, iar ea se oprește pentru a evita să i se încurce în lesă. Stăpânul trage câinele înapoi, o văd cum înclină din cap și spune ceva, după care se apleacă și mângâie câinele pe cap.

Oare știe ce părere are Richard despre câini?

Țin telefonul la ureche, cu corpul întors parțial de la ea și umbrela înclinată ca să îmi acopere fața. Ea continuă să se apropie de mine și mi-o întipăresc în memorie. Poartă niște pantaloni de yoga și o bluză albă, largă, cu o haină de ploaie legată cu cordon. Salată și mișcare; sigur vrea să arate bine în rochia de mireasă. Se oprește în fața clădirii ei, caută în poșetă și, o clipă mai târziu, dispare înăuntru.

Îmi las umbrela să cadă și îmi masez fruntea, încercând să mă concentrez. Îmi spun că mă port nebunește. Chiar dacă ar fi însărcinată – ceea nu mi se pare posibil –, sarcina nu s-ar vedea încă.

Atunci de ce am venit aici?

Mă holbez la ușa închisă. Ce i-aș spune dacă aș bate la ușă, și ea ar deschide? Aș putea s-o implor să anuleze nunta, aș putea s-o avertizez că va regreta, că el m-a înșelat și că o va înșela și pe ea, dar probabil că ea doar mi-ar trânti ușa în nas și l-ar suna pe Richard.

Nu vreau ca el să știe că am urmărit-o.

Crede că e în siguranță acum. Mi-o imaginez cum clătește bolul de plastic pentru salată și îl pune în coșul pentru gunoaie reciclabile, își aplică o mască de argilă, poate își sună părinții ca să discute ultimele detalii ale nunții.

Mai este ceva timp. Nu îmi permit să fiu impulsivă.

Am de mers mult până acasă. Trec de colțul străzii, urmând pașii ei. O stradă mai încolo trec pe lângă Chop't, apoi mă întorc și intru. Studiez meniul, încercând să ghicesc ce ar fi dorit ea, ca să pot comanda și eu același lucru.

Când chelnerița îmi dă salata – într-un bol de plastic îndesat într-o pungă albă, de hârtie, alături de o furculiță și un șervețel –, zâmbesc și îi mulțumesc. Degetele ei se ating de ale mele și mă întreb dacă tot ea a servit-o și pe înlocuitoarea mea.

Înainte de a ieși pe ușă, mi se face brusc o foame de lup. Toate cinele pe care le-am sărit adormind, toate mic dejunurile pe care nu le-am luat, toate prânzurile pe care le-am aruncat la gunoi – toate vin spre mine acum, alimentând o dorință aproape sălbatică de a umple golul din mine.

Mă îndrept într-o parte, spre o tejghea și niște taburete, dar nu aștept să-mi pun bine lucrurile, că mă și așez.

Îndepărtez cu degete tremurătoare capacul de la bol și încep să înfulec cu furculița, ținând recipientul aproape de bărbie ca să nu vărs nimic, devorând verdețurile crocante, vânând cu furculița bucățile de ou și roșii din recipientul alunecos.

Mi-e greață când iau și ultima înghițitură și îmi simt stomacul umflat. Dar eu sunt la fel de goală ca întotdeauna.

Arunc recipientul gol și mă îndrept spre casă.

*

Când intru în apartament, o văd pe mătușa Charlotte întinsă pe canapea, cu capul sprijinit pe o

pernă, cu un prosop pe ochi. De obicei duminică seara ține ore de terapie prin artă la Bellevue; nu știu să fi lipsit vreodată.

De asemenea, nu am văzut-o niciodată să doarmă ziua.

Mă îngrijorez.

Își ridică privirea când aude bufnitura ușii care se închide și prosopul îi cade pe mână. Fără ochelari, trăsăturile ei par mai delicate.

— Ești bine?

Recunosc ironia din vocea ei: e un ecou al cuvintelor pe care mi le-a repetat de când un taxi m-a lăsat pe trotuarul din fața clădirii ei, cu trei valize așezate grămadă în spatele meu.

— Doar o durere de cap ucigătoare. Se prinde de marginea canapelei și se ridică. Am exagerat astăzi. Uită-te în camera de zi. Cred că am îndepărtat douăzeci de ani de lucruri inutile după ce mi-a plecat subiectul.

Este încă îmbrăcată cu ținuta de pictură – blugi și una din cămășile albastre ale răposatului ei soț. Cămașa e moale și uzată, decorată cu staturi de stropi și picături; e o operă de artă în sine; o istorie vizuală a vieții ei creative.

— Ești bolnavă.

Cuvintele par să țâșnească din mine. Vocea îmi e stridentă și panicată.

Mătușa Charlotte se apropie și își pune mâinile pe umerii mei. Avem aproape aceeași înălțime și se uită direct în ochii mei. Ochii ei căprui sunt decolorați de trecerea anilor, dar la fel de vigilenți ca întotdeauna.

— Nu sunt bolnavă.

Mătușa Charlotte nu a evitat niciodată conversațiile dificile. Când eram mai tânără, mi-a explicat problemele de sănătate mintală ale mamei mele în termeni simpli, onești, pe care îi puteam înțelege.

Chiar dacă o cred, o întreb:

— Juri?

Mi se pune un nod în gât, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Nu pot să o pierd pe mătușa Charlotte, nu și pe ea.

— Jur. Nu plec nicăieri, Vanessa.

Mă îmbrățișează, iar eu inhalez mirosurile care m-au susținut când eram copil: uleiul de in din vopselele ei, lavanda cu care se dă în punctele pulsului.

— Ai mâncat? Aveam de gând să pregătesc ceva…

— Nu, mint eu, dar lasă-mă să pregătesc eu cina. Am chef de gătit.

Poate că din vina mea e extenuată, poate că am cerut prea mult de la ea.

Se freacă la ochi.

— Ar fi perfect.

Mă urmează în bucătărie și se așază pe un scaun. Găsesc pui, unt și ciuperci în frigider și încep să prăjesc carnea în tigaie.

— Cum a mers portretul?

Torn câte un pahar de apă minerală pentru fiecare.

— A adormit în timpul ședinței.

— Serios? În pielea goală?

— Ai fi surprinsă. Newyorkezii care lucrează peste program găsesc deseori procesul relaxant.

În timp ce bat un sos simplu cu lămâie, mătușa Charlotte se apleacă și inhalează:

— Miroase delicios. Ești o bucătăreasă mult mai ordonată decât mama ta.

Mă opresc din clătirea platoului de lemn pe care tai legumele. Sunt atât de obișnuită să maschez ceea ce simt, încât mi-e ușor să strecor un zâmbet și să povestesc cu mătușa Charlotte. Dar amintirile sunt peste tot, ca întotdeauna – în vinul alb pe care îl pun în sos și în verdețurile pe care le împing la o parte ca să ajung la ciupercile din compartimentul pentru legume din frigider. Mă las purtată într-o conversație ușoară cu mătușa mea, alunecând deasupra gândurilor ce îmi roiesc prin minte ca o

lebădă ale cărei picioare agitate sunt ascunse în timp ce ea plutește pe apă.

— Mama era ca o tornadă, îi spun, străduindu-mă chiar să zâmbesc. Îți amintești cum chiuveta era întotdeauna plină cu oale și tigăi, hiaturile de bucătărie acoperite cu ulei de măsline sau firimituri de pâine? Și podeaua! Șosetele mi se lipeau pur și simplu de podea. Nu prea credea că trebuie să faci curățenie în timp ce gătești. Mă întind spre bolul mare de ceramică de pe tejghea și scot o ceapă Vidalia: Mâncarea ei avea însă un gust excelent.

În zilele ei bune, mama obișnuia să facă trei feluri sofisticate de mâncare. Volume uzate de Julia Child, Marcella Hazan și Pierre Franey erau aliniate pe rafturile bibliotecii noastre și o găseam deseori citind vreunul la fel cum eu devoram o carte de Judy Blume.

— Erai probabil singurul elev de clasa a cincea care primea vită *bourguignon* făcută în casă și tartă cu lămâie într-o seară obișnuită de marți, spune mătușa Charlotte.

Întorc pieptul de pui, partea neprăjită sfârâind în tigaia fierbinte. Parcă o văd pe mama cu părul ei răvășit de căldura care ieșea din cuptor, zdrăngănind oalele pe ochiurile de la aragaz, pisând usturoi și cântând cu voce tare.

— Hai, Vanessa! spunea ea când mă observa. Mă învârtea, apoi scutura sarea în mână și o arunca în oală. Să nu urmezi niciodată o rețetă exact, fă-o în stilul tău! zicea ea întotdeauna.

Știam că urma o prăbușire la scurt timp după acele nopți când energia mamei se consumase. Dar era ceva glorios în acea libertate a ei – bucuria ei nefiltrată, furtunoasă –, chiar dacă mă speria uneori copil fiind.

— Ea era diferită, spune mătușa Charlotte.

Se sprijină cu un cot pe blatul de lucru din bucătărie, acoperit cu faianță albastră, și își odihnește bărbia în mână.

— Era.

Îmi pare bine că mama încă trăia atunci când m-am căsătorit și, într-un fel, sunt recunoscătoare că nu mai e să mă vadă cum am ajuns.

— Acum îți place și ție să gătești? Mătușa Charlotte se uită cu luare-aminte la mine. Aproape că mă studiază, după cum pare. Semeni mult cu ea acum, și vocea ta este atât de asemănătoare, încât uneori am impresia că e ea în cealaltă cameră…

Mă întreb dacă mai există vreo altă întrebare nerostită în mintea ei. Episoadele mamei au devenit mai severe în jurul vârstei de treizeci de ani. Cam vârsta pe care o am și eu acum.

Am pierdut contactul cu mătușa Charlotte în timpul căsniciei mele. A fost greșeala mea. Fusesem chiar mai rău decât mama, și știam că mătușa Charlotte nu putea să vină să mă ajute. Eram într-o situație mult prea gravă. Tânăra voioasă și plină de speranță care eram când mă căsătorisem cu Richard îmi e aproape de nerecunoscut acum.

„A devenit un dezastru”, spusese Hillary. Avea dreptate.

Mă întreb dacă mama a suferit și ea de gânduri obsesive în timpul episoadelor ei. Întotdeauna îmi imaginasem că mintea ei era goală – amorțită – când mergea în pat. Dar nu voi ști niciodată.

Aleg să răspund la întrebarea mai simplă:

— Nu mă deranjează să gătesc.

„Urăsc gătitul”, mă gândesc în timp ce cuțitul coboară și taie frumos ceapa.

Când m-am căsătorit cu Richard nu mă descurcam deloc în bucătărie. Cinele mele de fată singură includeau mâncare chinezească cumpărată sau, dacă mă nedreptățea cumva cântarul, un semipreparat Lean Cuisine, încălzit la microunde. În unele nopți săream de tot peste cină și ronțăiam niște Wheat Thins și brânză împreună cu un pahar de vin.

Totuși, înțelegerea nerostită era că, odată ce eu și Richard ne căsătoream, aveam să gătesc în fiecare seară din timpul săptămânii. Urmă să renunț la serviciu, deci părea mai mult decât rezonabil. Alternam între pui, biftec, miel și pește. Nu era ceva deosebit – o proteină, un carbohidrat și o legumă –, dar Richard părea să aprecieze eforturile mele.

Ziua în care am fost la doctorița Hoffman – când Richard a aflat că rămăsesem însărcinată în facultate – a fost ziua în care am încercat prima dată să gătesc ceva special pentru el.

Doream să detensionez puțin situația dintre noi și știam că lui Richard îi plăcea mâncarea indiană. Așa că, după ce am plecat din biroul doamnei doctor Hoffman, am căutat o rețetă de curry de miel, cea care părea cel mai puțin complicată.

E interesant cum anumite detalii ne rămân fixate în memorie, bunăoară, felul în care roata cărucior ului de cumpărături ar fi trebuit ajustată, pentru că scârțâia de fiecare dată când îl întorceam pe un alt culoar. Mă învârtisem prin piață, în căutare de chimen și coriandru, încercând să uit cum arătase fața lui Richard când aflase că fusesem însărcinată cu un alt bărbat.

Îl sunasem să îi spun că îl iubesc, dar el nu îmi răspunsese. Faptul că-l dezamăgisem – mai rău, că-l deziluzionasem – mă chinuia mai mult decât orice ceartă. Richard nu striga. Când era nervos, părea să se retragă în el însuși până ce își recăpăta controlul asupra emoțiilor. Nu îi luă mult timp de obicei, dar eram îngrijorată că împinsesem lucrurile prea departe de data asta.

Îmi amintesc cum conduceam în drum spre casă, pe străzile tăcute, noul Mercedes Sedan pe care mi-l cumpărase Richard, trecând liniștită pe lângă casele coloniale impunătoare, ridicate de același constructor care îi vânduse lui Richard casa noastră. Uneori vedeam pe stradă o bonă cu un copil, dar nu îmi făcusem încă prieteni în cartier.

Eram plină de speranță când începusem să pregătesc cina. Am tăiat mielul în bucăți uniforme, urmând rețeta cu exactitate. Îmi amintesc cum lumina soarelui pătrundea prin geamurile largi proiectate în afară din peretele din livingul nostru, așa cum făcea spre sfârșitul fiecărei zile. Îmi găsisem iPod-ul și căutam Beatles. „Back in the U.S.S.R". se auzi în difuzoare. Beatles întotdeauna îmi ridica moralul pentru că tata obișnuia să îi pună pe John, Paul, George și Ringo să cânte în sedanul nostru vechi când mă scotea la înghețată sau la cinema în timpul episoadelor mai ușoare ale mamei, cele care durau doar o zi sau două și nu necesitau ajutorul mătușii Charlotte.

Îmi permisesem să îmi imaginez că, după ce îi serveam lui Richard felul lui preferat, ne vom îmbrățișa în pat și vom sta de vorbă. Nu voiam să-i spun totul, dar puteam să îi povestesc câteva detalii. Poate că dezvăluirea mea avea să ne apropie mai mult. I-aș fi spus cât de rău îmi pare, cum doream să pot șterge tot ce se întâmplase și să o iau din nou de la capăt.

Așa că eram acolo, în bucătăria mea modernă, dotată cu cuțite Wüsthof, oale și tigăi Calphalon, gătind cina pentru noul meu soț. Eram fericită, cred, dar acum mă întreb dacă nu cumva memoria îmi joacă feste. Dacă nu cumva îmi oferă o iluzie. Noi toți le așezăm peste amintirile noastre; filtre prin care dorim să ne vedem viețile.

Încercasem să urmez rețeta exact, dar neglijasem să cumpăr cimbrișor pentru că nu știam ce este. Și, când venise momentul să adaug anasonul, nu l-am putut găsi, cu toate că aș fi putut jura că îl pusesem în coș. Fragila mea pace emoțională pe care încercasem din greu să o construiesc începea să se prăbușească. Eu, cea care primise totul, nu eram în stare nici măcar să gătesc o masă ca lumea.

Când am deschis ușa frigiderului ca să pun înapoi laptele de cocos și am văzut o sticlă de

Chablis pe jumătate plină, am ezitat, holbându-mă la ea.

Căzusem de acord cu Richard să mă opresc din băut, dar, cu siguranță, câteva guri nu-mi făceau rău. Mi-am turnat o jumătate de pahar. Uitasem ce bun era acel gust mineral răcoritor pe limba mea.

Am adus naproanele din în albastru, călcate, și șervetele asortate din dulapul mare de stejar din sufragerie. Am pus serviciul de porțelan primit de la George și Hillary ca dar de nuntă. Când ne-am căsătorit, am fost nevoită să consult un site de bune maniere ca să învăț cum să aranjez o masă elegantă. În ciuda felurilor extravagante pe care le gătea, mama nu fusese Interesată de ambianța cinei; uneori, când toate vasele erau murdare, mâncam din farfurii de hârtie.

Am pus și sfeșnice în mijlocul mesei și am ales muzică clasică, selectând Wagner, unul dintre compozitorii preferați ai lui Richard. Apoi m-am retras pe canapea, cu paharul de vin lângă mine. Casa noastră avea deja mai multă mobilă – canapele în camera de zi, câteva lucrări de artă pe pereți, inclusiv portretul pe care mătușa Charlotte mi-l făcuse când eram mică, și un covoraș oriental în nuanțe vii de roșu și albastru, în fața șemineului –, dar încăperile tot mi se păreau fără personalitate. Dacă am fi avut un scaun înalt în sufragerie, câteva jucării de pluș împrăștiate pe covor… Mi-am oprit mâna când am realizat că băteam cu unghiile în sticla paharului.

Richard ajungea de obicei acasă în jurul orei opt și jumătate, dar, în ziua aceea, trecuse de nouă când am auzit cheia răsucindu-se în încuietoare și zgomotul surd al valizei lui pe podea.

— Iubitule, l-am strigat. Niciun răspuns. Dragule?

— Dă-mi o secundă.

I-am ascultat sunetul pașilor urcând scările. Nu știam dacă ar fi trebuit să-l urmez, așa că am rămas pe canapea. Când l-am auzit că vrea să coboare,

am observat paharul cu vin. Am fugit la chiuvetă, l-am clătit rapid și l-am pus încă ud în dulăpior, înainte ca el să apuce să-l vadă.

Îmi era imposibil să îi descifrez dispoziția. Putea să fie supărat pe mine sau putea să fi avut doar o zi grea la serviciu. Richard păruse tensionat toată săptămâna; știam că avea de-a face cu un client dificil. În timpul cinei am încercat să fac conversație, tonul meu vesel mascând îngrijorarea din interiorul meu.

— Are gust bun.

— Mi-am amintit că mi-ai spus o dată că felul tău de mâncare preferat este curry de miel.

— Am zis eu asta?

Richard s-a aplecat să ia o furculiță plină cu orez. M-am simțit confuză. Oare nu mi-a zis asta?

— Îmi pare rău, nu ți-am spus despre…

Vocea mi s-a stins, nu am putut pronunța cuvântul.

Richard a încuviințat din cap.

— E o chestie uitată, a spus el încet.

Mă pregătisem pentru întrebări. Cuvintele lui au venit aproape ca o descurajare. Poate că, la urma urmei, îmi dorisem să împărtășesc acea parte a vieții mele cu el.

— Bine, a fost tot ceea ce am spus eu.

Când strângeam masa, am observat că jumătate din farfuria lui era încă plină. Până când am terminat de spălat vasele, Richard adormise deja. M-am ghemuit lângă el, ascultându-i respirația uniformă până când am adormit și eu.

Dimineața următoare, Richard a plecat devreme la birou. Pe la jumătatea zilei, când mă aflam la salonul de coafură să îmi fac șuvițe, mi-a zbârnâit telefonul anunțându-mă că am primit un e-mail de la institutul culinar francez local.

Mesajul era: *„Ma chérie. Je t'aime. Richard”*. Când am deschis fișierul atașat, am văzut un voucher cu zece lecții de gătit.

— Draga mea?

Vocea mătușii Charlotte este îngrijorată. Mă șterg la ochi și fac semn către fundul de tocat:

— Ceapa e de vină.

Nu îmi dau seama dacă mă crede.

După cină, mătușa Charlotte se duce devreme la culcare, iar eu fac ordine în bucătărie. Apoi mă retrag în camera mea și ascult sunetele vechiului apartament care se pregătește pentru noapte – bâzâitul brusc al frigiderului, o ușă care se trântește în apartamentul de dedesubt. Somnul este greu de găsit acum, ca și cum mi-aș fi făcut provizii suficiente pe parcursul lunilor pierdute ca să îmi suprim ritmul circadian natural.

Mintea mea călătorește spre subiectul unui podcast recent: obsesia.

„Genele noastre nu sunt destinul nostru”, a insistat prezentatorul. Dar a recunoscut că dependența este ereditară.

Mă gândesc la felul cum mama mea a lăsat o urmă distrugătoare după ea. Mă gândesc la felul cum mama își înfigea unghiile în palme când era agitată.

Și, ca de obicei, mă gândesc la ea.

Un plan începe să se formeze în mintea mea. Sau poate că a fost acolo tot timpul, așteptându-mă să îl descopăr. Să devin suficient de puternică pentru a-l duce la îndeplinire.

O văd din nou, aplecându-se să mângâie capul cățelului. O văd încrucișându-și picioarele și înclinându-se spre Richard la bar – barul *nostru.* Și o văd în acea zi în care am trecut pe la biroul lui să îl surprind la prânz, când încă eram căsătoriți. Cei doi ieșeau din clădire. Ea era îmbrăcată cu o rochie purpurie. Mâna lui a atins ușor partea de jos a spatelui ei, în timp ce o lăsa să iasă prima pe ușă. „Este a mea”, părea să zică gestul lui.

Obișnuia să mă atingă și pe mine la fel. I-am spus o dată că îmi plăcea senzația subtilă și sexy a degetelor lui acolo.

Mă ridic, mișcându-mă încet prin întuneric, apoi îmi iau telefonul și laptopul din sertarul de jos al dulapului cu haine.

Richard nu se poate căsători din nou.

Încep să fac pregătirile. Data viitoare când o voi întâlni, o să fiu gata.

11.

Nellie stătea întinsă în întuneric, ascultând sunetele orașului aduse de vânt prin barele ferestrei deschise. Un claxon; versurile strigate ale cântecului „Y.M.C.A”; o alarmă de mașină care urlă în depărtare.

Suburbiile aveau să pară atât de liniștite.

Sam plecase în urmă cu câteva ore, dar Nellie hotărâse să rămână acasă. Voia să fie în apartament, în caz că Richard ar suna. În plus, tumultul ultimelor douăzeci și patru de ore o lăsase fără energie.

Când ajunsese acasă de la Learning Ladder, ea și Sam își puseseră măștile de alge albastru-cobalt în timp ce așteptaseră comanda de mâncare chinezească: costițe, chiftele de porc, pui dulce-acrișor și, în acord cu dieta de nuntă a lui Nellie, orez brun.

— Arăți ca un personaj respins din Blue Man Group, spusese Sam în timp ce îi întindea pasta pe obrajii lui Nellie.

— Tu arăți ca un ștrumf sexy.

După tensiunea de dimineață și amenințarea inexplicabilă pe care o simțise la școală, era atât de bine să râdă cu Sam.

Nellie luase furculițele de plastic din sertarul de lângă chiuvetă, unde mai erau și pliculețe cu sos picant și muștar și șervetele de hârtie.

— Folosesc argintăria cea bună în seara asta, glumise ea.

Îi trecu brusc prin minte că aceea putea fi ultima masă pe care o luau împreună înainte de nuntă.

Când sosi mâncarea, își spălară măștile de pe fețe.

— Zece dolari irosiți, declară Sam în timp ce își examina pielea.

Apoi se aruncară pe canapea, se instalară comod și pălăvrăgiră despre tot felul de lucruri, în afară de ceea ce o preocupa pe Nellie.

— Anul trecut familia Straub i-a dat Barbarei o geantă Coach după absolvire, spuse Sam. Crezi că voi primi și eu ceva de calitate?

— Sper.

Richard îi oferise lui Nellie o geantă Valentino săptămâna trecută după ce observase o pată de cerneală pe cea pe care o purta de obicei. Era încă sub pat în husa ei protectoare, în niciun caz nu ar fi riscat ca vreun copil să o vopsească cu degetul. Nu îi spusese lui Sam despre geantă.

— Sigur nu vrei să vii cu mine? întrebă Sam în timp ce încerca să intre în blugii AG ai lui Nellie.

— Nu mi-am revenit după petrecerea de azi-noapte.

Nellie ar fi dorit ca Sam să rămână acasă și să se uite împreună la un film, dar știa că Sam avea și alți prieteni. La urma urmei, Nellie urma să plece într-o săptămână.

Nellie se gândise să o sune pe mama ei, dar conversațiile lor o lăsau deseori tensionată. Mama ei îl întâlnise doar o dată pe Richard, și imediat comentase cu privire la diferența de vârstă:

— El a avut timp să își facă de cap în tinerețe, să călătorească și *să trăiască,* îi spusese ea lui Nellie. Nu vrei să faci și tu la fel înainte să te stabilești la casa ta?

Când Nellie îi spusese că dorea să călătorească și *să trăiască* împreună cu Richard, mama ei ridicase din umeri.

— Bine, iubito, încuviințase ea, dar nu păruse prea convinsă.

Era trecut de miezul nopții și Sam era încă în oraș; poate cu un iubit nou sau cu vreunul vechi.

În ciuda extenuării și a tuturor ritualurilor pe care Nellie le încercase – ceai de mușețel și muzica de meditație preferată –, așteptă să audă sunetul cheii lui Sam în încuietoare. Se întreba

oare de ce tocmai în nopțile în care și-l dorea atât de mult, somnul era de negăsit.

Constată că gândurile ei se întorceau la fosta soție a lui Richard. Când era la drogheria Duane Reade mai devreme, ca să cumpere măștile de față, stătuse la rând în spatele unei femei care vorbea la telefon făcându-și planuri să se întâlnească cu cineva la cină. Femeia era minionă, avea un corp armonios tonifiat de yoga, iar clinchetul râsului ei era asemenea unor monede strălucitoare în timpul convorbirii. Oare ea să fie genul lui Richard?

Telefonul mobil al lui Nellie aștepta în apropiere, pe noptieră. Se tot uita la el, pregătindu-se în caz că ar primi din nou un apel anonim neliniștitor. Pe măsură ce noaptea își făcea loc, tăcerea începu să pară mai sinistră, ca și cum și-ar fi bătut joc de ea. În cele din urmă, se ridică și se îndreptă spre dulapul de haine. Moogie, cățelul ei de pluș din copilărie, era cocoțat deasupra, înclinat într-o parte, cu blana lui maro cu alb uzată, dar încă moale. Chiar dacă părea un gest prostesc, îl ridică și îl luă cu ea în pat.

Reuși să adoarmă la un moment dat, însă, la șase dimineața, un ciocan pneumatic începu să huruie chiar în fața apartamentului ei. Se dădu jos din pat și închise fereastra, dar zgomotul insistent continuă.

— Oprește naibii chestia aia! strigă vecinul lui Nellie, cuvintele lui străbătând caloriferul.

Își trase perna peste cap, dar era inutil.

Făcu un duș lung, rotindu-și capul în încercarea de a ameliora durerea din mușchii gâtului, apoi își luă halatul și se uită prin dulap după rochia bleu cu floricele galbene – ar fi perfectă pentru absolvire –, dar își aminti că era încă la curățătorie, împreună cu alte șase obiecte de îmbrăcăminte.

Recuperarea lor fusese pe lista cu lucruri de făcut pe care o mâzgălise pe spatele programului orelor de ciclism în sală, împreună cu „Mută cărțile în spațiul de depozitare al lui Richard,

Cumpără bikini” și apoi „Schimbă adresa de destinație la oficiul poștal”. Nu ajunsese încă la nicio oră de ciclism luna aceasta.

Telefonul îi sună la șapte fix.

— Am primit o reclamă la deodorant! Sunt Fata Transpirată numărul 3.

— Josie?

— Scuze, scuze, nu voiam să te sun așa devreme, dar am încercat la toți ceilalți. Margot poate să preia prima jumătate a turei mele. Am nevoie doar de cineva ca să preia la ora două.

— Oh, eu…

— O să am o replică! Pot să primesc legitimație de membru în Sindicatul Actorilor de Film după asta!

Nellie trebuia să o fi refuzat din atât de multe motive. Festivitatea de absolvire nu se va termina înainte de ora unu. Mai avea de împachetat lucrurile ei. Și tot în seara asta era programată cina cu Richard și Maureen.

Dar Josie era o prietenă foarte bună. Și de doi ani tot încerca să primească legitimația de membru în sindicat.

— Bine, bine, noroc. Sau baftă?

Josie râse.

— Te iubesc! strigă ea.

Nellie își frecă tâmplele. O ușoară durere de cap începu să pulseze între ele.

Își deschise laptopul și își scrise ei însăși un e-mail cu subiectul „DE FĂCUT!!!”: „Curățătorie, împachetarea cărților, Gibson’s la 2, Maureen la 7”.

Un sunet anunță că avea mesaje noi în așteptare: Linda, amintindu-le profesorilor să vină devreme ca să facă pregătirile pentru absolvire. O fostă colegă din sororitatea din colegiu, Leslie, care locuia încă în Florida, o felicita pentru logodnă. Nellie se opri, apoi șterse mesajul fără a-i răspunde. Mătușa ei, întrebând-o dacă avea nevoie de ajutor pe ultima sută de metri înainte de nuntă.

O notificare că donația ei caritabilă lunară a fost dedusă din contul ei curent. Apoi un e-mail de la fotograful angajat pentru nuntă: „Doriți să vă rambursez avansul sau credeți că veți reprograma?”

Nellie se încruntă, cuvintele nu aveau niciun sens. Se întinse după telefon și formă numărul de la sfârșitul e-mailului. Fotograful răspunse la al treilea ton de apel, părând adormit.

— Stați puțin, spuse el când ea întrebă ce e cu e-mailul. Stați să merg în biroul meu.

Îi auzi pașii, apoi un răsfoit de hârtii.

— Da. Aici e mesajul. Am primit un telefon săptămâna trecută că nunta s-a anulat.

— Poftim? Nellie începu să se plimbe prin micul ei dormitor, trecând pe lângă rochia de mireasă. Cine a sunat?

— Asistenta mea a preluat mesajul. Mi-a spus că ați fost dumneavoastră.

— Eu nu am sunat! Și nu am schimbat data! protestă Nellie, lăsându-se jos pe pat.

— Îmi pare rău, dar ea lucrează cu mine de aproape doi ani și nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

Și ea, și Richard își doreau o nuntă intimă cu o listă scurtă de invitați: „Dacă o facem în New York, ar trebui să îmi invit toți colegii”, spusese Richard.

Găsise o stațiune de lux în Florida, nu departe de locuința mamei ei – o clădire cu coloane albe cu fața spre ocean, încercuită de palmieri și hibiscuși roșii și portocalii –, și plătea cheltuielile de nuntă în întregime, inclusiv pentru camerele invitaților, pentru mâncare și vin. Achita chiar și costul biletelor de avion pentru Sam, Josie și Marnie.

Când se uitase la site-ul fotografului, Richard îi admirase imaginile în stil jurnalistic:

— Toți ceilalți optează pentru fotografii în poziții studiate. Tipul ăsta surprinde emoția.

Ea economisise bani săptămâni întregi dorind ca fotografiile să fie cadoul ei de nuntă pentru Richard.

— Uite… – vocea îi tremura ca de fiecare dată când era pe punctul de a plânge. Poate putea să găsească un alt fotograf, dar nu era același lucru. Nu vreau să par dificilă, dar aceasta a fost clar greșeala voastră.

— Mă uit la mesaj chiar acum. Dar, așteptați puțin, să verific ceva. La ce oră spuneți că e ceremonia?

— La ora patru. Urma să facem fotografii și înainte.

— Ah, deja am rezervat o ședință pentru ora trei. Dar voi încerca să rezolv. Este un portret de logodnă, mă gândesc că nu îi va deranja să îi mut cu o oră mai târziu.

— Mulțumesc, respiră Nellie ușurată.

— Hei, înțeleg. Este ziua nunții voastre. Totul ar trebui să fie perfect.

Mâinile îi tremurau când închise telefonul. Mai mult ca sigur că asistenta încurcase lucrurile, și fotograful o acoperea, își zise Nellie. Probabil că încurcase ceremonia lor cu cea a altui cuplu. Dar, dacă fotograful nu trimitea e-mailul, pozele neclare de pe aparatul ieftin al mamei ar fi fost singurele pe care le-ar fi avut.

Fotograful avea dreptate, se gândi ea. Totul *ar trebui* să fie perfect.

Totul *urma* să fie perfect. Cu excepția… Merse spre sertarul de sus al dulapului și scoase o pungă mică din satin, care conținea o batistă cu o monogramă cusută cu albastru-deschis. Fusese a tatălui ei și, din moment ce el nu putea să o conducă la altar, Nellie avea de gând să o înfășoare în jurul buchetului. Voia să îi simtă prezența în acea călătorie simbolică.

Tatăl ei fusese un stoic. Nici măcar nu plânsese când i se dăduse diagnosticul de cancer de colon. Dar, când Nellie terminase liceul, ochii i se

umeziseră. „Mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le voi mai apuca”, îi spusese el. O sărutase pe creștet, apoi ceața dispăruse din ochii lui, ca o ceață de dimineață care se evaporă în soare. Șase luni mai târziu plecase și el.

Nellie netezi batista fină, răsucind-o între degete, își dorea ca tatăl ei să-l fi cunoscut pe Richard. El ar fi fost de acord, era sigură de asta. „Ai făcut bine”, ar fi spus. „Ai făcut bine”.

Își apropie batista de obraz, apoi o puse înapoi în săculeț.

Verifică ceasul din bucătărie. Curățătoria chimică se deschidea la opt; festivitatea de absolvire începea la nouă. Dacă pleca acum, avea destul timp să scoată rochia înflorată și să ajungă la școală pentru pregătiri.

•

Nellie se sprijini de bar, așteptându-l pe Chris să termine de preparat martiniurile pentru masa 31, un grup de avocați care sărbătoreau o zi de naștere. Se jucă cu noua ei brățară. Mărgelele erau groase și strălucitoare, fixate cu un nod stângaci. Jonah i-o dăruise la absolvire.

Era al treilea rând pe care-l ducea la masa ei și se făcuse aproape șase – ora la care își propusese să plece. Nellie nu îi spusese lui Richard că îi ținea locul lui Josie și nu putea să întârzie la întâlnirea cu Maureen.

Inițial, la restaurant atmosfera fusese relaxată. Sporovăise cu un cuplu cu părul alb din Ohio, recomandându-le un loc grozav unde puteau să mănânce covrigi și sugerându-le să viziteze o expoziție nouă la Met. Ei îi arătaseră poze cu cei cinci nepoți ai lor și îi spuseseră că cel mic avea dificultăți la citire, așa că Nellie le scrisese o listă cu cărți care l-ar putea ajuta.

— Ești o drăguță! spusese femeia, punând cu grijă foaia de hârtie în poșetă.

Nellie se uitase la verigheta din aur de pe mâna ei stângă și se gândise cum s-ar simți ea, zeci de

ani mai târziu, să aibă fotografii ale nepoților ei și să le arate noilor cunoștințe. Pe atunci, va simți, cu siguranță, că inelul de logodnă e o parte din ea, imprimat în pielea ei, mai degrabă decât un obiect nou și greu pe degetul ei.

Dar, spre sfârșitul turei, restaurantul se umplu cu grupuri de tineri între douăzeci și treizeci și ceva de ani.

— Poți să închizi mesele mele? îl întrebă Nellie pe Jim, un alt chelner, când trecea pe lângă bar.

— Câte ți-au mai rămas?

— Patru. Nu vor să mănânce, doar parchează aici.

— La naiba, sunt prins în treburi acum. Mă lași câteva minute?

Se uită din nou la ceas. Sperase să treacă pe acasă, să facă un duș și să-și pună rochia neagră din dantelă, întotdeauna mirosea a cartofi prăjiți când pleca de la Gibson's. Dar acum trebuia să se schimbe la loc în rochia înflorată pe care o purtase la absolvire.

Era pe punctul de a ridica tava cu martini destinată avocaților când cineva își lăsă mâna pe umărul ei. Se întoarse și văzu un tip înalt, care, probabil, abia împlinise douăzeci și unu de ani, înghesuindu-se lângă ea. Era însoțit de câțiva prieteni care emanau energia zgomotoasă a sportivilor înaintea unui meci mare. De obicei grupurile de bărbați erau clienții ei preferați; spre deosebire de femei, ei nu cereau niciodată note de plată separate și îi lăsau bacșișuri frumoase.

— Cum ajungem în sectorul *tău?*

Tipul purta un tricou Sigma Chi, vedea literele grecești aproape de fața ei.

Își îndreptă privirea în altă parte.

— Scuze, dar eu plec în câteva minute.

Se strecură pe sub brațul lui.

Când luă băuturile și se întoarse să plece, îl auzi pe unul dintre tipi strigând:

— Dacă nu pot să ajung în sectorul ei, oare cum pot să ajung în pantalonii ei?

Tava îi tremură în mână și se răsturnă, udând-o cu gin și saramură de măsline. Paharele se împrăștiară pe podea, iar băieții începură să aplaude.

— Doamne! strigă Nellie, ștergându-se cu mâneca pe față.

— Concurs de tricouri ude! țipă unul dintre ei.

— Calmați-vă, băieți, le spuse Jim. Ești bine? Tocmai veneam să îți spun că aș putea să-ți țin locul.

— Sunt bine.

Un ajutor de ospătar se apropie cu o mătură, în timp ce ea se grăbi spre biroul din spate, ținându-și tricoul ud departe de piept. Își luă geanta de sală și intră în baie, își dădu jos hainele și își șterse pielea cu câteva prosoape de hârtie. Umezi încă un prosop și se șterse cât putu de bine, apoi scoase din geantă rochia înflorată. Era puțin șifonată, dar cel puțin era curată.

Se holbă la imaginea ei în oglindă, fără să-și observe roșeața din obraji sau părul ciufulit.

Se văzu pe ea însăși la douăzeci și unu de ani, trezindu-se în casa sororității în acea dimineață după ce totul se schimbase: gâtul o durea de la atâta plâns și tremura, în ciuda pijamalei călduroase și a plapumei.

Ieși din baie, plănuind să-i ocolească pe ticăloși.

Erau grupați într-un cerc lângă bar, cu sticle de bere în mână, și râdeau răgușit.

— Ah, nu am vrut să te facem să pleci, zise unul dintre ei. Un sărut și ne împăcăm?

Întinse brațele. Era cu spatele la bar la fel ca și ceilalți – probabil pentru a putea face ochi dulci femeilor din sală.

Nellie se uită urât la el, simțind dorința să-i arunce o băutură în față. De ce nu? Nu ar fi fost concediată.

Dar, când se apropie, observă ceva pe bar, chiar în spatele lui.

— Sigur, zise ea, pe un ton plăcut. O să-ți dau o îmbrățișare.

Nellie își aruncă geanta pe bar, apoi se aplecă și îndură senzația corpului său care o apasă.

— Să aveți o seară frumoasă, băieți! spuse ea, luându-și lucrurile.

Prinse repede un taxi. După ce se așeză pe bancheta din spate, deschise suportul de cecuri, subțire, din piele, pe care îl ridicase odată cu geanta de pe bar. Cel din care ieșea marginea cardului de credit.

O stradă mai încolo, când taxiul se oprise la culoarea roșie a semaforului, îl aruncă indiferentă pe geam, într-o intersecție aglomerată.

12.

— Ai fost la Saks? mă întreabă mătușa Charlotte când ajung acasă. Nu știu de ce, dar am crezut că ai avut liber azi… Oricum, a venit un pachet prin Fedex. L-am dus în camera ta.

— Serios? spun eu, simulând interesul, în timp ce sar peste întrebarea ei. Nu am fost la serviciu azi. Nu am comandat nimic.

Mătușa Charlotte e cocoțată pe un taburet în bucătărie, reorganizând dulăpioarele. Coboară, lăsând holurile și ceștile pe care le sortase aliniate pe blat.

— E de la Richard. I-am văzut numele pe adresa de returnare când am semnat pentru el.

Se uită lung la mine, așteptând să îmi vadă reacția, îmi păstrez o expresie calmă.

— Probabil doar câteva lucruri pe care le-am lăsat în urmă.

Nu are cum să știe ce simt în legătură cu Richard și logodna lui. Nu aș vrea ca ea să se

învinovățească mai târziu pentru că nu a făcut mai mult ca să mă ajute.

— Am luat niște salate pentru cină.

Ridic o pungă albă de hârtie, decorată cu litere negre și verdețuri dansând. Mi-am jurat să contribui mai mult în casă. Pe lângă asta, Chop't mi-a fost în drum.

— Voi pune astea în frigider, apoi merg să mă schimb.

Sunt disperată să deschid cutia. Pachetul așteaptă pe patul meu. Mâinile încep să îmi tremure când văd numerele și literele tipărite ordonat, toate cu majuscule. Richard obișnuia să-mi lase mici mesaje scrise în acest fel aproape în fiecare zi înainte să plece la serviciu: „Ești atât de frumoasă când dormi". Sau: „Abia aștept să facem dragoste diseară".

Tonul lor s-a schimbat odată cu trecerea timpului: „Încearcă să faci puțină gimnastică astăzi, iubito. Te va face să te simți mai bine". Iar la sfârșitul căsniciei noastre, bilețelele au fost înlocuite cu e-mailuri: „Tocmai te-am sunat și nu ai răspuns. Iarăși dormi? Trebuie să vorbim despre chestia asta diseară".

Iau foarfecă să tai banda adezivă și să îmi deschid trecutul.

Albumul nostru de fotografii de la nuntă se află deasupra. Ridic suvenirul greu din satin. Dedesubt, văd câteva haine de-ale mele frumos împăturite. Când am plecat, mi-am luat cu mine mai mult îmbrăcămintea de iarnă. Richard mi-a trimis lucruri de vară. A selectat piesele în care mi-a stat întotdeauna foarte bine.

La fund este o cutie neagră de bijuterii. O deschid și văd un colier cu diamante. Este colierul pe care nu am îndrăznit niciodată să-l port, pentru că Richard mi l-a dăruit după una dintre cele mai urâte certuri ale noastre.

Desigur, acestea nu sunt toate lucrurile pe care le-am lăsat în urmă. Richard a donat probabil

restul hainelor mele unei fundații caritabile. Știa că nu m-au interesat niciodată prea mult hainele. Ceea ce a vrut neapărat să-mi rămână mie a fost colierul și albumul de fotografii. Dar de ce oare?

Nu este niciun mesaj în cutie. Dar îmi dau seama că îmi transmite un mesaj prin conținutul ei.

Deschid albumul și mă uit la o tânără într-o rochie lungă din dantelă zâmbindu-i lui Richard. Abia mă recunosc; e ca și cum m-aș uita la imaginea altei persoane.

Mă întreb dacă și noua lui logodnică îi va lua numele de familie: Thompson. Care este încă și numele meu.

O văd ridicându-și privirea spre Richard în timp ce preotul îi cunună. E strălucitoare. Oare Richard se va gândi scurt la mine și își va aminti cum arătam în acel moment, înainte să dea la o parte acea amintire? O strigă vreodată pe numele meu, din greșeală? Vorbesc oare despre mine când stau îmbrățișați în pat?

Iau albumul și îl arunc cât colo. Lasă o urmă pe perete înainte să cadă pe podea cu o bufnitură. Întreg corpul îmi tremură acum.

Am jucat puțin teatru cu mătușa Charlotte. Dar aparențele nu mai pot ascunde ceea ce am devenit. Mă gândesc la magazinul de băuturi de pe strada noastră. Aș putea cumpăra o sticlă sau două. Puțin alcool ar stinge puțin furia din mine.

Îndes cutia în dulap, dar acum mi-l imaginez pe Richard ridicându-și bărbia și punându-i un colier cu diamante în jurul gâtului, apoi aplecându-se să o sărute. Nu suport imaginea buzelor lui pe gura ei, a mâinilor lui pe trupul ei.

Timpul trece pentru mine.

Trebuie să o văd. Am așteptat azi în fața apartamentului ei ore întregi, dar nu a apărut.

„Oare îi este frică?” mă întreb. „Oare simte ce se va întâmpla?”

Aleg să îmi cumpăr o ultimă sticlă de vin. O s-o beau și o să-mi revăd planul. Dar aleg să mai fac

ceva Înainte să merg la magazin. Și, în mod miraculos, datorită acestui simplu fapt, o idee neașteptată îmi vine în minte.

Decid să o sun pe Maureen. Chiar și după toți acești ani ea este persoana cea mai apropiată de Richard.

Nu am vorbit de mult. Relația noastră a început suficient de plăcut, dar cu timpul sentimentele ei față de mine au părut să se schimbe. A devenit distantă. Sunt sigură că Richard i s-a confesat. Nu e de mirare că era precaută cu mine.

Dar, la început, am încercat să stabilesc o relație independentă cu ea. Lui Richard i se părea important ca noi să fim apropiate. Așa că am sunat-o în fiecare săptămână sau tot la două săptămâni. Însă am ajuns să nu mai avem subiecte de conversație. Maureen avea un doctorat și alerga la maratonul din Boston în fiecare primăvară. Rareori consuma alcool, un singur pahar de șampanie la ocazii speciale, și se trezea în fiecare dimineață la cinci ca să exerseze la pian, un instrument pe care începuse să-l învețe la maturitate.

La puțin timp după nuntă, i-am însoțit pe Maureen și pe Richard în vacanța pe care și-o luau anual ca să meargă la schi de ziua ei. Alunecau pe pârtiile albe cu ușurință, iar eu doar mă țineam după ei. Am sfârșit prin a părăsi pârtia la prânz și a mă ghemui lângă șemineu cu un ceai cald până când se întorceau, cu obrajii roz și entuziasmați, să mă ia la cină. M-au invitat întotdeauna să vin cu ei, dar nu i-am mai însoțit după acea primă vacanță, am stat acasă când ei au mers la Aspen, la Vail sau în călătoria lor de o săptămână în Elveția.

Acum îi formez numărul de mobil. Răspunde la al treilea apel.

— Așteaptă puțin. Aud apoi, cu o voce înăbușită: Intersecția 92 cu Lexington, vă rog.

Deci, se află deja în oraș; vine aici în fiecare vară să țină un curs la Columbia.

— Vanessa? Cum ești? spune cu un ton măsurat. Neutru.

— Sunt OK, mint eu. Dar tu?

— Foarte bine.

Unul dintre podcasturile pe care le-am ascultat povestea un experiment psihologic în care un cercetător proiecta pentru câteva secunde diferite fețe umane, iar studenții trebuiau să identifice repede emoțiile portretizate. Era uluitor. În mai puțin de o secundă, fără niciun indiciu, în afară de o schimbare subtilă a trăsăturilor, aproape toată lumea a putut face o diferență precisă între dezgust, frică, surpriză și bucurie. Dar eu am crezut întotdeauna că și vocile dezvăluie la fel de multă expresivitate, iar creierul nostru este capabil să descifreze și să categorisească nuanțe imperceptibile ale tonalității.

Maureen nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Va termina repede conversația.

— Doar mă întrebam dacă… am putea să ne vedem mâine la prânz? Sau la cafea?

Maureen expiră.

— Sunt puțin cam ocupată acum.

— Pot să vin eu la tine. Mă gândeam la… nuntă. Oare Richard…?

— Vanessa. Richard a mers mai departe. Trebuie să faci și tu la fel.

Încerc din nou.

— Am nevoie doar să…

— Te rog, oprește-te. Pur și simplu, oprește-te. Richard mi-a zis că ai sunat tot timpul… Uite, ești supărată că lucrurile s-au terminat între voi doi. Dar el e fratele meu.

— Ai cunoscut-o? Nu poate să se însoare cu ea. Nu o iubește – nu are cum…

— Sunt de acord că e foarte brusc. Vocea lui Maureen e mai blândă când vorbește din nou. Și știu că ți-e greu să îl vezi cu altă femeie. Să te gândești că e cu altcineva, decât cu tine. Dar Richard a mers mai departe.

Apoi, ultimul fir care mă lega de Richard e tăiat prin întreruperea apelului telefonic.

Stau acolo, simțindu-mă amorțită. Maureen l-a protejat întotdeauna pe Richard. Mă întreb dacă se va împrieteni și cu noua lui soție, dacă ele două vor merge la prânz împreună…

Apoi mintea mea încețoșată mi se limpezește ca și cum ar fi curățată cu un ștergător de parbrize. Intersecția 92 cu Lexington. Acolo e Sfoglia. Richard adoră acest restaurant. E aproape ora șapte – ora cinei.

Maureen trebuie să fi dat acea adresă unui șofer de taxi. Restaurantul este la o distanță mare de Columbia, dar aproape de apartamentul lui Richard. Oare se ducea să se întâlnească cu el – cu *ei* – acolo?

Trebuie să mă întâlnesc cu ea singură, într-un loc unde Richard nu poate să ne vadă.

Dacă plec acum, aș putea s-o aștept la colț când ajunge. Dacă nu, pot să cer o masă lângă toaleta pentru femei și să o urmăresc când merge acolo.

Am nevoie doar de două minute.

Mă uit la reflexia mea în oglinda de lângă șifonier. Chiar dacă trebuie să ajung acolo rapid, e nevoie să arăt prezentabil, pentru a nu atrage atenția. Îmi acord un moment să îmi pieptăn părul și să mă rujez, și îmi dau seama, cu întârziere, că nuanța e prea întunecată pentru tenul meu alb ca varul. Așa că mă dau cu anticearcăn și cu fard de obraji.

În timp ce îmi caut cheile, o strig pe mătușa Charlotte ca să îi spun că trebuie să ies pentru a rezolva ceva. Nu aștept să-mi răspundă și ies în grabă pe ușă.

Liftul e prea încet, așa că o iau la fugă pe scări, cu poșeta bălăngănindu-mi-se pe lângă corp. În ea se află tot ce am nevoie.

Străzile sunt aglomerate. Este ora de vârf. Nu se vede niciun autobuz. Poate un taxi? În timp ce mă îndrept spre East Side, cercetez automobilele

galbene, dar toate par pline. Mi-ar lua douăzeci de minute pe jos. Așa că o iau la fugă.

13.

Până la sfârșitul călătoriei cu taxiul, Nellie reușise să scape de senzația dezgustătoare a atingerii individului din bar. Nu fusese prea greu; învățase de mult să compartimenteze sentimentele care se trezeau în ea. Totuși, voia să petreacă un moment singură în baia restaurantului. Se gândea că i-ar prinde bine să-și mai dea odată cu luciu de buze, dar și cu puțin parfum.

În orice caz, când ajunsese, șeful de sală o informase că o femeie aștepta la masa ei.

— Să vă iau geanta?

Nellie lăsă geanta Nike, albastru electric cu galben, în care era uniforma ei umedă, simțindu-se ca o mocofană. Nu știa dacă ar trebui să-i lase bacșiș. Va trebui să îl întrebe pe Richard; ea era mult mai familiarizată cu restaurante în care o fată te conduce la masă și îți oferă meniuri supradimensionate împreună cu pachete de creioane pentru copii.

Nellie fu condusă prin zona de bar, pe lângă un bărbat grizonant îmbrăcat în smoching care cânta la un pian cu coadă, apoi printr-un salon cu tavan înalt. I se încleștă stomacul. Maureen era cu șaisprezece ani mai mare și profesoară la universitate, și iat-o și pe Nellie, o educatoare ușor neîngrijită, care mirosea a prăjeală.

Această întâlnire nu putea să aibă loc într-un moment mai prost.

Dar, în clipa în care Nellie o văzu pe Maureen, răsuflă ușurată. Sora lui Richard arăta ca un negativ fotografic al lui. Părul îi era tuns într-un bob clasic și purta un costum simplu, cu pantaloni. Frunzărea *The Economist* prin ochelarii de citit și

își mușca buza de jos la fel cum făcea întotdeauna și Richard când se concentra.

— Bună! spuse Nellie, aplecându-se să o îmbrățișeze pe Maureen. Nu-i așa că a fost ciudat? Pur și simplu, simt că vom fi ca niște surori… iar eu nu am avut niciodată o soră.

Maureen zâmbi și își îndesă revista în poșetă.

— Este minunat să te întâlnesc.

— Îmi pare rău că arăt cam dezordonat. Nellie se așeză pe scaunul din fața lui Maureen, simțind nevoia să vorbească, un efect secundar al tensiunii care se acumulase în ea. Vin direct de la serviciu.

— De la grădiniță?

Nellie scutură din cap.

— Sunt și chelneriță… Mai bine zis, am fost. De fapt, am demisionat. Am lucrat doar în locul unei prietene. Sunt cam istovită pentru că m-am îngrijorat că aș putea să întârzii.

— Ei bine, mie mi se pare că arăți foarte bine. Maureen încă zâmbea, dar următoarele ei cuvinte o luară pe Nellie prin surprindere. Și ești exact genul lui Richard.

Oare fosta soție a lui Richard nu era brunetă?

— La ce te referi?

Nellie se întinse spre coșul de pâine. Ultimul lucru pe care îl mâncase fusese o banană în drum spre festivitatea de absolvire cu mai mult de zece ore în urmă. Pe masă se afla un bol mic cu ulei de măsline, pe care plutea o pată mov de oțet și o crenguță de cimbru. Rupse o bucată mică dintr-o chiflă și încercă să o înmoaie ușor fără a distruge ornamentația.

— Oh, știi tu. Dulce. Drăguță.

Maureen își încrucișă brațele și se aplecă înainte.

Richard spusese că Maureen era sinceră până dincolo de limite; era unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la ea. Remarca lui Maureen nu urmărea să fie umilitoare, își zise Nellie –

nimeni nu ar considera o insultă să ți se spună că ești dulce și drăguță.

— Spune-mi câte ceva despre tine, o îndemnă Maureen. Richard mi-a spus că ești din Florida.

— Mda… Dar eu ar trebui să îți pun *ție* întrebări, ca, de exemplu, cum era Richard când era tânăr. Povestește-mi ceva ce nu mi-a zis el.

Chifla era caldă și plină cu ierburi, iar Nellie mai mușcă încă o dată din ea.

— Oh, de unde să încep?

Înainte ca Maureen să poată să mai adauge ceva, Nellie îl observă pe Richard apropiindu-se de masa lor, cu ochii fixați asupra ei. Nu îl văzuse de când o învelise în pat după petrecerea de burlăciță. Fără ezitare, se aplecă și o sărută pe buze. „E totul în regulă", se gândi ea. „M-a iertat".

— Scuzați-mă. Îi dădu surorii lui un mic sărut pe obraz. Avionul a întârziat.

— De fapt, ai ajuns prea devreme. Maureen tocmai era pe punctul de a-mi spune toate secretele tale adânci și întunecate, glumi Nellie.

Când Nellie începu să vorbească, observă cum trăsăturile lui Richard se tensionează scurt, dar apoi zâmbi. Se așteptă ca el să înconjoare masa și să stea lângă ea, dar el preferă scaunul din dreapta lui Maureen.

— Da, toate acele veri controversate la cursul de golf de la club. Richard își scutură șervetul și și-l puse în poală. Și a fost acel incident când am fost ales vicepreședinte al echipei de dezbateri.

— Ce rușine! interveni Maureen.

Luă o scamă de pe gulerul lui Richard. Nellie fu surprinsă de acest gest matern. Chiar dacă Richard era orfan, cel puțin avea o soră mai mare care evident îl adora.

— Pariez că arătai drăguț în ținută de golf, adăugă Nellie.

În loc să răspundă, Richard îi făcu semn unui chelner.

— Sunt mort de foame. Dar, mai întâi, să bem.

— Apă minerală cu lămâie, te rog, îi spuse Maureen chelnerului.

— Aș putea primi lista cu vinuri pentru logodnica mea? Richard îi făcu cu ochiul lui Nellie. Știu că niciodată nu refuzi o băutură.

Nellie râse, dar era conștientă cum suna asta pentru Maureen. Nellie fusese preocupată de mirosul de grăsime. Dar oare mirosise a gin când o salutase pe sora lui Richard?

— Doar un pahar de Pinot Grigio, mulțumesc.

Nellie încerca să își ascundă jena înmuind ultima bucată de pâine în uleiul de măsline picant.

— Eu aș vrea un Highland Park cu gheață, spuse Richard.

Urmă un scurt moment de tăcere după ce plecă chelnerul, apoi Nellie exclamă:

— Am venit aici direct de la Gibson's. Un idiot a vărsat o băutură pe mine. Uniforma mea umedă e în geanta de fitness, așa că…

Oare bolborosea din nou?

— Am crezut că ți-ai dat demisia, a spus Richard.

— Mi-am dat demisia. Doar i-am ținut locul lui Josie. A prins un contract la prima reclamă din cariera ei și nu a găsit pe altcineva…

Nellie se opri, fără să știe prea bine de ce simțea nevoia să dea explicații.

Când chelnerul le aduse băuturile, Richard își ridică paharul spre Maureen.

— Cum ți-e tendonul?

— Mai bine. Mai am câteva ședințe de fizioterapie și ar trebui să pot să mă întorc din nou la alergările mele mai lungi.

— Te-ai rănit? întrebă Nellie.

— Doar o întindere de mușchi. M-a tot deranjat de la maraton încoace.

— Nu aș putea niciodată să alerg la un maraton! spuse Nellie. După cinci kilometri, sunt gata. Ceea ce faci tu e foarte impresionant.

— Nu e pentru oricine, glumi Maureen. Doar pentru cei ca noi, cu grupa de sânge 0.

Nellie se întinse spre coșul de pâine și mai luă o chiflă, apoi o puse înapoi, dându-și seama că nimeni nu mai mânca. Încercă să îndepărteze discret firimiturile de pâine din jurul farfuriei sale.

— Mi-a plăcut articolul tău despre stratificarea pe genuri și teoria intersectării, îi spuse Richard lui Maureen. Un punct de vedere interesant. Care a fost reacția?

În timp ce ei vorbeau, Nellie aprobă din cap, zâmbi și se jucă cu mărgelele de pe brățara lui Jonah, dar nu-și putea da seama cu ce ar putea contribui la conversație.

Se uită la mesele din jur și văzu o lumină scurtă, verde, când chelnerul ridică un card de credit de pe o tavă argintie.

O făcu să se gândească la cardul AmEx pe care îl aruncase ea din taxi. Spera ca acel card să fie deja în mâinile vreunui hoț care se învârtea pe la Best Buy și pe la P.C. Richard. Sau, și mai bine, în ale vreunei mame sărmane care cumpăra mâncare pentru copiii ei.

Se simți ușurată când chelnerul le aduse apetitivele ca să se poată preface că se concentrează pe pui și cușcuș.

Maureen păru să observe și se întoarse spre Nellie:

— Educația preșcolară e atât de importantă. Ce te-a atras la ea?

Maureen își întoarse elegant tagliatelele pe furculiță și luă o îmbucătură.

— Întotdeauna mi-au plăcut copiii. Nellie simți piciorul lui Richard atingând-o pe sub masă. Ești pregătită să fii mătușă? o întrebă pe Maureen.

— Categoric.

Nellie se întrebă de ce oare Maureen nu se căsătorise niciodată sau de ce nu avea copii. Richard îi spusese că el era de părere că Maureen îi intimida pe bărbați fiindcă era atât de inteligentă.

Iar Nellie bănuia că Maureen îi fusese deja mamă lui Richard.

Maureen se uită la Nellie.

— Richard a fost un bebeluș adorabil. A învățat să citească pe când avea abia patru ani.

— Nu pot să îmi asum tot meritul pentru asta. Ea este cea care m-a învățat.

— Ei bine, ți-am ales deja camera de oaspeți, spuse Nellie. Va trebui să vii să ne vizitezi tot timpul.

— Și voi la fel. Îți voi arăta orașul meu. Ai fost vreodată în Boston?

Nellie își umpluse deja furculița cu cușcuș, așa că scutură din cap și înghiți cât putu de repede.

— Nu am călătorit mult. Doar în câteva state din sud.

Nu dezvoltă și nu preciză că doar condusese prin acele state când plecase din Florida spre New York. Acea călătorie de 1600 de kilometri durase două zile; dorise să își lase în urmă orașul natal cât mai repede posibil.

Maureen vorbea fluent franceză, își aminti Nellie, și predase în calitate de profesor invitat la Sorbona cu câțiva ani în urmă.

— Nellie tocmai și-a luat primul pașaport, adăugă Richard. Abia aștept să îi arăt Europa.

Nellie îi zâmbi cu recunoștință.

Vorbiră puțin despre nuntă – Maureen aminti faptul că îi plăcea să înoate și abia aștepta să facă o baie în ocean –, apoi, după ce chelnerul le adună farfuriile, Maureen și Richard refuzară desertul, așa că Nellie se prefăcu că era prea plină pentru spuma de portocale roșii pe care și-o dorea în secret.

Richard tocmai se ridicase ca să-i tragă înapoi scaunul lui Nellie, când ea exclamă:

— Oh, Maureen, aproape uitasem. Am ceva pentru tine.

Fusese ceva ce cumpărase dintr-un impuls. Nellie se plimba prin Union Square săptămâna

trecută când văzuse o tarabă cu bijuterii. Un lănțișor îi atrăsese privirea. Mărgelele de sticlă mov-deschis și albastru erau atârnate pe un fir subțire de argint, ca pânza de păianjen, astfel încât păreau că plutesc. Închizătoarea era în formă de fluture. Nu putea să își imagineze pe cineva care să nu se bucure când i-ar fi fost prins la gât.

Richard o întrebase dacă ar dori ca Maureen să îi fie domnișoară de onoare și, chiar dacă ea ar fi preferat-o pe Samantha, fusese de acord. Pentru că nunta era atât de restrânsă, Maureen urma să fie singura domnișoară de onoare. Maureen avea de gând să poarte o rochie violet. Lănțișorul avea să se asorteze perfect.

Artista așezase colierul pe un pat de bumbac pufos într-o cutie de carton maro (reciclată, explicase ea) și legase o fundă în jurul ei cu o ață noduroasă. Nellie spera că lui Maureen îi va plăcea și, de asemenea, spera că Richard va înțelege că reprezenta mai mult decât un simplu lănțișor. Era un gest care arăta că Nellie voia și ea să-i fie apropiată surorii lui.

Se întinse spre poșetă după cutiuță. Două dintre colțuri erau ușor îndoite, iar funda se lăsase.

Maureen desfăcu cu grijă cadoul.

— Este fermecător.

Îl ridică să i-l arate lui Richard.

— M-am gândit că l-ai putea purta la nuntă, adăugă Nellie.

Maureen și-l puse imediat, în ciuda faptului că nu se potrivea cu cerceii ei de aur.

— Ce atent din partea ta!

Richard îi strânse mâna lui Nellie.

— Drăguț.

Dar Nellie își lăsă capul în jos ca ei să nu observe roșeața din obrajii ei. Știa adevărul. Lănțișorul care arătase atât de drăguț și lucrat cu atât de multă măiestrie în urmă cu doar o săptămână păru, dintr-odată, firav și puțin copilăros la gâtul lui Maureen.

14.

Mă grăbesc, ignorând omul care încearcă să-mi împingă un fluturaș în mână. Picioarele îmi tremură, dar îmi continui drumul spre intrarea în Central Park.

Ajung la următoarea trecere de pietoni chiar în momentul în care culoarea semaforului se face roșie și aștept în colț, respirând greu. Probabil că Maureen e deja în restaurant. Mai mult ca sigur că Richard a comandat un vin bun; pâinea savuroasă este pe masă. Poate că cei trei ciocnesc paharele în cinstea viitorului. Sub masă, mâna lui Richard i-o strânge pe a logodnicei lui. Întotdeauna mâinile lui mi se păreau foarte puternice când mă atingeau.

Culoarea semaforului se schimbă și traversez în grabă.

Am mers de multe ori împreună la Sfoglia – până într-o seară când, brusc, am încetat.

Îmi amintesc atât de clar acea seară. Ningea, și eu mă minunam cum acei fulgi albi, mari transformaseră peisajul orașului, poleind străzile, ștergând marginile aspre și murdăria. Richard urma să se întoarcă de la birou și mă rugase să ne întâlnim la restaurant. Eu mă holbam pe geamul, de la taxi și am zâmbit când am văzut un băiețel cu o căciulă în dungi scoțând limba ca să simtă gustul iernii. Simțisem o dorință arzătoare în piept; doctorița Hoffman încă nu putea să își dea seama de ce nu reușisem să rămân însărcinată și tocmai programasem o altă serie de teste.

Richard mă sunase când taxiul oprise în fața restaurantului.

— Întârzii câteva minute.

— Bine. Cred că meriți să te aștept.

I-am auzit râsul înfundat, apoi am plătit șoferul și am coborât din mașină. Am stat câteva clipe pe trotuar, absorbind energia. Întotdeauna așteptam cu nerăbdare să mă întâlnesc cu Richard în oraș.

M-am îndreptat spre bar unde era un scaun gol. Am comandat apă minerală și am tras cu urechea la conversațiile din jurul meu.

— Te va suna! o asigură tânăra din dreapta mea pe prietena ei.

— Și dacă nu mă sună? întrebă prietena.

— Ei bine, știi ce se spune: cea mai bună cale de a trece peste un tip este să te pui sub un altul.

Cele două femei izbucniră în râs.

Nu mă văzusem prea mult cu prietenele mele în ultima vreme; acum mi se făcuse dor. Ele lucrau încă cu normă întreagă, iar la sfârșit de săptămână, când ieșeau în oraș și se plângeau de bărbații cu care se întâlneau, eu eram întotdeauna cu Richard.

Peste câteva minute, barmanul a pus un pahar de vin alb în fața mea pe bar.

— Complimente de la domnul din capătul barului.

M-am uitat și am văzut un bărbat ridicându-și cocktailul în direcția mea. Îmi amintesc că am ridicat și eu paharul de vin cu mâna stângă, sperând să vadă verigheta și sorbind foarte puțin înainte de a-l pune deoparte.

— Nu-ți place Pinot Grigio? m-a întrebat o voce puțin mai târziu.

Tipul era scund, dar musculos, cu părul creț. Opusul lui Richard.

— Nu, este bun… mulțumesc. Dar îmi aștept soțul.

Am luat încă o sorbitură pentru a elimina orice potențială ironie la adresa refuzului meu.

— Dacă ai fi soția mea, nu te-aș lăsa să aștepți într-un bar. Nu se știe niciodată cine s-ar putea da la tine.

Am râs, ținând încă de paharul de vin.

M-am uitat spre ușă și privirea mi s-a intersectat cu cea a lui Richard. L-am observat analizând totul – bărbatul, vinul, râsul meu nervos –, apoi a venit spre mine.

— Iubitule! am strigat, ridicându-mă în picioare.

— Am crezut că o să fii la masă. Sper că o mai țin rezervată pentru noi.

Bărbatul cu părul creț s-a îndepărtat repede, în timp ce Richard i-a făcut semn chelneriței.

— Vreți să vă luați paharul de vin cu dumneavoastră? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Nu aveam de gând să-l beau, i-am șoptit lui Richard în timp ce ne îndreptam spre masă.

Și-a încleștat maxilarul. Nu a răspuns.

Sunt atât de pierdută în amintiri încât nici măcar nu îmi dau seama că am pus piciorul pe carosabil până când cineva mă prinde de mână și mă smucește înapoi. O secundă mai târziu, un camion trece în viteză pe lângă noi, claxonând cu putere.

Aștept în colț încă un moment, până se face verde lumina semaforului. Mi-l imaginez pe Richard cum comandă paste cu calamar pentru noua lui iubită, spunându-i că trebuie să le încerce. Îl văd ridicându-se pe jumătate când ea se scuză să meargă la baie. Mă întreb dacă Maureen se va înclina spre Richard, cu o mișcare aprobatoare din cap care parcă ar spune „E mai bună decât ultima”.

În seara în care străinul mi-a cumpărat paharul de vin și am luat câteva sorbituri pentru a nu părea nepoliticoasă, cina noastră a fost un dezastru. Restaurantul era așa de fermecător, cu peretele lui de cărămidă la vedere și sălile intime, dar Richard abia dacă a vorbit cu mine. Am încercat să fac conversație legat de mâncare, să îl întreb cum și-a petrecut ziua, dar, după o vreme, m-am oprit.

Când, într-un final, a început să vorbească din nou, după ce mi-am împins la o parte farfuria cu pastele mâncate doar pe jumătate, am simțit cuvintele lui ca pe o înțepătură puternică.

— Acel tip din colegiu, cel cu care ai rămas însărcinată. Mai ții legătura cu el?

— Ce?! am strigat. Richard, nu… Nu am mai vorbit cu el de mulți ani.

— Ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Nu… nimic! m-am bâlbâit eu.

Tonul lui nu se potrivea cu mediul elegant în care ne aflam și cu ospătarul zâmbitor care se apropia cu meniul pentru desert.

— Cine era tipul ăla cu care ai flirtat la bar?

Obrajii mi s-au înroșit la această nouă acuzație. Mi-am dat seama că vorbele lui fuseseră auzite de cuplul de la masa vecină, care se uita acum la noi.

— Nu știu cine era. Mi-a cumpărat ceva de băut. Asta a fost tot.

— Și tu ai băut. Richard a strâns din buze și a mijit ochii. Chiar dacă i-ai putea face rău copilului nostru.

— Nu există niciun copil! Richard, de ce ești atât de furios pe mine?

— Mai e ceva ce ai vrea să-mi dezvălui în timp ce aflăm mai multe unul despre celălalt, iubito?

Am clipit din ochi ca să-mi rețin lacrimile fierbinți, apoi mi-am împins brusc scaunul în spate, picioarele de lemn zgâriind podeaua. Mi-am luat haina și am fugit în ninsoare.

Am stat afară, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, gândindu-mă unde să mă duc. Apoi a apărut el.

— Îmi pare rău, iubito! a zis, iar eu mi-am dat seama că e sincer. Am avut o zi oribilă. Nu ar fi trebuit să-mi vărs necazul pe tine.

Și-a întins brațele și, după o clipă, m-am lăsat pe ele.

Mi-a mângâiat părul și suspinele mele s-au transformat într-un sughiț zgomotos. Atunci, el a râs încet.

— Iubirea mea.

Întreg veninul dispăruse din vocea lui și fusese înlocuit cu o tandrețe catifelată.

— Și mie îmi pare rău.

Vocea îmi era înăbușită deoarece aveam capul apăsat de pieptul lui.

După acea seară, nu ne-am mai dus niciodată la Sfoglia.

Aproape că am ajuns. Am traversat parcul și mai am de mers doar trei străzi. Simt o strânsoare în piept. Respir greu. Tânjesc să stau jos, măcar un minut, dar nu pot să pierd șansa de a o vedea.

Mă forțez să alerg mai repede, să evit gratiile de la metrou în care mi se încurcă tocurile, să ocolesc bărbatul cocoșat, cu baston. Apoi ajung la restaurant.

Deschid larg ușa și intru grăbită, trecând de recepție.

— Bună seara.

Tânăra care ține meniurile strigă după mine, dar eu o ignor.

Cercetez zona barului și oamenii care stau la mese. Nu sunt aici. Dar mai există o sală, și aceea e cea pe care o preferă Richard pentru că e mai liniștită.

— Pot să vă ajut?

Femeia m-a urmărit.

Mă grăbesc spre sala din spate, împiedicându-mă pe o treaptă și prinzându-mă de perete ca să îmi mențin echilibrul. Mă uit la fiecare masă, apoi verific din nou.

— A fost pe aici un domn cu părul negru cu o tânără blondă? Gâfâi. Se poate să fi fost încă o femeie cu ei.

Chelnerița clipește și se dă un pas înapoi, îndepărtându-se de mine.

— Au trecut foarte mulți oameni pe aici în seara asta. Nu…

— Rezervările. Aproape că strig. Vă rog verificați… Richard Thompson! Sau poate că e pe numele surorii lui – Maureen Thompson!

Altcineva se apropie. Un bărbat solid, în costum de culoare bleumarin, cu fruntea încruntată. O văd pe femeie schimbând priviri cu el. El mă ia de braț.

— De ce nu mergem afară? Nu vrem să-i deranjăm pe ceilalți clienți.

— Vă rog! Trebuie să știu unde sunt!

Bărbatul mă conduce la ieșire ținându-mă ferm.

Simt că încep să tremur. „Richard, te rog, nu te căsători cu ea…”

Am rostit oare cuvintele astea cu voce tare? Restaurantul e, dintr-odată, tăcut. Oamenii se holbează la mine.

Am ajuns prea târziu. Dar cum e posibil? Nu aveau timp să mănânce. Încerc să îmi amintesc instrucțiunile lui Maureen către șoferul de taxi. Putea să fi spus cu totul altceva? Sau mintea mea m-a trădat spunându-mi ceea ce voiam să aud?

Domnul în costum mă conduce la colțul străzii. Plâng din nou, suspinând zgomotos și incontrolabil. Dar, de această dată, nu e niciun braț în jurul meu. Nicio mână amabilă care să-mi dea la o parte părul de pe față.

Sunt complet singură.

15.

Când era la colegiu, Nellie crezuse că era îndrăgostită. În acea seară, el venise cu mașina pe după colț de la casa sororității ei, iar ea traversase în fugă curtea ca să-l întâlnească, simțind iarba ca un burete sub tălpi și aerul cald pe pielea picioarelor. El scosese o pătură moale din bumbac, din portbagajul mașinii lui vechi, Alfa Romeo, și o întinsese pe plajă, apoi îi dăduse un pahar cu burbon. Ea își pusese gura acolo unde fusese a lui în urmă cu câteva momente și lichidul de culoarea chihlimbarului îi lăsase o urmă fierbinte de la gât până în stomac.

După ce apusese soarele, se dezbrăcaseră și alergaseră în ocean, apoi se înfășuraseră în pătură. Îi plăcea la nebunie gustul de sare de pe pielea lui.

El îi recita poezii și îi arăta constelațiile pe cerul nopții. Era inconstant, sunând-o de câte trei ori pe zi, apoi ignorând-o un weekend întreg.

Nimic din toate acestea nu fusese real.

Nu o deranja când dispărea pentru o zi sau două la rând – până în acea noapte de octombrie când avusese nevoie de el. Îl sunase în repetate rânduri, lăsându-i mesaje din ce în ce mai urgente. Dar el nu-i răspunsese la niciunul.

Câteva zile mai târziu își făcuse apariția cu un buchet ieftin de garoafe, iar ea îl lăsase să o consoleze. Îl ura pentru că o dezamăgise. Se ura pe ea însăși și mai mult pentru că plânsese când el îi spusese că trebuia să plece.

Își jurase că avea să fie mai deșteaptă data viitoare. Nu avea să mai fie niciodată cu un bărbat care s-ar uita în altă parte când ea ar începe să cadă.

Dar Richard făcuse mai mult decât atât.

Cumva, o prinsese înainte ca ea să își dea măcar seama că era pe punctul să se împiedice.

— Maureen e grozavă, îi spuse Nellie lui Richard în timp ce se plimbau ținându-se de mână spre apartamentul lui.

— Te asigur că te-a plăcut foarte mult. Richard o strânse de mână. Mai vorbiră puțin, apoi Richard arătă cu degetul spre magazinul de înghețată de peste drum: Știu că în secret ai vrut și desert.

— Inima mea își dorește, dar dieta îmi interzice, se plânse Nellie.

— A fost ultima ta zi de lucru, nu-i așa? Meriți să sărbătorești. Cum a fost absolvirea?

— Linda mi-a cerut să țin un mic discurs. Am rămas fără voce la sfârșit, și Jonah a crezut că aveam dificultăți la citirea notițelor. Așa că mi-a strigat: „Doar pronunță cuvintele! Poți să o faci!”

Richard râse și se aplecă să o sărute chiar în clipa în care telefonul ei izbucni: „Când soarele strălucește, vom străluci împreună”. „Umbrella”, melodia Rihannei – tonul de apel pe care i-l alocase lui Sam.

— Nu răspunzi?

Richard nu părea iritat pentru că fuseseră întrerupți, așa că Nellie răspunse.

— Hei, te întorci aici diseară? întrebă Sam.

— Nu aveam în plan. Ce s-a întâmplat?

— O femeie a venit să vadă apartamentul. A spus că a auzit că eram în căutarea unei noi colege de cameră. După ce a plecat, nu mi-am mai găsit cheile.

— Le-ai lăsat într-o pungă de cumpărături acum câteva săptămâni și aproape că le-ai aruncat la gunoi.

— Dar m-am uitat peste tot. Ea era în fața apartamentului când m-am întors acasă și jur că am pus cheile înapoi în poșetă.

Abia după ce Richard vru să știe dacă totul era în regulă, Nellie își dădu seama că se oprise din vorbit.

— Cum arăta? întrebă Nellie.

— Perfect normal. Slabă, păr închis la culoare, puțin mai în vârstă decât noi, dar zicea că a rămas singură de curând și că voia s-o ia de la capăt. A fost o chestie prostească, dar trebuia să merg urgent la baie, și ea punea tot felul de întrebări, ca și cum ar fi fost cu adevărat interesată. A rămas singură în bucătărie doar două secunde.

Nellie o întrerupse scurt:

— Ești singură acum?

— Da, dar, pentru orice eventualitate, îl voi chema pe Cooper să vină și să stea cu mine în noaptea asta. Îl voi pune să tragă ceva solid ca să blocheze ușa. Doamne, va costa o căruță de bani să aducem un lăcătuș aici…

— Ce este? șopti Richard.

— Așteaptă puțin, îi spuse Nellie lui Sam.

Richard își scoase telefonul înainte ca Nellie să apuce măcar să termine de povestit.

— Diane?

Nellie recunoscu numele secretarei lui, o femeie competentă în jur de șaizeci de ani pe care o întâlnise în câteva ocazii.

— Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta… Știu, știu, întotdeauna îmi spui asta… Da, ceva

personal – poți să trimiți un lăcătuș de urgență ca să schimbe yala unui apartament cât mai repede în seara asta?… Nu, nu al meu… Sigur, îți dau adresa… Oricât ar costa. Mulțumesc. Vino mai târziu mâine dacă vrei.

Închise și își băgă telefonul înapoi în buzunar.

— Sam? zise Nellie în receptor.

— L-am auzit. Uau… a fost un gest foarte frumos. Te rog să îi mulțumești din partea mea.

— Îi voi transmite. Sună-mă când ajunge lăcătușul.

Nellie închise.

— Sunt mulți oameni nebuni în New York, zise Richard.

— Știu, șopti Nellie. Dar probabil că Sam le-a rătăcit din nou.

Vocea lui Richard avea aceeași cadență liniștitoare ca atunci când se întâlniseră pentru prima dată în avion.

— Oare de ce să fi luat numai cheile, și nu și portofelul lui Sam?

— Ai dreptate, ezită Nellie. Dar, Richard… toate acele telefoane trântite în nas pe care le-am primit?

— Doar trei.

— A mai fost unul. Nu exact la fel, dar o femeie a sunat la apartamentul tău după ce ai plecat spre Atlanta. Am crezut că erai tu, și…

— Iubito, a fost doar Ellen de la birou. M-a sunat pe mobil.

— Oh! Corpul lui Nellie se încovoie odată cu eliberarea tensiunii. Am crezut… Adică era duminică, așa că…

Richard o sărută pe vârful nasului.

— Gelato. Apoi Sam probabil va suna să spună că a găsit cheile în frigider.

— Ai dreptate, râse Nellie.

Richard se mută să stea pe partea dinspre bordură, între ea și trafic, cum făcea întotdeauna. O cuprinse cu brațul și continuară să meargă.

•

După ce Sam telefonă să spună că lăcătușul venise și plecase, Nellie se duse la baie ca să se schimbe în cămașa ei de noapte fără mâneci și să se spele pe dinți. Richard era deja în pat, în boxeri. În timp ce ea se urca lângă el în pat, observă că fotografia în ramă argintie de pe noptieră era întoarsă cu fața la perete. Era o poză a ei pe o bancă în Central Park purtând pantaloni scurți de blugi și maiou; Richard spunea întotdeauna că voia să o vadă când se trezea în diminețile când nu era acolo.

Richard observă și el și se întinse să o întoarcă:

— Menajera a fost pe aici.

Luă telecomanda și opri televizorul, apoi își lipi trupul de al ei. La început ea crezu că atingerea lui însemna ce însemna de obicei când se întindea după ea pe sub cearșafuri. Dar apoi îi dădu drumul și se rostogoli pe spate.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Tonul lui era serios.

— OK, zise Nellie încet.

— Nu am jucat golf până la douăzeci de ani.

Nu putea să-i vadă fața în întuneric:

— Așa că… acele veri la club?

El expiră.

— Am fost curier. Chelner. Salvamar. Am dus crose și prosoape ude. Când copiii comandau hotdogi care costau la fel de mult cât câștigam eu într-o oră, îi serveam. Am urât acel club…

Nellie îl mângâie pe braț, netezind firele închise la culoare sub vârful degetelor.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil ca acum.

— Întotdeauna am crezut că ai crescut cu bani.

— Ți-am spus că tatăl meu a fost în finanțe. A fost contabil. Calcula taxele pentru instalatorii și meseriașii din cartier.

Ea nu spuse nimic, nedorind să-l întrerupă.

— Maureen a primit o bursă ca să poată merge la facultate, apoi m-a ajutat pe mine să-mi plătesc studiile.

Simțea trupul lui Richard rigid.

— Am locuit cu ea ca să economisim bani, și am luat o mulțime de împrumuturi. Și am lucrat din greu.

Își dădea seama că Richard nu împărtășise această parte a vieții lui cu multă lume.

Preț de câteva minute, stătură liniștiți în pat, până când Nellie își dădu seama că mărturisirea lui Richard o făcuse să pună lucrurile cap la cap.

•

Manierele lui erau atât de ireproșabile, încât păreau aproape coregrafiate. Se descurca cu oricine ar fi purtat o conversație, indiferent că era vorba despre un șofer de taxi sau despre un violonist din filarmonică la un eveniment caritabil.

Știa cum să folosească tacâmurile de argint cu grație, dar și să schimbe uleiul la mașină. Pe noptiera lui se aflau ziare începând cu *ESPN* până la *The New Yorker,* precum și o serie de biografii. Crezuse că era un cameleon, acel gen de persoană care se putea integra oriunde.

Dar trebuie să fi deprins singur aceste abilitați – sau poate că Maureen îl învățase unele dintre ele.

— Mama ta? întrebă Nellie. Știu că era casnică…

— Da. Ei bine, fumătoare de Virginia Slims și amatoare de seriale siropoase.

Putea să fie o glumă, dar tonul lui era serios.

— Mama nu a mers la colegiu. Maureen a fost cea care mă ajuta la teme. Ea m-a împins de la spate; ea mi-a spus că sunt suficient de inteligent să fac orice îmi doresc. Îi datorez totul.

— Dar părinții tăi… te-au iubit.

Nellie se gândi la pozele de pe peretele lui Richard. Știa că părinții lui muriseră într-un accident de mașină când el avea doar cincisprezece ani și că după aceea se mutase cu Maureen, dar nu

își dăduse seama ce rol important jucase sora lui mai mare în formarea lui.

— Sigur, spuse el.

Nellie era pe punctul de a întreba mai multe despre părinții lui, dar vocea lui Richard o opri.

— Sunt terminat. Hai să lăsăm asta, bine?

Nellie își sprijini capul pe pieptul lui.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Faptul că aflase despre lupta lui – că și el fusese chelner, și că nu fusese întotdeauna sigur pe el însuși – trezi sentimente de tandrețe în ea.

Era atât de tăcut, încât ea crezu că adormise, dar apoi se ridică deasupra ei și începu să o sărute, limba strecurându-i-se printre buze în timp ce genunchiul îi îndepărta picioarele.

Ea nu era pregătită pentru el și trase adânc aer în piept când o pătrunse, dar nu-i ceru să se oprească, își lipi fața de gâtul ei, cu brațele de-o parte și de alta a capului ei. Termină repede și rămase peste ea, respirând cu greutate.

— Te iubesc, zise Nellie încet.

Ea nu era sigură dacă el o auzise, dar își săltă capul și o sărută blând pe buze.

— Știi ce am crezut despre tine prima dată când te-am văzut, Nellie a mea?

Îi netezi părul pe spate.

Ea scutură din cap.

— Îi zâmbeai unui băiețel acolo la aeroport; arătai ca un înger. Și am crezut că m-ai putea salva.

— Să te salvez? repetă ea.

Cuvintele lui erau o șoaptă:

— De mine însumi.

16.

Cu ani în urmă, la scurt timp după ce m-am mutat la New York, mă duceam la serviciu, studiind peisajul: clădiri impozante, frânturi de conversație în numeroase limbi, taxiuri galbene

grăbindu-se pe străzi și chemări de la vânzătorii stradali care ofereau de toate, de la covrigei până la poșete Gucci contrafăcute. Apoi fluxul traficului s-a oprit abrupt. Prin mulțime, vedeam niște polițiști adunați lângă o pătură gri pe care cineva o lăsase pe trotuar. O ambulanță aștepta pe bordură cu motorul la relanti.

— Unul care a sărit de pe bloc, a zis cineva. Probabil că tocmai s-a întâmplat.

Am realizat apoi că pătura acoperea un corp zdrobit.

Am stat acolo un minut, simțind că ar fi cumva o lipsă de respect dacă aș traversa strada și aș părăsi scena, chiar dacă polițiștii ne îndemnau să facem asta. Apoi văd un pantof lângă bordură. Un pantof bleu cu toc jos, întors pe o parte, cu talpa ușor uzată. Genul de pantof pe care o femeie l-ar purta atunci când slujba i-ar cere să se îmbrace business, dar ar sta și în picioare perioade îndelungate. Un ofițer bancar, poate, sau un recepționer la hotel. Un polițist s-a aplecat să pună pantoful într-o pungă de plastic.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la acel pantof sau la femeia căreia îi aparținea. Probabil că s-a trezit în acea dimineață, s-a îmbrăcat și a sărit pe fereastră.

Am căutat în ziare în ziua următoare, dar nu am găsit decât o mențiune minusculă. Nu am știut niciodată ce a făcut-o să comită un gest atât de disperat – dacă l-a planificat sau dacă s-a rupt dintr-odată ceva în ea.

Cred că am descoperit răspunsul în toți acești ani care au urmat: au fost ambele.

Pentru că ceva în mine s-a deschis în sfârșit, deși am ajuns să-mi dau seama că și eu mă îndreptasem tot timpul spre acest moment. Telefoanele, evaluările, celelalte lucruri pe care le-am făcut… mă învârteam în jurul înlocuitoarei mele, trăgându-mă tot mai aproape de ea, urmărind-o. Pregătindu-mă.

Viața ei cu Richard acum începe. Viața mea parcă se termină.

Curând va păși în rochia albă. Își va farda discret pielea tânără și curată. Va purta ceva împrumutat și ceva albastru. Muzicienii își vor ridica instrumentele să îi cânte în timp ce merge încet spre altar, către singurul bărbat pe care l-am iubit eu vreodată. După ce ea și Richard se uită unul în ochii altuia și își spun „da", nu va mai fi loc de întors.

Trebuie să opresc nunta.

Acum e ora patru dimineața. Nu am dormit. M-am uitat la ceas, trecând în revistă ce am de făcut, analizând diferite scenarii.

Ea nu s-a mutat încă din apartamentul ei. Am verificat.

Voi aștepta să o abordez astăzi.

Mi-o imaginez făcând ochii mari, fluturând din mâini să se protejeze.

„E prea târziu!" aș vrea să îi strig. „Trebuia să stai departe de soțul meu!"

Când se luminează în sfârșit, mă ridic din pat, mă duc la dulap și, fără să ezit, scot rochia preferată a lui Richard, cea din mătase de culoarea smaraldului. Îi plăcea cum rochia îmi punea în evidență ochii verzi. Înainte, era mulată, dar acum e atât de largă încât o strâng cu o curea aurie îngustă în jurul taliei. Îmi aplic machiajul cu o precizie pe care nu am încercat-o de ani de zile, îmi acord timp să amestec fondul de ten, să îmi răsucesc genele și să aplic două straturi de rimel. Apoi scot noul tub de luciu de buze Clinique din poșetă și trec bagheta lipicioasă roz-deschis peste buze. Îmi pun perechea de pantofi cu cele mai înalte tocuri, astfel încât picioarele mele arată lungi și zvelte, îi trimit un mesaj lui Lucille că nu voi merge azi la serviciu, convinsă că răspunsul ei va fi să nu mă mai duc niciodată.

Mai trebuie să mă opresc într-un loc înainte să mă duc la apartamentul ei.

Mi-am făcut o programare matinală la salonul lui Serge Normant din Upper East Side. O să fiu gata și o să ajung la timp acasă la ea.

Nu a fost foarte greu să îi aflu programul; știu ce planuri are pentru astăzi. Ies ușor, fără a-i lăsa vreun bilet mătușii Charlotte.

Când ajung la salon, mă întâmpină coafeza care se ocupă de vopsit. Văd cum ochii ei se îndreaptă spre rădăcini, de care nu m-am atins niciodată.

— Ce doriți astăzi?

Îi întind poza unei femei tinere și frumoase și îi spun să-mi dea acea nuanță caldă, untoasă.

Femeia se uită la poză și apoi din nou la mine.

— Aceasta sunteți dumneavoastră?

— Da, zic eu.

17.

Curând muzicienii aveau să cânte Canonul lui Pachelbel în timp ce ea avea să meargă spre altar cu batista tatălui ei – ceva albastru – înfășurată în jurul unui buchet de trandafiri albi.

„O iei de soție… să o iubești și să o prețuiești… până ce moartea vă va despărți”, avea să zică preotul.

Nellie pleca la aeroport peste câteva ore. Își puse noii bikini roșii într-una din cele două valize și verifică lista cu ce avea de făcut. Rochia de mireasă fusese trimisă înainte prin Fedex, și sosirea îi fusese confirmată de recepționerul de la hotelul din stațiune. Produsele de toaletă erau tot ce mai rămăsese de împachetat.

Dreptunghiuri albe decolorate se vedeau pe pereții unde fuseseră fotografiile ei. Lăsa în urmă patul, dulapul și o lampă. Sam avea o pretendentă cu care să împartă apartamentul, o instructoare de Pilates care ajungea mâine. Dacă noua colegă nu

dorea mobilierul lui Nellie, ea promisese că va aranja ca acesta să fie îndepărtat.

— O să plătesc chiria până se va muta cineva în locul meu, insistase ea.

Își dădea seama că Sam nu voia să accepte oferta cu atât mai mult cu cât Richard îi plătise biletul de avion spre Florida și lăcătușul. Nellie știa că Sam nu își permitea singură.

— Hai, zise Nellie în timp ce Sam stătea pe patul ei urmărind-o cum împachetează. Așa e corect.

— Mulțumesc. Sam o strânse pe Nellie la piept. Nu îmi plac despărțirile.

— Ne vedem peste câteva zile, spuse Nellie.

— Nu asta vreau să zic.

Nellie aprobă:

— Știu.

Un moment mai târziu Sam era plecată.

În timp ce Nellie scria cecul pe luna în curs, sună telefonul. Se uită la semnătura ei, dându-și seama că poate nu va mai semna niciodată folosind vechiul ei nume. „Dl și doamna Thompson", se gândi ea. Suna atât de respectabil.

Nellie verifică identitatea persoanei înainte de a răspunde.

— Bună, mamă!

— Bună, scumpo, voiam doar să verific încă o dată numărul zborului tău. Este American, nu?

— Da. Așteaptă un moment. Nellie își deschise laptopul și căută prin e-mailuri confirmarea zborului, apoi citi informația cu voce tare. Ajunge la 7.15.

— Deci, nu vei fi luat cina?

— Doar dacă consideri un pachet cu alune o masă.

— Pot să-ți gătesc ceva.

— Hai să simplificăm lucrurile – de ce să nu luăm ceva în drum spre casă?… Că tot veni vorba, ți-ai ales tratamentele la spa? Richard a făcut rezervare pentru masaje și tratamente faciale, dar

trebuie să îi informezi dacă vei exfoliere, masaj suedez sau de oricare… Ai văzut broșura pe care ți-a trimis-o?

— Nu e nevoie să facă asta pentru mine. Știi că mi-e greu să stau într-un loc pentru lucruri de genul ăsta…

Era adevărat; relaxarea preferată a mamei lui Nellie era să facă o plimbare pe plajă la apus, mai degrabă decât să stea pe burtă pe o masă de masaj. Dar Richard nu știuse asta. El dorise să facă ceva special. Cum putea să îi spună că mama ei refuza gestul?

— Încearcă. Pun pariu că îți va plăcea mai mult decât crezi.

— Înscrie-mă pentru orice îți faci tu.

Nellie știa că era departe de a fi singura fiică iritată de ceea ce păreau ghimpi materni voalați.

— Atât de mult zahăr procesat, murmurase mama ei ultima dată când o văzuse mâncând o pungă de Schittles și o întrebase nu o dată cum de suportă „claustrofobia” din Manhattan.

— Te rog, încearcă să pari entuziasmată de față cu Richard.

— Scumpo, de fiecare dată pari să-ți faci griji în legătură cu ce crede el.

— Nu sunt îngrijorată, apreciez! Este atât de bun cu mine.

— Te-a întrebat dacă vrei să petreci ziua de dinaintea nunții făcând un tratament facial?

— Poftim? Ce contează?

Doar mama lui Nellie putea să fie așa de enervată pentru un tratament spa stupid. Nu, nu stupid! Era cadoul lui Richard.

— Lasă-mă să-ți spun ceva. Mi-ai spus că tratamentele faciale te enervează. De ce nu i-ai spune asta lui Richard? Și ți-a cumpărat o casă pe care nici măcar nu ai văzut-o înainte. Vrei să locuiești în suburbii?

Nellie expiră printre dinți, dar mama ei continuă:

— Îmi pare rău, dar pare a avea o personalitate foarte puternică.

— L-ai întâlnit doar o dată, protestă Nellie.

— Ești încă atât de tânără, totuși. Sunt îngrijorată că ai putea să te ofilești… Știu că îl iubești, dar rămâi sinceră și cu tine însăți.

Nellie nu avea să facă asta; urma să se retragă din lupta pe care mama ei părea așa de hotărâtă să o aleagă.

— Trebuie să termin de împachetat. Dar ne vedem peste câteva ore.

„După ce un pic de vin în avion mă va fortifica”.

Nellie închise telefonul și se duse la baie să își strângă lucrurile. Își puse cosmeticele, pasta de dinți și loțiunile în trusa de călătorie, apoi se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. În ciuda faptului că nu dormise, tenul ei arăta perfect.

Se întoarse în dormitor, luă telefonul și sună la salonul de înfrumusețare din stațiune să își anuleze tratamentul facial.

— Aș prefera în schimb o împachetare cu alge marine a corpului.

Petrecea doar câteva zile cu mama ei înainte ca Richard să vină acolo și să meargă în stațiune pentru nuntă. În plus, Sam și mătușa ei aveau să vină cu avionul cu o zi mai devreme și puteau să amortizeze tensiunea dintre ele.

Puse trusa de toaletă în bagajul deschis și încercă să îl închidă. Dar abia dacă reuși să tragă fermoarul pe jumătate.

La naiba! Încercă să forțeze capacul în jos.

Problema era că încă nu știa unde vor merge în luna de miere. Se gândea că poate într-un loc tropical datorită comentariului lui Richard despre bikini, dar chiar și pe insulele calde putea fi rece în timpul nopții, își împachetă rochii de zi, îmbrăcăminte de plajă, ceva haine sport, câteva ținute de seară în caz că era vreun cod vestimentar, precum și pantofi cu toc și șlapi.

Trebuia să o ia de la capăt. Începu să scoată din valiză toate lucrurile pe care le împăturise cu grijă. Trei ținute șic, în loc de patru, decise ea, aruncând de asemenea una dintre perechile de pantofi cu toc în cutia maro de lângă dulap. Și pălăria de plajă care arătase așa de drăguț în catalogul J. Crew ar putea să nu treacă de selecție.

Ar fi trebuit să își dea seama de asta mai devreme; avionul ei decola peste trei ore și Richard era pe drum ca să o ia și s-o conducă la aeroport. Împături din nou hainele și reuși să pună totul, în afară de pălăria de plajă. O lăsă deasupra dulapului s-o folosească Sam. Acum trebuia doar să verifice încă o dată dacă nu uitase nimic, pentru că nu se va mai întoarce în apartament, și…

Batista tatălui ei.

Valiza avea niște buzunare interioare, și era sigură că o pusese într-unul din ele. Dar nu o văzuse când despachetase.

Deschise din nou fermoarul și încercă să găsească pânza moale cu mișcări din ce în ce mai agitate.

Toate hainele i se șifonau, dar le împinse la o parte ca să pipăie înăuntrul buzunarelor din plasă. Nu o găsea; șosetele și sutienele și chiloții erau toți acolo, dar nimic altceva. Stătea pe marginea patului cu capul în palme. Își împachetase majoritatea lucrurilor cu câteva nopți în urmă. Fusese atât de atentă cu acel pătrat de pânză albastră; era unul din obiectele de neînlocuit pe care le ducea la nuntă.

O bătaie în ușa deschisă a dormitorului o făcu să suspine. Ridică ochii.

— Nellie?

Era doar Richard.

Nu îl auzise când intrase, pesemne folosise cheia pe care i-o dăduse ea.

— Nu găsesc batista de la tatăl meu, oftă ea.

— Unde ai văzut-o ultima dată?

— În valiză. Dar nu mai e acolo. Am căutat peste tot și trebuie să plecăm la aeroport, și dacă nu…

Richard se uită prin cameră, apoi ridică valiza. Ea zări pătratul albastru și închise ochii.

— Mulțumesc. Oare chiar nu am văzut-o? Credeam că m-am uitat aici, dar eram atât de obosită, încât…

— E bine acum. Și ai de prins un avion.

Apoi Richard se îndreptă spre dulap și luă pălăria de soare, rotind-o în jurul degetului arătător. I-o așeză pe cap.

— Vei purta asta în avion? Arăți adorabil.

— O iau acum.

Chiar se potrivea cu blugii, cu tricoul în dungi și tenișii Converse pe care îi purta de fiecare dată când zbura, ca să scutească timp la controalele de securitate.

Mama ei nu înțelegea. Richard rezolva totul. Ar fi fost în siguranță cu el oriunde ar locui.

Îi ridică valizele și se îndreptă spre ușă.

— Știu că ai amintiri frumoase legate de acest loc. Ne vom face altele noi. Mai bune. Ești gata?

Ea era stresată și obosită, comentariile mamei încă o dureau, și nu pierduse acele nenorocite de patru kilograme. Dar Nellie încuviință din cap și îl urmă afară pe ușă. Richard urma să trimită pe cineva de la o firmă de mutări ca să ia cutiile maro pe care le lăsase în dulap, precum și lucrurile pe care le depozitase în beci și să le ducă la noua locuință.

— Am parcat la două străzi distanță. Richard lăsă bagajele lângă bordură. Mă întorc în două minute, iubito.

Plecă, iar Nellie se uită în jur. O dubă de livrări staționa în apropiere și doi bărbați se chinuiau să scoată un fotoliu supradimensionat din spatele ei.

Dar cu excepția acelor indivizi și a femeii care aștepta în stația de autobuz cu spatele la Nellie, strada era pustie.

Nellie închise ochii și își lăsă capul pe spate. Simțea soarele de început de după-amiază pe fața ei. Așteptând să își audă numele și să i se spună că era timpul să plece.

18.

Înlocuitoarea mea nu mă vede venind. Când simte că o abordez și ochii i se umplu de uimire, sunt foarte aproape.

Se uită în jur speriată, probabil încercând să găsească o cale de scăpare.

— Vanessa?

Vocea ei e neîncrezătoare.

Sunt surprinsă că mă recunoaște atât de repede.

— Bună.

E mai tânără decât mine, iar formele ei sunt mai generoase, dar acum că părul meu are din nou nuanța naturală, am putea fi surori.

Am anticipat atât de mult acest moment. Spre surprinderea mea, nu sunt deloc panicată.

Palmele îmi sunt uscate. Respir normal.

În sfârșit, o fac.

•

Sunt o femeie foarte diferită față de cea care s-a îndrăgostit de Richard în urmă cu mulți ani.

Totul în mine s-a transformat.

La douăzeci și șapte de ani eram o educatoare vioaie și vorbăreață care ura sushi-ul și iubea filmul *Notting Hill.*

Duceam tăvi cu burgeri la slujba mea cu jumătate de normă, scotoceam prin magazine de haine second-hand și mergeam la dans cu prietenii. Nu aveam nicio idee cât de minunată eram. Cât de *norocoasă* eram.

Am avut atât de mulți prieteni. I-am pierdut pe toți. Inclusiv pe Samantha.

Acum tot ce mi-a mai rămas e mătușa Charlotte.

În viața mea veche aveam și un alt nume.

În primul moment când ne-am întâlnit, Richard m-a poreclit Nellie. Așa mă striga de fiecare dată.

Dar pentru toți ceilalți, am fost întotdeauna – și încă sunt – Vanessa.

•

Încă aud vocea gravă a lui Richard în timp ce ar spune povestea *noastră* oricui l-ar întreba cum ne-am cunoscut.

„Am remarcat-o în sala de așteptare de la aeroport”, ar zice el. „Încercând să își tragă valiza pe role cu o mână și să țină poșeta, o sticlă cu apă și un biscuit de ciocolată în cealaltă”.

Mă întorceam la New York după ce o vizitasem pe mama în Florida. Călătoria fusese reușită, în ciuda faptului că de fiecare dată când mergeam acasă mi se trezeau amintiri dureroase. Mi-a fost mai dor ca niciodată de tata când m-am dus la vechea mea casă. Și nu puteam evita amintirile din facultate. Dar cel puțin dispozițiile imprevizibile ale mamei se stabilizaseră puțin datorită unui medicament nou. Totuși, uram să călătoresc cu avionul și mă simțeam deosebit de neliniștită să fiu în aer în acea zi, chiar dacă cerul era o întindere azurie punctată cu doar câțiva nori de bumbac.

L-am observat imediat. Purta un costum închis la culoare și o cămașă albă apretată și se încrunta la laptop în timp ce tasta.

„Pușt iul acela a început să facă o criză”, ar continua Richard. „Biata lui mamă avea și un bebeluș într-un scaun de mașină și era la capătul puterilor”.

Aveam acel biscuit și i-am făcut semn mamei întrebând-o dacă i l-aș putea da băiețelului care plângea. A încuviințat recunoscătoare. Eram educatoare; cunoșteam puterea mituirii la momentul potrivit. M-am aplecat și i-am dat copilului biscuitul, iar lacrimile i s-au evaporat. Un minut mai târziu, când m-am uitat în direcția lui Richard, el dispăruse.

După ce m-am urcat în avion, am trecut pe lângă el – stătea la clasa întâi, evident. Bea un lichid limpede dintr-un pahar. Își slăbise nodul de la cravată.

Deschisese un ziar peste măsuța pliabilă, dar se uita la pasagerii care urcau la bord. Am simțit o atracție magnetică atunci când privirea lui s-a oprit asupra mea.

„Am urmărit-o cum își trăgea zgomotos valiza aceea pe culoar”, ar spune Richard mai departe. „Nu era deloc o priveliște rea”.

Mi-am împins valiza albastră către rândul douăzeci. M-am așezat pe scaunul meu și mi-am îndeplinit ritualurile superstițioase obișnuite dinainte de decolare: mi-am dat jos tenișii Converse, am tras în jos jaluzeaua de la hublou și m-am înfășurat într-o eșarfă confortabilă.

„Ea stătea lângă un soldat tânăr”, ar continua Richard, făcându-mi cu ochiul. „Și, dintr-odată, am simțit că sunt destul de patriot”.

Însoțitoarea se apropie să spună că un pasager de la clasa întâi se oferise să facă schimb de locuri cu soldatul care stătea lângă mine.

— Grozav! spusese soldatul.

Cumva, știusem că era el.

Când avionul a decolat, am apucat cotiera și am înghițit în sec.

El mi-a oferit băutura lui. Inelarul îi era gol. Am fost surprinsă că nu era căsătorit – avea treizeci și șase de ani –, dar mai târziu am aflat că avea o fostă soție, o femeie cu părul închis la culoare, cu care trăise. Fusese supărată când se despărțiseră.

După ce Richard m-a cerut în căsătorie, existența ei m-a bântuit. Simțeam prezența ei pretutindeni. Și am avut dreptate – cineva mă urmărea. Doar că nu era fosta soție a lui Richard.

•

„Am făcut-o să se amețească”, ar spune Richard ascultătorului său fascinat. „Mi-am imaginat că așa

aș avea șanse mai mari să-i obțin numărul de telefon”.

Eu sorbisem votca tonic pe care mi-o dăduse, foarte conștientă de căldura corpului său.

— Eu sunt Richard.

— Vanessa.

Aici ar fi partea din poveste în care Richard s-ar întoarce de la publicul nostru și m-ar privi cu blândețe. „Ea nu arată ca o Vanessa, nu-i așa?”

Richard îmi zâmbise în ziua aceea în avion.

— Ești prea dulce și delicată pentru un nume atât de serios.

— Atunci, ce fel de nume ar trebui să am?

Avionul a intrat într-un gol de aer, iar eu am tresărit.

— Este ca și cum ai trece peste o groapă. Ești perfect în siguranță.

Am luat o înghițitură mare de băutură, iar el a râs.

— Ești nervoasă, Nellie. Vocea îi era neașteptat de blândă. Așa am de gând să-ți spun: Nellie.

Adevărul este că întotdeauna mi-a displăcut porecla. Mi se părea un nume de modă veche. Dar nu i-am spus niciodată lui Richard. El a fost singurul care mi-a zis vreodată Nellie.

Am vorbit tot restul zborului.

Nu puteam să cred că cineva ca Richard era atât de interesat de mine. Când și-a scos jacheta, am simțit un miros de citrice pe care l-aș asocia întotdeauna cu persoana lui. Când am început să aterizăm, mi-a cerut numărul de telefon. În timp ce i-l spuneam, s-a întins ca să-mi atingă părul. M-au trecut fiori pe șira spinării. Gestul era intim ca un sărut.

— Foarte frumos, spuse el.

— Nu-l tai niciodată.

Din acea zi, în timp ce-mi făcea curte în New York, la nunta noastră din stațiunea din Florida și în anii petrecuți în casa nouă pe care Richard o

cumpărase în Westchester – am fost întotdeauna Nellie.

M-am așteptat ca viața mea să se desfășoare lin. Credeam că va avea mereu grijă de mine. Aveam să devin mamă și să predau din nou când copiii noștri vor fi crescut. Am visat să dansez la nunta noastră de argint.

Dar, desigur, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Și acum Nellie a dispărut pentru totdeauna.

— Sunt doar Vanessa.

•

— Ce cauți aici? întreabă înlocuitoarea mea.

Pot să spun că ea e destul de solidă, dar suficient de rapidă ca să treacă pe lângă mine și să alerge pe stradă.

Dar ea poartă sandale cu toc înalt și o fustă strâmtă. Știu că se duce astăzi la proba pentru rochia de mireasă; mi-a fost ușor să-i aflu programul.

— Tot ce vreau sunt doar două minute.

Îmi întind mâinile goale pentru a o convinge că nu-i fac niciun rău fizic. Ea ezită și se uită din nou într-o parte și în alta a străzii. Câțiva oameni trec, dar nimeni nu se oprește. Ce-ar fi de văzut? Suntem doar două femei bine îmbrăcate, care stau în fața unei clădiri de apartamente pe o stradă aglomerată, lângă un magazin de delicatese și în apropierea unei stații de autobuz.

— Richard va sosi din clipă în clipă. Tocmai încuie apartamentul meu.

— Richard a plecat acum douăzeci de minute.

M-am temut că o s-o ducă el la probă, dar l-am văzut cum făcea cu mâna ca să oprească un taxi.

— Te rog, doar ascultă, îi spun tinerei frumoase cu fața în formă de inimă și corpul luxuriant pentru care m-a lăsat Richard. Ea trebuie să știe cum a fost transformată vesela și vorbăreața Nellie în femeia distrusă care sunt astăzi. Trebuie să-ți spun adevărul despre el.

PARTEA A DOUA

19.

Numele ei este Emma.

— Eu am fost tu, încep în timp ce mă uit la tânăra femeie din fața mea.

Ochii ei albaștri se măresc pe măsură ce mă studiază. Îmi examinează părul schimbat, apoi rochia care îmi îmbracă silueta prea subțire. Este clar că reflexia mea nu este o imagine pe care și-o poate închipui suprapusă peste a ei.

Am stat în pat atât de multe nopți repetând ceea ce îi voi spune. A fost asistenta lui Richard; așa s-au întâlnit. În mai puțin de un an după ce a fost angajată în locul lui Diane, fosta lui secretară, m-a părăsit pentru ea.

Nu e nevoie să scot copia imprimată a discursului pe care o am geantă, ca o rezervă în cazul în care cuvintele mă trădează.

— Dacă te căsătorești cu Richard, vei regreta. Te va răni.

Emma se încruntă.

— Vanessa.

Vocea ei este atât de măsurată.

Este ca și cum ar vorbi cu un copil mic. E tonul pe care îl foloseam atunci când le spuneam ursuleților mei de la grădiniță că a sosit timpul să punem deoparte jucăriile sau să-și termine gustările.

— Îmi dau seama că divorțul a fost greu pentru tine. A fost greu și pentru Richard, de asemenea. L-am văzut în fiecare zi; el chiar a încercat să facă lucrurile să funcționeze. Știu că ai avut problemele tale, dar el a făcut tot ce a putut.

Simt niște acuzații în privirea ei; ea crede că eu sunt de vină.

— Crezi că îl cunoști, o întrerup eu. Mă îndepărtez de scenariu, dar insist. Dar ce-ai văzut? Richard pentru care lucrezi nu este cel adevărat. E atent, Emma. Nu îi lasă pe oameni să îl cunoască. Dacă te căsătorești…

Ea mă întrerupe acum.

— Mă simt îngrozitor pentru tot. Vreau să știi că a început prima dată să se deschidă față de mine ca un coleg, ca prieten. Nu sunt genul de femeie care s-a gândit vreodată că va avea o aventură cu un bărbat însurat. Nu ne-am așteptat să ne îndrăgostim.

Cred asta. Am văzut scânteia de atracție la scurt timp după ce Richard a angajat-o pe Emma pentru a se ocupa de apelurile lui, de corespondență și de agenda lui.

— Pur și simplu s-a întâmplat. Îmi pare rău. Ochii rotunzi ai Emmei sunt sinceri. Ea se apropie și mă atinge cu blândețe pe braț. Tresar când degetele ei îmi mângâie ușor pielea. Eu îl cunosc. Sunt cu el zece ore pe zi, cinci zile pe săptămână. L-am văzut cu clienții și cu colegii noștri. L-am văzut cu ceilalți asistenți și l-am văzut apoi cu tine, când erați căsătoriți. E un om bun. Emma se oprește o clipă, ca și cum s-ar fi gândit dacă să continue. Ea încă mai privea la culoarea mai deschisă a părului meu. Poate că tu nu l-ai cunoscut niciodată.

Tonul ei are o notă ultimativă.

— Trebuie să mă asculți! Acum tremur, disperată să o conving. Richard face asta! El face lucrurile să pară confuze, astfel încât să nu putem vedea adevărul!

— A spus că s-ar putea să încerci ceva de genul ăsta. Sfidarea a înlocuit simpatia din vocea ei. Își pune brațele la piept și știu că o pierd. Mi-a spus că ești geloasă, dar asta a scăpat de sub control. Te-am văzut în fața clădirii mele săptămâna trecută. Richard a spus că dacă mai faci ceva de genul ăsta din nou, vom solicita ordin de restricție.

Broboane de sudoare îmi curg pe spate și altele mi se adună pe buza de sus. Rochia cu mâneci lungi este prea groasă pentru vremea de afară. Mi-am imaginat că am planificat totul cu atâta atenție, dar am scrântit-o, iar acum gândurile îmi sunt la fel de compacte și de înăbușitoare ca această zi de iunie.

— Încerci să rămâi însărcinată? am răbufnit. Ți-a spus că vrea să aibă copii?

Emma face un pas înapoi, apoi se mișcă în lateral și trece de mine. Se duce la marginea trotuarului și ridică mâna să oprească un taxi.

— Ajunge, spune ea fără să se întoarcă să se uite la mine.

— Întreabă-l despre ultimul nostru cocktail. Neputința face ca vocea mea să sune strident. Erai acolo, îți amintești cum firma de catering a ajuns târziu și nu a existat nicio sticlă de Raveneau? A fost vina lui Richard – nu l-a comandat. Nu a fost niciodată livrat!

Un taxi încetinește. Emma se întoarce spre mine.

— Am fost acolo. Și știu că vinul a fost livrat. Sunt asistenta lui Richard. Cine crezi că a făcut comanda?

La acest lucru nu m-am așteptat. Deschide portiera taxiului înainte să îmi revin.

— A dat vina pe mine, strig eu. După petrecere, lucrurile s-au înrăutățit!

— Chiar ai nevoie de ajutor.

Emma trântește portiera.

Mă uit cum taxiul o duce pe Emma departe de mine.

Stau în picioare pe trotuarul din fața apartamentului ei, așa cum am mai făcut de multe ori, dar pentru prima dată mă întreb dacă tot ce a spus Richard despre mine este adevărat. Sunt oare nebună, ca mama mea, care s-a luptat cu boala mintală întreaga ei viață – uneori cu mai mult succes decât alteori?

Unghiile mi se înfig în palme. Nu suport gândul că vor fi împreună în seara asta. Îi va povesti tot ce am spus. El îi va ridica picioarele peste ale lui, îi va masa tălpile și îi va promite că va avea grijă să fie în siguranță. Că o va apăra de mine.

Sper că va asculta. Că ea mă va crede.

Dar Richard a bănuit că voi încerca asta, la urma urmei. Așa i-a spus. Îl cunosc pe fostul meu soț mai bine decât oricine altcineva.

Ar fi trebuit să-mi amintesc că și el mă cunoaște pe mine.

•

A plouat în dimineața nunții noastre.

„Asta aduce noroc", ar fi spus tatăl meu.

Până când am pășit pe covorul albastru regal de mătase de pe terasa mare a hotelului, flancată de mama și de mătușa Charlotte, cerul se limpezise. Soarele mi-a mângâiat brațele goale. Valurile mi-au oferit o melodie blândă.

Am trecut pe lângă Sam, Josie și Marnie, așezate pe scaunele legate cu funde albe de mătase, apoi pe lângă Hillary și George și câțiva dintre ceilalți parteneri ai lui Richard. Și în față, lângă arcada învelită în trandafiri, Maureen stătea alături de Richard în calitatea ei de domnișoară de onoare. Purta colierul cu mărgele de sticlă pe care i-l dăruisem.

Richard m-a urmărit cum mă apropii, iar eu radiam de fericire. Expresia îi era intensă; ochii îi păreau aproape negri. După ce ne-am luat de mâini și preotul ne-a declarat soț și soție, i-am văzut buzele tremurând cu emoție înainte să se aplece să mă sărute.

Fotograful a captat farmecul acelei seri: Richard strecurându-mi verigheta pe deget, momentul îmbrățișării noastre la sfârșitul ceremoniei și al dansului lent pe cântecul lui Sinatra „It Had to Be You". Albumul pe care l-am comandat conține o fotografie cu Maureen îndreptându-i papionul lui Richard, cu Sam ridicând paharul de șampanie, cu

mama mergând desculță pe plajă la apus și cu mătușa Charlotte îmbrățișându-mă la sfârșitul serii.

Viața mea fusese atât de plină de incertitudini și de tulburări – divorțul părinților, luptele mamei cu boala, moartea tatălui meu și, desigur, motivul pentru care fugisem din orașul meu natal –, dar, în acea noapte, viitorul mi se păruse la fel de drept și de armonios precum covorul albastru de mătase pe care pășisem până la Richard.

A doua zi am zburat în Antigua. Ne-am făcut comozi la clasa întâi și Richard a comandat pentru amândoi cocktailuri mimosa înainte ca roțile să părăsească pista. Coșmarurile pe care le experimentasem înainte nu au mai avut loc.

Dar nu de zbor trebuia să mă tem.

•

Luna de miere nu a fost documentată într-un album, dar când mă gândesc în urmă, așa mi-o amintesc: ca pe o serie de instantanee.

Richard deschizându-mi homarul și zâmbindu-mi sugestiv în timp ce-mi scotea carnea dulce dintr-un clește.

Având amândoi parte de masaj când ne așezam unul lângă altul pe plajă.

Richard stând în spatele meu, cu mâinile lui pe a mea, în timp ce ajutam la eliberarea pânzei pe un catamaran pe care-l închinaserăm pentru o zi.

În fiecare noapte, majordomul nostru personal ne pregătea o baie parfumată cu petale de trandafiri și cu lumânări aprinse pe marginea curbată a căzii. O dată, ne-am strecurat la lumina lunii până pe plajă și, ascunși de draperiile vaporoase destinate să blocheze soarele, am făcut dragoste într-un pat cu baldachin. Ne-am îmbăiat în jacuzzi-ul nostru privat, am băut cocktailuri cu rom lângă piscina infinită și am moțăit într-un hamac dublu.

În ultima zi, Richard a vrut să facem scufundări. Nu făcuserăm cursuri, dar personalul hotelului ne-a asigurat că, dacă am lua o lecție privată în

piscină, am putea face o scufundare la mică adâncime cu un instructor. Nu m-am bucurat de înot, dar m-am simțit bine în apa placidă, clorurată. Alți oaspeți se bălăceau în apropiere, razele soarelui luminau suprafața la doar câteva zeci de centimetri deasupra capului meu, iar marginea bazinului era la câțiva pași. Am respirat adânc când am urcat în barca cu motor și am încercat să-mi păstrez vocea calmă și indiferentă.

— Cât timp vom fi jos? l-am întrebat pe instructor, Eric, un tânăr de la UC Santa Barbara, care lucra în vacanța de vară.

— Patruzeci și cinci de minute. Rezervorul tău are mai mult oxigen, așa că putem să mai stăm puțin dacă vrei.

I-am arătat degetul mare, dar, pe măsură ce ne îndepărtam de țărm, spre un recif de corali ascuns, simțeam o presiune în piept. Rezervorul greu de oxigen mi-era fixat de spate, iar labele de înot mă strângeau. M-am uitat la masca din plastic de pe capul lui Richard, simțind cum cea pe care o purtam, identică cu a lui, îmi prinsese firele sensibile de păr de la tâmple. Eric a oprit motorul și liniștea care s-a așternut era la fel de vastă și de absolută ca apa care ne înconjura. Eric a sărit de pe marginea bărcii, dându-și la o parte părul care-i căzuse pe față, după ce a ieșit din nou la suprafață.

— Reciful e la vreo optsprezece metri. Țineți-vă după labele mele.

— Ești gata, iubito?

Richard părea atât de încântat să vadă scalarii galbeni-albaștri, peștii-papagal în culorile curcubeului și rechinii inofensivi de nisip. Și-a tras masca pe față.

Am încercat să zâmbesc pe măsură ce făceam același lucru, simțind cum garnitura de cauciuc îmi strângea pielea din jurul ochilor.

„Mă pot întoarce oricând”, mi-am spus când am început să cobor pe scară, unde echipamentul greu

avea să mă ajute să intru sub apă. „Nu o să fiu prinsă în capcană”.

La câteva clipe după ce m-am scufundat în oceanul rece, sărat, totul a dispărut. Nu-mi auzeam decât respirația. Nu vedeam nimic; Eric ne spusese că, dacă se formează ceață în interiorul măștilor, ar trebui să le înclinăm pur și simplu pentru a permite unui curent de apă să curețe condensul.

— Ridicați o mână dacă ceva nu este în regulă; acesta va fi semnalul de urgență, ne spusese el.

Însă tot ce am putut face a fost să lovesc și să bat apa cu picioarele în încercarea de a ieși la suprafață. Curelele de la echipament mă strângeau, apăsându-mi pieptul. Am încercat să respir oxigen pe măsură ce masca devenea mai tulbure.

Zgomotul era îngrozitor. Chiar și acum îmi aud icnetele chinuite, întrerupte, care îmi umpleau urechile și simt senzația de strâmtoare în piept.

Nu-i zăream pe Eric sau pe Richard. Singură, m-am răsucit în ocean, dând din mâini și din picioare, în timp ce un țipăt se forma în plămânii mei.

Apoi, cineva m-a prins de braț și m-am simțit trasă. Eram lipsită de vlagă.

Am ieșit la suprafață și am scuipat din gură mușțiucul, apoi mi-am scos masca, simțind o durere neașteptată când am smuls câteva fire de păr odată cu ea. Icnind și tușind, am încercat să trag mai mult aer în plămâni.

— Barca e chiar aici, a spus Eric. Te țin. Doar plutește. M-am întins și m-am agățat de o treaptă a scării.

Eram prea slăbită să urc, dar Eric s-a săltat în barcă, apoi s-a aplecat și m-a apucat de mână. M-am prăbușit pe o bancă, atât de amețită că a trebuit să-mi pun capul între picioare. Am auzit de jos vocea lui Richard.

— Ești în siguranță. Uită-te la mine!

Presiunea din urechile mele făcea ca vocea lui să sune ca a unui străin. Am încercat să fac cum a

spus, dar el încă se legăna în apă. Când am văzut vălurelele albastre, mi s-a făcut greață.

Eric a îngenuncheat lângă mine, dezlegându-mi curelele de la echipament.

— O să fie bine. Te-ai panicat, nu? Acest lucru se mai întâmplă uneori. Nu ești singura.

— Nu, pur și simplu nu vedeam, am șoptit.

Richard a urcat scara și s-a săltat peste margine, echipamentul său făcând zgomot când a aterizat.

— Sunt aici. Oh, draga mea, tremuri. Îmi pare rău, Nellie. Ar fi trebuit să știu.

Masca lăsase o urmă roșie în jurul ochilor lui.

— Mă ocup eu, i-a spus lui Eric, care tocmai îmi terminase de dezlegat chingile de la rezervorul cu oxigen, apoi s-a dat deoparte. Ar fi mai bine să plecăm.

Richard m-a ținut aproape în timp ce șalupa sălta peste valuri. Ne-am întors în stațiune în tăcere. După ce Eric a andocat, a căutat în răcitor și mi-a întins o sticlă de apă.

— Cum te simți acum?

— Mult mai bine, am mințit.

Încă tremuram și abia țineam sticla de apă în mână.

— Richard, poți să te întorci…

A scuturat din cap.

— În niciun caz.

— Hai să te ducem pe pământ, a spus Eric.

A sărit pe doc și Richard l-a urmat. Eric mi-a întins mâna din nou. Nu eram sigură pe picioare, dar am reușit să-i dau mâna.

Dar Richard a spus:

— Mă ocup eu.

Mi-a prins brațul stâng și m-a tras din barcă.

Mi-am dat seama că degetele lui îmi intrau în carne în timp ce mă ținea strâns ca să mă stabilizeze.

— O s-o duc în cameră, i-a spus Richard lui Eric.

— Veți returna echipamentul?

— Nicio problemă.

Eric părea îngrijorat, poate pentru că tonul lui Richard era puțin tăios. Știam că Richard își făcea griji pentru mine, dar probabil că Eric a crezut că vom face reclamație.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, i-am spus. Îmi pare rău, m-am speriat.

Richard mi-a pus un prosop curat în jurul umerilor și am ieșit de pe doc, pe nisipul moale, și ne-am dus în camera noastră. M-am simțit mai bine după ce m-am schimbat de costumul ud de baie și mi-am pus un halat alb flaușat. Când Richard a sugerat să ne întoarcem pe plajă, am invocat o durere de cap, dar am insistat ca el să meargă.

— Vreau să mă odihnesc puțin, am spus.

Tâmplele îmi zvâcneau – un efect secundar al scufundării sau poate doar al tensiunii acumulate.

De îndată ce am auzit ușa închizându-se în spatele lui Richard, am intrat în baie. Am căutat Advilul în trusa mea de toaletă, apoi am ezitat. Lângă el era sticluța portocalie de Xanax, prescris de medic, în cazul unui zbor lung. Am ezitat, gândindu-mă la mama, la fel cum făceam de fiecare dată când luam o pastilă, apoi am scos una din tabletele albe ovale și am înghițit-o cu o sticlă de apă Fiji pe care menajera o completa de două ori pe zi. Am tras draperiile grele, ascunzând soarele, apoi m-am târât în pat și am așteptat ca medicamentul să își facă efectul. Chiar când eram pe punctul de a adormi, am auzit o bătaie în ușă. Crezând că era menajera, am strigat:

— Poți să te întorci mai târziu?

Era Eric.

— Ți-am adus ochelarii de soare. O să-i las aici.

Știam că ar fi trebuit să mă ridic să-i mulțumesc, dar trupul mi-era atât de greu, încât mă trăgea în jos.

— OK. Mulțumesc.

Telefonul mobil a sunat un moment mai târziu. L-am luat de pe noptieră.

— Alo.

Niciun răspuns.

— Richard?

Limba mi-era deja grea de la sedativ.

Din nou, niciun răspuns.

Am știut că l-am mai văzut înainte. M-am uitat la ecran: număr ascuns.

M-am ridicat în capul oaselor, cu receptorul în mână, dintr-odată perfect trează. Tot ce auzeam era șuieratul aerului rece în sistemul de ventilație al camerei. Eram la 1600 de kilometri de casă, și totuși cineva mă urmărea.

Am închis telefonul și m-am dat jos din pat. Am tras la o parte draperiile și m-am uitat afară prin ușile glisante de sticlă de la balcon. Nu era nimeni acolo. M-am uitat prin cameră, la ușa închisă a dulapului. O fi fost deschis când am plecat?

M-am îndreptat într-acolo și am tras de mâner.

Nimic.

M-am uitat la telefonul mobil de pe pat; ecranul albastru încă lumina. L-am înșfăcat și l-am aruncat pe podeaua de gresie. O bucată s-a desprins, dar afișajul era încă aprins. L-am luat și l-am aruncat în frapieră, împingându-l până când am simțit șocul apei înghețate.

Dar nu îl puteam lăsa acolo; menajerele l-ar fi găsit cu siguranță atunci când aveau să umple din nou frapiera. Am scormonit în gheață și l-am scos, apoi m-am uitat frenetic în jur până am dat cu ochii de coșul de gunoi care conținea ziarul de dimineață și niște șervețele. Am înfășurat telefonul în secțiunea de sport și am vârât hârtiile înapoi în coș.

Echipa de curățenie avea să arunce totul. Telefonul va ajunge într-un tomberon gigantic, împreună cu gunoiul a o sută de alți oaspeți.

Aveam să-i spun lui Richard că l-am pierdut, că trebuie să-mi fi căzut din geanta de plajă.

Mi-l cumpărase de îndată ce ne logodiserăm, spunând că dorea să am un aparat de cea mai bună calitate și știam că pur și simplu avea să-mi ia unul nou. Perturbasem deja vacanța noastră; nu era nevoie să-l îngrijorez și mai mult.

Respirația mi s-a potolit; pastila îmi învingea teama. Apartamentul nostru era aerisit și spațios, cu orhidee mov într-o vază scundă pe masa de sticlă, cu pardoseala din gresie albastră și cu pereți zugrăviți în alb. M-am dus din nou la dulap și am optat pentru rochia de vară portocalie vaporoasă și sandalele aurii cu toc înalt. Am agățat rochia pe partea din spate a ușii dulapului și am așezat sandalele sub ea; aveam să le port în seara aceea.

În minifrigider era o sticlă de șampanie. Am luat-o și am pus-o în frapieră, apoi am aranjat două cupe delicate lângă ea.

Pleoapele mi-erau de-acum grele. Am aruncat o ultimă privire. Totul arăta minunat; totul era la locul lui. M-am strecurat din nou în așternuturi. M-am ghemuit pe partea mea stângă și m-am înfiorat. Când mi-am privit brațul, am văzut un semn roșu care începea să se învinețească în locul de unde mă prinsese Richard ca să mă dea jos din barcă.

Aveam un jerseu subțire care se asorta cu rochia. Mă gândeam să-l port ca să acopăr vânătaia.

M-am întors pe partea cealaltă. Un somn scurt, mi-am spus, iar apoi, când Richard se întorcea, îi sugeram să deschidem șampania și să ne pregătim pentru cină.

A doua zi, urma să zburăm spre New York; luna de miere aproape se terminase. Trebuia să șterg din minte această după-amiază.

Îmi doream încă o noapte perfectă înainte de a ne duce acasă.

20.

Mă uit cum barmanița toarnă votcă și un șpriț spumos de tonic deasupra. Înfige o felie de limetă

pe marginea paharului și îl lasă să alunece pe lemnul șlefuit, apoi ia paharul gol din fața mea.

— Vrei și niște apă?

Scutur din cap. Șuvițe umede de păr mi se lipesc de gât și îmi simt coapsele transpirate pe scaunul din vinilin. Pantofii mei se odihnesc pe podea.

După ce Emma m-a respins și a dispărut într-un taxi, am stat o vreme la colțul străzii fără să știu încotro să mă îndrept. Nu aveam pe nimeni la care să mă întorc. Nimeni care ar înțelege cât de spectaculos eșuasem.

Apoi, pentru că nu m-am putut gândi la o alternativă, am început să merg. Cu fiecare pas pe care-l făceam, durerea devenea mai mare, ca un căscat pe care nu puteam să-l controlez. Câteva străzi mai departe, am găsit barul hotelului Robertson.

Barmanița împinge în tăcere încă un pahar în fața mea. Apă.

Ridic ochii, întrebându-mă dacă chiar am scuturat din cap sau doar mi-am imaginat că am făcut asta, dar ea îmi evită privirea. Se îndepărtează, aranjând un teanc de ziare de pe un colț al barului.

Mă privesc în oglinda mare din spatele ei, cea în care se reflectă rafturile de Absolut, Johnnie Walker, Hendrick's Gin și tequila Reposado.

Acum văd ce a văzut Emma.

Mă uit într-o oglindă de bâlci. Imaginea pe care am vrut să o proiectez – vechea mea persoană, Nellie a lui Richard – este distorsionată. Părul meu este fragil din cauza vopsirii excesive; mai curând blond pai decât unt. Ochii mei sunt înfundați în orbite pe fața suptă. Machiajul pe care l-am aplicat cu atâta atenție s-a întins. Nu e de mirare că barmanița vrea să rămân trează; sunt în holul unui hotel de lux, unul care găzduiește oameni de afaceri străini și oferă pahare de scotch de două sute de dolari.

Îmi simt telefonul vibrând din nou. Mă forțez să-l scot din geantă și văd cinci apeluri pierdute. Trei de la Saks, începând cu ora zece, două de la mătușa Charlotte, în ultimele treizeci de minute. Doar un singur lucru poate să treacă prin durerea apăsătoare din mine: gândul că mătușa Charlotte este îngrijorată. Așa că am răspuns.

— Vanessa? Ești bine?

Nu am nicio idee ce să-i răspund.

— Unde ești?

— La serviciu.

— Lucille m-a sunat când a văzut că nu ai apărut.

Mătușa este persoana de contact în caz de urgență;

I-am trecut numărul de acasă în cererea de angajare.

— Aveam nevoie doar… am plecat târziu.

— Unde ești? repetă mătușa pe un ton ferm.

Ar trebui să-i spun că sunt în drum spre casă, că mi-a revenit gripa.

Ar trebui să găsesc scuze, ca să fie mai puțin îngrijorată. Dar sunetul vocii ei – singurul lucru cert pe care-l cunosc – mă face să mă trădez. Așa că-i dau numele hotelului.

— Nu te mișca de acolo, spune ea și închide.

Până acum, Emma a ajuns la proba pentru rochie. Mă întreb dacă l-a sunat pe Richard să-i spună că am abordat-o. Mă gândesc la modul cum mila din ochii ei s-a transformat în dispreț; nu sunt sigură ce mă face să mă simt mai rău. Îmi amintesc picioarele ei bine făcute strângându-se în taxi, portiera închizându-se, imaginea ei dispărând în timp ce mă uitam după ea.

Mă surprinde că Richard nu a ajuns la mine până acum.

Înainte de a apuca să mai comand o băutură, aud sandalele Birkenstocks ale mătușii lipăind pe podea când se apropie. O văd remarcând noua

culoare a părului meu, paharul gol de cocktail gol și picioarele goale.

Aștept să vorbească, dar ea doar se așază pe scaunul de lângă mine.

— Cu ce vă servesc? întreabă barmanița.

Mătușa Charlotte se uită pe meniul cu cocktailuri.

— Un Sidecar, vă rog.

— Sigur, nu e în meniu, dar pot să vă prepar unul.

Mătușa așteaptă în timp ce femeia toarnă coniacul și lichiorul de portocale peste gheață și stoarce peste ele o lămâie.

Mătușa Charlotte ia o gură, apoi își pune paharul pe masă. Mă pregătesc pentru mai multe întrebări, dar ele nu vin.

— Nu te pot obliga să-mi spui ce se întâmplă. Dar te rog să nu mă mai minți.

Un punct de vopsea galbenă pătează articulația degetului ei arătător – doar un punct mic – și mă holbez la el.

— Cine am fost eu după ce m-am măritat? întreb după un moment. Ce-ai văzut?

Mătușa Charlotte se lasă pe spate și își încrucișează picioarele.

— Te-ai schimbat. Mi-a fost dor de tine.

Și mie mi-a fost dor de ea. Mătușa Charlotte nu se întâlnise cu Richard decât cu puțin înainte de nunta noastră, pentru că făcuse schimb de apartamente timp de un an cu un artist parizian care-i era prieten. După ce se întorsese la New York, ne-am văzut – mai des la început, și apoi, odată cu trecerea anilor, din ce în ce mai rar.

— Prima oară am observat ceva în seara aceea de ziua ta. Pur și simplu nu păreai să fii tu însăți.

Știu exact despre ce seară vorbește. Era în august, la scurt timp după prima noastră aniversare. Încuviințez din cap.

— Tocmai împlineam douăzeci și nouă de ani.

Cu câțiva ani mai mult decât are Emma acum.

— Mi-ai adus un buchet de gura-leului roz.

Îmi dăduse și un mic tablou de mărimea unei cărți cu coperte cartonate. Mă înfățișa pe mine în ziua nunții. În locul unui portret, mătușa Charlotte mă surprinsese din spate când am pornit spre Richard la altar. Forma de clopot a rochiei și voalul diafan ieșeau în evidență pe fundalul cerului albastru strălucitor ai Floridei; era aproape ca și cum aș fi pășit spre infinit.

O invitaserăm pe mătușa Charlotte la Westchester pentru o băutură, urmată de cină la clubul nostru. Deja începusem să iau pastile de fertilitate și îmi amintesc că nu puteam să-mi trag fermoarul fustei pe care intenționam să o port. Fusta de mătase A-line era unul dintre numeroasele obiecte noi de îmbrăcăminte care-mi umpleau garderoba enormă. Trăsesem un pui de somn în după-amiaza aceea – Clomidul mă năucea – și era deja foarte târziu. Până când m-am schimbat într-o rochie mai îngăduitoare cu silueta mea, Richard o întâmpinase pe mătușa Charlotte și îi turnase un pahar cu vin.

Am auzit conversația lor când m-am apropiat de bibliotecă.

— Erau florile ei preferate, spunea mătușa Charlotte.

— Chiar așa? a spus Richard. Erau?

Când am intrat, mătușa Charlotte a lăsat florile de gura-leului învelite în celofan pe o masă laterală ca să mă poată îmbrățișa.

— O să le pun într-o vază.

Richard a luat discret un șervet de in și a șters o picătură de apă de pe lemnul întunecat de mango; piesa fusese livrată doar cu o lună în urmă.

— Ai acolo apă minerală, draga mea, mi-a spus.

Acum mă întind spre bar după paharul de apă din fața mea și iau o sorbitură lungă. Mătușa Charlotte știa că încercam să rămân însărcinată și, când zâmbise la observația lui Richard, îmi dădusem seama că putea să tragă o concluzie

greșită luându-se după talia mea îngroșată și băutura nealcoolică.

Scuturasem ușor din cap, nedorind să rostesc cuvintele care să-i corecteze impresia. Cel puțin nu atunci, de față cu Richard.

— E frumos locul, spune acum mătușa Charlotte, dar nu urmăresc conversația.

Vorbește despre fosta noastră casă sau despre club?

Totul în viața mea părea frumos în acel moment: noul mobilier pe care-l alesesem cu ajutorul unui designer de interior, cerceii cu safire pe care Richard mi-i dăruise mai devreme în acea zi, aleea lungă care șerpuia printre terenurile verzi și luxuriante de golf și pe lângă iazul cu rațe când ne-am apropiat de club, explozia de liliac indian și de sângeri cu flori alb-crem care înconjurau intrarea cu coloane albe.

— Ceilalți oameni de la club mi s-au părut așa de… Mătușa ezită. Așezați, bănuiesc. Doar că prietenii tăi din oraș erau foarte tineri și energici.

Cuvintele mătușii Charlotte sunt blânde, dar știu ce vrea să spună. Bărbații purtau sacouri în sala de mese – o regulă a clubului –, iar femeile păreau să urmeze legi nescrise despre cum să arate și să se poarte. Majoritatea cuplurilor erau mult mai în vârstă decât mine, dar nu acesta era singurul motiv pentru care simțeam că nu mă potrivesc în peisaj.

— Ne-am așezat într-un separeu din colț, continuă mătușa Charlotte.

Eu și Richard participaserăm la numeroase evenimente la club – focurile de artificii de 4 Iulie, grătarul de Ziua Muncii, petrecerea din decembrie. Separeul din colț era preferatul lui Richard, pentru că era liniștit și îi oferea o vedere asupra întregii încăperi.

— Am fost surprinsă de lecțiile de golf, spune mătușa Charlotte.

Încuviințez din cap. Fuseseră o surpriză și pentru mine. Desigur, Richard dorise ca eu să iau

lecții. Voia să jucăm împreună și menționase o excursie la Pebble Beach de îndată ce stăpâneam traseul din zona „fairway”.

Vorbisem despre felul cum învățasem să deosebesc crosa șapte de cea nouă iron, cum ratam întotdeauna lovitura când nu petreceam suficient timp exersând balansul și ce distractiv era să conduc mașinuța de golf. Ar fi trebuit să știu că mătușa Charlotte înțelegea ce era dincolo de pălăvrăgeala mea însuflețită.

— Când a venit chelnerul, ai cerut un pahar de Chardonnay, spune mătușa Charlotte. Dar l-am văzut pe Richard atingându-ți mâna. Atunci ai schimbat comanda cu apă.

— Pe atunci încercam să rămân însărcinată. Nu voiam să beau.

— Înțeleg asta, dar apoi s-a întâmplat altceva.

Mătușa Charlotte ia o înghițitură, ținând paharul gros cu ambele mâini, apoi îl așază cu grijă înapoi pe bar. Mă întreb dacă are reticențe să continue, dar trebuie să știu ce am făcut.

— Ospătarul ți-a adus o salată Cezar. Glasul mătușii Charlotte e blând. I-ai spus că ai vrut cu sos separat. Nu era ceva grav, dar ai insistat că așa ai comandat. Mi s-a părut ciudat, pentru că ai fost și tu chelneriță, draga mea. Știi cât de ușor este să se întâmple greșeli. Se oprește puțin. Chestia e că ai greșit. Eu am comandat o salată Cezar și tu ai spus că vrei același lucru. Nu ai pomenit nimic despre sos.

Simt cum mă încrunt.

— Asta a fost tot? Am comandat greșit?

Mătușa Charlotte scutură din cap. Știu că va fi sinceră cu mine. Știu, de asemenea, că nu îmi place ce o să aud în continuare.

— E vorba despre felul cum ai spus-o. Păreai… agitată. El și-a cerut scuze, dar ai exagerat mai mult decât era cazul. L-ai învinuit fără motiv pe ospătar.

— Ce-a făcut Richard?

— A fost cel care ți-a spus să nu-ți faci griji, că o să primești altă salată într-un minut.

Nu îmi amintesc exact schimbul de replici cu ospătarul – cu toate astea, îmi amintesc alte momente tensionate care au avut loc când luam masa la restaurant în timpul căsătoriei mele –, dar de un lucru sunt sigură: mătușa are o memorie excelentă; ea și-a petrecut întreaga viață catalogând detaliile.

Mă întreb la cât de multe alte momente neplăcute a asistat mătușa Charlotte în acei ani și le-a păstrat pentru ea din dragoste pentru mine.

Deși eram încă proaspăt căsătoriți, transformarea mea începuse deja.

21.

Întotdeauna am știut că viața mea cu Richard nu va semăna cu cea dinainte.

Totuși, mi-am închipuit că schimbările vor fi exterioare, adaosuri la cine eram deja și la ce aveam deja. Deveneam soție. Mamă. Îmi construiam un cămin, îmi făceam prietene în cartierul nostru.

Dar, în absența zbuciumului zilnic care mi-a alcătuit existența în Manhattan, era prea ușor să mă concentrez asupra a ceea ce îmi lipsea. Trebuia să mă trezesc de trei ori pe noapte ca să alăptez și să-mi programez orele la întâlnirile Mama și copilul. Să fierb morcovi la aburi și să fac piureuri, să citesc *Noapte bună, lună.* Să spăl salopete cu detergent de bebeluși Dreft și să pun la gheață inelele pentru calmarea gingiilor în perioada erupției dinților.

Viața mea era în așteptare. Mă simțeam suspendată între trecut și viitor.

Înainte, agonizam din cauza soldului meu curent, a sunetului unor pași în spatele meu

noaptea sau dacă nu reușeam să urc în metrou înainte de închiderea ușilor, ca să ajung la Gibson's la timp. Îmi făceam griji pentru fetița din clasa mea care își rodea unghiile, deși avea doar trei ani, dacă tipul drăguț căruia îi dădusem numărul de telefon mă va suna vreodată sau dacă Sam își amintise să scoată placa din priză după ce își îndreptase părul.

Cred că m-am căsătorit cu Richard pentru a scăpa de griji.

Dar vechile mele neliniști pur și simplu au dat naștere altora noi. Vârtejul și zgomotul orașului au fost înlocuite cu iureșul neîncetat al gândurilor mele.

Mediul nou și tihnit nu a alinat lumea mea interioară. În orice caz, liniștea constantă, orele goale, în care nu aveam nimic de făcut, păreau să-și bată joc de mine. Insomnia a revenit. De asemenea, m-am trezit întorcându-mă acasă pentru a mă asigura că încuiasem ușa când plecam undeva, deși mă vedeam închizând-o și răsucind cheia în broască. Am pierdut o programare la dentist, convinsă că am lăsat cuptorul aprins. Verificam de două ori debaralele ca să mă asigur că luminile erau stinse. Menajera noastră care venea o dată pe săptămână făcea curățenie lună, și Richard era din fire incredibil de ordonat, dar tot rătăceam prin camere, căutând vreo frunză veștejită ca s-o smulg dintr-o plantă în ghiveci, vreo carte ușor ieșită în afară față de celelalte de pe rafturi ca s-o îndrept, prosoape de împăturit în treimi perfecte în dulapul cu lenjerie.

Am învățat să întind ca o peltea o corvoadă simplă; eram în stare să-mi îndrept atenția o zi întreagă asupra unei întâlniri la club cu comitetul de voluntari juniori.

Mă uitam întruna la ceas, numărând orele până când Richard se întorcea acasă.

La scurt timp după a douăzeci și noua mea aniversare și după noaptea petrecută la club cu

mătușa Charlotte, m-am dus la băcănie ca să cumpăr piept de pui pentru cină.

Se apropia Halloweenul, care fusese sărbătoarea mea preferată pe vremea când le predam ursuleților. Mă îndoiam că vom avea mulți colindători – nu avuseserăm nici cu un an în urmă, deoarece casele din cartier erau foarte răsfirate. Cu toate astea, am pus în coș câteva pungi de KitKat mini și de drajeuri M&M, sperând că nu voi mânca mai multe decât voi dărui. Am adăugat, de asemenea, o cutie de Tampax. Când am luat-o din greșeală pe culoarul cu pamperși și alimente pentru bebeluși, m-am întors brusc, urmând traseul mai lung spre casele de marcat.

În timp ce așterneam masa pentru cină, doar două farfurii într-un colț al suprafeței lungi de mahon, m-a copleșit singurătatea. Mi-am turnat un pahar de vin și am format numărul lui Sam. Richard încă nu era de acord să beau, dar câteva zile în fiecare lună aveam totuși nevoie de consolare – așa că după aceea aveam grijă să mă spăl pe dinți și să ascund sticla goală la fundul coșului de gunoi. Sam mi-a spus că se pregătește să meargă la a treia întâlnire cu un tip și părea chiar încântată de el. Mi-o imaginam trăgându-și pe ea blugii favoriți, cei pe care nu mi-i mai împrumuta de mult, și dându-se cu ruj vișiniu.

Sorbeam din Chablis bucurându-mă de sporovăială ei veselă și i-am propus să ne întâlnim cât de curând în oraș. Sam venise doar o dată să mă vadă de la nuntă. Nu o învinovățeam; Westchester era plictisitor pentru o femeie celibatară.

Eu ajungeam mai des în Manhattan și puteam încerca să mă întâlnesc cu Sam undeva aproape de Learning Ladder pentru un prânz târziu.

Dar a trebuit să amânăm ultimul nostru prânz pentru că am avut o problemă la stomac, iar Sam a anulat cina pe care o planificaserăm înainte de asta, pentru că uitase de petrecerea cu ocazia celei

de-a nouăzecea aniversări a bunicii ei, care era în aceeași seară.

Nu ne mai văzuserăm de-o veșnicie.

Jurasem să rămân în legătură strânsă cu Sam după nuntă, dar serile și weekendurile – când Sam avea timp liber – erau și singurele momente când puteam să fiu cu soțul meu.

Richard nu mi-a impus niciodată restricții în program. O dată, când m-a luat într-o duminică de la gară după ce mă întâlnisem cu Sam la un brunch la Balthazar, m-a întrebat dacă m-am distrat.

— Sam este întotdeauna amuzantă, i-am spus râzând și i-am povestit cum, după ce am plecat de la restaurant, la câteva străzi se filma o scenă dintr-un film, iar Sam mă luase de mână și mă trăsese în mulțimea de figuranți. Am fost rugate să plecăm, dar nu înainte ca Sam să înșface o pungă mare de semințe și fructe uscate de pe masa de protocol.

Richard a râs cu mine. Dar la cina din seara aceea a menționat că va lucra târziu aproape în fiecare seară a săptămânii.

Înainte de a ne despărți, Sam mi-a spus să aleg o zi în care să ne întâlnim.

— Hai să mergem să bem tequila și să dansăm așa cum obișnuiam înainte.

Am ezitat.

— Lasă-mă doar să verific programul lui Richard. S-ar putea să fie mai ușor dacă ne-am întâlni când el e plecat din oraș.

— Vrei să aduci un băiat acasă? a glumit Sam.

— De ce numai unul? am blufat, încercând să schimb subiectul, iar ea a râs.

Câteva minute mai târziu, eram în bucătărie, tăind roșii pentru o salată, când s-a declanșat alarma antiefracție.

Așa cum promisese, Richard instalase un sistem de alarmă sofisticat chiar înainte de a ne muta în casa din Westchester. Mă liniștea în timpul zilelor în care lucra și mai ales în nopțile în care călătorea.

— Hei! am strigat.

Am intrat în hol, înfiorându-mă în timp ce semnalele stridente de avertizare pulsau prin aer. Dar ușa de stejar greu era închisă.

Casa noastră avea patru zone vulnerabile, ne-a spus omul de la firma de pază, ridicând un număr egal de degete pentru a accentua ideea. Ușa din față. Intrarea de la subsol. Fereastra mare din zona de luat masa din bucătărie. Și mai ales ușile duble din sticlă de la camera de zi, care dădeau spre grădină.

Toate intrările fuseseră conectate. Am fugit la ușile duble de sticlă și m-am uitat afară. Nu vedeam nimic, dar asta nu însemna că nu era nimeni acolo, că nu se ascundea pe undeva. Dacă intra cineva prin efracție, nu aș fi auzit nimic peste zgomotul făcut de alarmă, în mod instinctiv, am luat-o la fugă pe scări, încă ținând cuțitul de măcelar pe care-l folosisem ca să tai roșiile. Mi-am luat telefonul mobil de pe noptieră, recunoscătoare că-l pusesem la încărcat. În timp ce mă ascundeam în dressing, în spatele umerașelor cu pantaloni, l-am apelat pe Richard.

— Nellie? Ce s-a întâmplat?

Am strâns telefonul în timp ce mă ghemuiam pe podeaua din dressing.

— Cred că cineva încearcă să intre în casă, am șoptit.

— Pot să aud alarma. Vocea lui Richard era încordată. Unde ești?

— În dressing, am șoptit.

— Chem poliția. Așteaptă.

Mi l-am imaginat pe cealaltă linie dând adresa noastră și insistând să se grăbească, pentru că soția lui era singură în casă.

Știam că și firma de pază va alerta poliția.

Acum și telefonul fix suna. Inima îmi bubuia, bătăile frenetice umplându-mi urechile. Atât de multe zgomote – cum aș putea să-mi dau seama

dacă cineva stătea de cealaltă parte a ușii de la dressing, răsucind mânerul?

— Poliția o să ajungă din secundă în secundă, a spus Richard. Și eu sunt deja în tren, la Mount Kisco. O să fiu acasă în cincisprezece minute.

Cele cincisprezece minute au durat o veșnicie. M-am ghemuit și mai mult și am început să număr, forțându-mă să rostesc încet numerele.

Desigur, poliția avea să vină până când ajungeam la două sute, mi-am zis, rămânând nemișcată și abia îndrăznind să respir, de teamă ca nu cumva, dacă cineva intra pe ușa de la dressing, să-mi detecteze prezența.

Timpul a încetinit. Eram extrem de conștientă de fiecare detaliu din jurul meu, simțurile mi s-au ascuțit. Am văzut câte un fir de praf rătăcit pe plinte, ușoara variație a nuanței pardoselii din lemn și micile vălurele pe care respirația mea le făcea în țesătura pantalonilor negri ce atârnau la doi, trei centimetri de fața mea.

— Așteaptă, iubito, mi-a spus Richard când am ajuns la 287. Tocmai cobor din tren.

În acel moment, a sosit, în sfârșit, poliția.

•

Ofițerii au căutat, dar nu au găsit niciun semn de intrus – nu lipsea nimic, nicio ușă nu fusese forțată, nicio fereastră spartă. M-am ghemuit pe canapea lângă Richard, bând ceai de mușețel. Alarmele false nu erau neobișnuite, ne-au spus polițiștii. Cablarea defectuoasă, animale care declanșează un senzor, o problemă la sistem – probabil se întâmplase unul dintre aceste lucruri, a spus un ofițer.

— Sunt sigur că nu a fost nimic, a încuviințat Richard. Dar apoi a ezitat și s-a uitat la cei doi ofițeri. Probabil că nu are legătură, dar când am plecat azi-dimineață, era o camionetă parcată la capătul străzii noastre. Mi-am închipuit că aparține unui peisagist sau ceva de genul ăsta.

Am simțit că-mi sare inima din piept.

— Ați văzut numărul plăcuței de înmatriculare? a întrebat ofițerul mai în vârstă, cel care condusese cea mai mare parte a discuției.

— N-am văzut-o, dar o să fiu atent. Richard m-a tras mai aproape. Oh, draga mea, tremuri. Promit că nu o să las să ți se întâmple niciodată ceva, Nellie.

— Sunteți sigură că nu ați văzut pe nimeni? m-a întrebat din nou ofițerul.

Urmăream pe fereastră luminile intermitente albastre și roșii care se învârteau deasupra mașinilor de patrulă.

Am închis ochii, dar încă vedeam culorile acelea frenetice învârtindu-se în întuneric, purtându-mă în trecut, în acea noapte de demult când eram studentă.

— Nu. Nu am văzut pe nimeni.

Dar asta nu era întru totul adevărat.

Văzusem o față, dar nu la una dintre ferestrele noastre.

Era vizibilă numai în mintea mea. Ea aparținea unei persoane pe care ultima oară o întâlnisem în Florida, cineva care mă învinovățește – cineva care vrea să fiu pedepsită – pentru evenimentele catastrofale din acea seară de toamnă.

Aveam un nou nume. O adresă nouă. Mi-am schimbat chiar și numărul de telefon. Întotdeauna m-am temut că nu va fi de ajuns.

•

Tragedia a început să se desfășoare în timpul unei frumoase zile de octombrie. Eram atât de tânără pe atunci. Tocmai începusem ultimul an de colegiu. Arșița năprasnică a verii din Florida lăsase loc unei călduri plăcute; fetele din sororitate purtau rochițe ușoare de vară sau maiouri și pantaloni scurți cu CHI OMEGA imprimat pe fund. Casa noastră era plină de o energie veselă; noile pretendente aveau să fie inițiate după apusul soarelui. În calitate de directoare socială, mă

ocupasem de jeleurile cu votcă, de legăturile pentru ochi, de lumânări și de plonjarea în ocean.

Dar m-am trezit epuizată și cu o senzație de greață. Am ciugulit un baton energizant în timp ce m-am târât la seminarul de dezvoltarea copilului mic. Când mi-am scos caietul cu spirală ca să-mi notez tema pentru săptămâna următoare, mi-am dat brusc seama de ceva și am încremenit cu creionul în mână: îmi întârziase ciclul. Nu eram bolnavă. Eram însărcinată.

Când mi-am ridicat privirea, toți ceilalți studenți își strânseseră lucrurile și părăseau sala de clasă. Din cauza șocului, pierdusem ultimele minute.

Am renunțat la următorul curs și m-am dus la o farmacie de la marginea campusului, de unde am luat un pachet de gumă, o revistă *People,* niște pixuri și un test de sarcină, ca și cum acesta ar fi fost un obiect obișnuit pe lista mea de cumpărături. În apropiere era un McDonald's. M-am dus la toaletă și am intrat într-o cabină, ascultând cum două fete preadolescente își periau părul în oglindă și vorbeau despre concertul lui Britney Spears la care ardeau de nerăbdare să se ducă. Semnul plus a confirmat ceea ce bănuiam deja.

Aveam doar douăzeci și unu de ani, m-am gândit disperată. Nici nu terminasem școala. Eu și iubitul meu, Daniel, eram împreună de doar câteva luni.

Am ieșit din cabină și m-am dus la rândul de chiuvete, lăsând să-mi curgă apă rece peste încheieturi. M-am uitat în sus, și cele două fete au tăcut când mi-au văzut fața.

Daniel avea un curs de sociologie care se termina la ora douăsprezece și jumătate; îi memorasem programul. M-am grăbit spre clădirea lui și m-am plimbat de colo colo pe trotuarul din față. Câțiva studenți stăteau pe trepte, fumând, în timp ce alții se întinseseră pe iarbă – unii mâncau prânzul, alți trei jucau frisbee. O fată stătea cu capul în poala unui băiat, părul ei lung acoperindu-

i coapsele ca o pătură. Muzica trupei rock Grateful Dead se revărsa dintr-un casetofon portabil.

Cu două ore mai devreme, aș fi fost unul dintre ei.

Studenții au început să iasă pe ușă și le-am cercetat chipurile, căutându-l frenetic pe Daniel. Nu avea cum să fie tipul care purta șlapi și un tricou de la Universitatea Grant sau cel împovărat de o cutie incomodă de saxofon, nici măcar cel cu un rucsac atârnat pe un umăr.

Nu arăta ca niciunul dintre ei.

După ce mulțimea s-a împrăștiat, și-a făcut apariția în capul scărilor, punându-și ochelarii în buzunarul cămășii de bumbac, cu o geantă de umăr pusă peste piept. Mi-am ridicat mâna și am fluturat-o. Când m-a văzut, s-a oprit, apoi a continuat să coboare spre locul unde stăteam.

— Profesore Barton!

O fată l-a abordat, întrebându-l probabil ceva despre curs. Sau poate flirta.

Daniel Barton avea în jur de treizeci și cinci de ani și i-a făcut pe tinerii jucători de frisbee, cu salturile și strigătele lor când prindeau discul, să arate ca niște cățeluși. A continuat să-mi arunce câte o privire în timp ce vorbea cu cealaltă fată. Neliniștea lui era palpabilă. Încălcasem regula noastră: nu ne cunoaștem în campus.

Putea fi concediat, la urma urmei. Îmi dăduse un A în anul întâi, cu câteva săptămâni înainte de ne începe relația. Îl meritam – nu purtaserăm niciodată o conversație personală, cu atât mai puțin să ne sărutăm până nu ne-am întâlnit întâmplător, după ce mă pierdusem de prietenii mei, la un concert pe plajă al lui Dave Matthews –, dar cine ne-ar fi crezut?

Când, într-un sfârșit, s-a apropiat de mine, mi-a șoptit:

— Nu acum. Te sun mai târziu.

— Vino peste un sfert de oră să mă iei cu mașina de la locul obișnuit.

A scuturat din cap.

— Astăzi nu. Mâine.

Tonul lui abrupt m-a rănit.

— E foarte important.

Dar el deja a trecut pe lângă mine, cu mâinile vârâte în buzunarele de la blugi, spre vechiul Alfa Romeo care ne dusese pe plajă în atât de multe nopți luminate de lună. L-am urmărit cum mergea, simțindu-mă uimită și profund trădată.

Am rămas la acordul nostru; ar fi trebuit să-și dea seama că acest lucru era urgent.

El și-a aruncat geanta pe scaunul pasagerului – pe scaunul meu – și a demarat.

M-am strâns cu mâinile de abdomen și am urmărit cum mașina lui cotește și dispare din vedere.

Apoi m-am întors încet spre casa sororității, unde toată lumea era ocupată cu pregătirile. Trebuia să trec cu bine peste restul zilei, mi-am spus, clipind din greu în timp ce lacrimile îmi umpleau ochii. Apoi puteam să vorbesc cu Daniel. Împreună aveam s-o scoatem cumva la capăt.

— Unde ai fost? a întrebat președinta asociației noastre când am intrat pe ușă, dar nu a așteptat răspuns.

Douăzeci de noi pretendente aveau să ni se alăture oficial în noaptea aceea.

Seara avea să înceapă cu o cină și cu ritualuri: cântecul casei și un joc de cultură generală cu întrebări despre fondatoarele sororității noastre și alte date importante. Fiecare fată urma să ia o lumânare și să repete jurămintele sacre. Eu urma să stau în spatele „surioarei mele mai mici”, Maggie, cu care aveam să fiu asociată tot anul. Ritualul se termina în jurul orei zece seara. Deși dura mai multe ore, nimic rău nu li se întâmpla fetelor. Nimic periculos. Desigur, nimeni nu avea să fie rănit.

Știam asta, pentru că eu fusesem cea care se ocupase de organizare.

Sticlele de votcă pentru shoturile cu jeleu erau aliniate pe masă, împreună cu alcoolul din cereale pentru punciul Dirty Hunch. „Oare avem nevoie de atât de mult lichior?” m-am întrebat. Îmi amintesc din cauza a tot ce s-a întâmplat după aceea. Acele lumini albastre și roșii intermitente ale mașinilor de poliție. Strigătele stridente care sunau ca o alarmă.

Dar, în timp ce urcam treptele spre camera mea, era doar un gând trecător, zburând ca o molie, înlocuit repede de îngrijorarea legată de sarcină.

Senzația de boală radia dinlăuntrul meu, cuprinzându-mi întreaga ființă.

Când plecase, Daniel nici măcar nu-mi aruncase o privire. Îmi amintesc cum trecuse pe lângă mine, șoptindu-mi:

— Nu acum.

Mă tratase cu mai puțin respect decât pe studenta care îl abordase înainte de a ajunge în dreptul meu. Am intrat în camera mea și am închis încet ușa, apoi mi-am scos telefonul mobil. M-am așezat pe pat, mi-am ridicat genunchii la piept și l-am sunat. La al patrulea țârâit, am auzit mesajul lui de întâmpinare. A doua oară când am apelat, a intrat direct mesageria vocală.

Mi l-am imaginat pe Daniel privind pe ecran numele de cod pe care mi-l dăduse – Victor. Degetele lui lungi, conice, cele cu care îmi mângâia piciorul de fiecare dată când stăteam lângă el, ridicând telefonul și apăsând „Respinge”. L-am văzut făcând asta când eram împreună și era sunat, fără să-mi închipui că mi-ar face și mie așa ceva vreodată.

I-am format din nou numărul, sperând să-l vadă și să-și dea seama ce nevoie disperată aveam să vorbesc cu el. Dar m-a ignorat.

Durerea mi-a fost depășită de mânie. Pesemne a înțeles că ceva nu era în regulă. Îmi spusese că îi pasă de mine, dar dacă îți pasă cu adevărat de cineva, nu i-ai răspunde la telefon? m-am gândit.

N-am fost niciodată la el acasă, pentru că locuia împreună cu alți doi profesori într-o locuință de serviciu a facultății. Totuși, îi știam adresa.

M-am gândit: „Mâine nu este suficient de bine”.

22.

După ce mătușa Charlotte vine să mă ia de la barul Robertson, fac un duș rece și mă frec să scap de sudoare și de machiaj. Dorindu-mi să pot îndepărta la fel de ușor întâmplările zilei și să am o nouă șansă cu Emma. Îmi pregătisem atât de atent cuvintele; anticipasem că Emma va fi mai degrabă sceptică. Aș fi fost și eu – încă îmi aduc aminte cum am plâns când Sam se arăta suspicioasă față de Richard sau când mama și-a exprimat îngrijorarea că părea că mi-aș putea pierde identitatea.

Dar am presupus că cel puțin Emma mă va asculta. Că voi avea ocazia să „plantez” îndoieli care ar putea să o determine să-l privească mai îndeaproape pe omul cu care alegea să-și petreacă restul vieții. Dar, în mod clar, ea deja își formase o părere fermă despre mine, una care îi spunea că nu eram de încredere.

Acum, recunosc cât de proastă am fost să cred că aș putea s-o conving atât de ușor.

Va trebui să găsesc o altă modalitate de a o face să înțeleagă.

Observ că brațul meu stâng este roșu și ușor iritat de cât de agresiv l-am frecat. Opresc dușul și mă dau cu loțiune pe pielea mea delicată.

Apoi mătușa Charlotte bate la ușa dormitorului meu.

— Pregătită pentru o plimbare?

— Sigur.

Aș prefera să nu ies, dar este mica mea concesie față de îngrijorarea pe care i-am provocat-o. Deci,

amândouă ne îndreptam spre parcul Riverside. De obicei, mătușa Charlotte impune un ritm vioi, dar astăzi merge încet. Mișcarea constantă, repetitivă a brațelor și a picioarelor mele și briza blândă care bate dinspre fluviul Hudson mă ajută să mă simt mai bine.

— Vrei să ne continuăm discuția? mă întreabă mătușa Charlotte.

Mă gândesc la ce mi-a cerut: „Te rog să nu mă mai minți”.

Nu o voi minți, dar înainte să-i spun mătușii adevărul, trebuie să-mi dau seama ce înseamnă el pentru mine.

— Da. O iau de mână. Dar nu sunt pregătită încă.

Deși la bar noi două am disecat doar o singură seară din căsnicia mea, vorbind cu mătușa mea, am eliberat o parte din presiunea care se acumulase în mine. Povestea completă este mult prea încurcată și complexă pentru a o descurca într-o după-amiază. Pentru prima dată totuși, am amintirile altcuiva, în afară de ale mele, pe care să mă bazez. Ale cuiva în care pot avea încredere în timp ce asimilez urmările vieții mele cu Richard. O duc pe mătușa Charlotte la restaurantul italian de lângă apartamentul ei și comandăm supă minestrone. Chelnerul ne aduce pâine caldă, crocantă și beau trei pahare de apă cu gheață, dându-mi seama că sunt moartă de sete. Vorbim despre biografia lui Matisse pe care o citește și despre un film pe care pretind că vreau să îl văd. Fizic, mă simt puțin mai bine. Și sporovăială cu mătușa mă distrage. Dar în clipa în care mă întorc în camera mea, trăgând jaluzelele când se înserează, înlocuitoarea mea se întoarce. Ea este un oaspete neinvitat pe care nu-l pot respinge niciodată.

O văd probând rochia, învârtindu-se în fața unei oglinzi, noul diamant strălucind pe degetul ei. Mi-o imaginez turnându-i o băutură lui Richard și ducându-i-o, sărutându-l când i-o ia din mână.

Mă plimb de colo colo în dormitorul mic, îmi dau seama.

Mă duc la birou și găsesc un carnet galben într-un sertar. Îl iau în pat împreună cu un stilou și mă holbez la pagina goală. Încep să-i scriu numele, stiloul meu zăbovind asupra liniilor și a curbelor literelor care-i alcătuiesc numele: „Emma”.

Trebuie să îmi găsesc cuvintele potrivite. Trebuie să o fac să înțeleagă.

Îmi dau seama că apăs atât de tare stiloul pe hârtie, că cerneala trece prin ea.

Nu știu ce să scriu în continuare. Nu știu cum să încep.

Dacă aș putea să-mi dau seama de unde a început dispariția mea, aș putea să-i explic. Odată cu boala mintală a mamei mele? Cu moartea tatălui meu? Cu neputința de a concepe un copil?

Sunt din ce în ce mai sigură că originea se află în Florida în acea noapte de octombrie. Nu-i pot spune Emmei despre asta. Singura parte din povestea pe care trebuie să o înțeleagă este rolul lui Richard în ea.

Am rupt hârtia și am început pe una curată. De data aceasta scriu: „Dragă Emma”.

Apoi aud vocea lui.

Pentru o clipă, mă întreb dacă mintea mea a chemat-o, până când îmi dau seama că este în apartament și că mătușa Charlotte mă strigă. Mă cheamă la Richard.

Sar în picioare și arunc o privire în oglindă. Soarele de după-amiază și plimbarea mi-au îmbujorat obrajii, am părul prins în coadă.

Port pantaloni scurți de lycra și un top. Am cearcăne întunecate la ochi, dar lumina blândă, iertătoare e îngăduitoare cu liniile ascuțite ale trupului meu.

Mai devreme m-am îmbrăcat pentru Emma, dar în acest moment arăt mai mult ca niciodată în ultimii ani ca Nellie de care s-a îndrăgostit soțul meu. Mă duc desculță în camera de zi, iar corpul

meu reacționează instinctiv, vederea mi se îngustează până când el este tot ce văd. Este lat în umeri și bine făcut; trupul i s-a împlinit de-a lungul anilor în care am fost căsătoriți. Richard este unul dintre acei bărbați care devin mai atrăgători odată cu vârsta.

— Vanessa. Acea voce profundă. Cea pe care încă o mai aud tot timpul în visele mele. Aș vrea să vorbim. Se întoarce spre mătușa Charlotte. Ne lăsați un moment?

Mătușa Charlotte se uită la mine, și eu încuviințez. Gura mi-e uscată.

— Bineînțeles, spune ea, retrăgându-se în bucătărie.

— Emma mi-a spus că te-ai dus să o vezi azi.

Richard poartă o cămașă pe care nu i-o știu, una pe care și-a cumpărat-o probabil după ce am plecat.

Sau poate Emma i-a cumpărat-o. Fața îi e bronzată, așa cum se întâmplă întotdeauna vara, pentru că aleargă când e vreme bună.

Încuviințez din cap, știind că e inutil să neg.

În mod neașteptat, expresia lui se înmoaie și face un pas către mine.

— Pari îngrozită. Nu știi că sunt aici pentru că îmi fac griji pentru tine?

Fac un gest spre canapea. Picioarele îmi tremură.

— Putem să ne așezăm?

Pernele decorative sunt puse la fiecare capăt al canapelei, ceea ce înseamnă că vom ajunge mai aproape unul de celălalt decât ne-am fi așteptat oricare dintre noi. Simt miros de lămâie. Simt căldura lui.

— Mă însor cu Emma. Trebuie să accepți asta.

„Nu trebuie”, mă gândesc. „Nu trebuie să accept să te căsătorești cu cineva”.

În schimb, spun:

— Totul s-a întâmplat atât de repede. De ce atâta grabă?

Richard nu îmi răspunde la întrebare.

— Toți m-au întrebat de ce am rămas cu tine atâția ani. Te-ai plâns că te-am lăsat singură acasă prea mult, dar când am socializat, ai fost… Noaptea când am dat petrecerea… ei bine, oamenii încă vorbesc despre asta.

Nu-mi dau seama că o lacrimă îmi alunecă pe obraz, până când mi-o șterge ușor.

Atingerea lui declanșează o explozie de senzații în mine; au trecut luni de când nu am mai simțit-o. Corpul meu se crispează.

— M-am gândit la asta o vreme. N-am vrut să-ți spun pentru că știam că îți va face rău. Dar după ziua de azi… Nu am de ales. Cred că ai nevoie de ajutor. Să te internezi undeva, poate unde mergea mama ta. Nu vrei să sfârșești ca ea.

— Mă descurc mai bine, Richard. Simt o licărire a vechiului meu spirit. Am o slujbă. Ies mai mult și întâlnesc oameni…

Vocea mi se frânge. Adevărul este evident pentru el. Nu sunt ca mama mea.

Am mai purtat această conversație. E clar că nu mă crede.

— A luat o supradoză de analgezice, spune ușor Richard.

— Nu știm asta sigur! protestez eu. Ar fi putut fi o greșeală. Poate a încurcat pastilele.

Richard oftează.

— Înainte de a muri, ea și mătușa Charlotte ți-au zis că e mai bine. Deci, când mi-ai spus asta… Uite, ai un stilou?

Am înghețat, întrebându-mă cum s-ar simți dacă ar ști ce făceam chiar înainte de a veni el.

— Un stilou, repetă el, ridicând o sprânceană când îmi vede reacția. Poți să-mi împrumuți unul?

Încuviințez din cap, apoi mă ridic și mă duc în dormitorul meu, unde carnetul cu numele Emmei zace pe pat. Mă uit peste umăr, cuprinsă brusc de teama că m-a urmărit. Dar spațiul din spatele meu este gol. Întorc carnetul și iau stiloul, apoi observ

că albumul nostru de nuntă e aruncat pe jos. Îl pun în dulap, apoi mă întorc în camera de zi.

Genunchiul meu se lovește ușor de al lui Richard în momentul în care mă așez lângă el.

El se înclină spre mine pe canapea ca să ajungă la portofel. Extrage fila de cec pe care o poartă întotdeauna la el. Îl urmăresc cum scrie un număr și adaugă mai multe zerouri. M-am gândit la sumă.

— Pentru ce e asta?

— N-ai primit destul la înțelegerea de divorț. Pune cecul pe măsuța de cafea. Am lichidat un depozit pentru tine și mi-am informat banca despre faptul că o să fie o retragere mare din contul meu curent. Folosește acești bani ca să primești ajutor. Nu m-aș putea ierta dacă ți s-ar întâmpla ceva.

— Nu vreau banii tăi, Richard.

Mă fixează cu privirea.

— Nu i-am vrut niciodată.

Am cunoscut oameni cu ochi căprui-deschis care-și schimbă culoarea de la verde în albastru și în căprui-închis în funcție de lumină sau de hainele pe care le poartă. Dar Richard este singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată ale cărei irisuri se schimbă numai în nuanțe de albastru – de la denim la apa Mării Caraibilor, până la aripile unui cărăbuș.

Acum au nuanța mea preferată, un indigo delicat.

— Nellie – e prima dată când îmi spune așa de când m-am mutat –, o iubesc pe Emma.

Simt brusc o durere ascuțită în piept.

— Dar nu o să iubesc pe nimeni la fel de mult cum te-am iubit pe tine, spune el.

Continui să mă uit în ochii lui, apoi îmi mut privirea. Sunt uimită că recunoaște asta. Dar adevărul este că și eu simt același lucru în ceea ce-l privește. Tăcerea din aer atârnă ca un țurțure pe cale să se spargă.

Apoi se apleacă din nou în față și șocul mă împiedică să gândesc coerent când buzele lui

catifelate le găsesc pe ale mele. Mâna lui îmi cuprinde ceafa, trăgându-mă mai aproape. Preț de doar câteva secunde, sunt din nou Nellie, iar el este omul de care m-am îndrăgostit.

Apoi mă trezesc la realitate. Îl împing, ștergându-mi gura cu dosul palmei.

— Nu trebuia să faci asta.

Se uită la mine pentru un moment lung, apoi se ridică și pleacă fără să scoată un cuvânt.

23.

Somnul mă ocolește din nou în noaptea aceea în timp ce revăd fiecare detaliu al întâlnirii cu Richard.

Când în cele din urmă adorm, mă vizitează și în vis.

Se apropie de mine când stau în pat. Își trece vârfurile degetelor peste buzele mele, apoi mă sărută cu blândețe, încet, mai întâi pe gură și apoi coboară încet spre gât. Îmi ridică cămașa de noapte cu o singură mână, apoi își mișcă gura mai jos. Șoldurile încep să mi se miște involuntar. Îmi scapă un geamăt, pe măsură ce trupul mă trădează, devenind fierbinte și maleabil.

Apoi mă țintuiește de saltea, mă strivește cu trunchiul, îmi imobilizează cu mâinile încheieturile. Încerc să-l împing, să-l opresc, dar e prea puternic.

Dintr-odată, îmi dau seama că nu sunt eu sub Richard – nu mâinile mele sunt țintuite sau buzele mele, despărțite.

Este Emma.

Mă trezesc tresărind și mă ridic în capul oaselor. Respirația îmi iese în gâfâieli întretăiate. Mă uit în jurul dormitorului, disperată să mă adun.

Mă duc repede la baie și îmi stropesc fața cu apă rece ca să șterg senzațiile care persistă după vis.

Mă țin de marginea chiuvetei până când respirația mi se liniștește în cele din urmă.

*

Mă urc înapoi în pat, gândindu-mă cum îmi bubuia inima și mă furnica pielea în timp ce îl visam pe Richard. Încă mai simt efectele acelei reacții trădătoare față de persoana lui.

Cum m-a putut excita, chiar și într-un vis?

Apoi îmi amintesc unul dintre podcasturile recente de psihologie despre partea creierului care procesează emoțiile.

„Corpul uman răspunde adesea în același mod la două stări emoționale – excitație romantică și teamă", explicase un om de știință. Închid ochii și încerc să-mi amintesc exact ceea ce spunea expertul. „Gândiți-vă la palpitațiile din piept, la dilatarea pupilelor, la creșterea tensiunii arteriale. Acestea sunt senzații care apar atât în momente de spaimă, cât și de excitație".

Știu bine asta.

Expertul mai spusese ceva despre modul în care procesele noastre de gândire se schimbă în timpul ambelor stări. Bunăoară, când suntem în chinurile iubirii romantice, mecanismele neuronale responsabile pentru evaluarea critică a altor persoane pot fi compromise.

„Oare asta i se întâmplă Emmei?" mă întreb. „Oare cu asta am avut de-a face și eu?"

Sunt prea tulburată ca să adorm din nou.

Zac acolo, frământându-mă în legătură cu vizita lui Richard. A fost deopotrivă vie și efemeră – ca un miraj – și, pe măsură ce noaptea înaintează, încep să mă întreb dacă a avut cu adevărat loc sau a fost doar o frântură dintr-un vis.

„A fost ceva real în seara precedentă?" mă întreb.

La prima licărire aurie a dimineții, mă duc ca în transă la șifonier. Deschid sertarul de sus. Cecul se află printre șosete.

Când îl pun înapoi, mă uit în jos și văd coperta din satin alb a albumului de la nunta noastră. Aceasta este singura dovadă fizică a căsătoriei mele pe care o am.

Nu-mi imaginez că voi dori să mai văd fotografiile după ziua de ieri, dar simt nevoia să le văd pentru ultima oară. Celelalte fotografii sunt toate în casa din Westchester, dacă Richard nu le-a mutat deja în boxa din subsolul clădirii în care se află apartamentul său sau nu le-a distrus. Îmi imaginez că făcut-o; Richard s-ar debarasa de orice urmă a mea înainte ca Emma să apuce să se împiedice de vreun suvenir deranjant.

Mătușa Charlotte mi-a povestit puțin despre lucrurile la care fusese martoră în timpul căsătoriei mele. Sam, de asemenea, mi-a spus ce văzuse când am vorbit ultima dată cu ea, ceea ce a făcut să ne certăm mai tare decât mi-aș fi putut vreodată imagina. Dar acum vreau să mă uit eu singură, cu o privire proaspătă.

Stau cu picioarele încrucișate în pat și întorc prima pagină. În primul instantaneu, sunt în camera de hotel, fixându-mi la încheietură brățara veche din perle – ceva „împrumutat” de la mătușa Charlotte. Lângă mine, ea înnoadă cu măiestrie batista albastră a tatălui meu în jurul buchetului. Întorc o altă pagină și iată-ne pe toate trei – mătușa Charlotte, mama și eu –, mergând pe culoar împreună. Degetele îmi sunt împletite cu ale mamei, iar mătușa Charlotte mă ține de braț de cealaltă parte, de vreme ce eu am în mâna stângă buchetul de trandafiri albi.

Fața mătușii Charlotte este îmbujorată și ochii îi strălucesc de lacrimi.

Expresia mamei mele e greu de descifrat, deși zâmbește la cameră. Ea este, de asemenea, un pic diferită de mine și de mătușa Charlotte; dacă nu ne-am fi ținut de mâini, puteam să iau o foarfecă și să o decupez cu ușurință din fotografie. Dacă aș arăta această imagine unor străini și i-aș ruga să o

ghicească pe femeia care e mama mea, probabil că ar alege-o pe mătușa Charlotte, chiar dacă fizic semăn cu mama mai mult.

Întotdeauna mi-am spus că am moștenit doar trăsături superficiale de la mama, cum ar fi gâtul lung și ochii verzi. Că în interior, am fost fiica tatălui meu; că eram mai mult ca mătușa mea. Dar acum cuvintele lui Richard mă lovesc ca un bumerang.

În timpul căsătoriei noastre, de câte ori mi-a spus că nu acționam rațional, că eram lipsită de logică, sau, în momente mai aprinse, când îmi striga: „Ești nebună!", eu negam.

„Se înșală", îmi șopteam în barbă în timp ce mergeam pe trotuarele din cartierul nostru, cu trupul rigid, tropăind pe asfalt.

Băteam din piciorul stâng: „Se" – apoi din piciorul drept – „înșală".

Se înșală. Se înșală. Se înșală. Repetam aceste cuvinte de zeci, chiar de sute de ori. Poate că îmi închipuiam că dacă le rosteam de suficiente ori, vor îngropa neliniștea persistentă care mi se zvârcolea în minte: „Dar dacă are dreptate?"

Mă întorc la o altă fotografie a mamei, stând în picioare să țină un toast. Pe o masă aflată chiar în spatele ei era tortul nostru de nuntă cu trei etaje, decorat cu suvenirele lui Richard. Zâmbetul pictat pe mireasa din porțelan este senin, dar îmi amintesc că mă simțeam neliniștită în acel moment. Din fericire, discursul mamei a fost coerent, deși cam prea lung. Medicamentele își făcuseră treaba în acea zi.

Poate că am moștenit de la mama mai mult decât îmi permit să cred.

Am crescut cu o femeie care trăia într-o lume diferită decât a mamelor prietenilor mei.

Sentimentele mamei erau ca niște culori intense – nuanțe de roșu incandescent și strălucitor, de roz delicat și de cel mai închis gri. Cochilia ei era aprigă, dar în interior era fragilă. O dată, când

managerul unei farmacii îl dojenea cu asprime pe un casier în vârstă pentru că se mișca prea încet, mama a strigat la el, numindu-l tiran și câștigând aplauze din partea celorlalți clienți. Altă dată, a îngenuncheat brusc pe trotuar, plângând încet de mila unui fluture-monarh care nu mai putea zbura, deoarece avea o aripă ruptă.

Oare am asimilat o parte din viziunea ei ciudată, din reacțiile ei impulsiv de dramatice? Oare genele care mi-au dictat destinul mi-au fost influențate mai mult de ea sau de caracterul constant și răbdător al tatălui meu? Voiam cu disperare să știu care atribute invizibile le moștenisem de la fiecare din ei.

Pe parcursul vieții mele de femeie căsătorită, am devenit tot mai stăpânită de nevoia de a surprinde adevărul. L-am urmărit în vise. M-am temut că amintirile se vor estompa ca o fotografie veche color pe care lumina a decolorat-o, așa că am încercat să le țin în viață. Am început să scriu totul într-un fel de jurnal – o agendă neagră Moleskine pe care o ascundeam de Richard sub salteaua patului din camera de oaspeți.

E o ironie, pentru că m-am înconjurat de minciuni. Uneori sunt tentată să le cedez. Ar putea fi mai simplu așa, să mă cufund liniștită în noua realitate pe care am creat-o ca în niște nisipuri mișcătoare. Să dispar sub suprafața lor.

„Ar fi mult mai ușor să renunț pur și simplu”, mă gândesc.

Dar nu pot. Din cauza ei.

Las deoparte albumul și mă duc la micul birou din colțul camerei. Îmi recuperez carnetul și stiloul și încep din nou.

Dragă Emma.

Nu am ascultat pe nimeni care-mi spunea să nu mă căsătoresc cu Richard. Așa că înțeleg de ce te opui. Nu am fost clară, pentru că mi-e greu să-mi dau seama de unde să încep.

Scriu până când umplu pagina. Mă gândesc dacă să mai adaug un rând – „Richard m-a vizitat seara trecută” dar renunț când îmi dau seama că poate crede că încerc să o fac geloasă, să stârnesc îndoiala în ea.

Așa că, pur și simplu, semnez scrisoarea, o îndoi în trei și o pun în sertarul de sus ca s-o mai citesc o dată înainte să i-o dau.

•

Puțin mai târziu în dimineața aceea, îmi fac duș și mă îmbrac. Mă dau cu ruj pe buze, acoperind amprenta atingerii lui Richard, când o aud pe mătușa Charlotte strigând. Alerg în bucătărie. Un fum negru șerpuiește spre tavan. Mătușa Charlotte bate cu un prosop de vase flăcările portocalii care dansează pe suprafața plitei.

— Bicarbonat de sodiu! strigă ea.

Înșfac o cutie din bufet și arunc peste flăcări conținutul ei. Mătușa Charlotte lasă prosopul și deschide robinetul de apă rece. Văd semnul roșu de pe antebrațul ei în timp ce apa curge peste el.

Îndepărtez tigaia cu șuncă arsă de pe plită și scot un pachet de gheață din congelator.

— Poftim.

Când își îndepărtează brațul de apă, închid robinetul.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Scurgeam grăsimea de la bacon în cutia veche de cafea.

I-am scos un scaun și ea s-a așezat cu greutate.

— A curs pe alături. Doar un foc mic de la grăsime.

— Vrei să mergi la doctor?

Dă la o parte pachetul de gheață și se uită la braț. Arsura este de lățimea unui deget și lungă de aproximativ cinci centimetri. Din fericire, nu sunt vezicule.

— Nu este așa de rău, spune ea.

Mă uit la cutia răsturnată de zahăr Domino de pe blat, cristale fiind împrăștiate și pe plită.

— Am aruncat zahăr din greșeală. Poate asta a făcut mai rău.

— Lasă-mă să-ți dau cu niște aloe.

Mă grăbesc la baie și găsesc un tub în dulapul ei cu medicamente, în spatele vechilor ochelari cu ramă de baga și al unui flacon de ibuprofen. Aduc și analgezicele în bucătărie și scutur trei tablete în palmă, apoi i le dau. Ea oftează în timp ce unge arsura cu aloe.

— Asta ajută.

Îi torn un pahar cu apă și ea înghite pastilele.

Mă uit la ochelarii noi cu lentile groase care stau pe nasul mătușii Charlotte, apoi mă așez pe scaunul de lângă ea.

Cum de mi-a scăpat?

M-am concentrat atât de tare asupra potențialelor indicii despre relația Emmei cu Richard, că nu am luat seama la ceea ce se petrecea chiar sub nasul meu.

Stângăcia și durerile de cap. Întâlnirea cu D – de la „doctor”. Mutatul mobilei pentru deplasarea mai ușoară prin apartament.

Mătușa uitându-se în meniul din barul Robertson, apoi comandând o băutură care nu se află pe el. Pasul ei mai măsurat când ne-am plimbat pe malul fluviului Hudson. Și cutia pătrată de zahăr, care nu seamănă deloc cu cea de bicarbonat de sodiu, dar cu aceeași textură pentru cineva care se grăbește. Cineva care se apropie de ea printr-o perdea subțire de fum.

Cineva care își pierde vederea.

Un suspin mi se oprește în gât. Dar nu o pot lăsa pe ea să mă consoleze. O ating pe mâna cu piele subțire.

— Orbesc, spune încet mătușa Charlotte. Am avut o a doua consultație pentru confirmare. Degenerescență maculară. Voiam să îți spun în curând. Dar poate nu într-un mod atât de dramatic.

Mă gândesc cum a petrecut odată o săptămână punând cu pensula sute de straturi de vopsea pe o

pânză pentru a reproduce scoarța unui arbore bătrân de sequoia. Cum, când m-a dus la plajă, în timpul uneia dintre zilele întunecate ale mamei, ne-am întins pe spate și ne-am uitat la cer, iar ea mi-a explicat că, deși percepem strălucirea soarelui ca fiind albă, de fapt e compusă din toate culorile curcubeului.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Încă mă gândesc la acea zi – la sandvișurile cu friptură de curcan și brânză și la termosul cu limonadă pe care le pregătise, la pachetul de cărți pe care îl adusese ca să mă învețe să joc gin rummy –, când vorbește din nou:

— Îți amintești când am citit împreună *Fiicele doctorului March*?

Încuviințez din cap.

— Da.

Mă întreb deja ce poate și ce nu poate să vadă.

— În carte, Amy spunea: „Nu mi-e frică de furtuni, pentru că învăț să-mi cârmesc corabia”. Ei bine, nu m-am temut niciodată de vremea rea.

Apoi mătușa mea face unul dintre cele mai îndrăznețe lucruri pe care le-am văzut vreodată. Zâmbește.

24.

„Nu-mi place când nu văd”.

Maggie, pretendenta sfioasă de șaptesprezece ani din Jacksonville, mi-a spus acele cuvinte exact în seara de inițiere în sororitatea noastră.

Dar n-am ascultat-o. Am fost prea obsedată de felul cum Daniel mă expediase.

„Mâine nu este suficient de bine”, îmi repetam pe măsură ce deveneam tot mai furioasă.

Cumva am reușit să particip la majoritatea ritualurilor de seară.

Am rămas în spatele lui Maggie, în timp ce stătea în cercul fetelor în camera noastră de zi, cu fețele luminate de flăcările lumânărilor. Când toate surorile se strânseseră laolaltă ca să voteze după săptămâna de probe, Maggie nu fusese pe lista noastră originală a celor douăzeci selectate. Celelalte candidate erau frumoase, pline de viață și amuzante – genul de fete care ar fi rugate să intre în sororitate și să însuflețească spiritul casei. Dar Maggie era diferită.

Când am vorbit cu ea în timpul unuia dintre evenimentele noastre sociale, am aflat că în timpul liceului a început un program de voluntariat menit să ajute animalele într-un adăpost din apropierea casei familiei.

— Nu am avut prea mulți prieteni în copilărie, mi-a spus Maggie ridicând din umeri. Eram un fel de proscrisă. A zâmbit, dar am văzut vulnerabilitate în ochii ei. Cred că ajutorul dat animalelor mă face să nu mă simt singură.

— Asta e uimitor. Îmi poți povesti cum ai început programul? Vreau ca și casa noastră să fie mai implicată în serviciul de voluntariat.

Fața i s-a luminat în timp ce descria basetul cu trei picioare, pe nume Ike, care practic i-a dat această idee. Am decis că, indiferent de ce credeau celelalte fete din casă, Maggie trebuia să fie una dintre candidatele noastre.

Dar, așa cum stăteam în spatele ei, ascultând vocile colegelor mele de sororitate care începuseră să cânte, m-am întrebat dacă nu făceam o greșeală.

Maggie era îmbrăcată într-un top copilăresc din bumbac alb, imprimat cu un model cu cireșe mici și pantaloni scurți asortați, și abia dacă scosese un cuvânt toată noaptea.

Mi-a spus că așteaptă cu nerăbdare un nou început la colegiu, că dorea să lege prietenii cu celelalte fete de aici. Dar ea nu făcea niciun efort să comunice cu surorile. Nu învățase imnul nostru; am văzut-o mișcând din buze, prefăcându-se că

rostește cuvintele. Luase o înghițitură de punci Dirty Hunch și o scuipase înapoi în ceașcă. „Groaznic”, spusese ea, lăsând ceașca pe masă în loc s-o arunce, apoi luând un shot de jeleu cu votcă.

Era sarcina mea s-o urmăresc pe Maggie, să mă asigur că își îndeplinea sarcinile – inclusiv vânătoarea de comori din casă – și, mai ales, să o supraveghez în timpul plonjării în ocean. Chiar și noi, studentele, știam că băutura și înotul în valurile agitate pe timp de noapte puteau fi înșelătoare.

Nu m-am putut concentra asupra lui Maggie. Eram prea conștientă de schimbarea din corpul meu, de telefonul tăcut din buzunar. Când s-a plâns că nu a putut localiza cocoșul din bronz, pe care-l numeam în glumă mascota noastră, care fusese ascuns în casă, am ridicat din umeri și l-am bifat pe lista ei, oricum.

— Găsește doar ce poți, am spus, apoi mi-am verificat din nou telefonul.

Daniel încă nu sunase. Era aproape zece, când președinta sororității noastre ne-a condus spre plajă pentru ritualul final de inițiere. Fetele erau legate la ochi și se țineau unele pe altele, chicotind cherchelite.

Am văzut cum Maggie trăgea cu ochiul pe sub legătura de la ochi, încălcând o altă regulă.

— Nu-mi place când nu văd. Mă face să mă simt claustrofobă.

— Pune-o la loc, am instruit-o. Este doar pentru câteva minute.

Când am trecut pe lângă casele unor frății de pe Greek Row, băieții ne-au aplaudat și ne-au încurajat: „Hai, Chi O!”

Jessica, cea mai sălbatică fată din sororitatea noastră, și-a ridicat cămașa lăsând să i se vadă sutienul roz aprins, fiind răsplătită cu ovații la scenă deschisă. Eram destul de sigură că Jessica nu

avea să doarmă în acea seară acasă, băuse cu candidatele shot după shot.

Lângă mine era Leslie, una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Mă ținea de braț și cânta împreună cu toate celelalte fete „99 de sticle de bere pe zid”. În mod normal, aș fi strigat versurile împreună cu ele, dar nu băusem nicio gură de alcool. Cum aș fi putut, când știam că o viață mică era înăuntrul meu?

M-am gândit la plajă. Locul unde eu și Daniel probabil îl concepuserăm. Nu puteam să merg acolo.

— Hei, am șoptit. Mă simt ca naiba. Îmi poți face o favoare? O supraveghezi pe Maggie când ajungeți la ocean?

Leslie s-a strâmbat.

— E o tipă ciudată. De ce-am votat-o?

— E doar timidă. Va fi bine. Și înoată bine, am întrebat-o deja.

— Mă rog. Să te faci bine. Și îmi ești datoare.

Am găsit-o pe Maggie și i-am spus că mi-era rău. Și-a ridicat din nou legătura de pe ochi, dar de data asta am lăsat-o.

— Unde te duci? Nu mă poți abandona.

— Vei fi bine. M-a enervat vocea ei smiorcăită. Leslie va avea grijă de tine. Doar spune-i dacă ai nevoie de ceva.

— Care dintre blondele slabe e?

Mi-am dat ochii peste cap ochii și am arătat în direcția lui Leslie.

— E vicepreședinta noastră.

M-am desprins de grupul de fete care coteau și au început să mărșăluiască pe ultimele două străzi până la ocean. Locuințele de serviciu erau în cealaltă parte a campusului, o plimbare de cincisprezece minute dacă aș fi traversat direct incinta.

Am încercat la Daniel pentru ultima oară. Căsuța vocală, din nou. M-am întrebat dacă nu-și închisese telefonul.

M-am gândit iarăși la fata care îl abordase după ore în după-amiaza aceea. Fusesem atât de concentrată pe Daniel, încât nu-i acordasem atenție. Dar acum, ca și cum m-aș fi uitat la un film și camera se rotea panoramic ca să o surprindă, am văzut-o din nou. Era destul de atractivă.

Cât de aproape stătuse de el?

Daniel îmi spusese că eram prima studentă cu care se culcase vreodată. Nu m-am îndoit niciodată până atunci.

Ar fi putut să iasă cu ea. Nu mi-am dat seama că am grăbit pasul până nu am început să respir mai repede din cauza efortului. Casele de serviciu erau toate pe un rând, precum casele grecești. Străjuiau marginea campusului, în spatele serei Facultății de Agronomie.

Structurile din cărămidă pe două niveluri nu erau elegante, dar nu se plătea chirie – un avantaj deosebit pentru un profesor de facultate. Alfa Romeo a lui era parcată pe aleea de acces din fața casei numărul nouă. Planul meu era să bat la ușă și să întreb unde locuia Daniel, nu, profesorul Barton. Aveam să spun că trebuia să-i dau o lucrare, pentru că, din greșeală, îi dădusem alta în clasă. Dar mașina a eliminat această nevoie. Acum știam exact unde locuiește. Și era acasă. Am apăsat soneria și una dintre colegele de apartament ale lui Daniel a răspuns.

— Te pot ajuta?

Și-a dat părul de culoarea grâului după ureche. O pisică calico s-a strecurat în cameră și și-a frecat capul de glezna ei.

— Este cel mai stupid lucru. Profesorul Barton este acasă? Tocmai mi-am dat seama că i-am dat din greșeală…

Femeia s-a întors să se uite la cineva care cobora scările.

— Dragă? Una dintre studentele tale este aici.

El aproape că a fugit pe ultimele trepte.

— Vanessa! Ce te aduce la mine acasă atât de târziu noaptea?

— Eu… v-am dat o lucrare greșită.

Știam că ochii mei erau sălbatici, în timp ce se mișcau de la Daniel la femeia care îi spunea „dragă”.

— Nicio problemă, a zis Daniel repede. Zâmbea prea luminos. Trimite o nouă versiune mâine.

— Dar eu… am clipit din greu ca să-mi rețin lacrimile când a început să-mi închidă ușa în nas. Așteptați un minut.

Femeia s-a întins să oprească mișcarea ușii, și atunci am văzut verigheta de aur de pe degetul ei.

— Ai bătut atâta drum ca să vorbești despre o lucrare?

Am încuviințat din cap.

— Sunteți soția lui?

Încă speram că era o colegă de apartament, că era o neînțelegere. Am încercat să-mi țin vocea calmă și firească. Dar mi s-a frânt.

— Da. Sunt Nicole. Mi-a studiat fața cu mai multă luare-aminte. Daniel, ce se întâmplă?

— Nimic. Ochii albaștri ai lui Daniel s-au lărgit. Cred că mi-a dat o lucrare greșită.

— Ce curs e ăsta? a întrebat soția lui.

— Sociologia familiei, am spus repede.

A fost cursul pe care l-am urmat semestrul trecut. Nu am mințit ca să îl protejez pe Daniel. Am făcut-o pentru femeia care stătea în fața mea. Era desculță și nu era fardată. Părea obosită.

Cred că a vrut să mă creadă. Poate ar fi trebuit. Poate că ar fi închis ușa și ar fi încălzit uleiul pentru popcorn și s-ar fi îmbrățișat cu Daniel pe canapea în timp ce s-ar fi uitat la un episod din *Arrested Development.* Daniel ar fi putut explica prezența mea, de parcă aș fi fost un țânțar care să fie dat la o parte. „Puștii ăștia sunt atât de stresați în ceea ce privește notele”, poate ar fi spus. „Amintește-mi, cât mai am până la pensie?”

Doar că s-a întâmplat un lucru.

În exact același moment în care am spus: „Sociologia familiei”, Daniel a spus, „Seminar la ultimul an”. Soția lui nu a reacționat imediat.

— Corect! Daniel și-a pocnit degetele teatral. Predau cinci cursuri în acest semestru. E o nebunie! Oricum, este târziu. S-o lăsăm pe biata fată să se ducă acasă. O să rezolvăm mâine. Nu îți face griji cu privire la lucrare, se întâmplă tot timpul.

— Daniel!

La strigătul soției sale, el a tăcut.

Ea m-a arătat cu degetul.

— Stai departe de soțul meu!

Buza de jos îi tremura.

— Dulceață, a pledat Daniel.

Nu se uita la mine; nu mă vedea deloc. Două femei distruse stăteau în fața lui. Dar lui îi păsa doar de una.

— Îmi pare rău, am șoptit. Nu am știut.

Ușa s-a trântit și am auzit-o cum îi spunea ceva strigând. În timp ce coboram treptele de la intrare, a trebuit să mă prind de balustradă ca să nu cad când am văzut o tricicletă galbenă în iarbă. La venire nu o văzusem de un copac. Lângă ea era o coardă roz de sărit. Daniel avea deja copii.

Mult mai târziu, după ce m-am întors la casa sororității și l-am blestemat pe Daniel și am plâns și am fost furioasă; după ce Daniel mi-a adus un buchet de garoafe ieftine și o scuză la fel de ieftină, spunând că-și iubește familia și că nu poate să înceapă una nouă; după ce m-am dus singură la o clinică aflată la o oră distanță, o experiență așa de răvășitoare, că nu am putut niciodată să vorbesc despre asta cu nimeni; după ce am terminat ultimul an cu onoruri și am plecat la New York, disperată să las Florida în urmă – chiar și după aceea, ori de câte ori mintea mea revine la acea noapte caldă de octombrie, momentul de care îmi amintesc întotdeauna cel mai viu este acesta: când candidatele s-au întors de la ocean, Maggie lipsea.

Maggie și Emma nu au nimic în comun. Cu excepția mea. Aceste două tinere au schimbat pentru totdeauna cursul existenței mele.

Dar una a dispărut din viața mea, iar cealaltă este prezentă.

Obișnuiam să-mi petrec atât de mult timp gândindu-mă la Maggie, așa cum fac acum cu Emma. Poate de aceea încep să se amestece în mintea mea.

„Dar Emma nu este ca Maggie”, îmi reamintesc.

Înlocuitoarea mea este uimitoare și încrezătoare. Strălucirea ei atrage ochiul.

Prima dată când am văzut-o, ea s-a ridicat din spatele biroului să mă salute cu o mișcare fluidă și elegantă.

— Doamnă Thompson! Mă bucur să vă cunosc în cele din urmă!

Vorbiserăm la telefon, dar vocea ei guturală nu mă pregătise pentru tinerețea și frumusețea ei.

— Oh, spune-mi Vanessa.

M-am simțit bătrână, chiar dacă aveam doar treizeci și cinci de ani.

Era în decembrie, în noaptea petrecerii de la biroul lui Richard. Eram căsătoriți de șapte ani. Am purtat o rochie neagră A-line în încercarea de a-mi ascunde kilogramele în plus. Arătam de parcă eram în doliu lângă salopeta roșie ca floarea de mac a Emmei.

Richard a ieșit din birou și m-a sărutat pe obraz.

— Mergi sus? a întrebat-o pe Emma.

— Dacă șeful spune că e în regulă!

— Șeful tău spune că e un ordin, a glumit Richard.

Așa că toți trei am urcat cu liftul până la etajul patruzeci și cinci.

— Îmi place rochia, doamnă… Vreau să zic, Vanessa.

Emma mi-a oferit un zâmbet de reclamă la pastă de dinți. M-am uitat în jos, la ținuta mea șterșă.

— Mulțumesc.

O mulțime de femei s-ar fi simțit amenințate de o femeie ca Emma: acele nopți târzii la birou când se comanda mâncare chinezească, sticle de votcă deschise din barul unui partener, călătorii peste noapte pentru întâlniri cu clienții, apropierea zilnică de biroul de pe colț al soțului meu.

Dar eu nu m-am simțit niciodată amenințată. Nici măcar când Richard mă suna să-mi spună că lucra târziu și că va dormi în apartamentul din oraș.

Când începuserăm să ne întâlnim, pe vremea când eram Nellie a lui Richard, îmi amintesc că mă mira atmosfera sterilă a acelui apartament.

O altă femeie trăise acolo cu Richard înainte de a mă cunoaște el.

Tot ce mi-a povestit despre ea a fost că încă locuia în oraș și că întârzia întotdeauna. Am încetat să mă îngrijorez că ea ar putea fi cumva o amenințare pentru mine de îndată ce m-am căsătorit cu Richard; ea nu a intervenit niciodată în viețile noastre, chiar dacă, pe măsură ce treceau anii, am devenit mai curioasă în ceea ce o privește.

Dar nici nu am făcut vreo schimbare în apartament.

A rămas aproape la fel ca pe vremea când Richard era burlac, cu canapeaua cafenie din piele întoarsă, cu sistemul complicat de iluminat și cu șirul ordonat de fotografii de familie din hol, plus una cu mine și Richard în ziua nunții, într-o ramă neagră simplă care se potrivea cu celelalte. În acele luni în care Richard și Emma credeau că au o aventură secretă – când o ducea în apartament sau o vizita – mă bucuram că era plecat, însemna că nu trebuia să mă schimb de pantalonii de trening. Puteam să golesc o sticlă de vin fără să-mi mai bat capul să ascund dovezile. Nu trebuia să inventez o poveste despre ce făcusem în acea zi sau să găsesc un motiv nou pentru a evita să fac sex cu soțul meu.

Aventura lui a fost o grațiere. O vacanță, de fapt.

Dacă ar fi rămas doar atât – o aventură.

•

Mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineții vorbind cu mătușa Charlotte. Ea a fost de acord să mă lase să o însoțesc la doctor ca să aflu mai multe despre cum o pot ajuta, dar a insistat să se întâlnească cu un prieten pentru o conferință la Muzeul de Artă Modernă, așa cum avea planificat.

— Viața mea nu se va opri, a spus mătușa Charlotte, refuzând oferta mea de a nu mă duce la serviciu și a o însoți sau, cel puțin, de a-i chema un taxi.

După ce fac curat în bucătărie, deschid laptopul și introduc în căutare cuvintele „degenerescență maculară". Citesc: „Starea este cauzată de deteriorarea porțiunii centrale a retinei". „Dacă ochiul este o cameră foto, macula este zona centrală și cea mai sensibilă a așa-numitului film", explică site-ul. „O macula funcțională colectează imagini foarte detaliate în centrul câmpului vizual și le trimite prin nervul optic la creier. Când celulele maculei se deteriorează, imaginile nu sunt recepționate corect".

Sună atât de clinic. Atât de steril. Ca și cum aceste cuvinte nu au nicio legătură cu faptul că mătușa nu va mai fi în stare să combine nuanțele de roșu, galben și maro pentru a reda pielea de pe o mână, vinișoarele și zbârciturile, deformările ușoare și umflăturile articulațiilor.

Închid laptopul și iau două lucruri din camera mea: cecul lui Richard, pe care l-am pus în portofel ca să-l încasez săptămâna asta. Mi-a spus să-l folosesc pentru a primi ajutor, și așa voi face. Ajutor pentru mătușa Charlotte. Facturi medicale, audiobookuri și alte accesorii, și orice altceva ar avea nevoie.

De asemenea, scot scrisoarea pentru Emma din sertarul de la birou și o citesc pentru ultima oară.

Dragă Emma.

Nu am ascultat pe nimeni care-mi spunea să nu mă căsătoresc cu Richard. Așa că înțeleg de ce te opui. Nu am fost clară, pentru că mi-e greu să-mi dau seama de unde să încep.

Ți-aș putea spune ce s-a întâmplat cu adevărat la petrecere, când nu era vin Raveneau în pivnița noastră. Dar sunt sigură că Richard va șterge orice îndoială pe care aș putea să o sădesc în tine. Deci, dacă nu vrei să vorbești cu mine – dacă nu vrei să mă vezi –, atunci te rog să crezi doar un singur lucru: o parte din tine deja știe cine este el.

Există o moștenire reptiliană în creierul nostru, care ne avertizează asupra pericolului. Aproape cu siguranță până acum ai simțit-o agitându-se. Ai respins-o. Și eu am făcut la fel. Cauți scuze. La fel am făcut și eu. Dar când ești singură, te rog ascultă avertismentul; ascultă-l. Au existat indicii înainte să ne căsătorim, pe care eu le-am ignorat; ezitările le-am dat deoparte. Nu face aceeași greșeală pe care am făcut-o eu.

Nu m-am putut salva. Dar nu este prea târziu pentru tine.

Am împăturit scrisoarea din nou, apoi m-am dus să caut un plic.

25.

Unul dintre primele indicii a apărut chiar înainte de a ne căsători. L-am ținut în mână. Sam a văzut. Așa ar fi făcut oricine altcineva de la nunta noastră.

O mireasă blondă și mirele ei frumos, înghețați într-un moment perfect.

— Dumnezeule, chiar seamănă cu voi doi, a spus Sam atunci când i-am arătat figurinele de pe tort.

Când Richard le-a scos din boxa de la subsolul clădirii, mi-a spus că aparținuseră părinților săi La acel moment, nu am avut niciun motiv să pun la îndoială acest lucru.

Dar la un an și jumătate după nunta noastră, într-o noapte când m-am dus în oraș să mă văd cu Sam, s-au întâmplat două lucruri. Mi-am dat seama cât de mult ne-am îndepărtat una de alta eu și cea mai bună prietenă a mea. Și am început să găsesc motive să mă îndoiesc de soțul meu.

Eram atât de nerăbdătoare să o văd pe Sam. Parcă trecuse o veșnicie de când nu luaserăm decât un prânz rapid împreună. Am stabilit să ne întâlnim într-o vineri seară, când Richard se afla la o conferință de lucru în Hong Kong. Era programată să dureze doar trei zile, astfel încât, chiar dacă el mă invitase să-l însoțesc, am fost de acord că nu avea niciun sens.

— Nici măcar nu-ți vei reveni după schimbarea de fus orar că va și trebui să ne întoarcem acasă, spusese Richard. Ca în cazul tuturor celorlalte lucruri, Richard se adapta cu ușurință și la schimbarea fusului orar. Dar în ceea ce mă privea, combinația de Xanax, de care aveam nevoie pentru călătoria lungă cu avionul, și de Clomid, pe care-l luam pentru fertilitate, avea să mă moleșească atât de tare, încât nu m-aș fi bucurat de ședereа scurtă din Asia.

Dintr-un impuls, am rezervat o masă la Pica, hotărând să o răsfăț pe Sam. Am luat trenul, intenționând să-mi petrec noaptea în apartamentul lui Richard din oraș. Chiar și după tot acest timp și chiar dacă păstram acolo câteva articole de toaletă și câteva haine, m-am gândit întotdeauna la locul acela ca fiind al lui.

Eu și Sam am fost de acord să ne întâlnim la apartamentul pe care l-am împărțit cândva. M-a întâmpinat la ușă și ne-am îmbrățișat. Ea a slăbit strânsoarea brațelor, dar eu am ținut-o mai mult,

savurându-i căldura, îmi fusese mai dor de ea decât îmi închipuisem.

Purta o rochie de piele întoarsă fără mâneci și cizme înalte. Părul ei era tuns în scări față de ultima dată când o văzusem, iar brațele ei păreau mai sculptate decât oricând.

— Tara e aici?

Am urmat-o pe Sam prin micul hol de la intrare, în bucătărie și în dormitorul ei. Dincolo de el, ușa era închisă la fosta mea cameră – acum dormitorul Tarei.

— Da, a spus Sam când m-am trântit pe pat. Tocmai s-a întors de la studio. E la duș.

Am auzit cum apa trecea prin vechile țevi, cele care uneori mă opăreau fără avertisment. Luminițe albe erau încă prinse de tăblia de la capul patului lui Sam, iar hainele îi erau împrăștiate peste tot pe podea. Totul era exact la fel, deși diferit.

Apartamentul părea mai mic și neîngrijit; am simțit aceeași senzație de nefamiliaritate pe care o trăisem când vizitasem fosta mea școală ca adolescentă.

— Cred că există beneficii să fii colegă de apartament cu o instructoare de Pilates. Arăți uimitor.

— Mulțumesc. Se întinse după o brățară din lanț gros de pe comodă și și-o puse la mână. Nu mă înțelege greșit, dar tu arăți… cum să spun asta cât mai delicat? Groaznic.

Am luat o pernă și am aruncat-o în ea.

— Există o modalitate corectă de accepta asta?

Tonul meu era vesel, dar mă simțeam rănită.

— Taci din gură, încă ești minunată. Dar ce naiba ai? Îmi place colierul, dar arăți ca și cum te-ai duce la o întâlnire a Asociației părinți-profesori.

M-am uitat în jos la pantalonii mei negri largi (trebuia să slăbesc) și la topul din sifon cu dantelă pe care îl lăsasem pe afară. Completasem ținuta cu mărgelele mele norocoase.

Sam s-a uitat mai îndeaproape la bluza mea.

— O, Doamne… A început să chicotească. Bluza asta…

— Ce?

Sam a început să râdă mai tare.

— Doamna Porter purta exact una ca asta la petrecerea de Crăciun a copiilor, a zis.

— Mama lui Jonah? Mi-am amintit de femeia pedantă care venise la ședința cu mine rujată cu o nuanță care se asorta perfect cu rochia ei trandafirie. Nu, nu se poate!

— Jur. Sam s-a șters la ochi. Sora mai mică a lui Jonah e la mine în clasă, și-mi amintesc pentru că un puști a murdărit-o cu glazură și a trebuit s-o ajut să se curețe. Hai, nu mergem să luăm ceaiul la Ritz. A scotocit printre hainele aruncate pe spătarul scaunului. Mi-am luat o pereche de blugi mulați de la Anthropology – stai, o să arate minunat pe tine! I-a găsit și mi i-a aruncat împreună cu un top negru cu decolteu bărcuță.

Sam mă văzuse de sute de ori îmbrăcându-mă și dezbrăcându-mă. Nu fusesem niciodată pudică față de ea, dar în seara aceea mă sfiam. Știam că n-o să intru în pantalonii ei, indiferent cât de mult lycra ar fi conținut.

— Sunt bine așa. Mi-am prins genunchii cu brațele, recunoscând că făceam asta în efortul de a părea mai mică. Nu e ca și cum aș încerca să impresionez pe cineva.

Sam a ridicat din umeri.

— OK. Vrei un pahar cu vin înainte să plecăm?

— Sigur că da.

Am sărit din pat și am urmat-o în bucătărie. Dulapurile erau încă vopsite în aceeași nuanță de crem pe care o dăduserăm noi când ne mutaserăm împreună, doar că acum se decoloraseră și se jupuiseră pe la mânere. Blaturile erau pline cu cutii de ceaiuri medicinale: mușețel, levănțică, mentă, urzică. Borcanul omniprezent de miere al lui Sam era și el acolo, dar fusese schimbat cu unul cu picurător.

— Văd că ai curățat după tine.

Când Sam a deschis frigiderul, am observat caserole cu humus și pungi cu morcovi și țelină organică. Nu se vedea nici măcar un recipient cu resturi de mâncare chinezească. Astea întotdeauna umpleau frigiderul nostru, chiar și la câteva zile după ce ar fi trebuit aruncate.

Sam a înșfăcat două pahare din bufet și le-a umplut, apoi mi-a dat unul mie.

— Am vrut să aduc niște vin, am spus, amintindu-mi brusc de sticla pe care o uitasem acasă în vestibul.

— Am destul. Am ciocnit paharele și am luat fiecare câte o gură. Probabil nu e la fel de bun precum chestia aia pe care o bei cu Prințul, nu?

Am clipit.

— Cine e Prințul?

Sam a ezitat.

— Știi tu, Richard. S-a oprit din nou. Prințul tău.

— O spui de parcă ar fi ceva rău.

— Bineînțeles că nu e ceva rău. E un prinț, nu-i așa?

M-am uitat în paharul cu vin. Era puțin cam acru – m-am întrebat de când stătea desfăcut în frigiderul lui Sam – și arăta mai degrabă cu sucul de mere decât cu lichidul auriu pe care mă obișnuisem să-l beau. Bluza pe care o purtam, cea de care răsese Sam, costase mai mult decât chiria pe care o plăteam într-o lună când locuiam aici.

— Nu mai văd cutii de cola dietetică. Am arătat spre locul gol de lângă ușa din față. Acum bei ceai de urzică?

— Încă nu am reușit s-o fac să încerce din acesta, a răspuns o voce blândă, suavă.

M-am întors și am dat cu ochii de Tara. Fotografiile pe care mi le arătase Sam pe telefonul ei erau pe departe nereușite. Tânăra plesnea de sănătate – dinții îi erau albi și drepți, pielea îi strălucea, iar ochii îi erau luminoși. Îi vedeam

mușchii zvelți, rectangulari prin pantalonii colanți. Nu avea urmă de fard pe față. Nici nu avea nevoie.

— Tara mi-a citit într-o zi ce conține cola dietetică, îți amintești?

Tara a râs.

— Când am ajuns la benzoatul de potasiu, deja își acoperise urechile cu mâinile.

Sam a continuat povestea:

— Eram așa de mahmură, că aproape mi-a venit să vomit.

Am râs ușor.

— Beai fără măsură chestia aia. Îți aduci aminte că ne loveam întruna degetele mari de la picioare în dozele goale?

— Am făcut-o să bea apă acum. Tara și-a răsucit părul umed într-un coc în vârful capului. Fac infuzie cu pătrunjel. Te scapă de inflamațiile din organism pe cale naturală.

— Deci, de aceea brațele tale arată atât de bine, i-am spus Tarei.

— Ar trebui s-o încerci și tu, a sugerat Sam.

„Pentru că sunt umflată?" Mi-am terminat repede vinul.

— Gata? Avem rezervare…

Sam a clătit paharele în chiuvetă, apoi le-a pus în uscătorul care nu fusese acolo când acesta era apartamentul nostru.

— Hai s-o ștergem! S-a întors spre Tara. Trimite-mi un mesaj dacă vrei să vii să bei ceva cu noi mai târziu.

— Da, ar fi drăguț, am zis și eu.

Dar n-o voiam pe Tara acolo să vorbească despre infuzia de pătrunjel și să râdă cu Sam.

Am luat un taxi până la restaurant și mi-am spus numele șefului de sală. Am străbătut foaierul acoperit cu un covor gros până în salon. Aproape fiecare masă era plină – localul avusese parte de o recenzie excelentă în *Times*. De aceea îl alesesem.

— Drăguț, a zis Sam în timp ce chelnerul îi trăgea scaunul. Poate ai avut dreptate să nu te

schimbi în pantalonii mei mulați.

Am râs, dar m-am uitat în jur. Mi-am dat seama că genul acesta de restaurant – cu cele câteva pagini de feluri de vin legate în coperte de piele și cu șervetele complicat împăturite pe farfurii – era tipul de local unde m-ar duce și Richard. Dar nu era stilul lui Sam. Deodată, mi-aș fi dorit să fi sugerat să stăm în patul ei și să comandăm pachețele de primăvară și pui Sichuan, așa cum obișnuiam să facem altă dată.

— Comandă ce vrei, i-am spus lui Sam în timp ce deschideam meniurile. Adu-ți aminte. Fac cinste. Să luăm o sticlă de vin alb de Burgundia?

— Sigur. Orice.

Eu am trecut prin ceremonialul degustării vinului, apoi ne-am hotărât ca la apetitiv să împărțim o tartă cu roșii și brânză țărănească de capră și o salată cu năsturel și grepfrut. Am comandat apoi filet mignon, medium rare, cu sos separat. Sam a ales somon.

Un picolo a venit la masă cu un coș cu patru feluri de pâine, frumos aranjate. A descris-o pe fiecare, făcându-mi stomacul să chiorăie. Mirosul de pâine caldă a fost întotdeauna slăbiciunea mea.

— Pentru mine, nu.

— O să iau eu porția ei. Aș vrea focaccia cu rozmarin și pâine cu multicereale.

— Tara mănâncă pâine?

Sam a înmuiat o bucată de pâine în ulei de măsline.

— Bineînțeles. De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

— Pare atât de sănătoasă.

— Mda, dar nu e o habotnică în privința asta. Bea și chiar fumează iarbă din când în când. Ultima oară când am făcut-o, ne-am dus în Central Park și ne-am dat în carusel.

— Stai puțin, acum fumezi marijuana?

— Ei, să zicem o dată pe lună. Nu-i mare lucru.

Sam a dus pâinea la gură, iar eu i-am remarcat din nou bicepșii frumos lucrați.

După o mică pauză, chelnerul ne-a adus salata și tarta și ne-am servit amândouă.

— Așadar, te mai întâlnești cu tipul ăla – designerul grafic? am întrebat-o.

— Nț. Dar mâine-seară mă duc la o întâlnire pe nevăzute cu unul dintre frații unei cliente de-a Tarei.

— Da? Am luat o gură de salată. Care-i povestea lui?

— Îl cheamă Tom. Părea grozav la telefon. Are propria afacere…

Am încercat să mimez entuziasmul în timp ce Sam îmi povestea despre Tom, dar știam că data viitoare când aveam să vorbim, Tom va fi o amintire vagă.

Sam s-a întins după o lingură și și-a mai pus niște tartă în farfurie.

— Nu prea mănânci.

— Nu mi-e așa foame.

Sam s-a uitat în ochii mei.

— Atunci de ce-am venit aici?

Întotdeauna am iubit și urât felul ei direct de a fi.

— Pentru că am vrut să te duc și să te răsfăț într-un loc drăguț, am rostit ușor.

Lingura lui Sam a scos un clinchet când a lăsat-o la loc în farfurie.

— Nu sunt un caz social. Pot să-mi cumpăr singură cina.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

Am râs, dar pentru prima oară ritmul conversației noastre a părut să se poticnească.

Chelnerul a venit la masa noastră și ne-a umplut paharele cu vin. Am băut recunoscătoare un pic mai mult, apoi telefonul mi-a vibrat. L-am scos din poșetă și am văzut mesajul de la Richard: „Ce faci, draga mea?”

„Iau cina cu Sam”, i-am scris. „Suntem la Pica. Tu ce faci?”

„Mă duc pe terenul de golf cu clienții. O să iei un taxi până acasă, da? Nu uita să setezi alarma înainte să te duci la culcare”.

„Așa o să fac. Te iubesc!” Nu am menționat că intenționam să dorm în oraș. Nu eram sigură de ce. Poate m-am gândit că Richard ar putea suspecta că plănuiam să petrec până târziu în noapte bând, așa cum făceam înainte să-l cunosc.

— Iartă-mă. Am lăsat telefonul pe masă. Dar l-am pus cu fața în jos. Era Richard… Voia să fie sigur că o să ajung cu bine acasă.

— La apartament?

Am scuturat din cap.

— Nu i-am spus că s-ar putea să dorm acolo… E în Hong Kong, așa că nu mi s-a părut mare lucru.

Am văzut-o pe Sam ascultându-mă, dar nu a comentat.

— Deci! Chiar și eu am sesizat nota falsă de bucurie din vocea mea. Din fericire, un picolo a apărut să ia apetitivele și să ne aducă felurile principale.

— Ce face Richard? Spune-mi cum vă mai merge.

— Păi… călătorește foarte mult, evident.

— Iar tu bei, deci nu ești gravidă.

— Mda.

Am simțit usturimea lacrimilor și am mai băut niște vin ca să am timp să mă adun.

— Ești în regulă?

— Sigur că da. Am încercat să zâmbesc. Doar că durează mai mult decât ne-am imaginat.

Am simțit un ghimpe de nostalgie pentru copilul pe care nu-l aveam încă.

M-am uitat în jur la ceilalți clienți – cupluri aplecându-se unul spre altul pe deasupra meselor sau grupuri mai largi, sporovăind cu însuflețire. Aș fi vrut să vorbesc cu Sam așa cum obișnuiam pe

vremuri, dar nu știam cum să încep. Aș fi putut să aduc vorba despre designerul de interioare care mă ajutase să aleg noua tapițerie pentru scaunele din sufragerie. Aș fi putut menționa jacuzzi-ul pe care Richard intenționa să-l instaleze în curtea din spate. I-aș putea arăta frânturile demne de invidiat din viața mea, lucrurile superficiale care nu ar fi interesat-o deloc pe Sam.

Eu și Sam ne certaserăm înainte – pentru lucruri prostești, bunăoară, când i-am pierdut unul din cerceii din perechea ei preferată sau când ea a uitat să pună la poștă cecul cu chiria. Dar în seara asta nu ne certam. Era mai rău. Între noi exista o distanță care nu se datora timpului îndelungat de când nu ne văzuserăm sau separării geografice.

— Povestește-mi despre copiii din clasa de anul acesta.

Am tăiat o bucată de friptură și m-am uitat cum se scurge zeama pe farfurie. Richard comanda întotdeauna medium rare, deși, de fapt, aș fi preferat-o pe a mea mai degrabă roz decât roșie.

— Majoritatea sunt minunați. James Bond e feblețea mea – puștiul ăsta are stil. Dar sunt blocată totuși între Somnorosul și Morocănosul.

— Ar putea fi mai rău. Ai putea să le ai pe surorile vitrege.

Mi-a venit în minte porecla pe care i-a dat-o Sam lui Richard. Prințul. Individul chipeș care vine călare ca să o salveze pe eroină, să-i ofere o viață nouă plină de huzur.

— Așa îl vezi tu pe Richard? Ca pe salvatorul meu?

— Poftim?

— Mai devreme… I-ai zis Prințul. Mi-am lăsat jos furculița. Dintr-odată, nu-mi mai era foame deloc, întotdeauna m-am întrebat dacă ai o poreclă pentru el.

Eram perfect conștientă de bluza mea scumpă, de costul vinului pe care-l beam, de poșeta Prada care atârna pe spătarul scaunului meu.

Sam a ridicat din umeri.

— Nu face din asta un caz.

Și-a coborât privirea în farfurie și s-a concentrat să-și pipereze somonul.

— De ce nu vrei niciodată să vii acasă la mine? M-am întrebat de ce alesese tocmai acest moment ca să evite să fie directă. Singura dată când venise acolo, Richard o îmbrățișase la venire. Își amintise că lui Sam nu-i plăceau semințele de susan pe chifle. Recunoaște. Niciodată nu l-ai simpatizat cu adevărat.

— Nu că nu-l simpatizez. Nu… simt că nu-l cunosc deloc.

— Dar măcar vrei să-l cunoști? E soțul meu, Sam. Tu ești cea mai bună prietenă a mea. E important pentru mine.

— OK.

Dar nu a mai continuat și știam că se abținea să mai spună ceva. Sam și Richard nu au comunicat niciodată așa cum sperasem. Mi-am spus că era doar din pricină că erau atât de diferiți. Am insistat să-mi explice, dar adevărul era că nu voiam să aud mai mult.

Sam a întrerupt contactul vizual ca să mai ia o furculiță de somon. Poate nu doar pe Richard nu voia să ajungă să-l cunoască, m-am gândit. Poate pe mine, ca soție a lui Richard, mă evita.

•

— Oricum, hai să ne gândim unde mergem de-aici, a spus Sam. Mergem să dansăm? Îi trimit un mesaj Tarei și îi spun că terminăm.

În cele din urmă, nu am mai ieșit în oraș cu ele. Când a venit vremea să plătesc consumația, mă simțeam deja extenuată, deși nu făcusem nimic altceva în după-amiaza aceea în afară de a împături lenjeria și să aștept ca instalatorul să repare un robinet defect, în timp ce Sam lucrase o zi întreagă și reușise să-și facă loc în program și pentru o oră de ciclism în sală. Mai mult decât atât, nu eram îmbrăcată pentru dans – după cum spusese Sam,

arătam ca și cum aș fi fost în drum spre o întâlnire a Asociației părinți-profesori.

Am lăsat-o pe Sam la clubul unde o aștepta Tara și am luat un taxi până la apartamentul lui Richard. Era doar ora zece. „Am plecat devreme. Imediat mă pun în pat!" i-am scris lui Richard. M-am gândit că nu mințeam întru totul.

Era de serviciu un portar nou și m-am prezentat. Apoi am urcat cu liftul, strecurându-mă pe lângă ușa curioasei vecine, doamna Keene, și am intrat în apartamentul lui Richard folosind cheia pe care chiar el mi-o dăduse, cu mult timp înainte. Am mers înainte, de-a lungul coridorului, trecând pe lângă fotografiile de familie aliniate pe perete.

Nu i-am spus niciodată lui Sam despre cum a crescut Richard, despre mama, casieră, și despre tatăl lui, contabilul de cartier. Richard mi-a dezvăluit aceste lucruri într-un moment intim și m-am gândit că era povestea lui și ținea de el să o spună. Dacă Sam l-ar întreba efectiv pe Richard despre viața lui, în loc să îl eticheteze, așa cum făcea cu copiii ei, poate că l-ar vedea altfel, credeam eu.

Lui Sam nu îi plăcea cine eram când eram cu Richard – asta era clar acum. Dar știam că nici lui nu îi plăcea cum mă purtam când eram cu Sam.

Am intrat în living și am observat cum configurația luminilor – întunericul camerei combinat cu globul strălucitor din bucătărie, din spatele meu – transforma în oglindă peretele de sticlă care dădea spre Central Park. Mi-am văzut imaginea neclară, subțire și fără substanță, ca un nor. Ca și cum aș fi fost o figurină prinsă într-un glob de zăpadă.

În hainele mele gri cu negru, păream stoarsă de culoare. Păream că mă ofilesc.

Îmi doream să fi mers cu Richard în călătorie. Îmi doream ca masa cu Sam să fi decurs mai bine. Îmi doream cu disperare ceva solid de care să mă pot agăța. Să pot atinge ceva mai real decât

mobilierul imaculat și suprafețele lucioase ale acestui apartament.

Am intrat în bucătărie și am deschis frigiderul. Era gol, cu excepția câtorva sticle de Périer și a unei șampanii Veuve Clicquot. Știam că în dulapul din bucătărie erau paste, câteva conserve de ton și câteva capsule de espresso. În living, pe măsuța de cafea erau ultimele numere ale revistelor New *York* și *The Economist.* Zeci de cărți erau aliniate pe rafturi în biroul lui Richard, în principal biografii și câțiva clasici: Steinbeck, Faulkner și Hemingway.

Am luat-o înapoi pe coridor spre dormitor ca să mă culc. Am trecut din nou pe lângă fotografiile de familie.

Și m-am oprit.

Una lipsea.

Unde era fotografia părinților lui Richard din ziua nunții lor? Încă era vizibilă mica gaură unde fusese bătut cuiul. Știu că nu era în casa din Westchester. Am verificat ceilalți pereți ai apartamentului, m-am uitat chiar și în baie. Fotografia era prea mare ca să încapă într-un sertar, dar am verificat și acolo. Nu era nicăieri.

S-o fi dus Richard în boxă? m-am întrebat. Erau și alte poze acolo, inclusiv câteva cu Richard de când era copil.

Nu eram obosită, nu mai eram. M-am întins să-mi iau cheile din geantă și m-am întors la lift.

Boxele chiriașilor erau în pivniță. Fusesem acolo cu Richard o dată, cu puțin timp înainte de nuntă, când adusesem câteva cutii pe care să le depoziteze până ne mutam. Boxa lui era a cincea pe stânga. După ce formase codul de la lacătul solid și îmi pusese lucrurile înăuntru, deschisese unul dintre coșurile mari din plastic albastru aliniate de-a lungul peretelui. Scosese vreo douăsprezece fotografii – zece pe cincisprezece, lucioase, dintr-un plic galben decolorat pe care scria Kodak. Toate erau făcute în aceeași zi, o serie

de instantanee cu Richard jucând baseball. Fotograful părea să fi încercat să-l surprindă pe Richard în poziție de balansare și lovind mingea, dar fiecare cadru era tras la momentul nepotrivit.

— Câți ani aveai în fotografiile astea? îl întrebasem.

— În jur de zece sau unsprezece ani. Maureen le-a făcut.

— Pot să iau una?

Îmi plăcuse expresia intensă de pe fața lui Richard, felul în care nasul lui mic se încrețea de concentrare.

A râs.

— Treceam printr-o fază de tocilar. Îți voi găsi una mai bună.

Dar nu a mai făcut-o, nu în acea zi. Ne grăbeam să ne întâlnim cu George și Hillary pentru brunch, așa că Richard a pus pozele înapoi deasupra unui teanc de plicuri galbene identice, a închis lacătul și am urcat cu liftul înapoi spre hol.

Poate că păstra fotografia de la nunta părinților în acel coș. În timp ce pășeam în lift, îmi spuneam că sunt doar curioasă. Acum, cu puterea de a privi înapoi, mă întreb dacă nu era subconștientul cel care mă îmboldea. Dacă nu mă îndemna să aflu mai multe despre soțul meu într-o noapte când el nu avea nici cea mai mică idee unde eram. O noapte când el se afla fizic cel mai departe posibil de mine.

Chiar și pe timpul zilei pivnița era un loc deplorabil, partea jalnică a structurii elegante de deasupra. Becurile din tavan luminau spațiul și era curat, dar pereții aveau culoarea gri a apei murdare, iar boxele individuale erau separate de plase groase de sârmă. Părea o închisoare pentru obiectele de care oamenii nu aveau nevoie zilnic.

Richard folosise combinația zilei de naștere a lui Maureen. Era același cod temporar pe care îl introducea în seifurile de la hotelurile unde locuiam de fiecare dată când călătoream, deci îl

știam bine. Am format cifrul, și lacătul metalic rece și greu din palma mea s-a deschis.

Am pășit înăuntru. Boxele de pe fiecare parte erau pline cu o mulțime de obiecte – mobilier, schiuri, un brad de Crăciun din plastic. Dar boxa lui Richard era ordonată. În afara celor două sănii verzi pe care le-am folosit la a doua noastră întâlnire, boxa conținea doar șase coșuri albastre mari, identice, aranjate în perechi de-a lungul unui perete.

Am îngenuncheat pe podeaua dură de ciment și l-am deschis pe primul. Manuale școlare, un trofeu de baseball cu vopseaua aurie desprinzându-se de pe jucător, un dosar cu câteva rapoarte de la profesori – îi era dificil la scriere și era un elev tăcut, menționa învățătoarea dintr-a doua – și un teanc de felicitări onomastice vechi, toate semnate de Maureen. Am deschis una cu un Snoopy ținând un balon, în care scria: „Frățiorului meu: Ești un superstar! Acesta va fi anul tău cel mai bun. Te iubesc!” Mă întrebam unde erau felicitările de la părinții lui.

Am început să caut în coșuri, punând deoparte plicurile cu poze pe care voiam să le duc sus pentru a le studia pe îndelete. Dar eram atentă să nu scot prea multe și să țin minte exact unde fusese pus fiecare obiect, ca să-l pot aduce înapoi dimineață.

Cel de-al treilea coș conținea o grămadă de documente vechi, impozite și garanții, un contract la apartamentul anterior al lui Richard, titluri ale mașinilor și alte hârțoage. Le-am pus la loc și m-am orientat spre capacul următorului coș.

Am auzit un huruit la distanță, precum cel făcut când dispozitivele mecanice grele se puneau în mișcare.

Cineva chema liftul.

Am înghețat, ascultând sunetul ușilor deschizându-se din locul unde mă ghemuisem după colț. Dar nu a venit nimeni.

Probabil fusese un rezident care urca din hol spre apartamentul său.

Știam că ar trebui să mă întorc sus și nu doar pentru că noul portar i-ar putea spune lui Richard că fusesem aici.

Totuși, am simțit impulsul să continui.

Când am scos capacul celui de-al patrulea coș, am văzut un obiect mare, plat, învelit în straturi groase de hârtie de ziar. Am tras ușor stratul protector, dezvăluind fețele părinților lui Richard.

„De ce o fi adus-o aici?” m-am întrebat.

Am studiat fața lunguiață și buzele pline ale tatălui, ochii pătrunzători ai mamei pe care Richard îi moștenise și părul ei negru ondulându-se în jurul umerilor. Data căsătoriei era scrisă caligrafic în josul fotografiei.

Brațul tatălui era așezat în jurul taliei mamei lui Richard. Aș crede că părinții lui Richard avuseseră o căsnicie fericită, dar această fotografie nu îmi oferea niciun indiciu. În absența oricărei informații reale, mintea mea umpluse golurile, creând imaginea pe care voiam eu să o văd.

Richard nu îmi spusese niciodată multe despre părinții lui. Când îl întrebam, îmi răspundea întotdeauna că era prea dureros să se gândească la ei. Maureen părea să subscrie acestei reguli nescrise de a se concentra pe prezent, nu pe trecutul pe care amândoi îl împărtășeau. Poate că vorbeau mai mult despre copilărie când erau singuri în vacanțele lor anuale de schi sau când Richard mergea la Boston cu afaceri și ieșeau la cină.

Dar când Maureen venea să ne viziteze, conversația se învârtea întotdeauna în jurul serviciului lui sau al ei, al programului lor de alergare, planuri de călătorii și evenimente globale.

Vorbind despre tatăl meu, mă făcea să mă simt în continuare conectată cu el, dar eu avusesem șansa de a-mi lua la revedere și de a fi cu el în ultimele momente. Richard și Maureen s-ar putea

să dorească să blocheze amintirile dureroase ale morții subite și violente a părinților lor în accidentul de mașină.

Când venise vorba despre momentele cele mai întunecate din trecutul meu, și eu „editasem” câteva detalii în discuțiile cu Richard. Am formatat povestea cu grijă, lăsând afară părțile care i s-ar fi putut părea sordide. Chiar și atunci când Richard a descoperit că am rămas însărcinată în facultate, nu am dezvăluit faptul că profesorul era căsătorit. Nu am vrut ca el să creadă că aș fi făcut lucruri neînțelepte, că aș fi de vină în vreun fel. Și nu am spus adevărul despre cum s-a terminat sarcina mea.

În timp ce stăteam în genunchi în spațiul de depozitare, m-am gândit dacă nu cumva fusese o greșeală. Recunoșteam că o căsătorie nu garanta sfârșitul poveștii, că trăind împreună în fericire până la adânci bătrâneți se întinde dincolo de ultima pagină, cuvintele având ecouri în eternitate. Dar nu ar fi trebuit ca relația cea mai intimă să fie un loc sigur, în care celălalt îți cunoaște secretele și defectele, și totuși te iubește?

Un sunet metalic ascuțit, în stânga mea, m-a făcut să tresar. Mi-am întors capul și am privit în lumina slabă. Spațiul de depozitare de lângă cel al lui Richard era plin cu mobilă și îmi bloca vederea. Clădirea trebuie să fi fost de dinainte de război, mi-am spus. Zgomotul fusese doar zdrăngănitul unei conducte. Totuși, m-am mișcat în așa fel încât să fiu cu fața spre intrarea în boxă. Astfel puteam să văd pe oricine s-ar fi apropiat.

Am înfășurat repede ziarul la loc în jurul fotografiei de la nuntă. Am găsit ceea ce căutam; ar fi trebuit să plec. Dar voiam să văd tot ce se mai afla acolo, ascuns de orbita vieții cotidiene a lui Richard. Voiam să continui să sap mai adânc prin straturile trecutului lui Richard.

M-am întins din nou spre coș și am scos o plăcuță mică din lemn cu o inimă și cu cuvântul

„Mami” încrustat spre vârf. Numele lui Richard era pe spate; probabil că o făcuse pentru mama lui la școală la vreo oră de atelier. Era și o păturică galbenă croșetată și o pereche de papucei de bebeluș de culoarea bronzului.

Spre fundul coșului se afla un mic album foto. Nu am reușit să identific pe nimeni, însă parcă am recunoscut zâmbetul mamei sale la una dintre fetițele care țineau de mână o femeie în pantaloni de ciclism cu o bluză sport de vară. Poate că era albumul ei, m-am gândit. Următorul lucru pe care am pus mâna a fost cutia albă care conținea figurinele de pe tortul nostru de nuntă.

Am ridicat capacul și le-am scos. Porțelanul părea fin și delicat, culorile erau pastelate.

„Te gândești vreodată că e prea bun pentru a fi adevărat?” mă întrebase Sam când îi arătasem figurinele. Îmi doream să nu îmi fi pus niciodată această întrebare.

M-am uitat la mirele chipeș și la mireasa fără cusur cu ochii ei albaștri. Distrată, mângâiam figurinele întorcându-le pe o parte și pe alta. Dintr-odată, mi-au alunecat printre degete. Speriată, m-am chinuit să le prind, disperată să nu se spargă de ciment.

Le-am prins la cinci centimetri distanță de podea.

Am închis ochii și am respirat ușurată.

Cât timp stătusem aici? Câteva minute sau aproape o oră? Pierdusem complet noțiunea timpului.

Poate că Richard îmi scrisese un mesaj. S-ar îngrijora dacă nu i-aș răspunde. Tocmai când îmi trecea acest gând prin minte, am auzit un sunet estompat, din nou la stânga. Conducta? Sau poate a fost un pas.

Am devenit dintr-odată conștientă că mă simțeam prinsă în această cușcă metalică. Îmi lăsasem telefonul mobil sus, în poșetă. Nu știa nimeni unde eram.

Ajungea oare sunetul până la portar sus, în hol, dacă țipam?

Mi-am ținut respirația, pulsul mi s-a accelerat, așteptându-mă să apară cineva de după colț.

Nu a venit nimeni. A fost doar în imaginația mea, mi-am spus.

Cu, toate astea, mâna îmi tremura când am început să pun înapoi figurinele în cutie. Cum le așezam, am observat niște cifre minuscule încrustate pe fund. M-am uitat mai de aproape, mijindu-mi ochii ca să pot citi în lumina slabă. O dată: 1985. Probabil că atunci au fost sculptate figurinele.

„Nu, nu poate fi corect", mă gândeam.

Am scos figurinele din nou și m-am uitat mai de aproape la cifre. Erau inconfundabile.

Dar părinții lui Richard se căsătoriseră cu mult înainte de acea dată. El era adolescentin 1985. Nunta a avut loc cu mai mult de zece ani înainte ca figurinele să existe. Nu puteau să le aparțină.

„Poate că mama lui a găsit figurinele într-un magazin de antichități și le-a cumpărat pentru că i s-au părut drăguțe", mi-am spus în timp ce urcam cu liftul spre etajul lui Richard. Sau poate că era vina mea. Poate că pur și simplu am înțeles greșit.

Auzeam telefonul sunând în apartament în timp ce deschideam ușa. Am alergat să-mi iau poșeta, dar s-a oprit înainte să apuc să-l scot.

Apoi telefonul fix din apartament a început să țârâie. Am fugit în bucătărie și am ridicat receptorul.

— Nellie? Mulțumesc lui Dumnezeu. Am încercat să dau de tine.

Vocea lui Richard avea o tonalitate mai ridicată decât de obicei – era stresat. Știam că se afla în cealaltă parte a lumii, dar conexiunea era atât de clară că putea să fi fost în cealaltă cameră. Oare cum de știa că eram aici?

— Îmi pare rău, am zis. E totul OK?

— Am crezut că ești acasă.

— Oh, voiam să merg, dar m-am simțit atât de obosită încât m-am gândit – am crezut – că mi-ar fi mai ușor să vin în apartament.

A urmat un moment de tăcere.

— De ce nu mi-ai spus?

Nu aveam un răspuns. Cel puțin nu unul pe care să i-l fi putut împărtăși.

— Urma să… M-am oprit. Din anumite motive lacrimile mi-au umplut ochii și am clipit pentru a le îndepărta. M-am gândit că e mai bine să îți explic mâine, decât să-ți trimit un mesaj lung acum când ești cu clienții. Nu am vrut să te deranjez.

— Să mă deranjezi? A scos un sunet care nu era tocmai un râs. M-a deranjat mult mai mult să îmi imaginez că ți s-ar fi putut întâmpla ceva.

— Îmi pare atât de rău! Da, ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun.

Nu a răspuns imediat.

Apoi într-un final, a zis:

— Și de ce nu ai răspuns la telefon? Ești singură?

Îl enervasem. Vocea lui precipitată era indiciul. Mai că îi vedeam ochii îngustându-se.

— Eram la baie, a ieșit minciuna. Bineînțeles că sunt singură. Sam s-a dus să danseze cu colega de cameră, dar eu nu am vrut să le însoțesc, așa că am venit aici.

A respirat ușurat.

— Ascultă, mă bucur că ești bine. Cred că ar trebui să mă întorc pe terenul de golf.

— Mi-e dor de tine.

Când a vorbit din nou, vocea îi era blândă.

— Și mie, Nellie. Voi fi acasă înainte ca tu să bagi de seamă.

Faptul că fusesem la subsol – și fusesem prinsă cu înșelătoria – mă tulburase, mi-am dat seama în timp ce-mi puneam cămașa de noapte. Am verificat dacă încuiasem ușa de la intrare.

Am intrat în baia lui Richard și i-am folosit pasta de dinți și prosopul. Mirosul de lămâie era

atât de puternic, încât m-am speriat, până când am realizat că halatul lui de baie, cel pe care-l îmbrăca de fiecare dată când făcea duș, atârna într-un cuier chiar lângă mine. Aroma săpunului rămăsese impregnată în materialul absorbant.

Am stins lumina, apoi am ezitat și am aprins-o din nou, închizând pe jumătate ușa ca să nu mă deranjeze la ochi. Am tras înapoi cuvertura albă, pufoasă de pe patul lui Richard întrebându-mă ce făcea el în acest moment. Probabil socializa cu oameni importanți de afaceri. Poate un răcitor cu bere și apă îmbuteliată se afla în mașina de golf împreună cu un interpret care să faciliteze conversația. Mi-l imaginam pe Richard concentrându-se la lovitura scurtă, cu fața încrețindu-se, expresia sa, un ecou al celei din fotografia de pe vremea când era copil și juca baseball.

Căutasem prin coșuri pentru a-l înțelege mai bine pe Richard. Aveam nevoie de mai multe răspunsuri despre soțul meu.

Dar în timp ce mă urcam în patul lui matrimonial, printre cearșafurile curate, mi-am dat seama că el mă înțelegea suficient de bine pentru a ghici exact unde eram, când nu mă găsise acasă.

Mă cunoștea mai bine decât îl cunoșteam eu pe el.

26.

Scrisoarea pentru Emma e disproporționat de grea față de conținutul ei propriu-zis. O împăturesc din nou, apoi caut un plic în camera mătușii Charlotte, unde ei îi place să stătea la birou ca să se ocupe de documente și cheltuieli. Găsesc un plic, dar ignor timbrele. Trebuie să i-o dau în mână, nu mă pot baza pe poștă pentru a ajunge la timp.

Deasupra unui teanc de hârtii de pe birou, văd și fotografia unui cățel. Un ciobănesc german cu blană moale maro cu negru.

Icnesc și mă întind spre ea. „Duke!”

Dar, desigur, nu e el. E doar o vedere promoțională a unui grup care oferă câini antrenați pentru ajutorarea persoanele cu deficiențe de vedere.

Seamănă totuși foarte mult cu poza pe care o am în portofel.

Trebuie să-i duc această scrisoare Emmei. Trebuie să găsesc modalități de a o ajuta pe mătușa Charlotte. Ar trebui să merg mai departe. Dar tot ce pot să fac e să mă trântesc în patul ei, pe măsură ce imaginile vin repede spre mine, lovindu-mă ca niște valuri. Trăgându-mă din nou în contracurentul amintirilor.

•

Insomnia mi-a revenit când Richard s-a întors din Hong Kong. M-a găsit în camera de oaspeți la două dimineața cu lumina aprinsă și cu o carte în poală.

— Nu pot să dorm.

— Nu-mi place să fiu în pat fără tine.

A întins mâna și m-a condus înapoi în dormitorul nostru.

Faptul că îi simțeam brațele în jurul meu și respirația caldă, regulată, în ureche, nu mă mai ajuta. Am început să mă trezesc în majoritatea nopților, coboram din pat ușor, mergeam pe vârfuri pe coridor spre camera de oaspeți și apoi mă strecuram înapoi în patul nostru înainte de răsărit.

Dar Richard probabil că știa. Într-o dimineață foarte friguroasă citea *Times* în bibliotecă și eu căutam o nouă rețetă de prăjitură cu brânză. Le aveam pe mama și pe Maureen invitate la cină în weekendul următor pentru a sărbători ziua de naștere a lui Richard. Mama ura frigul și nu venea niciodată în nord pe timpul iernii. Însă ne vizita în fiecare primăvară și toamnă, pe mine și pe mătușa

Charlotte. Cât stătea în vizită își petrecea mare parte din timp prin galerii de artă și plimbându-se pe străzile orașului pentru a absorbi atmosfera, după cum se exprima chiar ea.

Nu mă deranja că petreceam atât de puțin timp împreună; pentru a fi cu mama aveai nevoie de rezerve mari de răbdare și de energie nelimitată.

Nu eram sigură de motivul pentru care-și schimbase obiceiul. Dar bănuiam că ar fi o convorbire pe care o purtaserăm recent la telefon. M-a surprins într-o zi mai proastă – o zi de singurătate –, când nici măcar nu ieșisem din casă. Străzile erau acoperite cu zăpadă veche și, în parte, cu gheață, și cum nu aveam experiență de condus pe timp de iarnă, nu mă simțeam confortabil să ies cu Mercedesul pe care Richard mi-l cumpărase. Când mama sunase după-amiaza și mă întrebase ce mai fac, am fost sinceră. Am lăsat garda jos.

— Sunt încă în pat.

— Ești bolnavă?

Mi-am dat seama că dezvăluisem prea multe.

— Nu am dormit prea bine azi-noapte.

Am crezut că asta o va liniști. Dar, dimpotrivă, a făcut-o să-mi pună și mai multe întrebări.

— Ți se întâmplă des? Este ceva care te îngrijorează?

— Nu, nu, sunt bine.

A urmat o pauză. Apoi:

— Știi ce? M-am gândit că mi-ar plăcea să vin în vizită.

Am încercat să o conving să se răzgândească, dar era hotărâtă. Într-un final am sugerat să se sincronizeze cu ziua de naștere a lui Richard. Maureen urma să vină și ea ca în fiecare an și poate prezența ei avea s-o ajute pe mama.

Când a sunat la ușă în acea duminică dimineață, primul meu gând a fost că mama a decis să ne surprindă venind cu câteva zile mai devreme sau că a încurcat datele. Nu ar fi fost ceva deosebit

pentru ea. Dar Richard a pus jos ziarul și s-a ridicat.

— Probabil că e cadoul tău.

— Cadoul meu? Urmează ziua ta, nu a mea.

Mă aflam cu câțiva pași în spatele lui. L-am auzit salutând pe cineva, dar nu am văzut pe cine pentru că corpul lui îmi obstrucționa vederea. Apoi s-a aplecat.

— Hei, băiete!

Ciobănescul german era masiv. Îi vedeam mușchii umărului unduindu-se când Richard i-a scos lesa și l-a lăsat în casă, urmat de persoana care îl adusese.

— Nellie? Uite-l pe Duke. Acest băiat mare e cel mai bun agent de securitate pe care l-ai putea cere vreodată.

Câinele a căscat arătându-și dinții ascuțiți.

— Și acesta e Carl. Richard a râs. Unul dintre trainerii lui Duke. Îmi cer scuze pentru asta.

— Nicio grijă, sunt obișnuit ca Duke să capteze primul atenția. Carl pesemne observase disconfortul meu. Arată fioros, dar, ține minte, va arăta la fel pentru toți ceilalți. Și Duke știe că datoria lui e să te protejeze.

Am încuviințat din cap. Duke probabil cântarea de două ori cât mine. Dacă se ridica pe picioarele din spate, era cât mine de înalt.

— A petrecut un an la Academia canină Sherman. Înțelege o duzină de comenzi. Iată – îi voi spune să stea jos. Și, la ordinul lui Carl, câinele s-a lăsat pe picioarele dinapoi. Sus! i-a comandat Carl, și câinele s-a ridicat cu ușurință.

— Încearcă, iubito, m-a îndemnat Richard.

— Șezi!

Vocea mea părea disonantă. Nu credeam că Duke mă va asculta, dar și-a fixat ochii căprui asupra mea și s-a lăsat în jos pe labele din spate.

Mi-am mutat privirea în altă parte. Rațional știam că Duke fusese dresat să asculte ordine, dar nu fusese oare instruit și să atace când percepea o

amenințare? Câinii simt frica, îmi aminteam apăsându-mă și mai tare de perete.

Mă simțeam bine în jurul câinilor de talie mică – rase pufoase populare în New York –, uneori ascunși prin poșete sau țopăind la capătul leselor viu colorate. Mă opream uneori să îi mângâi și nu mă deranja niciodată să mă aflu în lift cu doamna Keene și cu bișonul ei creț.

Dar câini mari, precum acesta, erau rari în oraș. Nu erau practici din cauza dimensiunilor mici ale apartamentelor. Nu am fost lângă unul ca el de mulți ani. Când eram copil, vecinii mei din Florida aveau doi rottweileri. Erau ținuți într-o cușcă în lanț și ori de câte ori treceam cu bicicleta pe lângă curtea lor, se întindeau spre mine și se loveau de gard ca și cum ar fi vrut să iasă. Tatăl meu mi-a zis că erau doar bucuroși să mă vadă, că erau prietenoși.

Dar lătrăturile lor joase, guturale și zdrăngănitul metalului mă îngrozeau.

Tăcerea nefirească a lui Duke mă neliniștea și mai mult.

— Vrei să-l mângâi? m-a întrebat Carl. Îi place să fie scărpinat în spatele urechilor.

— Desigur. Bună, Duke! m-am întins și l-am mângâiat repede.

Blana lui maro cu negru era mult mai moale decât mă așteptam.

— Merg să-i aduc proviziile.

Carl s-a întors la camioneta sa albă. Richard mi-a zâmbit încurajator.

— Ții minte ce ne-a spus tipul de la firma de pază. Câinii sunt cei care-i descurajează cel mai mult pe intruși. Mai buni decât orice sistem de alarmă. Vei dormi bine când e prin preajmă.

Duke încă stătea jos și se uita la mine. Oare se aștepta să-i spun că poate să se ridice? Când eram mică, nu am avut niciodată altceva decât o pisică.

Cari s-a întors cu o pungă cu mâncare de câini, un pat și boluri.

— Unde ai vrea să-l instalăm? a întrebat Carl.

— În bucătărie probabil e cel mai bine, a spus Richard. Pe aici!

La un alt cuvânt scurt al lui Carl, câinele i-a urmat păşind aproape fără zgomot cu labele lui mari pe pardoseala de lemn. Carl a plecat câteva minute mai târziu, lăsând în urmă cartea lui de vizită şi o listă laminată cu cuvintele pe care Duke le cunoştea: „Vino. Şezi. Atacă”. Ne-a mai explicat că Duke reacţiona la aceste cuvinte doar dacă erau rostite de Richard sau de mine pe un ton ferm.

— E băiat deştept. Carl l-a mângâiat pe Duke pe cap pentru ultima oară. Aţi făcut o alegere bună.

Zâmbeam uşor, îngrozită la gândul că în dimineaţa următoare, când Richard avea să plece la lucru, eu voi rămâne singură cu câinele al cărui rol era să mă facă să mă simt în siguranţă.

Am stat mai mult în cealaltă parte a casei în primele două zile, intrând în bucătărie doar ca să-mi iau o banană sau să pun mâncare în bolul lui Duke.

Carl ne instruise să îl plimbăm de trei ori pe zi, dar eu nu am avut curaj să pun lesa în jurul gâtului lui Duke. Aşa că am deschis pur şi simplu uşa din spate şi i-am spus „Du-te” – o altă comandă pe care o ştia – şi apoi am curăţat după el înainte ca Richard să se întoarcă.

A treia zi, pe când citeam în bibliotecă, am ridicat privirea şi l-am văzut pe Duke stând tăcut la intrare şi uitându-se la mine. Nici nu îl auzisem apropiindu-se. Încă mă temeam să-i întâlnesc privirea – oare nu interpretează câinii privirile coborâte ca pe o ameninţare? M-am întors spre cartea mea, sperând că va pleca. Richard îl scotea în fiecare seară înainte de culcare la o mică plimbare. Duke avea suficientă mâncare, apă proaspătă şi un pat confortabil. Nu aveam niciun motiv să mă simt vinovată. Duke avea o viaţă extraordinară cu tot ce ar fi putut să îşi dorească.

S-a apropiat și s-a lăsat jos lângă mine, punându-și capul între labele sale mari. S-a uitat în sus spre mine și a oftat din greu. Era un sunet atât de uman.

I-am aruncat o privire pe deasupra cărții și am observat riduri formându-se deasupra ochilor lui de culoarea ciocolatei. Arăta trist. M-am întrebat dacă nu era oare obișnuit să trăiască înconjurat de alți câini, de activitate și zgomot. Casa noastră probabil i se părea foarte ciudată. Am întins într-o doară mâna și l-am mângâiat în locul din spatele urechii unde îmi spusese dresorul că îi place.

Coada lui stufoasă a lovit o dată podeaua, apoi s-a oprit, ca și cum ar fi vrut să nu creeze prea multă agitație.

— Îți place? E bine, băiete, poți să dai din coadă cât de mult vrei.

Mi-am tras scaunul mai aproape de el și am continuat să-l mângâi pe cap, căutând un ritm care părea să-i placă. Mă relaxa și pe mine să îmi simt degetele alunecând prin blana lui lungă și caldă.

Puțin mai târziu, m-am ridicat, m-am dus în bucătărie și i-am găsit lesa.

Duke m-a urmat.

— O să-ți pun asta. Fii cățel bun și *stai* jos, bine?

Pentru prima dată am pus semnul egal între tăcerea lui și blândețe. Totuși, am atașat clema argintie la lesă cât am putut de repede pentru a-mi retrage rapid mâna din apropierea colților lui.

Mi-au înghețat urechile și vârful nasului de cum am ieșit din casă în aerul rece de iarnă, dar nu era chiar atât de frig încât să mă grăbesc să mă întorc acasă. Eu și Duke ne-am plimbat aproape cinci kilometri în acea zi, explorând colțuri de cartier pe care nu le văzusem niciodată. Mergea în ritmul meu, era tot timpul lângă mine, oprindu-se doar pentru a mirosi iarba sau pentru a se ușura.

Să-i desfac zgarda nu a mai fost atât de intimidant când ne-am întors. I-am umplut bolul cu

apă și mi-am turnat un pahar de ceai cu gheață pe care l-am băut cu sete.

Îmi simțeam picioarele plăcut de grele de la plimbare și mi-am dat seama că și eu aveam nevoie de acea ieșire la fel de mult ca și Duke.

Întorcându-mă spre bibliotecă, m-am oprit la intrare și m-am uitat spre Duke.

— Vino.

Și-a mișcat corpul agale și a venit să se așeze lângă mine.

— Ești un băiat atât de bun!

•

De ziua lui Richard am luat-o pe mama de la aeroport și am adus-o acasă. Până când a ajuns Maureen, câteva ore mai târziu, mama își împrăștiase deja lucrurile prin încăperi – poșeta în bucătărie, șalul aruncat pe spatele unui scaun din sufragerie și cartea deschisă pe otomana favorită al lui Richard – și setase căldura cu două grade mai sus. Știam că asta îl irita pe Richard, chiar dacă nu a scos niciun cuvânt. Cina a decurs suficient de bine, chiar dacă mama îi tot strecura bucățele de friptură – abandonase vegetarianismul – lui Duke pe sub masă.

— Este un câine neobișnuit de intuitiv, a declarat ea.

Maureen și-a mutat scaunul puțin mai departe de Duke și de mama, apoi i-a pus lui Richard o întrebare legată de niște acțiuni pe care se gândea să le cumpere. Nu era iubitoare de câini, după cum ea însăși explicase, totuși l-a mângâiat în joacă pe Duke.

După ce le-am servit prăjitura cu brânză, am mers cu toții în living să deschidem cadourile. Richard l-a deschis primul pe al meu. Îi pusesem un jerseu de hochei Rangers semnat de toți jucătorii – și o zgardă Rangers pentru Duke. Mama i-a dat noua carte a lui Deepak Chopra.

— Știu că lucrezi mult. Poate ai putea să citești cartea în timp ce faci naveta?

Richard a deschis-o politicos și a răsfoit câteva pagini.

— Cred că este exact ceea ce am nevoie.

Când mama s-a dus să își ia cardul din poșetă, el mi-a făcut cu ochiul.

— Îți voi da versiunea prescurtată în caz că te întreabă, am glumit eu.

Maureen i-a oferit două locuri la un meci al echipei Knicks pentru a doua seară.

— Avem o temă sportivă aici, a râs.

Ea și Richard erau amândoi pasionați de baschet.

— Ar trebui să o iei pe Maureen la meci, am spus eu.

— Ăsta a fost planul de la început, a replicat Maureen ușor. Îmi amintesc că Richard a încercat să-ți explice odată validarea golurilor și păreai că te plictisești.

— Mă recunosc.

Ochii mamei se mișcau de la Maureen la Richard, apoi s-au oprit asupra mea.

— Ei bine, e bine că sunt aici, altfel ai fi rămas singură acasă, Vanessa. De ce să nu mergem noi două mâine în oraș și apoi să luăm cina cu mătușa Charlotte?

— Desigur.

Îmi dădeam seama că mama era surprinsă că Maureen nu cumpărase trei bilete. Probabil credea că mă simțeam lăsată pe dinafară, dar adevărul era că mă bucuram că sora lui Richard voia să fie cu el. El nu avea altă familie.

Mama a stat încă două zile și, cu toate că mă pregătisem pentru replicile și declarațiile ei nefiltrate, nu a mai fost cazul. A venit cu mine peste tot pe unde mergeam cu Duke și mi-a sugerat să îi facem prima baie.

Duke s-a supus cu demnitatea lui obișnuită, cu toate că ochii săi căprui păreau plini de reproș și s-a răzbunat scuturându-se după ce a ieșit din cadă. Să râd cu mama a fost pentru mine punctul

culminant al vizitei. Cred că și pentru ea. Când ne-am luat la revedere la aeroport, m-a îmbrățișat mult mai mult decât altă dată.

— Te iubesc, Vanessa. Aș vrea să te văd mai des. Poate poți să vii tu în Florida peste vreo lună sau două?

Mă temusem de vizita ei, dar m-am simțit surprinzător de bine când m-a îmbrățișat.

— O să încerc.

Și chiar intenționam. Dar apoi totul s-a schimbat din nou.

•

M-am obișnuit repede cu prezența solidă a lui Duke în casă, cu plimbările noastre înviorătoare de dimineață, cu ideea de a-i vorbi când găteam cina. Îi periam blana cu mișcări lungi în timp ce își odihnea capul pe piciorul meu, mirându-mă cum de-mi fusese frică de el la început.

Când făceam duș, el aștepta ca o santinelă în fața băii. Ori de câte ori mă întorceam acasă, stătea pe hol chiar în fața ușii de la intrare cu urechile ridicate. Părea ușurat să mă vadă din nou.

Îi eram atât de recunoscătoare lui Richard. Probabil că știa că Duke îmi oferea mai mult decât siguranță. În absența unui bebeluș pe care ni-l doream cu atâta disperare, Duke era companionul meu.

— Îl iubesc pe Duke atât de mult, îi spuneam lui Richard într-o noapte, câteva săptămâni mai târziu. Aveai dreptate. Într-adevăr, mă face să mă simt în siguranță.

I-am povestit cum eu și Duke ne plimbam pe trotuar, la vreo zece metri de casă, când poștașul a apărut dintr-odată dintr-o gaură din gardul viu care înconjura casa unui vecin. Duke s-a poziționat imediat între noi și l-am auzit scoțând un mic mârâit. Poștașul ne-a ocolit precaut și și-a continuat drumul.

— A fost singura dată când am văzut acea ipostază a lui.

Richard a încuviințat din cap pe măsură ce își întindea untul pe pâine.

— E bine de reținut că e tot timpul acolo, totuși.

Când Richard a plecat într-o călătorie de afaceri peste noapte, în săptămâna următoare i-am adus patul lui Duke sus și l-am pus lângă al meu. Când m-am trezit în timpul nopții, m-am uitat în jos și l-am văzut și pe el treaz. Mi-am lăsat brațul să cadă peste marginea patului în așa fel încât să-i pot atinge capul și apoi am adormit la loc. Am dormit adânc și fără vise, mai bine decât o făcusem de luni de zile.

I-am spus lui Richard că făceam nenumărate plimbări cu Duke pentru a scăpa de kilogramele în plus pe care le acumulasem de când mă mutasem în suburbii. Nu erau doar pastilele pentru fertilitate. În oraș puteam cu ușurință să merg șase kilometri pe zi, dar acum luam mașina și ca să cumpăr doi litri de lapte. În plus, luam cina foarte târziu. Richard nu a făcut niciodată vreo observație cu privire la greutatea mea, însă el se urca pe cântar în fiecare dimineață și făcea sport de cinci ori pe săptămână. Voiam să arăt bine pentru el.

Când Richard s-a întors, nu am mai avut inima să îl mut pe Duke înapoi jos în bucătăria noastră rece și sterilă. Nu îi venea să creadă cât de repede se schimbase atitudinea mea față de câine.

— Uneori am impresia că îl iubești mai mult decât pe mine, glumea.

Am râs.

— E amicul meu. Când nu ești tu aici, îmi ține companie.

Adevărul e că dragostea pe care o simțeam față de Duke era cel mai pur și mai necomplicat sentiment pe care îl trăisem vreodată. Duke era mai mult decât un animal de casă. Devenise ambasadorul meu către lume. Un alergător pe care îl întâlneam adeseori în plimbările noastre zilnice s-a oprit să mă întrebe dacă putea să-l mângâie și am sfârșit prin a sta de vorbă. Grădinarii i-au adus

un os, întrebându-mă cu sfială dacă era în ordine. Chiar și poștașul a început să-l îndrăgească, odată ce i-am spus lui Duke că poștașul era „prieten” – un alt cuvânt pe care Duke îl înțelegea. În convorbirile telefonice săptămânale pe care le aveam cu mama, mă lăudăm cu ultimele noastre aventuri.

Apoi, într-una din acele zile de primăvară timpurie când fiecare copac și fiecare floare par să înflorească, l-am luat pe Duke pe un traseu de drumeții într-un orășel din apropiere. Uitându-mă înapoi, aș cataloga-o ca pe ultima zi bună – a mea și a lui Duke. Am stat pe o piatră mare, plată, eu cu degetele prin blana lui Duke, cu soarele încălzindu-ne. Părea după-amiaza perfectă.

Când am ajuns acasă, a început să-mi sune mobilul.

— Iubito, ai trecut pe la spălătorie?

Uitasem că Richard mă rugase să îi iau cămășile.

— Oh, vai! Trebuie doar să-i plătesc pe grădinari și fug încolo.

Echipa de trei grădinari începuse să-l îndrăgească pe Duke și uneori, când vremea era bună, stăteau peste program să se joace cu el.

Am fost plecată pentru treizeci, poate treizeci și cinci de minute fix. Când m-am întors, camioneta grădinarilor plecase. În momentul în care am deschis ușa din față, am simțit o transpirație rece străbătându-mi trupul.

— Duke! l-am strigat.

Nimic.

— Duke! am strigat din nou, cu vocea tremurândă.

Am fugit în curte să îl caut. Nu era acolo. Am sunat la firma de grădinărit. Au jurat că închiseseră poarta din spate. Am început să alerg prin cartier strigându-l pe Duke, apoi am sunat la Societatea Humane și la veterinarii locali. Richard s-a grăbit spre casă și am condus de-a lungul străzilor,

strigându-l pe Duke pe nume până ce ne-a durut gâtul. Îmi imaginam că poate cineva l-a luat sau că Duke a sărit peste gard după vreun intrus. În ziua următoare Richard nu s-a dus la lucru. A stat lângă mine în timp ce eu plângeam. Am pus afișe. Am oferit o recompensă uriașă. Am căutat pe Google să văd dacă nu cumva s-au înregistrat apariții de animale sălbatice prin zonă, poate vreun animal mai mare îl atacase pe Duke.

Un vecin a pretins că l-a observat pe Duke pe Orchard Street. Un altul, pe Willow Street. Am sunat chiar și un medium pentru animale care spunea că îl zărise pe Duke într-un adăpost de animale din Philadelphia. Nimic nu s-a materializat. Câinele de patruzeci de kilograme părea să fi dispărut din viața mea la fel de magic cum apăruse.

Duke era așa de bine dresat; nu ar fi fugit fără motiv. Și ar fi atacat pe oricine ar fi încercat să îl răpească. Era un câine de pază. Dar eu nu gândeam așa la trei dimineața, când mă târam de-a lungul holului, ținându-l pe soțul meu la distanță.

Chiar înainte ca Duke să dispară, Richard mă sunase să mă întrebe de cămăși. Presupusesem că mă sună de la serviciu, dar nu aveam cum să verific. Nu mi-a dat niciodată parolele de la mobil și de la Blackberry, dar nici eu nu i le-am cerut vreodată, așa că nu puteam să-i verific apelurile.

Dar când m-am dus la spălătorie, doamna Lee m-a întâmpinat cu exuberanța ei obișnuită: „Ce bine că te văd! Soțul tău a sunat cu puțin timp înainte și i-am spus că sunt gata cămășile, ușor apretate, ca de obicei”.

De ce oare ar fi sunat Richard la spălătorie să fie sigur că nu îi luasem cămășile pentru ca după aceea să mă sune să merg să i le ridic? Nu l-am întrebat imediat. Dar foarte curând ăsta era singurul lucru la care puteam să mă gândesc.

•

Am început să am cearcăne de la insomnie. În nopțile când reușeam să dorm puțin, mă trezeam frecvent cu brațul atârnat în jos pe marginea patului, degetele atingând spațiul gol unde obișnuia să stea Duke. Majoritatea timpului eram amorțită. Mă sculam împreună cu Richard și îi făceam cafea, bând și eu câteva cești. Îmi sărutam soțul de la revedere când ieșea să meargă la serviciu, uitându-mă după el în timp ce mergea spre mașină fredonând.

Câteva săptămâni după ce Duke a dispărut, în timp ce plantam distrată flori în curte, am dat peste jucăria lui preferată, un aligator din cauciuc verde pe care îi plăcea să îl roadă. Mi l-am apropiat de piept și am zbierat cum nu mai zbierasem de la înmormântarea tatei.

Când în final mi-au secat lacrimile, m-am dus înăuntru. Stăteam acolo tăcută, cu aligatorul încă în mână. Apoi am trecut prin living, fără să-mi pese că aș fi putut aduce noroi pe covorașul nostru, și am pus jucăria lui Duke pe masa din hol, acolo unde își lăsa Richard întotdeauna cheile. Voiam ca el să o vadă în momentul în care ajungea acasă.

Și încă ceva ce nu am mai făcut: nu mi-am schimbat hainele murdare. Nu am aranjat ziarele, nu am împăturit rufele și nu am pus la loc uneltele de grădinărit. Nu am preparat peștele-spadă, mazărea și tortellini pentru cină, așa cum planificasem.

Ce am făcut însă: mi-am pus o votcă cu tonic și am stat în camera retrasă. Am așteptat până s-a înserat. Apoi mi-am turnat și mai multă votcă, de data asta fără tonic. Nu obișnuiam să beau mai mult decât ocazional un pahar, două de vin. Acum simțeam cum alcoolul tare îmi circula prin sânge.

Când într-un final Richard a intrat pe ușă, am rămas tăcută.

— Nellie! a strigat.

Pentru prima dată de când ne căsătoriserăm nu i-am răspuns cu „Bună, iubitule” și nici nu m-am

grăbit să îl întâmpin cu un sărut.

— Nellie?

De data asta numele meu era o întrebare, și nu o afirmație.

— Sunt aici, am zis în cele din urmă.

A apărut în ușă ținând aligatorul lui Duke cu jumătate de coadă lipsă, plin de noroi.

— Ce faci acolo pe întuneric?

Mi-am ridicat paharul fără picior și mi-am turnat restul de votcă.

L-am văzut studiindu-mi hainele – blugii decolorați, murdari în genunchi, și tricoul vechi, larg. Mi-am pus jos paharul, fără să mă sinchisesc că nu folosisem suportul pentru pahare.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

A venit către mine și și-a pus brațele în jurul meu.

Am simțit căldura trupului său solid, și hotărârea mea a început să se dizolve. Fusesem atât de nervoasă pe el toată după-amiaza, dar acum tot ce îmi doream era ca acest bărbat care mă făcuse să sufăr să mă aline, să mă mângâie. Acuzațiile care se formaseră în mintea mea deveneau neclare; cum ar fi putut Richard să facă ceva atât de oribil? Din nou nimic nu mai avea nicio noimă.

În loc să spun ce plănuisem, am spus:

— Am nevoie de o pauză.

— O pauză? S-a îndepărtat. De la ce?

S-a încruntat.

Aș fi vrut să spun „De la tot”, dar am răspuns:

— De la Clomid.

— Te-ai îmbătat. Nu vorbești serios.

— Da, cred că sunt puțin amețită, dar vorbesc serios. Nu vreau să mai iau.

— Nu crezi că e ceva ce-ar trebui să discutăm în cuplu? E o decizie pe care trebuie să o luăm împreună.

— A fost o decizie luată împreună să scapi de Duke?

Cu aceste cuvinte știam că depășisem o limită în relația noastră.

Ce m-a mirat a fost cât de bine m-am simțit. Căsătoria noastră, ca oricare alta, avea reguli nescrise. Și una dintre aceste reguli era: Nu îl provoca pe Richard.

Acum realizez cum loialitatea m-a împiedicat să-l întreb de ce cumpărase o casă fără să mi-o arate și mie, de ce nu voia niciodată să discute despre copilăria lui și alte întrebări pe care încercam să mi le alung din minte. Richard nu făcuse regula de unul singur; fusesem complice de bunăvoie.

Era mult mai ușor să-l las pe soțul meu – bărbatul care mă făcuse întotdeauna să mă simt în siguranță – să preia responsabilitatea pentru direcția vieților noastre. Dar acum nu mă mai simțeam în siguranță.

— Despre ce vorbești?

Vocea lui era rece și măsurată.

— De ce ai sunat-o pe doamna Lee să o întrebi dacă erau gata cămășile? Știai că nu le-am ridicat. Ai încercat să mă scoți din casă?

— Doamne!

Richard s-a ridicat brusc.

A trebuit să îmi înclin capul ca să pot să mă uit în sus la el în timp ce se lăsa amenințător peste mine pe scaun.

— Nellie, ești complet irațională. I-am văzut mâna apucând aligatorul și strângându-l. Trăsăturile păreau să i se încordeze, ochii să i se îngusteze și buzele să i se crispeze; era ca și cum soțul meu dispărea în spatele unei măști. Ce naiba are a face spălătoria cu Duke? Sau cu dorința noastră de a avea un copil? De ce aș vrea să pleci din casă?

Îmi pierdeam șirul, dar nu puteam să dau înapoi.

— De ce m-ai întrebat dacă ți-am luat cămășile, când știai bine că nu o făcusem?

Vocea mea era un șuierat. A aruncat aligatorul pe jos.

— Ce sugerezi? Te porți nebunește. Doamna Lee este bătrână și întotdeauna pe fugă. Probabil că nu ai înțeles bine. Și-a mijit ochii scurt. Când i-a deschis din nou, era din nou Richard. Masca căzuse. Ești deprimată. Am suferit o pierdere uriașă. Amândoi îl iubeam pe Duke. Și știu că tratamentele pentru fertilitate sunt grele pentru tine. Ai dreptate. Hai să luăm o mică pauză.

Eram încă nervoasă pe el; de ce părea ca și cum m-ar ierta?

— Unde e Duke? am șoptit. Te rog, spune-mi că e în viață. Vreau doar să știu că este bine. Nu te voi mai întreba niciodată.

— Iubito. Richard a îngenuncheat lângă mine și m-a luat în brațe. Bineînțeles că e bine. E un câine atât de inteligent și de puternic. Probabil că e doar la câteva orașe mai încolo, trăind cu o nouă familie care îl iubește la fel de mult ca și noi. Nu-l poți vedea urmărind o minge de tenis într-o curte mare? Mi-a șters lacrimile care îmi curgeau pe față. Hai să îți schimbăm hainele astea murdare și să te bagi în pat.

Am urmărit buzele lui Richard în timp ce vorbea; am încercat să îi citesc ochii. Aveam de luat o decizie, poate cea mai importantă. Dacă nu renunțam la suspiciunile mele, însemna că tot ce crezusem despre soțul meu și despre relația noastră era fals, că fiecare moment din cei doi ani petrecuți împreună fusese o minciună hidoasă. Nu m-aș îndoi numai de Richard, ci mi-aș demonta propriile instincte, judecata mea, adevărul meu cel mai profund.

Deci, am ales să accept ceea ce mi-a spus Richard. Richard îl iubea pe Duke și știa ce mult îl iubeam și eu. Avea dreptate; fusesem irațională să cred că el i-ar putea face ceva câinelui nostru.

Toată tensiunea mi s-a scurs din corp, lăsându-mă să mă simt grea ca cimentul.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Richard pe când mă conducea sus.

Când am ieșit din baie după ce m-am schimbat, am văzut că făcuse patul și pusese un pahar cu apă pe noptieră.

— Vrei să stau cu tine?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să-ți fie foame. Mă simt prost că nu am pregătit cina.

M-a sărutat pe frunte.

— Nu-ți face griji pentru asta. Odihnește-te puțin, draga mea.

Era ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

•

Săptămâna următoare m-am înscris la un curs nou de gătit – de data asta cu temă asiatică – și m-am alăturat unui comitet pentru educația copiilor de la clubul nostru. Am colectat cărți pentru a le distribui în școli din zone defavorizate din Manhattan.

Grupul se întâlnea la prânz. Întotdeauna se servea vin la acele mese și eu eram frecvent prima care-mi goleam paharul și ceream să mi se reumple. Păstram o sticlă de Advil în poșetă pentru a contracara durerile de cap ce le aveam uneori de la băut alcool în timpul zilei. Așteptam acele întâlniri pentru ca după aceea să trag un pui de somn, mai umplând câteva ore din zi.

Respirația mea era mentolată și picăturile de Visine mă ajutau să nu am ochii injectați când ajungea Richard acasă.

M-am gândit să sugerez să ne luăm alt câine, poate de altă rasă. Dar nu am făcut-o niciodată. Și astfel căminul nostru – fără animale, fără copii – a redevenit doar o casă.

Am început să o urăsc, liniștea constantă ce nu dispărea niciodată.

27.

Pun vederea cu ciobănescul german înapoi pe biroul mătușii Charlotte. Am lipsit atât de mult de la serviciu. Nu pot să mai întârzii. Bag scrisoarea pentru Emma în poșetă. I-o voi da după ce ies din tură. Îmi imaginez că îi simt greutatea trăgându-mi în jos cureaua pe umăr când încep să merg spre Midtown. Mă aflu la jumătatea distanței când îmi sună telefonul. Pentru un scurt moment mă gândesc că e Richard. Dar când mă uit, e Saks. Ezit, apoi răspund și spun:

— Aproape am ajuns. În cel mult cincisprezece minute sunt acolo. Grăbesc pasul.

— Vanessa, îmi displace că trebuie să fac asta, zice Lucille.

— Îmi pare atât de rău. Mi-am pierdut mobilul, și apoi…

Își drege vocea, iar eu rămân fără cuvinte.

— Dar trebuie să te lăsăm să pleci.

— Dați-mi încă o șansă, îi spun disperată. Cu problemele cu ochii ale mătușii Charlotte, trebuie să lucrez mai mult ca niciodată. Am trecut printr-o perioadă grea, dar promit că nu voi mai… Lucrurile se mai schimbă.

— Că ajungi târziu e un lucru. Absențele repetate sunt altceva. Dar să ascunzi marfă? Ce plănuiai să faci cu acele rochii?

O să neg, dar ceva din vocea ei îmi spune să nu mă deranjez. Poate cineva m-a văzut scoțând cele trei rochii Alexander Mcqueen cu motive florale și ascunzându-le în depozit. Nu are rost, nu am nicio apărare.

— Am ultimul tău cec. Ți-l voi trimite prin poștă.

— De fapt, pot să vin să îl ridic?…

Sper că o pot convinge pe Lucille să îmi dea încă o șansă.

Lucille ezită.

— Bine. Suntem puțin ocupați acum. Treci peste o oră.

— Mulțumesc. Este perfect.

Acum am timp să livrez scrisoarea la biroul Emmei, în loc să aștept până după serviciu și să i-o livrez acasă. Au trecut doar douăzeci și patru de ore de când am văzut-o ultima dată pe logodnica lui Richard, dar asta înseamnă că e cu o zi mai aproape de nunta ei.

Ar trebui să folosesc acest timp pentru a-mi plănui discursul pentru Lucille. Dar nu pot să mă gândesc decât cum aș putea să stau prin curte să văd dacă Emma iese la o cafea sau să rezolve vreo problemă. Poate îmi voi da seama din expresia de pe fața ei dacă Richard i-a spus despre vizita pe care mi-a făcut-o.

•

Ultima dată când am intrat în această clădire înaltă și modernă a fost pentru petrecerea de la biroul lui Richard. În noaptea când a început totul.

Dar am așa de multe amintiri din acest loc: venind aici de la Learning Ladder să mă întâlnesc cu Richard și văzându-l cum încheie o convorbire telefonică de afaceri, cu o voce atât de hotărâtă încât pare aproape severă, el strâmbându-se în glumă la mine pe deasupra receptorului, eu venind din Westchester pentru a mă alătura lui și colegilor lui la cină; oprindu-mă să îl surprind pe Richard și așteptând să mă strângă într-o îmbrățișare plină de veselie.

Am împins ușa glisantă și m-am apropiat de biroul agentului de securitate. La ora zece holul nu este aglomerat, lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare. Nu vreau să dau peste nimeni cunoscut.

Îl recunosc vag pe agent, așa că îmi țin ochelarii de soare pe ochi. Îi dau plicul cu numele Emmei pe el.

— Puteți să îl livrați la etajul treizeci și doi?

— Doar un moment. Atinge un ecran de pe birou și îi introduce numele. Apoi se uită în sus la mine: Nu mai lucrează aici. Îmi împinge plicul înapoi de-a lungul biroului.

— Poftim?? Când a plecat? A renunțat?

— Nu dețin această informație, doamnă.

O femeie de la firma de curierat UPC își face apariția în spatele meu, și agentul își mută atenția. Iau plicul și ies din nou prin ușa glisantă. În curte este o băncuță unde plănuiam să o aștept pe Emma. Mă așez. Nu ar trebui să fiu surprinsă. În cele din urmă, Richard nu ar vrea ca soția lui să lucreze și mai ales nu pentru el. Mă întreb dacă și-a luat altă slujbă, dar știu că nu ar face asta chiar înainte de nuntă. Și mai știu și că nu se va reîntoarce la serviciu după ce se căsătorește.

Lumea ei începe să se micșoreze. Trebuie să ajung la ea imediat. A amenințat că va suna la poliție dacă mă apropii din nou de apartamentul ei, dar nu consecințele sunt cele la care vreau să mă concentrez în acest moment. Mă ridic și dau să pun scrisoarea în poșetă. Degetele îmi zgârie portofelul. Cel în care se află fotografia lui Duke. Trag mica fotografie colorată afară din plasticul protector. Mă cuprinde ura; dacă Richard ar fi acum aici, m-aș arunca spre el, zgâriindu-l pe față, strigându-i obscenități.

Dar mă forțez să mă întorc, din nou, spre biroul agentului de securitate.

— Mă scuzați, spun politicos. Aveți cumva un plic?

Îmi întinde unul fără niciun cuvânt. Pun poza lui Duke înăuntru și apoi caut în poșetă un pix. Găsesc dermatograful gri și îl folosesc ca să scriu „Richard Thompson” pe plic. Creionul moale cu vârful bont lasă un șir de litere din ce în ce mai neclare, dar nu-mi pasă.

— Etajul treizeci și doi. Știu că încă mai lucrează acolo.

Agentul ridică o sprânceană, dar în rest rămâne pasiv, cel puțin până plec.

Trebuie să merg la Saks, dar, de cum plec de acolo, intenționez să mă duc direct la apartamentul Emmei. Mă întreb oare ce face în acest moment.

Își strânge lucrurile în vederea mutării? Își cumpără lenjerie sexy pentru luna de miere? O ultimă cafea cu prietenele ei din oraș, promițând că se va întoarce să le vadă?

Piciorul stâng îmi atinge pavajul. „Salveaz-o”. Piciorul drept coboară. „Pe Emma”. Merg din ce în ce mai repede, simt ecoul cuvintelor în creier. „Salveaz-o pe Emma. Salveaz-o pe Emma”.

Am mai ajuns o dată prea târziu, când eram în ultimul an la universitate în Florida, la sororitate. Asta nu se va mai întâmpla.

În noaptea când Maggie a dispărut, ajunsesem acasă de la Daniel chiar când pretendentele se întorceau spre casă, chicotind ude, mirosind a mare.

— Am crezut că ești bolnavă, a strigat Leslie.

M-am împins prin mulțimea de fete și am urcat în camera mea. Eram distrusă, nu puteam să gândesc logic. Nu știu ce m-a făcut să mă uit din nou la fete, care se uscau cu prosoapele pe care cineva le arunca de sus din capul scărilor.

M-am răsucit.

— Maggie!

— Are dreptate… are dreptate… a bolborosit Leslie.

Acele două cuvinte îmi răsunau în urechi când fetele se uitau prin cameră, devenind serioase în timp ce verificau fețele, căutând-o pe cea care lipsea.

Povestea a ceea ce s-a întâmplat pe plajă a revenit în crâmpeie frenetice, disperate; amintiri distorsionate de alcool și exuberanță care se transformase în frică.

Câțiva băieți dintr-o frăție se târâseră în spatele fetelor care mărșăluiau spre plajă, poate animați de strălucirea acelui sutien roz aprins. Fetele se dezbrăcaseră toate, după cum fuseseră instruite, apoi alergaseră în ocean.

— Verifică-i camera, am strigat la președinta sororității. Eu o să merg pe plajă.

— Am văzut-o ieșind din mare, repeta întruna Leslie în timp ce alergam înapoi spre ocean.

Dar asta făceau și băieții. Până atunci băieții alergaseră pe nisip, râzând și strigând, ridicând hainele aruncate și ascunzându-le ca fetele să nu le vadă. Era o glumă, nu una planificată de mine, însă.

— Maggie! am țipat în timp ce fugeam pe plajă.

Fetele țipau și ele, unele dintre cele îmbrăcate fugărind băieții. Pretendentele încercau să se acopere cu cămăși și cu rochiile pe care băieții le lăsau în timp ce se întorceau pe plajă. Fetele își recuperaseră într-un final hainele și alergaseră spre casă.

— Nu e aici! a țipat Leslie. Hai să ne întoarcem acasă în caz că nu am observat-o pe drum.

Apoi am văzut bluza albă de bumbac cu cireșe mici și pantalonii scurți cu același model undeva pe nisip.

*

Lumini albastre și roșii învârtindu-se. Scufundătorii căutau în ocean, întinzând plase în apă. Un reflector dansa prin valuri. Și un țipăt înalt, prelungit, când un corp era tras din ocean. Țipătul era al meu.

Poliția ne-a chestionat pe rând, reconstruind metodic firul evenimentelor. Ziarul local a umplut patru pagini cu articole și relatări și fotografii de-ale lui Maggie.

Un post de știri din Miami a filmat casa sororității noastre și a difuzat o ediție specială dedicată pericolelor care apar din cauza consumului de alcool în săptămâna inițierilor în frății.

Eu eram directorul social, eram sora cea mare a lui Maggie. Aceste detalii au fost difuzate. Numele meu a apărut în ziare. La fel și fotografia mea.

În mintea mea, o văd mereu pe Maggie cea subțirică și pistruiată retrăgându-se în ocean, încercând să își ascundă trupul. O văd mergând

prea departe, pierzându-și echilibrul în nisipul alunecos. Un val i se sparge deasupra capului. Poate că țipă, dar vocea ei se pierde printre celelalte strigăte. Înghite apă sărată. Se învârte, dezorientată, în negrul de cerneală. Nu poate să vadă. Nu poate să respire. Un alt val o trage dedesubt.

Maggie a dispărut. Dar poate nu ar fi fost așa dacă eu nu aș fi dispărut înainte.

Emma va dispărea și ea dacă se căsătorește cu Richard. Își va pierde prietenii. Se va înstrăina de familie. Se va deconecta de ea însăși, exact așa cum am făcut și eu. Și apoi va fi mult mai rău.

„Salveaz-o pe Emma!” strigă mintea mea.

28.

Intru pe ușa angajaților și apoi iau liftul până la etajul trei. O găsesc pe Lucille împăturind jerseuri. Nu e destul personal; face ceea ce ar trebui să fac eu.

— Îmi pare foarte rău. Mă întind spre teancul de cașmir gri-argintiu. Am nevoie de slujba asta și pot să explic ce s-a întâmplat…

Se întoarce spre mine în timp ce vocea mi se pierde… Încerc să îi citesc expresia de pe chip când îmi evaluează înfățișarea: confuzie. Credea că îmi voi lua pur și simplu cecul și voi pleca?

Privirea i se oprește pe părul meu și instinctiv mă întorc spre oglinda din spatele puloverelor. Bineînțeles că e năucită, mă cunoscuse brunetă.

— Vanessa, mie îmi pare rău, dar ți-am dat de mai multe ori a doua șansă.

Aș fi continuat să implor, dar observ că etajul se umple de cliente. Alte câteva vânzătoare se uită la noi. Poate una dintre ele i-a spus lui Lucille despre rochii. E inutil. Pun puloverele jos.

Lucille îmi aduce cecul și mi-l dă.

— Mult noroc, Vanessa!

În timp ce mă îndrept spre lift, văd rochiile cu model complicat alb-negru atârnate corect la locul lor. Îmi țin respirația până trec de ele.

*

Rochia aceea mi se potrivise ca o mănușă, de parcă fusese special făcută pentru formele mele.

Eu și Richard eram căsătoriți de câțiva ani pe atunci. Cu Sam nu mai vorbeam. Dispariția lui Duke nu fusese rezolvată niciodată. Mama își anulase și ea pe neașteptate vizita de primăvară, spunând că intenționa să meargă într-o excursie de grup în New Mexico.

Dar în loc să mă retrag din viață, începusem ușor, ușor să reintru. Nu mai băusem niciun strop de alcool de șase luni, și moliciunea din corpul meu se disipase la fel cum heliul se scurge încet dintr-un balon, începusem să mă trezesc în fiecare dimineață devreme ca să fac jogging pe străzile largi și pe colinele blânde din cartierul nostru.

Îi spusesem lui Richard că mă concentram să devin din nou sănătoasă. Speram că mă crede, că acceptă pur și simplu noul meu comportament ca pe o schimbare pozitivă. În definitiv, el fusese cel care printase notele de plată care îi erau trimise pe e-mail de clubul nostru în fiecare lună, înainte să îi fie retrasă suma de pe cardul de credit. Începuse să le lase pe masa din bucătărie subliniindu-le pe cele la alcool, ca să le văd. Se pare că nu fusese niciodată nevoie să mă străduiesc cu picături Visine și gumă mentolată, știa exact cât băusem la acele prânzuri ale comitetului.

Dar mă schimbam mai mult decât în ceea ce privește sănătatea. Începusem o nouă slujbă de voluntar.

Miercurea făceam naveta cu trenul împreună cu Richard, apoi luam un taxi până în Lower East Side, unde le citeam copiilor de grădiniță în cadrul unui program Head Start. Ajunsesem să îi cunosc pe organizatori de când livram cărți pentru

programul de educație al clubului. Lucram cu copiii doar câteva ore pe săptămână, dar îmi dădea un rost. Să merg din nou în oraș era revigorant. Simțeam că redevin eu însămi mai mult decât oricând după luna de miere.

— Deschide-o, îmi spusese în noaptea galei Alvin Ailey în timp ce mă uitam la cutia albă strălucitoare legată cu fundiță roșie.

Am desfăcut panglica de mătase și am ridicat capacul. De când mă căsătorisem cu Richard, ajunsesem să apreciez texturile și detaliile care diferențiau vechile mele haine de la H&M de piesele de designer. Această rochie era una dintre cele mai elegante pe care le văzusem vreodată. Și avea un secret. De la distanță părea un simplu model alb-negru. Dar era o iluzie. Privind mai de aproape, fiecare fir de ață fusese atent plasat, cusătură după cusătură, creând un motiv floral de poveste.

— Poart-o în seara asta, a spus Richard. Arăți sublim.

Și-a pus smochingul și i-am dat la o parte mâna când a început să-și lege papionul.

— Lasă-mă pe mine, i-am spus zâmbind.

Unii bărbați în ținută de seară arată ca niște băieți în drum spre balul de absolvire, cu părul dat cu gel pe spate și cu pantofi strălucitori. Alții par infatuați afectați, aspiranți la acel unu la sută al privilegiaților. Dar Richard era natural. I-am îndreptat papionul și l-am sărutat, lăsându-i o urmă roz strălucitoare pe buza de jos.

Parcă ne văd pe noi doi de undeva de sus, în acea noapte: coborând din Lincolnul nostru în ninsoarea ușoară și mergând la braț spre gală. Găsind pe o masă cartonașul pe care scria cu litere înflorite „Dl și Dna Thompson: Masa 16”. Stând la o fotografie, râzând. Acceptând cupe de șampanie de la un chelner care era în trecere.

Și, oh, acea primă sorbitură – acele bule aurii spărgându-se în gură, acea căldură scurgându-se în

jos pe gât. Avea un gust de euforie la pahar.

Urmăriserăm dansatorii săltând și plutind, cu brațele lor puternice și picioarele musculoase, învârtindu-se, cu trupurile contorsionându-se în poziții imposibile, în timp ce tobele băteau cu frenezie. Nu mi-am dat seama că mă legănam înainte și înapoi bătând ușor din palme până când nu am simțit mâna lui Richard strângându-mă ușor de umăr. A zâmbit, dar eu am simțit că mă îmbujorez. Nimeni altcineva nu se mișca pe muzică.

Când spectacolul s-a încheiat, au urmat cocktailuri și *hors d'oeuvres.*

Eu și Richard am stat de vorbă cu câțiva dintre colegii săi. Unul dintre ei, un domn cu părul alb pe nume Paul, era în consiliul de conducere al companiei de dans și cumpărase o masă în beneficiul serii. Eram invitații lui acolo. Dansatorii se mișcau printre noi, cu trupurile lor sculpturale, părând niște zei și zeițe descinși din ceruri.

De obicei, la acest tip de evenimente, pe la sfârșitul nopții mă durea fața de la atâta zâmbit. Încercam întotdeauna să par implicată și veselă poate pentru a compensa faptul că nu aveam multe de zis, în special în momentele de tăcere ternă care urmau întrebării inevitabile, pe care străinii o consideră întotdeauna atât de inofensivă: „Aveți copii?"

Dar Paul era altfel. Când a întrebat cu ce mă ocupam, și eu am menționat voluntariat, nu a zis: „Ce frumos!" și să caute o persoană mai împlinită profesional. M-a întrebat:

— Cum ai ajuns acolo?

I-am povestit despre anii în care lucrasem ca educatoare și despre activitatea de voluntariat la Head Start.

— Soția mea a ajutat la obținerea finanțării pentru o școală charter nouă, nu foarte departe de aici. Ar trebui să te gândești să li te alături.

— Mi-ar plăcea asta! Mi-e atât de dor de învățământ!

Paul a întins mâna spre buzunarul de la piept și a scos o carte de vizită.

— Sună-mă săptămâna viitoare. S-a aplecat spre mine și a șoptit: Când zic că soția a ajutat cu finanțarea, vreau să zic că mi-a cerut să le scriu un cec serios. Ne sunt datori!

Ochii i s-au încrețit la colțuri, și eu am zâmbit. Știam că era unul dintre cei mai de succes bărbați din sală și încă fericit în căsnicia cu iubita din liceu, o doamnă cu părul alb, care vorbea cu Richard.

— O să vă fac cunoștință, a continuat Paul. Pun pariu că vor găsi un loc pentru tine. Dacă nu acum, poate la începutul anului școlar.

Un chelner ne-a oferit pahare de vin de pe o tavă, și Paul mi-a dat unul.

— Noroc! Pentru noi începuturi!

Calculasem greșit forța de atingere a paharelor noastre. Așa că marginile delicate și subțiri s-au ciocnit cu un șoc puternic și eu am rămas ținând piciorul ciobit al paharului în timp ce vinul îmi curgea pe mână.

— Îmi pare atât de rău! am exclamat în timp ce chelnerul s-a grăbit spre mine, oferindu-mi unul din șervetele sale și îndepărtând piciorul spart.

— E întru totul vina mea, a spus Paul. Nu-mi cunosc propria forță! Eu sunt cel căruia îi pare rău. Stai, nu te mișca, ai cioburi pe rochie.

Am stat acolo în timp ce el scotea câteva cioburi prinse în tricotajul delicat și le punea pe tava chelnerului. Discuțiile din jur s-au oprit pentru un moment, dar acum se reluau. Totuși, simțeam atenția crescută a celorlalți asupra mea. Îmi venea să intru în pământ de rușine.

— Lasă-mă să te ajut, a spus Richard, venind lângă mine. Mi-a tamponat cu șervetul rochia umedă. Bine că nu era roșu!

Paul a râs, dar sunetul părea forțat. Îmi dădeam seama că încerca să mai îndepărteze puțin din stânjeneala momentului.

— Acum chiar că îți datorez un job. Paul s-a uitat la Richard: Soția ta superbă tocmai îmi spunea cât de tare îi e dor de învățământ.

Richard a mototolit șervetul umed în mână, l-a pus pe tava chelnerului și i-a mulțumit, lăsându-l să plece. Apoi l-am simțit atingându-mi spatele și spunându-i lui Paul:

— Este foarte pricepută cu copiii.

Paul și-a îndreptat atenția la soția lui, care îi făcea cu mâna.

— Ai numărul meu. Ne auzim curând, mi-a spus.

În momentul în care a plecat, Richard s-a înclinat spre mine:

— Cât ai băut, draga mea?

Cuvintele îi erau inofensive, dar corpul îi era de o rigiditate nefirească.

— Nu foarte mult, am zis repede.

— După socoteala mea, ai băut trei pahare de șampanie. Și tot vinul acela. Mâna lui creștea presiunea pe partea de jos a spatelui meu. Uită de cină, mi-a șoptit la ureche. Hai să mergem acasă.

— Dar… Paul a plătit o masă. Locurile noastre vor rămâne goale. Promit că nu voi mai bea decât apă.

— Cred că ar fi mai bine dacă am pleca, a spus Richard încet. Paul va înțelege.

Am mers să îmi iau paltonul. În timp ce așteptam, l-am văzut pe Richard apropiindu-se de Paul și zicând ceva, apoi bătându-l pe umăr. Richard își cerea scuze pentru mine, credeam, dar Paul percepea substratul: Richard trebuia să mă ducă acasă pentru că aș fi fost mult prea amețită pentru cină.

Dar nu eram beată. Doar că Richard voia ca toată lumea să creadă asta.

— Totul e în ordine, mi-a explicat Richard când s-a întors.

Sunase deja să ni se aducă mașina care ne aștepta în fața clădirii.

Ningea mai tare acum. Cu toate că șoferul mergea încet pe străzile aproape goale, mi-era greață. Am închis ochii și m-am tras spre portieră cât de mult îmi permitea centura de siguranță. M-am prefăcut că dorm, dar sunt sigură că Richard știa că nu voiam să îl confrunt.

Poate că o lăsa baltă – să mă lase să urc scările și să mă trântesc în pat.

Dar în timp ce urcam treptele de la intrare, m-am împiedicat și a trebuit să mă prind de balustradă.

— E de la tocurile astea noi, am zis cu disperare. Nu sunt obișnuită cu ele.

— Bineînțeles, a zis el sarcastic. Nu se putea să fie de la toată băutura aia pe stomacul gol. A fost un eveniment care avea legătură cu serviciul, Nellie. Era o noapte importantă pentru mine.

•

Am stat tăcută în spatele lui în timp ce descuia ușa. După ce-am intrat, m-am așezat pe băncuța tapițată din hol și mi-am dat jos pantofii. I-am așezat unul lângă altul pe ultima scară, aliniind cu grijă tocurile, apoi mi-am dat jos paltonul și l-am agățat în dulap. Richard era încă acolo când m-am răsucit.

— Trebuie să mănânci ceva. Haide.

L-am urmat în bucătărie, unde a scos o sticlă de apă minerală din frigider și mi-a dat-o fără o vorbă. A deschis un dulăpior și a scos o cutie de biscuiți sărați Carr care se consumă cu apă. Am mâncat repede unul.

— Mă simt mai bine. Ai avut dreptate să mă aduci acasă… Cred că și ție ți-e foame. Vrei să îți tai un pic de brânză Brie? Am cumpărat-o azi de la piața producătorilor.

— Sunt OK.

Îmi dădeam seama că Richard era pe punctul de a dispărea așa cum făcuse în alte momente conflictuale pe care am încercat să le uit; se lupta să-și țină în frâu mânia. Să nu-l copleșească.

— Despre slujbă… am zis rapid, încercând să detensionez atmosfera. Paul s-a oferit să mă prezinte celor de la școala charter. Ar putea fi part-time sau ar putea să nici nu se întâmple.

Richard a dat ușor din cap.

— Este vreun motiv special pentru care vrei să mergi mai des în oraș?

M-am holbat la el. Dintre toate lucrurile pe care putea să le spună, la ăsta nu mă așteptam.

— Ce vrei să spui?

— Unul dintre vecini a menționat că te-a văzut la gară alaltăieri. Îmbrăcată la patru ace. Interesant, dar când te-am sunat în acea dimineață mi-ai spus că înotai în bazin și de aceea nu mi-ai răspuns la telefon.

Nu puteam să neg. Richard, cu mintea lui brici, mi-ar întinde o capcană dacă încercam să îl mint. „Ce vecin?” m-am întrebat. „Gara fusese aproape goală la acea oră din zi”.

— Am înotat în acea dimineață. Dar apoi am fost să o văd pe mătușa Charlotte. Doar o scurtă vizită.

Richard a încuviințat din cap.

— Desigur… Un alt biscuit? Nu?

A împins cartonul înapoi la locul din cutie.

— Nu este niciun motiv pentru care să nu îți vizitezi mătușa. Cum se simțea?

— Bine, am exclamat în timp ce mi se lua o greutate de pe inimă. Urma să mă lase în pace. Mă crezuse. Am băut ceai în apartamentul ei.

Richard a deschis dulapul să pună la loc biscuiții, cu ușa de lemn legănându-se între noi, astfel încât pentru un moment nu am putut să-i văd fața.

Când a închis-o, se uita la mine. Era foarte aproape. Ochii mijiți păreau să mă sfredelească.

— Ce nu pot să-mi dau seama e de ce ai așteptat până când am plecat la serviciu, te-ai îmbrăcat la patru ace, ai luat trenul până în oraș, te-ai întors la timp acasă ca să gătești cina și ai stat acolo mâncând lasagna împreună cu mine, dar nu te-ai gândit nicio clipă să-mi spui că ai fi vizitat-o pe mătușa ta. Unde te-ai dus, de fapt? Cu cine erai?

Am auzit un sunet ca un țipăt de pasăre și mi-am dat seama că eu l-am scos. Richard mă apucase de încheietura mâinii. Sucindu-mi-o în timp ce vorbea. S-a uitat în jos și i-a dat drumul instantaneu, dar urmele ovale albe ale degetelor lui au rămas ca o arsură.

— Îmi pare rău. S-a dat un pas înapoi. Și-a trecut mâna prin păr. A expirat încet. Dar de ce naiba m-ai mințit?

Cum aș fi putut să-i spun adevărul? Că nu eram fericită? Că tot ce-mi dăduse nu era destul? Am vrut să mă întâlnesc cu cineva ca să discut despre îngrijorările mele legate de această căsnicie. Femeia pe care am căutat-o m-a ascultat cu luare-aminte și mi-a pus câteva întrebări care mi-au dat de gândit, dar am știut că o singură ședință nu era suficientă. Aveam de gând să mă strecor în oraș să o văd și luna următoare.

Dar era prea târziu ca să născocesc o scuză plauzibilă pentru înșelăciunea mea. Richard mă prinsese.

Nici măcar nu i-am văzut palma deschisă venind, până când nu mi-a atins obrazul cu o trosnitură zgomotoasă.

•

Abia dacă am dormit în următoarele două nopți. Capul îmi pulsa și mă durea gâtul de la atâta plâns. Mi-am acoperit vânătăile de la încheietura mâinii cu mâneci lungi și am pus mai mult anticearcăn peste pungile întunecate în formă de semilună de sub ochi. Singurul lucru la care mă puteam gândi era dacă să mai rămân cu Richard sau să îl părăsesc.

Apoi, în timp ce încercam să citesc în pat, dar fără să înțeleg nimic, Richard a bătut ușor în ușa deschisă a camerei de oaspeți. M-am uitat în sus la el să-i spun să intre, dar, când i-am văzut expresia, cuvintele mi-au înghețat. Legăna telefonul fără fir al casei.

— E mama ta. Fața i s-a crispat. E mătușa Charlotte, vreau să zic, sună pentru că…

Era trecut de unsprezece noaptea, mai târziu decât ora la care mătușa se culca de obicei. Ultima dată când vorbisem cu mama spunea că e bine – dar nu-mi răspunsese la ultimele apeluri.

— Îmi pare atât de rău, iubito.

Richard ținea telefonul. Să mă întind după el a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată.

29.

Richard s-a purtat ireproșabil după ce mama a murit.

Am zburat cu mătușa Charlotte în Florida pentru înmormântare, iar el a închiriat un apartament la un hotel cu camere adiacente pentru a putea fi toți împreună. Îmi amintesc cum arăta mama când era fericită – în bucătărie, zornăind tigăile și presărând condimente în vreo mâncare, sau în diminețile ei bune, cântându-mi un cântec haios ca să mă trezesc sau râzând în timp ce ștergea apa cu care Duke o stropea pe față după ce îi făcusem baie. Am încercat să mi-o imaginez în noaptea nunții mele, mergând desculță prin nisip, cu fața spre soarele care apunea sau când mi-am luat ultima dată la revedere.

Dar o altă imagine îmi venea nedorită: felul cum mama s-a dus: singură, pe canapea, cu un flacon gol de pastile lângă ea și televizorul deschis.

Nu a lăsat niciun bilet de adio, deci am rămas cu întrebări care nu vor primi niciodată răspuns.

Când mătușa Charlotte a izbucnit în plâns la cimitir, învinovățindu-se pentru că nu a știut că mama începuse să nu se simtă bine, Richard a alinat-o:

— Nimic din toate astea nu e din vina ta. Nu este vina nimănui. Îi mergea atât de bine. Erai întotdeauna acolo pentru sora ta, și a simțit iubirea ta.

Richard s-a ocupat, de asemenea, și de hârtii și a aranjat vânzarea căsuței din cărămidă în care crescusem, în timp ce eu și mătușa Charlotte ne-am ocupat de lucrurile personale. Restul casei era relativ ordonat, dar în camera mamei era harababură, cu cărți și haine îngrămădite peste tot. Firimiturile de pe pat indicau că acolo mâncase în ultima perioadă. Cești de cafea și pahare de apă stăteau aglomerate pe noptieră. Am observat cum Richard și-a ridicat sprâncenele surprins când a observat dezordinea din încăpere, dar singurul lucru pe care l-a zis a fost:

— Voi chema o firmă de curățenie.

Nu am luat multe din lucrurile mamei: mătușa Charlotte a sugerat să selectăm câteva dintre eșarfe și am ales câteva bijuterii. Singurele alte lucruri pe care le-am dorit au fost fotografiile vechi de familie și două dintre cărțile de bucate uzate și iubite ale mamei.

Știam că trebuia să scot câteva lucruri din fostul meu dormitor care fusese transformat în cameră de oaspeți. Am lăsat intenționat unele obiecte pe raftul din spate din dulap. În timp ce mătușa Charlotte ștergea frigiderul, și Richard vorbea la telefon cu un agent imobiliar, am adus un scăunel și m-am întins spre marginea prăfuită. Am aruncat o insignă a sororității într-o pungă de gunoi, apoi am vârât acolo anuarul de la facultate și foaia matricolă. Mi-am pus și lucrarea de licență despre dezvoltarea psihologică a copilului mic în pungă.

M-am întins până la fundul sertarului pentru diploma, încă rulată și legată cu o fundiță decolorată.

Am aruncat-o fără ca măcar să o privesc.

Mă întrebam de ce am păstrat-o, după toți acești ani.

Nu puteam să mă uit la insignă sau la anuar fără să mă gândesc la Maggie. Nu puteam să mă uit la diplomă fără să mă gândesc la ce se întâmplase în ziua absolvirii.

Legam capătul pungii când Richard a intrat în cameră.

— M-am gândit să ies puțin și să cumpăr ceva pentru cină. S-a uitat la pungă. Vrei să le arunc?

Am ezitat, dar până la urmă i-am dat-o.

— Sigur.

L-am privit ducând afară ultimele rămășițe ale zilelor mele de studentă, apoi m-am uitat în jur în camera goală. Pata de apă încă era pe tavan; dacă închideam ochii, aproape că puteam să-mi văd pisica neagră ghemuită lângă mine pe pătura cu dungi roz și violet, în timp ce eu citeam o carte de Judy Blume.

Știam că nu voi mai vedea acea casă vreodată.

•

În acea noapte la hotel, în timp ce făceam o baie fierbinte, Richard mi-a adus o ceașcă cu ceai de mușețel. Am luat-o recunoscătoare. În ciuda arșiței din acea zi, nu puteam să mă încălzesc.

— Cum te descurci, iubito?

Știam că nu se referea doar la moartea mamei.

Am ridicat din umeri.

— OK.

— Sunt îngrijorat că nu ai fost fericită în ultima vreme. Richard a îngenuncheat lângă cadă și s-a întins după un prosop. Tot ce vreau e să fiu un soț bun pentru tine. Dar știu că nu am fost întotdeauna așa. Te simți singură, pentru că lucrez atât de mult. Și temperamentul meu… Vocea lui Richard era înecată de emoție. Și-a dres glasul și a început să

mă spele tandru pe spate, îmi pare rău, Nellie. Am fost stresat… A fost o nebunie pe piața de capital, dar nimic nu e mai important ca tine. Ca noi. O să mă revanșez.

Îmi dădeam seama cât de mult încerca să ajungă la sufletul meu, să mă aducă înapoi. Dar eu încă mă simțeam atât de înfrigurată și de singură.

Mă holbam la apă, care picura ușor din robinet în cadă în timp ce el îmi șoptea:

— Vreau să fii fericită, Nellie. Mama ta nu a fost întotdeauna fericită. Nici a mea. Se purta ca și cum ar fi fost, pentru mine și Maureen… dar noi știam adevărul… Nu vreau ca asta să ți se întâmple și ție.

M-am uitat la el atunci, dar privirea îi era pierdută, ochii încețoșați, așa că m-am concentrat pe cicatricea argintie de deasupra ochiului drept.

Richard nu vorbea niciodată despre părinții lui. Această mențiune făcea mai mult decât toate promisiunile lui.

— Tata nu a fost întotdeauna bun cu mama. Palma lui îmi mângâia ușor spatele, într-un gest pe care un părinte l-ar face ca să aline un copil supărat. Aș putea suporta orice, în afară de a ști că sunt un soț rău pentru tine… Am fost, totuși.

Era cea mai sinceră discuție pe care am avut-o vreodată. M-am întrebat de ce a fost nevoie să moară mama pentru a ajunge în acest punct. Dar poate că motivul nu fusese supradoza ei. Poate că fusese ce se întâmplase cu două zile înainte să aflăm, când ne întorseserăm acasă de la gala Alvin Ailey.

— Te iubesc, a spus. M-am întins spre el. Cămașa îi era umedă de la mâinile mele ude. Suntem amândoi orfani acum. Deci, vom fi întotdeauna familia celuilalt.

M-am ținut tare de el. M-am ținut tare de speranță.

•

În acea noapte am făcut dragoste pentru prima dată după foarte mult timp. Mi-a luat obrajii între palme și s-a uitat în ochii mei cu atâta tandrețe și dorință arzătoare, încât am simțit înăuntrul meu un nod strâns, greu, desfăcându-se. După aceea, în timp ce mă ținea în brațe, m-am gândit la partea blândă a sa.

Mi-am amintit cum plătise cheltuielile medicale ale mamei, cum fusese prezent la vernisajele mătușii Charlotte, chiar dacă asta însemnase să anuleze cina cu vreun client, și cum venea întotdeauna devreme acasă în fiecare an la comemorarea morții tatălui meu cu o cutie de înghețată cu rom și stafide într-o pungă albă. Era aroma favorită a tatălui meu, cea pe care o comanda când mergeam împreună cu mașina, în zilele mai întunecate ale mamei. Richard ne servea la fiecare câte o cupă, și îi spuneam detalii despre tata, care altfel ar fi rămas uitate, bunăoară cum, în ciuda superstițiilor pe care le avea, m-a lăsat să adopt pisicuța neagră de care mă îndrăgostisem când eram mică. În acele nopți, înghețata mi se topea în gură, umplând-o de dulceață. M-am gândit cum le lăsa bacșiș chelnerilor și șoferilor de taxi și cum donase fonduri la diverse fundații caritabile.

Nu era greu să mă gândesc la bunătatea lui Richard. Mintea mea aluneca încet în acele amintiri, ca o roată care se învârtea ușor într-un cadru perfect. Cum stăteam în brațele lui, m-am uitat la el. Trăsăturile îi erau abia perceptibile.

— Promite-mi un lucru, am șoptit.

— Orice, iubita mea.

— Promite-mi că lucrurile nu vor mai redeveni rele pentru noi.

— Nu vor mai redeveni.

Era prima promisiune pe care o încălca vreodată. Pentru că lucrurile au devenit și mai rele.

*

Când avionul nostru a decolat și a început să se îndrepte spre New York în dimineața următoare, m-am uitat pe geam la topografia care devenea tot mai mică și m-am înfiorat. Moartea mă înconjura în inele concentrice. Mama. Tata. Maggie.

Insigna de la sororitate pe care o aruncasem nu îmi aparținuse. Trebuia să i-o dau lui Maggie, după ce avea să fie inițiată. Dar în loc de prânzul de felicitare pe care îl planificaserăm, eu și celelalte fete am participat la înmormântarea ei.

Nu i-am spus niciodată mamei ce s-a întâmplat după înmormântarea lui Maggie; reacția ei ar fi fost prea impredictibilă. Am sunat-o pe mătușa Charlotte, dar nu am avut încredere să-i spun că eram însărcinată. Richard știa și el doar o parte din poveste. Într-o noapte când m-am trezit în patul lui, după un coșmar, i-am explicat de ce îmi era frică să umblu noaptea singură pe afară; de ce luam cu mine spray paralizant și dormeam cu o bâtă de baseball lângă mine.

În timp ce stăteam în brațele lui Richard, i-am povestit cum am mers să prezint condoleanțe familiei lui Maggie. Părinții ei abia dacă au dat din cap, erau atât de șocați, că nici nu puteau vorbi coerent. Dar fratele ei mai mare, Jason, care era ca și mine în ultimul an la Grant University, m-a prins de mâna întinsă. Nu în semn de salut, ci ca să mă țintuiască locului.

— Tu ești! a șoptit el.

Puteam să simt mirosul de alcool stătut în respirația lui; albul ochilor lui era brăzdat de vinișoare roșii. Avea pielea palidă a lui Maggie; pistruii lui Maggie, părul roșcat al lui Maggie.

— Îmi pare atât de… am început, dar el mi-a strâns mâna și mai tare.

Am avut impresia că îmi frângea oasele.

Cineva s-a întins spre fratele lui Maggie, iar el mi-a dat drumul la mână, însă i-am simțit ochii urmărindu-mă.

Fetele din sororitate au rămas la parastas în sala pentru evenimente a bisericii, dar eu m-am retras după câteva minute și am ieșit afară.

După ce am ieșit pe ușă, am dat exact peste persoana pe care încercam s-o evit: Jason. Stătea singur pe treptele din față, bătând cu un pachet de Marlboro Reds în palmă. Scotea un sunet ritmic ca o plesnitură. Am încercat să îmi cobor privirea și să trec pe lângă el, dar vocea lui m-a oprit.

— Mi-a vorbit despre tine. A apăsat pe brichetă aprinzându-și o țigară și a inspirat adânc. A expirat un nor de fum. Îi era frică de săptămâna ritualurilor de inițiere, dar mi-a zis că tu o vei ajuta. Tu erai singura ei prietenă în sororitate. Unde ai fost când a murit? De ce nu ai fost acolo?

Îmi amintesc că m-am dat un pas înapoi. Mă sfredelea cu privirea cu aceeași intensitate cu care mai devreme îmi strânsese mâna.

— Îmi pare rău, am zis din nou, dar asta nu i-a potolit mânia.

Mai degrabă vorbele mele au părut să i-o alimenteze și mai tare. Am început să mă retrag ușor, ținându-mă de balustradă ca să nu cad în timp ce coboram scările.

Fratele lui Maggie era cu ochii pe mine. Chiar înainte să ajung jos, mi-a strigat cu o voce dură, stridentă:

— Nu vei uita niciodată ce i-ai făcut surorii mele. Cuvintele lui au căzut peste mine cu o forță la fel de mare ca a unor pumni. Voi avea eu grijă de asta.

Nu aveam totuși nevoie de amenințarea lui pentru a nu o uita pe Maggie. Mă gândeam la ea constant. Nu am mai fost niciodată pe acea plajă. Sororitatea noastră a fost pusă sub supraveghere pentru tot restul anului, dar nu acesta a fost motivul pentru care mi-am luat o slujbă de chelneriță la un pub din campus în nopțile de joi și sâmbătă. Petrecerile frățiilor și dansul nu mă mai atrăgeau. Mi-am pus deoparte bacșișurile și, când

am ajuns la câteva sute de dolari, am reperat adăpostul de animale Furry Paws, unde Maggie făcuse voluntariat, și am donat anonim în numele ei. Am promis să trimit bani în fiecare lună.

Nu mă așteptam ca micile mele donații să mă absolve de vină, de rolul meu în moartea lui Maggie. Știam că voi purta povara pentru totdeauna, întrebându-mă cum ar fi fost dacă nu m-aș fi îndepărtat atunci de grupul de fete care se îndreptau spre ocean. Dacă aș fi așteptat măcar o oră în plus, înainte să mă duc să îl confrunt pe Daniel.

Exact la o lună după moartea lui Maggie, m-am trezit auzind-o pe una dintre fetele din sororitate urlând. Am fugit jos pe scări în boxeri și tricou și am văzut scaunele răsturnate, lampa spartă, obscenități scrise cu spray cu vopsea neagră pe pereții din living. „Curve. Târfe”. Și mesajul care știam că se referă doar la mine: „Ai omorât-o”.

Mi-am ținut respirația și m-am uitat îndelung la cuvintele care proclamau vinovăția mea în văzul tuturor.

Mai multe fete au coborât în timp ce președinta a chemat paza campusului. Una dintre junioare a izbucnit în plâns; alte două tinere s-au îndepărtat de grup și șușoteau între ele. Mi s-a părut că îmi aruncau priviri scurte. Mirosul stătut de țigară se răspândise prin cameră. Am observat un muc de țigară pe podea și am îngenuncheat să mă uit la el. Marlboro Red.

Când a venit agentul, ne-a întrebat dacă aveam vreo bănuială despre cine ne-ar fi putut vandaliza locuința. Știa despre moartea lui Maggie – pe atunci majoritatea oamenilor din Florida știau.

„Jason”, m-am gândit, dar nu am putut spune cu voce tare.

— Poate unul dintre prietenii ei? s-a aventurat cineva. Sau fratele ei? Este în ultimul an, nu?

Agentul s-a uitat prin cameră.

— Va trebui să chem poliția. Asta e procedura. Mă întorc într-un minut.

A ieșit afară, dar înainte să poată să ajungă la stația radio din mașină, l-am abordat:

— Vă rog să nu îi faceți probleme. Dacă e fratele ei, Jason… nu vrem să îl punem sub acuzare.

— Crezi că el a fost?

— Sunt sigură că el a fost.

Agentul a oftat.

— Intrare prin efracție, distrugerea proprietății… e destul de serios. Ar trebui să începeți să vă încuiați ușile.

M-am uitat peste umăr la casa noastră. Dacă cineva intra și urca pe scări, camera mea era a doua pe stânga.

Poate dacă era luat la întrebări de poliție, asta avea să-l inflameze și mai tare pe Jason. M-ar putea învinovăți și pentru acest lucru tot pe mine.

După ce a venit poliția și a făcut fotografii și a colectat probe, mi-am pus pantofii ca să nu mă tai în cioburile de sticlă de la lampa spartă și le-am ajutat pe fete să curețe. Oricât de tare am fi frecat, nu puteam să îndepărtăm acele cuvinte urâte de pe perete. M-am dus împreună cu câteva fete la un magazin ca să cumpărăm vopsea.

În timp ce colegele mele alegeau culoarea, mi-a sunat telefonul. Am băgat mâna după el în buzunar. Ecranul afișa „număr necunoscut”, ceea ce însemna că probabil apelul a fost făcut de la un telefon public, în fracțiunea de secundă de dinainte ca tonul să-mi țiuie în ureche, mi s-a părut că aud ceva.

O respirație.

— Vanessa, ce zici de culoarea asta? m-a întrebat una dintre fete.

Corpul îmi era rigid și gura uscată, dar am reușit să dau din cap și să spun:

— E perfectă.

Apoi am mers direct spre un alt culoar, cel cu lacăte. Am cumpărat două, unul pentru ușa de la dormitorul meu și unul pentru geam. Mai târziu în acea săptămână doi ofițeri de poliție au venit la noi. Cel mai în vârstă ne-a informat că îl interogaseră pe Jason și că acesta recunoscuse infracțiunea.

— Era beat în acea noapte și îi pare rău, a spus ofițerul. Încearcă să facă o înțelegere și să primească consiliere de specialitate.

— Atâta timp cât nu va mai trece pe aici vreodată, a spus una din fete.

— Nu va mai trece. Are ordin de restricție, nu poate să se apropie la mai puțin de o sută de metri de casă.

Colegele mele păreau să creadă că totul s-a terminat. După ce ofițerii au plecat, s-au împrăștiat, îndreptându-se spre bibliotecă, la cursuri sau la iubiții lor. Eu stăteam în living, holbându-mă la peretele bej. Nu mai vedeam cuvintele, dar știam că ele existau și că vor exista pentru totdeauna. Exact așa cum reverberau în capul meu. „Ai omorât-o”.

•

Viitorul meu părea plin de posibilități înainte de acea toamnă. Visam la orașe unde aș putea să mă mut după absolvire, le studiam ca pe o mână de cărți: Savannah, Denver, Austin, San Diego… Voiam să predau. Voiam să călătoresc. Voiam să am o familie.

Dar, în loc să accelerez spre viitor, am început să-mi fac planuri să fug de trecut. Număram zilele până când puteam evada din Florida. New York-ul, cu cele opt milioane de locuitori, suna bine. Cunoșteam orașul din vizitele mele la mătușa Charlotte. Era un loc unde o femeie tânără cu un trecut complicat putea să o ia de la capăt. Cântăreții au compus versuri pasionate despre el. Scriitorii l-au pus în centrul romanelor lor. Actorii își declarau dragostea pentru el în interviuri de la

miezul nopții. Era un oraș plin de posibilități. Și un oraș unde oricine putea să dispară.

În ziua absolvirii din acel mai, m-am îmbrăcat cu toca și roba albastră. Facultatea noastră era atât de mare, încât după terminarea discursurilor, studenții s-au împărțit în funcție de specializare și au primit diplomele în grupuri mai mici. Când am pășit pe scena Amfiteatrului Piaget al Facultății de Științe ale Educației m-am uitat spre public, ca să le văd pe mama și pe mătușa Charlotte. În timp ce scrutam mulțimea, cineva mi-a atras atenția. Un tânăr cu părul roșcat, stând într-o parte, la distanță de ceilalți studenți, cu toate că purta și el o robă strălucitoare albastră.

Fratele lui Maggie, Jason.

— Vanessa? Decanul nostru mi-a împins în mână diploma rulată în timp ce blițul unui aparat de fotografiat a licărit. Am coborât treptele clipind din cauza luminii și m-am întors la locul meu. Am simțit ochii lui Jason sfredelindu-mi spatele pentru tot restul ceremoniei.

Când s-a terminat, l-am căutat cu privirea, dar dispăruse. Știam totuși ce-mi spusese Jason. Și el aștepta absolvirea. Nu îi era permis să se apropie la mai puțin de o sută de metri de mine la școală. Dar nu exista nicio restricție legală după ce părăseam campusul.

La câteva luni de la absolvire, Leslie ne-a trimis câtorva colege un e-mail cu un link spre un articol de ziar. Jason fusese arestat pentru conducere în stare de ebrietate. Efectele de undă a ceea ce făcusem încă se propagau. O mică senzație egoistă de ușurare m-a străbătut, totuși: poate că acum Jason nu mai putea să plece din Florida și să mă găsească. Nu am aflat mai multe amănunte niciodată – dacă a mers la închisoare sau la reabilitare sau dacă a primit doar pedeapsă cu suspendare. Dar un an mai târziu, chiar înainte ca ușile metroului să se închidă, am văzut o siluetă

zveltă cu păr roșcat – cineva se grăbea prin mulțime. Semăna cu el.

M-am ascuns în mulțimea din metrou, încercând să mă fac nevăzută. Mi-am spus că telefonul era pe numele lui Sam, că nu-mi schimbasem permisul de conducere cu unul de New York și că, de vreme ce apartamentul era închiriat, Jason nu putea să găsească niciun fir care să-l ducă la mine.

Apoi, la câteva zile după ce mama m-a surprins cu anunțul logodnei mele în ziarul local din Florida, în care îmi menționa numele, numele lui Richard și unde locuiam, au început telefoanele. Niciun cuvânt, doar respirații, doar Jason transmițându-mi că mă găsise. Amintindu-mi, în caz că uitasem. Ca și cum aș putea uita vreodată. Încă mai aveam coșmaruri cu Maggie, dar acum și Jason intrase în visele mele, cu fața schimonosită de furie, întinzându-și mâinile să mă apuce. El era motivul pentru care nu ascultam niciodată muzica tare când făceam jogging. Al lui era chipul pe care l-am văzut în noaptea în care s-a declanșat alarma casei. Am devenit perfect conștientă de ce se întâmpla în jurul meu. Mi-am cultivat simțul detectării privirilor, pentru a nu cădea pradă. Senzația că mi se face pielea de găină, înălțarea instinctivă a capului pentru a căuta o pereche de ochi – mă bazam pe aceste semnale timpurii de alarmă ca să mă protejez.

Nu am făcut niciodată conexiunea cu faptul că ar fi putut să fie un alt motiv pentru care sistemul meu nervos a devenit extrem de sensibil imediat după logodna cu Richard. De ce îmi verificam obsesiv încuietorile, de ce am început să fiu sunată de la numere ascunse fără să vorbească nimeni, de ce îl împinsesem atât de tare pe Richard la o parte când logodnicul meu sexy și iubitor mă imobilizase ca să mă gâdile în noaptea aceea în care ne uitaserăm la *Cetățeanul Kane?* Simptomele de excitație sexuală și de frică se pot

amesteca în minte. Eram legată la ochi, la urma urmei.

30.

Ies de la Saks pentru ultima dată, evitând ochii agentului de securitate care îmi verifică geanta, apoi o iau spre apartamentul Emmei. Îmi spun că este tot pentru ultima dată. Că după aceea o voi lăsa în pace. Voi trece la altceva.

La ce? îmi șoptește mintea.

În fața mea pe trotuar se plimbă un cuplu ținându-se de mână. Degetele le sunt împletite, iar pașii, sincronizați. Dacă ar trebui să fac o evaluare spontană a calității relației dintre ei, aș spune că sunt fericiți, îndrăgostiți. Dar, bineînțeles, aceste două sentimente nu se împletesc întotdeauna.

Analizez cum percepția a modelat cursul vieții mele; cum am văzut ceea ce voiam – ce aveam nevoie – să văd în anii în care am fost cu Richard. Poate că a fi îndrăgostit presupune o viziune filtrată; poate că așa e pentru toți.

În căsnicia mea existau trei adevăruri, trei realități alternative, uneori în competiție. Era adevărul lui Richard. Era adevărul meu. Și era adevărul propriu-zis, care e întotdeauna cel mai greu de recunoscut. Ăsta ar putea fi cazul fiecărei relații, când, crezând că ne-am unit cu o altă persoană, de fapt, noi am format un triunghi cu un vârf dominat de un judecător tăcut, dar care vede tot, arbitrul realității.

Cum trec de cuplu, îmi sună telefonul. Știu că e Richard chiar înainte de a-i vedea numele pâlpâind pe ecran.

— Ce naiba, Vanessa? spune el după ce răspund.

Furia pe care o simțisem mai devreme când mă uitasem la fotografia lui Duke revine răcnind spre mine.

— I-ai spus să nu mai lucreze, Richard? I-ai spus că vei avea tu grijă de ea?

— Ascultă-mă.

Fostul meu soț rostește răspicat fiecare cuvânt. În fundal aud claxoane de mașini. Evident că tocmai a primit fotografia, deci trebuie să fie pe strada de lângă birou.

— Agentul mi-a spus că ai încercat să îi dai ceva Emmei. Stai naibii departe de ea!

— I-ai cumpărat deja o casă în suburbii, Richard? Nu mă pot abține să nu-l întărât; e ca și cum dau afară tot ce am fost forțată să reprim în timpul căsniciei. Ce vei face când te va enerva prima dată? Când nu va fi mica ta soție perfectă?

Am auzit trântindu-se o portieră de mașină și dintr-odată sunetele de fundal din telefonul său încetează. Aud un hârșâit și apoi o voce distinctă pe care o recunosc ca fiind a stației ce funcționează în rețeaua de taxiuri din New York: „Puneți-vă centura de siguranță!”

Richard este expert în a fi cu o mutare înaintea mea; probabil că știe exact unde mă duc. Este în taxi. Încearcă să ajungă la Emma înaintea mea.

Nu e încă amiază, nu e trafic. Estimez că de la biroul lui Richard până acasă la Emma sunt în jur de cincisprezece minute cu mașina. Dar eu sunt mai aproape; drumul la Saks m-a pus în direcția bună către apartamentul ei. Sunt doar la zece străzi distanță. Dacă mă grăbesc, îl depășesc. Iuțesc pasul simțind scrisoarea din poșetă. Este încă acolo. O briză bate peste trupul meu jilav de la transpirație.

— Ești nebună.

Îl ignor; aceste cuvinte nu mai au nicio putere asupra mea.

— I-ai spus că m-ai sărutat noaptea trecută?

— Ce? *Tu* m-ai sărutat pe mine!

Pentru un moment încetinesc pasul, apoi îmi amintesc ce i-am spus Emmei prima dată când am confruntat-o: „Richard face asta! Amestecă lucrurile ca noi să nu putem vedea adevărul!”

Mi-au trebuit ani de zile ca să-mi dau seama de asta. Doar scriind toate întrebările care m-au chinuit, am început să discern un model.

Am început la un an după moartea mamei. Am ținut un jurnal secret pe care l-am ascuns sub saltea în camera de oaspeți. În agenda neagră am notat toate afirmațiile lui Richard care ar fi putut fi interpretate în mai multe feluri. Am înregistrat așa-numitele scăpări din memoria mea: discrepanțe mari, cum era dorința mea de a locui într-o casă în suburbii sau dimineața de după petrecerea burlăcițelor, când uitasem că Richard zbura spre Atlanta, sau mai mici, ca presupusele mele mențiuni de a dori să iau cursuri de pictură sau de a crede că mâncarea preferată a lui Richard era *vindaloo* de miel.

De asemenea, am transcris cu migală conversații tulburătoare despre care nu puteam să îl întreb – bunăoară, cum de știuse că mă dusesem să vizitez pe altcineva decât pe mătușa în acea zi când mersesem pe furiș în oraș. Am scris ce s-a întâmplat la acea întâlnire. După ce m-am prezentat doamnei drăguțe care m-a primit, aceasta mi-a făcut semn să iau loc pe o canapea aflată în fața unui acvariu plin de pești colorați. Ea s-a așezat pe scaunul capitonat din stânga mea și mi-a spus să îi zic Kate. „Despre ce ai vrea să vorbim?” m-a întrebat. „Uneori am impresia că nu îmi cunosc soțul deloc”, am mărturisit. „Poți să-mi spui de ce crezi că Richard încearcă să te mențină vulnerabilă?” m-a întrebat spre sfârșitul ședinței. „Care ar fi motivația lui?”

Asta încercam să-mi dau seama pe parcursul zilelor lungi și pustii când Richard era la serviciu. Îmi scoteam caietul și mă întrebam cum de telefoanele anonime începuseră chiar după ce mă logodisem cu Richard și se părea că le primesc doar când Richard nu era de față. Am scris despre cum eram sigură că îi mărturisisem lui Richard regretul că insistasem ca Maggie să poarte

bandana la ochi, cât de mult acel detaliu – că îi cerusem să își acopere ochii – mă deranja. Am adăugat: „Deci, de ce mi-ar fi cerut să îmi acopăr ochii când m-a dus cu mașina să văd noua casă?” Am menționat și găsirea figurinelor pentru tortul de nuntă, confecționate mulți ani mai târziu decât data căsătoriei părinților lui Richard. Apoi cuvintele de pe foaie s-au pătat de lacrimile pe care le-am vărsat când mi-am amintit de dispariția misterioasă a lui Duke.

Când aveam insomnie, coboram ușor din pat și mergeam tiptil pe hol ca să umplu pagini cu gândurile obsedante care îmi invadau creierul în acele ore întunecate din noapte, scrisul devenindu-mi mai dezordonat pe măsură ce emoțiile mă copleșeau. Am subliniat unele cuvinte, am desenat săgeți ca să conectez gânduri și am comentat pe margine. În câteva luni, caietul meu pătat de cerneală era mai mult de jumătate plin.

Am petrecut atâtea ore scriind, cuvintele depănându-se de-a lungul paginilor, și în acel proces, descâlcind ițele căsniciei mele. Era ca și cum relația mea cu Richard ar fi un jerseu tricotat superb și eu găseam un mic fir pe care îl învârteam pe degete. Trăgeam de el încet, răsucind și întorcând, ștergând modele și culori, distorsionând forma cu fiecare întrebare și contradicție pe care o dezvăluiam în jurnal.

„El”, piciorul stâng, „greșește”, piciorul drept. Cuvintele îmi umplu creierul, iar picioarele mi se mișcă și mai repede. Trebuie să ajung la Emma înaintea lui.

„Nu, Richard, tu m-ai sărutat pe mine”.

Singurul lucru pe care Richard îl urăște mai mult decât să fie provocat este să nu aibă dreptate. Trec de Chop’t și dau colțul, uitându-mă în spate. O duzină de taxiuri se îndreaptă spre mine. Ar putea fi în oricare din ele.

— Ai băut?

Se pricepe atât de bine să schimbe subiectul, să-mi expună vulnerabilitățile și să mă pună în defensivă. Dar nu mă deranjează atâta timp cât îl țin de vorbă. Trebuie să îl țin la telefon ca să nu o avertizeze pe Emma de venirea mea.

— I-ai spus de colierul de diamante pe care mi l-ai dat? îl tachinez. Crezi că va trebui să îi cumperi și ei unul cândva?

Știu că întrebarea asta e echivalentul aruncării unei bombe prin geamul taxiului lui și este exact ceea ce intenționez. Vreau să îl înfurii. Vreau să-și strângă pumnii și să mijească ochii. În acest fel, dacă ajunge primul la Emma, ea va înțelege în sfârșit ceea ce ascunde el atât de bine. Îi va vedea masca.

— Oh, puteai să treci la semafor! strigă el.

Mi-l închipui stând încordat pe marginea unei banchete de taxi, agitându-se în spatele șoferului.

— I-ai spus? îl întreb din nou.

Respiră cu greutate; știu din experiență că e pe punctul de a-și pierde controlul.

— Nu mă implic în această conversație ridicolă. Dacă te mai apropii de ea, voi avea grijă să fii internată.

Apăs butonul de terminare a convorbirii. Pentru că sunt deja în fața apartamentului Emmei.

•

Am greșit atât de profund față de ea; i-am exploatat inocența.

Așa cum nu am fost niciodată soția care credea Richard că sunt, nu sunt nici femeia care credea Emma că sunt.

În prima noapte când mi-am cunoscut înlocuitoarea la petrecerea de la birou, ea s-a ridicat de la locul ei în salopeta de culoarea macului. A expus acel zâmbet larg, deschis și mi-a întins mâna.

Sindrofia era la fel de elegantă ca orice altceva în viața lui Richard: un perete de sticlă cu vedere spre Manhattan. *Ceviche* în linguri de degustare și

bucăți mici de cotlet de miel cu mentă servite de chelneri îmbrăcați în smoching. Un bufet dedicat fructelor de mare unde o femeie desfăcea stridii Kumamoto. Muzica clasică înălțându-se din arcușurile unui cvartet.

Richard s-a dus la bar să ne aducă băuturi.

Votcă cu sifon și limetă? a întrebat-o pe Emma.

— Ți-ai amintit! l-a urmărit cu privirea în timp ce se îndepărta.

Totul a început în acel moment: un nou viitor se materializa în fața mea.

În următoarele ore am băut apă minerală și am întreținut conversații politicoase cu colegii lui Richard. Hillary și George erau acolo, dar Hillary începuse să se distanțeze de mine.

Toată noaptea am simțit valul de energie explodând între soțul meu și asistenta lui. Nu erau numai zâmbetele schimbate sau faptul că se nimerea să stea unul lângă altul în același grup conversațional; la suprafață, erau cuviincioși. Dar i-am văzut ochii alunecând spre ea când râsul ei gutural s-a revărsat. Am *simțit* că erau conștienți unul de prezența celuilalt; era o legătură tangibilă, strălucitoare care-i conecta de jur-împrejurul camerei. La sfârșitul petrecerii a comandat o mașină să o ducă în siguranță acasă, în ciuda protestelor ei că ar putea prinde un taxi. Am ieșit toți împreună și am așteptat să ajungă Lincolnul ei, înainte să ne urcăm în mașina noastră.

— E atât de dulce, i-am spus lui Richard.

— Este foarte bună în meseria ei.

Când eu și Richard am ajuns acasă de la petrecere, am început să urc scările spre dormitor, abia așteptând să-mi dau jos banda elastică a ciorapilor lungi care îmi strângeau abdomenul. Richard a stins lumina din hol și m-a urmat, în momentul în care am intrat în dormitor, m-a răsucit cu fața la perete. M-a sărutat pe ceafă și s-a apăsat pe mine. Era deja tare.

De obicei Richard era un amant tandru și atent. Înainte mă savura ca pe o masă de cinci feluri. Dar în acea noapte mi-a prins încheieturile și cu una din mâinile lui mi le-a ținut deasupra capului. Cu cea liberă mi-a tras jos ciorapii. Am auzit un zgomot de sfâșiere și am știut că s-au rupt. Când a intrat în mine pe la spate, am scâncit. Trecuse atât de mult timp, și eu nu eram încă pregătită pentru el. S-a împins în mine în timp ce eu mă holbam la tapetul în dungi. A terminat repede cu un geamăt zgomotos, sălbatic care părea să reverbereze în toată camera. S-a lăsat pe mine, gâfâind, apoi m-a întors și mi-a dat un singur sărut pe buze.

Ochii îi erau închiși. Mă întrebam a cui față o vedea oare.

Câteva săptămâni mai târziu, am văzut-o din nou când a venit la cocktailul pe care l-am găzduit în casa din Westchester. Arăta la fel de fără cusur precum mi-o aminteam.

Nu mult timp după serata noastră ar fi trebuit să merg la un concert cu Richard. Dar un virus stomacal m-a pus la pat și a trebuit să contramandez în ultimul minut. A luat-o pe Emma. Alan Gilbert era dirijorul; se interpreta Beethoven și Prokofiev. Mi-i imaginam stând unul lângă altul și ascultând melodii lirice, expresive. La pauză probabil au băut cocktailuri, și Richard i-a explicat originea stilului disonant al lui Prokofiev, așa cum îmi explicase cândva și mie.

M-am urcat în pat și am adormit cu imaginea lor împreună. Richard a rămas în oraș în seara aceea.

Nu am cum să fiu sigură, dar cred că aceea a fost noaptea primului lor sărut.

Mi-o închipui uitându-se în sus la el cu ochii ei albaștri în timp ce îi mulțumește pentru seara aceea minunată. Amândoi ezită, fiindu-le greu să se despartă. Un moment de tăcere. Apoi pleoapele ei coboară când el se apleacă, închizând distanța dintre ei.

La puțin timp după concert, Richard a zburat în Texas pentru o întâlnire de afaceri. Pe atunci îmi făcusem o prioritate din a fi la curent cu programul lui. Acesta era un client important pentru Richard. Emma avea să-l însoțească. Nu eram surprinsă, pentru că și Diane călătorise împreună cu el în anumite ocazii.

Dar Richard nu m-a sunat și nici nu mi-a trimis SMS să îmi ureze noapte bună.

Eram sigură că povestea lor de dragoste era în desfășurare după acea călătorie. Numiți-o intuiție de soție. M-am dus în oraș câteva săptămâni mai târziu. Voiam să o mai văd o dată pe Emma. Trăgeam de timp în curtea clădirii lor, acoperindu-mi fața cu un ziar. Aceea a fost ziua în care Richard, atingând cu blândețe partea de jos a spatelui ei, îi ținuse ușa înlocuitoarei mele în timp ce ieșeau afară. Ea era îmbrăcată cu o rochie roz, care se potrivea cu nuanța care-i apărea în obraji când se uita pe sub gene în sus la soțul meu. Puteam să îi confrunt. Sau puteam să mă prefac entuziasmată și să sugerez să luăm prânzul împreună. Dar pur și simplu i-am lăsat să plece.

•

Acum apăs cu disperare toate butoanele de interfon aparținând locatarilor din clădirea Emmei în speranța că cineva mă va lăsa să intru. Aud ușa deschizându-se o secundă mai târziu și o zbughesc înăuntru, în micul hol. Mă uit la rândul de cutii poștale și mă bucur să văd numele ei de familie, etajul și numărul apartamentului: 5C.

În timp ce alerg în sus pe scări, mă întreb dacă va lua numele de familie al lui Richard. Dacă vom fi conectate și în acest mod. Stau în fața apartamentului ei și bat tare la ușă.

— Cine e? răspunde ea.

Mă trag la o parte ca să nu mă vadă prin vizor. Dacă Emma îmi recunoaște vocea, s-ar putea să nu îmi citească scrisoarea. Așa că împing plicul pe

sub ușă. Îl văd dispărând și apoi alerg înapoi pe scări, sperând să nu mă intersectez cu Richard.

Îmi imaginez că deschide scrisoarea și mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le-am menționat.

Cum ar fi faptul că am simulat virusul stomacal din noaptea cu concertul.

— De ce nu o iei pe Emma cu tine? îi sugerasem lui Richard când l-am sunat să anulez. Mă prefăceam că am o voce slăbită. Îmi amintesc de când eram tânără și săracă în oraș. Ar fi o adevărată bucurie pentru ea.

— Ești sigură?

— Bineînțeles. Tot ce vreau să fac este să dorm. Și mi-ar părea rău ca tu să nu poți merge.

A fost de acord.

În momentul în care am închis, mi-am făcut un ceai și am început să mă gândesc la mutarea următoare. Nu îmi permiteam să fac nicio greșeală. Atenția mea la detalii trebuia să fie la fel de riguroasă ca și a lui Richard. Când m-am dus la culcare în acea seară, am pus un flacon Pepto-Bismol pe noptieră, lângă apă.

M-am liniștit. Nu am mai menționat-o săptămâni întregi, dar când Richard a încheiat o mare afacere, am sugerat să îi mulțumească pentru ajutor cu un card cadou generos la Barneys. Preț de o clipă, m-am temut că mersesem prea departe. S-a oprit din bărbierit și s-a uitat la mine cu atenție.

— Nu mi-ai amintit niciodată să fac ceva pentru Diane.

Am ridicat din umeri și m-am întins după peria de păr. Încercând să mă acopăr, am spus:

— Cred că mă identific cu Emma. Diane era măritată. Avea o familie. Emma îmi amintește de mine când am ajuns în New York. Cred că un astfel de gest ar face-o să se simtă apreciată.

— Bună idee.

Am expirat ușor aerul pe care-l ținusem în plămâni. Mi-o imaginam deschizând plicul cu cardul, ridicându-și sprâncenele de uimire. Poate avea să se ducă la el în birou pentru a-i mulțumi. Poate peste câteva zile avea să poarte o rochie pe care și-o cumpărase cu acel card și i-o va arăta lui Richard.

Miza era atât de mare. Am încercat să îmi continui rutina, dar m-a inundat adrenalina. Mă trezeam mereu plimbându-mă de colo colo. Mi-am pierdut pofta de mâncare și am slăbit. Noaptea stăteam trează lângă Richard, revăzând în gând planul, încercând să-i găsesc lipsuri și slăbiciuni. Eram disperată să grăbesc lucrurile, dar mă forțam să am răbdare. Eram un vânător care aștepta ca prada să cadă în capcană.

Emma m-a sunat într-o seară din Dallas spunându-mi că Richard era nevoit să ia un avion mai târziu pentru că întâlnirea se prelungea. Mă rugasem pentru o ocazie ca asta. Totul depindea de ce ar fi urmat să se întâmple; trebuia să îmi joc rolul fără greșeală. Emma nu trebuia să suspecteze că eu construiam o casă din cărți de joc, că eram pe punctul de a o pune pe ultima.

— Bietul de el, am zis. Muncește atât de mult. Probabil că e epuizat.

— Știu. Clientul ăsta e foarte solicitant.

— Și tu ai muncit din greu. Am spus-o ca și cum atunci mi-aș fi dat seama. Nu e nevoie să se grăbească. De ce nu îi sugerezi să luați cina și să închiriați o cameră la hotel? Întoarceți-vă doar mâine-dimineață. V-ar fi mai ușor amândurora

„Te rog, înghite momeala”.

— Ești sigură, Vanessa? Știu că vrea să se întoarcă acasă la tine.

— Insist. Am simulat un căscat. Ca să fiu sinceră, abia aștept să mă uit la o emisiune proastă la televizor și să-mi mănânc legumele. Iar el va dori doar să vorbească despre serviciu.

Soția leneșă și plictisitoare. Asta voiam să creadă despre mine. Richard merita ceva mai mult, nu? Avea nevoie de cineva care să aprecieze complexitatea muncii lui, care ar fi avut grijă de el după o zi grea. Cineva care nu l-ar face de râs în fața colegilor. Cineva dornic să fie cu el în fiecare noapte. Cineva exact ca ea.

„Te rog", m-am gândit din nou.

— OK, a răspuns Emma într-un final. Îl voi întreba și, dacă e de acord, te anunț la ce oră aterizăm mâine.

— Mulțumesc.

Când am încheiat convorbirea, mi-am dat seama că, pentru prima dată după mult timp, zâmbeam; îmi găsisem înlocuitoarea perfectă. În curând, Richard o va termina cu mine și aș fi în sfârșit liberă. Niciunul din ei nu avea habar ce orchestrasem. Încă nu au.

PARTEA A TREIA

31.

O rup la fugă pe scări, alunecând când cotesc spre etajul trei. Mă lovesc cu șoldul de marginea unei trepte înainte să apuc să mă prind de balustradă, și durerea îmi radiază în partea stângă a corpului. Săltându-mă brusc în picioare, continui să cobor după o pauză foarte scurtă. Dacă Richard se hotărăște s-o ia pe scări, și nu să urce cu liftul, o să dăm nas în nas.

Gândul mă împinge și mai repede și mă năpustesc din casa scărilor în hol chiar în momentul în care se închid ușile de la ascensor. Aș vrea să urmăresc cifrele de pe panoul de deasupra liftului, ca să văd dacă se oprește la etajul Emmei. Dar nu pot să risc să mai zăbovesc nici măcar câteva secunde ca să verific. Ies în fugă în stradă, unde un taxi se pune în mișcare de lângă bordură. Bat în portbagaj, și stopurile de frână se aprind.

Mă urc și închid portiera înainte să mă prăbușesc pe banchetă. Deschid gura ca să dau adresa mătușii Charlotte, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât.

Aroma de lămâi mă împresoară. Mi se încolăcește în păr și îmi pătrunde prin piele. Simt notele înțepătoare de citrice invadându-mi nasul și coborându-mi în plămâni. Richard tocmai trebuie să fi coborât din taxiul acesta. De câte ori era agitat – când trăsăturile i se crispau și bărbatul pe care-l iubeam dispărea – mirosul lui devenea mai pregnant.

Vreau să fug din nou, dar nu-mi permit să aștept alt taxi. Așa că nu am de ales decât să cobor geamul cât se poate de mult și îi spun șoferului adresa.

Scrisoarea mea are doar o pagină, îi va lua doar un minut Emmei să o citească. Sper că are timp să o facă înainte ca Richard să ajungă la ușa ei.

Șoferul întoarce pe strada următoare și după ce o ultimă privire pe geam mă asigură că Richard nu mă urmărește, îmi sprijin capul pe banchetă. Mă întreb cum de-mi scăpase greșeala din planul de a mă elibera de soțul meu. Am avut atât de mult timp să îl concep; după petrecerea de la birou, a devenit jobul meu full-time, apoi obsesia mea. Am avut atât de multă grijă, și totuși am făcut cea mai mare greșeală de calcul posibilă.

Nu m-am gândit că voi sacrifica viața unei tinere femei inocente. Puteam doar să mă agăț cu disperare de evadarea mea. Aproape că îmi pierdusem speranța că așa ceva era posibil. Până când mi-am dat seama că nu m-ar lăsa niciodată să plec decât dacă ar crede că era ideea lui.

Eram sigură de asta din cauza a ceea ce-mi făcuse când crezuse că încercam să îl părăsesc.

•

Începusem să mă retrag din căsnicie chiar înainte de gala Alvin Ailey. Eram încă relativ tânără și puternică, încă nu fusesem distrusă.

Imediat după gală, când Richard m-a confruntat în bucătărie, se uita în jos la încheietura mea dreaptă, care se albea în mâinile lui puternice. Era ca și cum nici nu își dădea seama că el mi-o răsucea; parcă altcineva era responsabil pentru țipătul de durere care ieșea de pe buzele mele.

Richard nu mă rănise grav niciodată înainte de acea noapte, cel puțin, nu fizic.

Uneori se oprise la un pas de ceea ce acum știam că era pierderea cumpătului. Surprinsesem fiecare dintre acele episoade în agenda neagră Moleskine: în taxi, după ce îl sărutasem pe Nick la petrecerea burlăciților, la Sfoglia, când un bărbat de la bar îmi oferise o băutură, și în seara când îl confruntasem pentru dispariția lui Duke.

Alteori fusese și mai aproape. O dată a aruncat fotografia de la nunta noastră la pământ, spărgând sticla și aducându-mi o acuzație ridicolă: că aș fi flirtat cu Eric, instructorul de scufundări, cât eram în luna de miere. „L-am văzut oprindu-se la ușa noastră”, urlase Richard la mine, în timp ce eu îmi aminteam cum soțul meu îmi lăsase vânătăi pe partea superioară a brațului după ce mă ajutase să cobor din barcă.

Altă dată, puțin după una dintre vizitele noastre la medicul specialist în fertilitate, când pierduse un client important, Richard a trântit atât de tare ușa biroului său, încât o vază a căzut de pe etajeră.

M-a apucat de braț și în alte câteva ocazii, strângându-mi-l prea tare, iar o dată, când mă chestiona despre băutură și eu mi-am coborât privirea, m-a apucat de maxilar și mi-a ridicat capul sus, astfel încât eram obligată să mă uit la el.

În acele împrejurări fusese întotdeauna în stare să-și țină furia în frâu, să se retragă în camera de oaspeți sau să plece de acasă și să se întoarcă după ce se liniștea.

În noaptea de după gala Alvin Ailey, părea inițial că scâncetul meu ajunsese la el.

— Îmi pare rău, spunea în timp ce îmi dădea drumul la încheietură. S-a dat un pas înapoi. Și-a trecut mâna prin păr. A expirat încet. Dar de ce naiba m-ai mințit?

— Mătușa Charlotte, am șoptit din nou. Jur că doar pe ea am fost s-o văd.

Nu ar fi trebuit să spun asta. Dar mă temeam că dacă recunoșteam că am fost să discut cu cineva despre căsnicia noastră s-ar fi înfuriat și mai tare – sau mi-ar fi pus întrebări la care nu eram pregătită să răspund.

Minciuna mea repetată a făcut să se rupă ceva în el. A pierdut lupta.

Sunetul palmei lui pe obrazul meu a fost ca șuierul unui glonț. Am căzut pe gresie. Șocul a înăbușit pentru un moment durerea, în timp ce

zăceam acolo în rochia superbă pe care mi-o dăruise și care era acum mototolită în jurul coapselor. M-am uitat în sus spre el, cu mâna pe obraz.

— Ce… cum ai putut…?

S-a aplecat, și am crezut că mă va ajuta să mă ridic, că va spune că intenționa să lovească dulapul din spatele meu.

În schimb, mi-a înfipt mâna în păr și m-a forțat să mă ridic. Stăteam pe vârfuri, atârnând de degetele lui, disperată să îmi dea drumul. Simțeam ca și cum mi-ar fi tras scalpul de pe craniu. M-au podidit lacrimile.

— Oprește-te, te rog! l-am implorat.

Mi-a dat drumul, apoi s-a aplecat ca să mă țintuiască de marginea blatului. Nu mă mai rănea acum.

Dar am știut că a fost cel mai periculos moment al nopții. Al vieții mele.

Totul pe fața lui era încruntat. Ochii lui mijiți se întunecaseră. Dar cea mai înfricoșătoare era vocea lui. Era singura parte din el pe care o recunoșteam; era vocea care mă alinase în atâtea nopți și care jurase să mă iubească și să mă protejeze.

— Trebuie să-ți amintești că și dacă nu sunt aici sunt întotdeauna cu tine. S-a holbat la mine pentru un moment. Apoi soțul meu a reapărut. Acum ar trebui să mergi la culcare, Nellie.

•

În dimineața următoare, Richard mi-a adus o tavă cu micul dejun. Nu dormisem și nici nu mă mișcasem din pat.

— Mulțumesc.

Mi-am păstrat o voce joasă și uniformă. Eram îngrozită să nu îl stârnesc din nou.

Privirea i-a căzut pe încheietura mea dreaptă, care se învinețise deja. A ieșit din cameră și s-a întors cu o pungă de gheață. Fără să spună un cuvânt mi-a pus-o pe încheietură.

— O să vin devreme acasă, iubito. O să aduc eu mâncare pentru cină.

Am mâncat supusă granola și fructele de pădure. Cu toate că nu aveam nicio urmă pe față, îmi simțea maxilarul sensibil și mă durea când mestecam. Am mers jos să îmi clătesc bolul, chircindu-mă de durere când, fără să-mi dau seama, am tras ușa mașinii de spălat vase cu mâna rănită.

Am făcut patul, atentă să nu îmi forțez încheietura când am băgat colțurile cearșafului. Am făcut un duș, tresărind de durere când jetul puternic mi-a lovit scalpul. Nu am putut să îmi șamponez părul sau să îndrept un uscător de păr spre el, așa că l-am lăsat umed. Când am deschis ușa de la dressing, am găsit rochia Alexander McQueen agățată frumos în față pe umeraș. Nu îmi aminteam când mi-am dat-o jos, restul nopții era ca în ceață. Îmi aduceam aminte doar senzația de a încerca să mă micșorez, de a dori să devin cât mai mică fizic posibil. De a dori să fiu invizibilă.

Am trecut pe lângă rochie și m-am întins spre rafturile de haine: ciorapi lungi și șosete groase, un tricou cu mânecă lungă și un cardigan. De pe un raft înalt, valizele îmi făceau cu ochiul. M-am holbat mult la ele.

Aș fi putut să împachetez câteva lucruri și să plec chiar atunci. Aș fi putut să iau o cameră la hotel sau să merg la mătușa mea. Puteam chiar să o sun pe Sam, cu toate că nu vorbisem de multă vreme cu ea, de vreme ce un dezacord ne ținuse departe.

Dar știam că nu era atât de ușor să-l părăsești pe Richard.

Când plecase în acea dimineață, am auzit beep-urile care semnalau că Richard activase alarma, apoi zgomotul surd al ușii de la intrare închizându-se în spatele lui. Dar ce am auzit mai tare decât orice era ecoul cuvintelor lui: „Sunt întotdeauna cu tine”.

Soneria a început să sune când încă mă holbam la valize.

Mi-am ridicat capul. Era un sunet atât de nefamiliar, nu aveam aproape niciodată vizitatori neanunțați.

Nu era nevoie să răspund, probabil că era un curier care lăsa un pachet. Dar soneria s-a auzit din nou și, un minut mai târziu, telefonul fix. Când am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Richard.

— Iubito, unde ești?

Părea îngrijorat.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Cumva se făcuse deja unsprezece.

— Tocmai am ieșit de la duș.

Am auzit pe cineva ciocănind.

— Ar trebui să deschizi.

Am închis și am coborât scările, simțind cum mi se strânge inima. Mi-am folosit mâna sănătoasă ca să dezactivez alarma și să descui zăvorul. Mâinile îmi tremurau. Nu aveam idee ce era de partea cealaltă a ușii, dar Richard îmi spusese ce trebuia să fac.

M-am înfiorat când aerul rece m-a lovit în față. Un curier stătea acolo, ținând o tabletă electronică și o punguță neagră.

— Vanessa Thompson?

Am încuviințat.

— Vă rog să semnați aici.

A întins tableta spre mine.

Mi-era greu să țin pixul în mână. Mi-am scris rar numele. Când m-am uitat în sus, am văzut că omul se holba la încheietura mea. Pete de culoarea unei vinete coapte ieșeau de sub manșeta cardiganului.

Curierul s-a adunat repede.

— Asta e pentru dumneavoastră.

Mi-a întins coletul.

— Jucam tenis. Am căzut.

Am observat ușurarea din ochii lui. Dar apoi s-a întors și a aruncat o privire spre zăpada care

acoperea cartierul nostru, apoi s-a uitat din nou la mine.

Am închis repede ușa. Am desfăcut funda de la punguță. Înăuntru era o cutie. Când i-am ridicat capacul, o brățară groasă din aur de la Verdura, lată de cel puțin cinci centimetri.

Am luat-o în mână. Brățara pe care mi-o trimisese Richard ar acoperi perfect vânătăile urâte de la încheietura mea.

Înainte să am ocazia să mă hotărăsc dacă o voi purta vreodată, am primit telefonul care ne anunța că mama a murit.

*

Ani la rând lăsasem frica să mă domine. Dar acum, când stau în taxi, realizez că o altă emoție se ridică la suprafață: furia. A fost cathartic să îmi dezlănțui mânia asupra lui Richard, după ce o absorbisem pe a lui atât de mult timp.

Mi-am înăbușit sentimentele în timpul acestei căsnicii. Le-am înecat în alcool, le-am îngropat în negare. Am umblat în vârful picioarelor în jurul toanelor soțului meu, sperând că dacă aș crea un mediu suficient de plăcut – dacă aș spune și aș face lucrurile corecte – aș putea controla climatul căminului nostru, la fel cum făceam punând soarele zâmbitor din bandă adezivă pe graficul vremii în clasa ursuleților mei.

Uneori aveam succes. Colecția mea de bijuterii – „cătușa" Verdura fusese prima dintre piesele pe care Richard mi le livrase după așa-numitele „neînțelegeri" – îmi amintește de momentele când nu am avut.

Nu am vrut să împachetez acele piese când am plecat. Chiar dacă le-aș fi vândut, banii pe care i-aș fi primit pe ele ar fi fost pătați.

În timpul căsniciei mele și chiar și după aceea, cuvintele lui Richard îmi răsunau în minte, făcându-mă constant să mă îndoiesc de mine și limitându-mi acțiunile. Dar acum îmi amintesc ce mi-a zis mătușa Charlotte chiar în această

dimineață. „Nu mă tem de furtună, pentru că învăț cum să îmi cârmesc corabia”.

Am închis ochii și am inhalat aerul de iunie care intra prin geamul deschis, curățând ultimele urme ale parfumului lui Richard.

Nu e destul că am scăpat de soțul meu. Și știu că nu va fi suficient să opresc nunta pur și simplu. Chiar dacă Emma îl părăsește pe Richard, sunt sigură că el va găsi o altă femeie. O altă înlocuitoare.

Ce trebuie să fac e să găsesc o modalitate de a-l opri pe Richard.

Unde e oare în acest moment? Îl văd strângând-o pe Emma într-o îmbrățișare, spunându-i cât îi pare de rău că fosta lui soție o hărțuiește. Îi ia scrisoarea din mână, o citește repede și apoi o mototolește. Este nervos – dar poate ea se va gândi că e justificat, având în vedere acțiunile mele. Ce sper totuși e că am convins-o să pună trecutul lor împreună într-o altă lumină. Poate că își amintește de momentele când reacțiile lui Richard fuseseră puțin exagerate. Când nevoia lui de a controla a ieșit la suprafață pe căi subtile.

Care va fi următoarea lui mutare?

Se va răzbuna pe mine.

Mă gândesc intens. Apoi deschid ochii și mă aplec înainte.

— M-am răzgândit, îi spun șoferului de taxi, care mă duce la apartamentul mătușii Charlotte. Trebuie să cobor în altă parte.

Caut o adresă în telefon și i-o spun. Mă lasă în fața unei filiale Midtown Citibank. Aici are Richard conturile.

Când Richard mi-a dat cecul, mi-a spus să folosesc banii ca să primesc ajutor. Chiar a alertat banca. Dar după ce i-am trimis poza lui Duke și i-am dat Emmei scrisoarea, i-am dovedit că nu voi dispărea pur și simplu în liniște.

Bănuiesc că astăzi va încerca să oprească încasarea cecului. Așa va începe Richard să mă

pedepsească; este o cale relativ ușoară de a-mi da de înțeles că nu îmi va tolera nesupunerea.

Trebuie să încasez banii de pe acest cec înainte ca el să apuce să transmită băncii că se răzgândise.

Sunt doi funcționari disponibili: unul e un băiat tânăr în cămașă albă și cravată, cealaltă este o doamnă de vârstă mijlocie. Cu toate că bărbatul este mai aproape, merg la geamul femeii. Mă întâmpină cu un zâmbet larg. Pe ecusonul ei scrie BETTY.

Scot din portofel cecul lui Richard.

— Aș vrea să încasez banii de pe acest cec.

Betty aprobă din cap și apoi se uită la sumă. Se încruntă.

— Să încasați banii?

Se uită din nou la bucata de hârtie.

— Da.

Încep să bat ușor cu piciorul în podea, apoi mă opresc. Îmi fac griji că Richard ar putea să sune la bancă chiar în acest moment.

— Puteți să luați un loc? Cred că ar fi mai bine ca superiorul meu să mă ajute cu asta.

Mă uit la mâna ei stângă. Nu poartă verighetă.

„Nu e greu să eviți întrebările odată ce ai învățat trucul. Spune povești colorate, interesante, care să distragă atenția de la faptul că nu împărtășești de fapt nimic. Evită lucrurile concrete. Fii vag. Minte, însă doar când e neapărat nevoie”.

Mă apropii cât pot de mult de geam.

— Uite, Betty… Uau, ăsta e, de fapt a fost, numele mamei mele. A murit recent.

Această minciună e necesară.

— Îmi pare rău.

Fața ei are o expresie de simpatie. Am ales funcționarul potrivit.

— Voi fi sinceră cu tine. Fac o pauză. Soțul meu – domnul Thompson – divorțează de mine.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Da, și mie. Se recăsătorește în vara asta. Zâmbesc răutăcios. În orice caz, acest cec este de

la el, și am nevoie de bani pentru că încerc să închiriez un apartament. Logodnica lui tânără și drăguță s-a mutat deja la el.

În timp ce vorbesc, mi-l imaginez pe Richard formând numărul băncii.

— Doar că e o sumă atât de mare.

— Nu și pentru el. După cum vezi, numele noastre de familie sunt identice. Bag mâna în poșetă și scot permisul de conducere. Și avem încă aceeași adresă, doar că eu m-am mutat. Stau într-un hotel sărăcăcios la câteva străzi distanță de aici.

Adresa de pe cec este cea a casei noastre din Westchester; orice newyorkez știe că acea suburbie e exclusivistă.

Betty se uită îndelung la permisul meu și ezită. Fotografia era de câțiva ani, cam de când începusem să plănuiesc să îl părăsesc pe Richard. Ochii mei erau strălucitori și zâmbetul sincer.

— Te rog, Betty. Uite. Poți să îl suni pe managerul filialei din Park Avenue. Richard l-a alertat că voi încerca să scot banii.

— Scuzați-mă un moment.

Aștept în timp ce ea se duce mai departe și șușotește ceva la telefon. Mă simt amețită de la efort, întrebându-mă dacă Richard mi-a dejucat planurile și de această dată.

Când femeia se întoarce, nu pot să îi citesc expresia feței. Face câteva clicuri pe computer și în cele din urmă se uită în sus spre mine.

— Vă cer scuze pentru întârziere. Totul este în regulă. Managerul a confirmat că cecul a fost autorizat. Și văd că dumneavoastră și domnul Thompson ați avut un cont comun la noi, care a fost închis în urmă cu câteva luni.

— Mulțumesc! șoptesc.

Trece bancnotele prin mașina de numărat bani și apoi verifică fiecare bancnotă de o sută de dolari în timp ce mă crispez pe dinăuntru. Mă aștept ca în orice moment cineva să alerge spre ea și s-o împiedice să mi-i dea. Dar ea îi introduce în spațiul

îngust de sub geam, împreună cu un plic căptușit supradimensionat.

— Îți doresc o zi frumoasă! spun eu.

— Mult noroc!

Trag fermoarul la poșetă și simt cum mi se ia o piatră de pe inimă.

Merit acești bani. Și acum, că mi-am pierdut slujba, am nevoie de ei mai mult ca niciodată ca să o ajut mătușa mea.

În plus, e extrem de satisfăcător să mă gândesc la reacția lui Richard când un funcționar bancar îi va spune că banii lui au dispărut.

Ani în șir m-a ținut într-o stare de vulnerabilitate; de fiecare dată când nu i-am făcut pe plac, am suferit consecințe. Dar în mod evident i-a plăcut și să fie salvatorul meu și să mă consoleze când eram supărată. Aceste două fațete contradictorii ale personalității soțului meu l-au făcut să fie o enigmă pentru mine. Încă nu înțeleg complet de ce simțea nevoia să controleze totul din mediul lui la fel de precis cum își aranja șosetele și tricourile.

Am recâștigat un pic din puterea pe care mi-a luat-o. Am învins într-o mică bătălie. Sunt în extaz.

Îmi imaginez furia lui ca pe o tornadă, învolburându-se și învârtindu-se înspre exterior, dar în acest moment, sunt în afara zonei de impact.

Ies pe trotuar și mă îndrept către cea mai apropiată filială Chase. Depun banii într-un cont nou, cel pe care l-am deschis după ce eu și Richard ne-am despărțit. Acum sunt gata să mă duc la mătușa Charlotte. Dar nu la siguranța patului meu; sunt hotărâtă să scap de acea femeie învinsă.

Mă simt plină de energie gândindu-mă la ce voi face în continuare.

32.

„Am douăzeci și șase de ani. Sunt îndrăgostită de Richard. Ne vom căsători în curând”, șoptesc în timp ce mă uit în oglindă. „Mai mult ruj”, mă gândesc în timp ce mă uit în caseta cu cosmetice. „Lucrez aici ca asistentă”. Sunt îmbrăcată cu o rochie de culoare roz pe care am cumpărat-o chiar în această după-amiază de la Ann Taylor. Nu este o imitație perfectă, dar se apropie, mai ales cu noul meu sutien căptușit.

Postura mea însă nu este tocmai bună. Îmi trag umerii înapoi și îmi ridic bărbia. Acum e mai bine.

„Numele meu e Emma”, spun în oglindă. Zâmbesc – un rânjet larg, încrezător.

Cine o cunoaște bine nu ar putea fi păcălit. Însă tot ce am de făcut e să trec de echipa de curățenie de la biroul lui Richard.

Dacă azi unul dintre colegii lui lucrează până târziu, totul se va termina. Și dacă Richard va fi încă acolo – dar nu, nu pot să-mi permit să mă gândesc la o asemenea posibilitate, pentru că nu voi avea curajul să continui cu asta.

„Numele meu e Emma”, repet încă o dată și încă o dată, până când sunt satisfăcută cu timbrul gutural al vocii mele.

Merg spre ușa de la baie și o întredeschid ca să mă uit afară. Holul este pustiu, iar luminile sunt slabe; nu pot să văd dincolo de colț spre ușile de sticlă dublă care duc la firma lui Richard. Știu că vor fi închise, așa cum sunt în fiecare seară. Puțini oameni au cheile. Informațiile financiare a sute de clienți sunt stocate în computerele companiei. Toate sunt protejate cu parole, în plus, sunt sigură că experții în securitate cibernetică ai companiei ar fi alertați dacă cineva ar încerca să pătrundă în sistem.

Ce caut însă nu e o înregistrare electronică. Am nevoie de un simplu document din biroul lui Richard, unul care nu are importanță pentru nimeni altcineva din companie.

Chiar dacă Emma a avut șansa să îmi citească scrisoarea și chiar dacă niște bănuieli au început să i se formeze în minte, știu că e o femeie logică și deșteaptă. Pe cine va crede la urma urmei – pe logodnicul ei perfect sau pe nebuna de fostă soție a lui?

Am nevoie de dovezi ca să o influențez. Și Emma e cea care mi-a arătat cum pot să le obțin.

Când am confruntat-o în fața clădirii apartamentului ei, i-am spus să îl întrebe pe Richard despre sticlele de Raveneau pe care mă trimisese să le aduc din pivnița de vinuri în noaptea cocktailului dat de noi. „Cine crezi că a făcut comanda?" a întrebat chiar înainte să se despartă de mine și să plece cu un taxi.

Fusese o mișcare genială din partea lui Richard să o pună pe Emma, asistenta lui, să comande vinul pentru petrecere.

De mult timp nu fusese nevoie să mă pedepsească. Mă purtasem cât putusem de bine de câteva luni, trezindu-mă devreme ca el, făcând mișcare în fiecare dimineață și gătind cine sănătoase în fiecare seară. Aceste acte de servitudine l-au făcut pe Richard să se poarte binevoitor cu mine. Dar în acest punct al căsniciei noastre nu mai aveam nicio iluzie legată de cât de periculos putea soțul meu să devină când se temea că iubirea mea se stingea.

Așa că am anticipat că voi plăti sever când mi-am schimbat coafura cu câteva zile înainte de cocktail. Mai întâi am rugat-o pe stilista mea să-mi vopsească părul șaten-caramel. A protestat spunând că femeile o plăteau sute de dolari ca să aibă nuanța mea naturală, dar eu eram hotărâtă. Când a terminat vopsitul, i-am cerut să îmi taie doisprezece centimetri, transformându-l într-un bob până la umăr.

În ziua în care ne-am cunoscut, Richard îmi spusese să nu-mi tai niciodată părul. Asta era

prima regulă, marcată ca un compliment, pe care o stabilise.

M-am supus de-a lungul căsniciei.

Dar între timp o întâlnisem pe Emma. Știam că trebuia să îi dau soțului meu motive să scape de mine, indiferent de repercusiuni.

Când Richard mi-a văzut părul, a tăcut un moment, apoi mi-a spus că era o schimbare drăguță pentru iarnă. Am înțeles că voia să revin la vechiul meu stil până în vară. După acea mică discuție, a lucrat târziu la birou în fiecare seară până la petrecere.

Richard îi ceruse Emmei să comande vinul ca să-și poată construi cazul împotriva mea. Și acum eu pot să folosesc aceeași situație ca să-mi construiesc cazul împotriva lui.

•

Hillary era în acea noapte cu Richard la barul improvizat în livingul nostru din casa din Westchester. Personalul de la catering întârzia și eu murmuram scuze pentru roata de brânză Brie și triunghiul de Cheddar pe care le serveam.

— Iubito? Poți să aduci câteva sticle de Raveneau 2009 din pivniță? mi-a strigat Richard din partea cealaltă a camerei. Am comandat o cutie săptămâna trecută. Sunt pe raftul din mijloc, în frigiderul de vinuri.

M-am mișcat cât am putut de încet către beci, întârziind momentul în care va trebui să-i spun lui Richard, în fața tuturor prietenilor și asociaților lui, ceea ce știam deja: Nu exista nicio sticlă de Raveneau în pivnița noastră.

Dar nu pentru că îl băusem.

Toată lumea a crezut că eu l-am băut, bineînțeles. Aceea fusese intenția lui Richard. Acesta era șablonul: l-am provocat pe Richard încercând să îmi afirm independența, iar el m-a făcut să plătesc pentru abaterea mea. Pedepsele erau întotdeauna proporționale cu presupusele infracțiuni. În noaptea galei Alvin Ailey, de

exemplu, am știut că Richard îi spusese lui Paul că trebuia să mă ducă acasă pentru că eram beată. Dar nu era adevărat; Richard era furios pentru că Paul se oferise să mă ajute să îmi găsesc o slujbă. Și mai mult decât atât, soțul meu știa deja că mă strecurasem în oraș pentru o întâlnire secretă, una pe care în cele din urmă i-am explicat-o ca fiind o vizită la un psihoterapeut.

A-mi crea o imagine proastă în public – a-i face pe alți oameni să mă vadă ca instabilă, și, mai rău decât atât, a mă face pe mine să mă îndoiesc de mine însămi – era una dintre modalitățile lui prestabilite de a mă disciplina. Și era deosebit de eficient, ținând cont de problemele mamei mele.

— Iubitule, nu este nicio sticlă de Raveneau, am spus când m-am întors din pivniță.

— Dar tocmai am pus o cutie…

Richard s-a întrerupt. O expresie confuză i-a apărut pe chip, repede înlocuită cu una de jenă evidentă.

Era un actor atât de abil.

— Oh, mă mulțumesc cu orice vin vechi alb! a zis Hillary.

Emma era în cealaltă parte a camerei. Era îmbrăcată cu o rochie neagră simplă cu cordon, care-i evidenția forma de clepsidră. Părul blond luxuriant îi era lăsat în bucle libere pe spate. Era perfectă, așa cum mi-o aminteam.

Trebuia să fac trei lucruri în acea seară: să conving pe toată lumea de la petrecere că soția lui Richard era cam neglijentă, să o conving pe Emma că Richard merită ceva mai mult și, cel mai important, să îl conving pe Richard de același lucru.

Mă simțeam ametită de spaimă. M-am uitat spre Emma pentru curaj. Apoi am jucat un pic teatru eu însămi.

Am luat-o pe Hillary de braț.

— Și eu la fel, am spus veselă, sperând că Hillary nu-mi simțea degetele reci ca gheața prin

mânecă. Cine zice că blondele se distrează mai mult? Îmi place să fiu brunetă. Haide, Richard, deschide-ne o sticlă.

Mi-am vărsat primul pahar în chiuveta de la bucătărie când am fost după șervețele, asigurându-mă că Richard era la o distanță destul de mică astfel încât să audă când am întrebat-o pe Hillary dacă dorea să i se umple din nou paharul. Paharul ei era încă pe jumătate plin. S-a uitat spre paharul meu gol înainte să dea din cap.

Un moment mai târziu, Richard mi-a dat un pahar de apă.

— Nu ar trebui să-i suni pe cei de la catering, iubito?

Am căutat numărul și am format primele șase cifre, îndepărtându-mă suficient de mult de Richard ca el să nu-și dea seama că, de fapt, vorbeam singură. I-am făcut semn din cap după convorbire și am zis:

— Ar trebui să ajungă aici din minut în minut.

Apoi mi-am pus paharul cu apă jos.

Eram la cel de-al treilea presupus pahar de vin când au venit cei de la catering.

În timp ce chelnerii începeau să așeze bufetul, Richard l-a chemat pe șeful serviciului de catering în bucătărie. Eu i-am urmat.

— Ce se întâmplă? am întrebat înainte ca Richard să poată scoate vreun cuvânt. Nu făceam niciun efort să îmi cobor glasul. Trebuia să fiți aici acum o oră.

— Îmi pare rău, doamnă Thompson. Omul s-a uitat pe clipboard. Dar am ajuns când ne-ați cerut dumneavoastră.

— Nu se poate. Petrecerea a început la șapte și jumătate. Sunt sigură că v-am spus că doream să fiți aici la șapte.

Richard era lângă mine, pe punctul de a-și lansa și el plângerile pentru greșeala companiei. Omul s-a întors din nou spre clipboard și a indicat ora – opt seara – apoi semnătura mea în josul paginii.

— Dar… Richard și-a dres glasul. Ce s-a întâmplat?

Răspunsul meu trebuia să fie dat perfect. Aveam nevoie să transmit atât lipsa mea de eficiență, cât și faptul că nu eram prea deranjată de agitația pe care i-am cauzat-o.

— Oh, cred că a fost vina mea, am zis liniștită. Ei bine, cel puțin sunt aici acum.

— Cum ai putut…?

Richard și-a înghițit restul cuvintelor. A expirat încet. Dar încordarea de pe fața lui nu a dispărut.

Am simțit că mi se face greață și mi-am dat seama că nu mai puteam continua jocul ăsta mult timp, așa că m-am grăbit spre baie. Mi-am aruncat apă rece pe încheieturi și am numărat respirațiile până când bătăile inimii mi s-au uniformizat.

Apoi am ieșit din baie și i-am studiat pe oaspeți.

Nu obținusem încă tot ceea ce aveam nevoie.

Richard vorbea cu unul din parteneri și cu un amic de la clubul de golf, dar furnicăturile de pe piele mă alertau că era cu ochii pe mine. Părul, băutura, reacția mea față de cei de la catering – mă purtam cu totul altfel decât femeia care examinase cu multă atenție toate detaliile petrecerii împreună cu el în săptămânile precedente. Petrecuserăm ore întregi trecând în revistă lista cu invitați, cu Richard amintindu-mi amănunte personale despre asociații lui pentru a mă putea amesteca mai ușor printre ei și a-i prezenta. Am discutat alternative florale pentru aranjamentele noastre. Richard mă instruise să evit să comand creveți pentru că unul dintre invitați era alergic și i-am spus că voi verifica de două ori să mă asigur că avem suficiente umerașe pentru ca să nu fie nevoie ca haina cuiva să fie aruncată pe vreun pat.

Acum era timpul să bifez un alt punct de pe lista mea, cel pe care îl ținusem doar în capul meu și îl revizuisem când Richard plecase la serviciu: să vorbesc cu Emma.

Un chelner trecea pe lângă mine și mi-a oferit un crostino cu parmezan cald de pe tavă. M-am forțat să zâmbesc și să iau unul, dar l-am pus într-un șervețel.

M-am oprit pentru un moment, până când același chelner s-a apropiat de grupul unde era Emma, apoi am abordat-o.

— Trebuie să le încerci pe astea, am zis eu. M-am forțat să râd. Trebuie să îți păstrezi forțele, dacă vrei să lucrezi pentru Richard.

Emma s-a încruntat puțin, apoi expresia i s-a relaxat.

— Lucrează mult, într-adevăr. Dar nu mă deranjează.

Și-a luat un crostino și a mușcat din el. Îl vedeam pe Richard apropiindu-se de noi din cealaltă parte a camerei, dar George l-a interceptat.

— Oh, nu e vorba doar despre orele suplimentare, am zis. E și foarte meticulos, nu-i așa?

A aprobat din cap și și-a băgat rapid restul de apetitiv în gură.

— Ei bine, mă bucur că în sfârșit toată lumea are ce să mănânce. Te-ai fi gândit că cei de la catering vor apărea la timp la cât ne costă.

Am vorbit suficient de tare ca omul care ținea tava să audă și, și mai important, ca Emma să creadă că am făcut comentariul aspru la adresa lui. Îmi simțeam obrajii arzând, dar speram ca Emma să creadă că era de la prea mult vin. Când i-am întâlnit privirea, am observat dispreț pentru cât de nepoliticoasă fusesem.

Richard se desprinsese de George, venind direct spre noi. Chiar înainte să ajungă, m-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat în direcția opusă.

„Dă-le încă un motiv”. Știam că, dacă nu o făceam acum, îmi pierdeam curajul.

Fiecare pas era o luptă în timp ce traversam încet camera. Îmi auzeam pulsul în ureche. Simțeam broboane fine de transpirație rece

adunându-mi-se pe buza de sus. Toate instinctele mele țipau să mă opresc, să mă întorc din drum. M-am forțat înainte, croindu-mi drum printre grupurile de persoane zâmbitoare. Cineva m-a atins pe braț, dar m-am tras fără nicio privire.

Gândul că Richard și Emma se uitau la mine mă impulsiona să continui. Știam că nu voi mai avea șansa să fiu lângă ea prea curând.

M-am întins spre iPodul atașat de boxe. Richard aranjase cu grijă un playlist, alternând jazzul cu unele piese de muzică clasică favorite. Muzica minunată plutea prin cameră. Am apăsat pe aplicația Spotify și am selectat muzică disco din anii ’70, după cum exersasem înainte. Apoi am dat volumul tare.

— Să înceapă petrecerea! am strigat, ridicându-mi brațele în aer. Vocea îmi tremura, dar am continuat: Cine vrea să danseze?

Conversațiile șușotite au încetat. Fețele s-au întors către mine la unison, parcă ar fi fost coregrafiate.

— Haide, Richard! am strigat.

Chiar și cei de la catering se uitau la mine acum. Am surprins-o o secundă pe Hillary mutându-și privirea, apoi pe Emma holbându-se la mine, apoi la Richard. El a pornit repede spre mine și totul s-a strâns în mine.

— Ai uitat regulile casei, draga mea, a strigat cu vocea impregnată cu o voioșie falsă. Nu ascultăm Bee Gees înainte de ora unsprezece seara!

Hohote de ușurare s-au auzit în cameră când Richard a schimbat muzica înapoi pe Bach, m-a luat de mână și m-a condus pe hol.

— Ce se întâmplă cu tine? Cât de mult ai băut?

Ochii i se îngustaseră și nu a trebuit să mă prefac panicată când mi-am cerut scuze.

— Nu pot… doar câteva pahare, dar… îmi pare rău. Voi trece la apă chiar acum.

S-a întins spre paharul meu de Chardonnay pe jumătate plin și i l-am cedat rapid.

Tot restul nopții am simțit privirea aspră a soțului meu. I-am văzut degetele strângându-se pe paharul lui de scotch. Am încercat să îmi amintesc simpatia amestecată cu admirație de pe fața Emmei când Richard aplanase situația pe care o creasem; asta a fost ceea ce m-a făcut să rezist tot restul petrecerii.

Obținusem ceea ce urmărisem.

A meritat, chiar dacă vânătăile nu mi s-au vindecat mai repede de două săptămâni. Richard nu mi-a mai trimis nicio bijuterie nouă ca să îndrepte puțin lucrurile după acea neînțelegere. Aceasta a fost confirmarea că nu mai era interesat de relația noastră; centrul atenției lui se schimba.

•

„Sunt îndrăgostită de Richard”, spun pentru ultima dată în timp ce mă uit pe holul pustiu. „Trebuie să fiu aici!”

Nu fusese greu să intru în clădirea în care se afla biroul lui Richard. Doar câteva etaje mai jos de firma lui, era o companie de contabilitate care se ocupa de persoane individuale înstărite. Am făcut o programare, explicând că eram o femeie singură care primise recent o moștenire. Nu era departe de adevăr. În cele din urmă, încă aveam chitanța de la cecul lui Richard în portofel.

Mi-am făcut programare la ultima oră, la șase, și am trecut pe lângă biroul agentului de securitate cu permisul de vizitator atașat la noua mea rochie. După întâlnire, am luat liftul până la etajul lui Richard și m-am dus repede la baie. Codul nu se schimbase și am intrat în ultima cabină. Arătam deja ca Emma pe cât de mult era posibil; noul ruj roșu, rochia și părul ondulat îmi completau transformarea fizică. Mi-am rupt permisul de vizitator în mii de bucăți și l-am aruncat în coșul de gunoi. Am petrecut următoarele ore exersându-i vocea, postura, manierele. Câteva femei au venit să folosească toaleta, dar niciuna nu a stat mult.

Acum e ora opt și jumătate. Văd în sfârșit echipa de curățenie formată din trei persoane ieșind din lift, împingând un cărucior plin cu echipament și materiale pentru curățenie. Mă forțez să aștept până când echipa ajunge la ușa lui Richard.

„Sunt încrezătoare”.

— Bună! strig în timp ce pășesc repejor spre ei.

„Sunt pregătită”.

— Îmi pare bine să vă văd din nou.

„Aparțin acestui loc”.

Cu siguranță, această echipă a mai întâlnit-o pe Emma în nopțile când ea lucrase până târziu cu Richard. Omul care tocmai a deschis ușa dublă din sticlă îmi zâmbește ezitant.

— Șeful meu are nevoie să verific ceva. Gesticulez spre biroul din colț pe care îl cunosc atât de bine. Durează doar un minut.

Trec pe lângă ei în grabă, cu pași mai mari decât de obicei. Una dintre menajere ia un pământuf de praf și mă urmează, după cum mă și așteptam. Trec de fosta masă de lucru a Emmei pe care acum se află niște violete africane în ghiveci și o ceașcă de ceai înflorată. Apoi deschid ușa biroului lui Richard.

— Ar trebui să fie exact aici. Merg în spatele biroului și deschid unul dintre cele două sertare grele de jos. Dar acum e gol, cu excepția unor mingi antistres, a câtorva batoane energizante și a unei cutii nedeschise de mingi de golf Callaway.

— Oh, probabil că a mutat-o, îi spun menajerei. Simt cum devine mai energică; e clar că e puțin agitată. Se apropie mai tare de mine. Îmi dau seama la ce se gândește. Își spune că probabil lucrez aici, altfel nu aș fi trecut de securitate. Și nu vrea să jignească un angajat al acestei firme. Dar dacă se înșală, și-ar putea pierde slujba.

Salvarea mea se uită la mine: o fotografie a Emmei într-o ramă argintie în colțul biroului lui

Richard. O iau și i-o arăt femeii, asigurându-mă că o țin la câțiva metri distanță de ea.

— Vedeți? Sunt eu.

Zâmbește ușurată și mă bucur că nu-i trece prin minte să mă întrebe de ce șeful meu păstrează o poză a asistentei lui pe birou.

Deschid cel de-al doilea sertar și văd dosarele lui Richard. Fiecare are o etichetă scrisă de mână. O găsesc pe cea marcată AmEx și răsfoiesc printre hârtii până când o găsesc pe cea pe februarie. Ceea ce caut este chiar sus: „Sotheby's Wine, rambursare 3.150 de dolari".

Femeia de la curățenie s-a întors spre geamuri să șteargă praful de pe jaluzele, dar nu îmi permit nici cea mai scurtă sărbătorire. Pun rapid hârtia în geantă.

— Totul e în regulă acum! Mulțumesc!

Ea încuviințează din cap, iar eu dau să ies din încăpere. Când trec pe lângă marginea biroului, mă întind și ating din nou fotografia Emmei. Nu mă pot abține. O întorc cu fața spre perete.

33.

Dimineața următoare mă trezesc mai revigorată decât m-am simțit de ani de zile. Am dormit timp de nouă ore neîntrerupt fără ajutorul alcoolului sau al vreunei pastile. Încă o mică victorie.

O aud pe mătușa Charlotte trebăluind prin bucătărie în timp ce mă apropii. Merg în spatele ei și o îmbrățișez. Ulei de in și lavandă; mirosul ei mă reconfortează la fel cum mirosul lui Richard îmi dă o stare de neliniște.

— Te iubesc.

Mâinile ei le acoperă pe ale mele.

— Și eu pe tine, draga mea.

Din vocea ei răzbate uimirea; e ca și cum ar simți schimbarea în mine.

Ne-am îmbrățișat de câteva zeci de ori de când m-am mutat la ea. Mătușa m-a îmbrățișat când plângeam după ce am coborât din taxiul care m-a lăsat în fața clădirii ei. Când nu puteam să dorm, pentru că amintirea momentelor dureroase ale căsniciei mele mă chinuia, ea se strecura la mine în pat și mă lua în brațe. Părea că voia să îmi preia durerea. Pentru fiecare pagină din jurnalul meu pe care o umplusem cu descrieri ale amăgirilor lui Richard, aș putea scrie un număr egal de pagini povestind momentele din viața mea când mătușa Charlotte m-a încurajat cu iubirea ei constantă și înțelegătoare.

Dar acum eu sunt cea care merg spre ea. Împărtășindu-mi puterea.

Când plec, mătușa ia cafeaua pe care tocmai o pregătise și eu scot frișca din frigider și i-o dau. Mi-e poftă de calorii, de mâncare nutritivă pentru a-mi alimenta forța nou regăsită. Sparg ouă într-o tigaie, amestec cu roșii cherry și brânză cheddar rasă și tai două bucăți de pâine integrală ca să le pun în prăjitor.

— Am făcut puțină muncă de cercetare. Se uită la mine și îmi dau seama că știe exact la ce mă refer. Nu vei trece singură prin asta. Sunt aici pentru tine. Și nu plec nicăieri.

Își amestecă frișca în cafea.

— În niciun caz. Ești tânără. Și nu îți vei petrece viața având grijă de o femeie bătrână.

— Păcat, spun ușor. Vrei, nu vrei, te-ai pricopsit cu mine. Am găsit cel mai bun specialist în degenerescență maculară din New York. Este unul dintre cei mai buni din țară. Ne vom întâlni cu el peste două săptămâni.

Secretara mi-a trimis deja pe e-mail formularele pe care va trebui să le completeze mătușa cu ajutorul meu.

Mâna i se mișcă în cercuri rapide și cafeaua e în pericol de a da pe afară din ceașcă. Îmi dau seama că e un pic jenată. Ca artistă liber-profesionistă,

sunt convinsă că nu are o asigurare de sănătate grozavă.

— Când a venit Richard, mi-a dat un cec. Am o grămadă de bani. Și merit fiecare cent. Înainte ca ea să protesteze, mă întind să-mi iau și eu o ceașcă: Nu pot să discut această problemă înainte să-mi beau cafeaua. Râde, și eu schimb subiectul: Deci, ce o să faci astăzi?

— M-am gândit să merg la cimitir. Vreau să îl vizitez pe Beau.

De obicei mătușa face aceste vizite la aniversarea nunții lor, care e toamna. Dar înțeleg că vede totul ca și nou acum, încercând să își fixeze imagini familiare în memorie, pentru a le putea revizita când își va pierde vederea.

— Dacă vrei companie, mi-ar plăcea să vin cu tine.

Amestec pentru ultima dată ouăle și adaug sare și piper.

— Nu trebuie să lucrezi?

— Nu astăzi.

Pun unt pe feliile de pâine prăjită și scot ouăle din tigaie împărțindu-le pe două farfurii. O servesc pe mătușa Charlotte, apoi sorb din cafea ca să câștig puțin timp. Nu vreau să o îngrijorez, așa că inventez o poveste despre restructurări la nivelul întregului magazin.

— Îți voi explica în timp ce luăm micul dejun.

•

La cimitir plantăm geranium la mormânt – galben, roșu și alb – în timp ce ne reamintim poveștile favorite ale lui Beau. Mătușa Charlotte îmi spune cum, atunci când s-au cunoscut, el a pretins că era băiatul cu care ea avea întâlnire pe nevăzute la cafenea. Nu i-a dezvăluit adevărul decât o săptămână mai târziu, la cea de-a treia întâlnire. Am auzit povestea asta de multe ori, dar întotdeauna mă face să râd când mătușa îmi spune partea despre cât de ușurat era că nu mai trebuia să răspundă la numele de David. Îi mărturisesc cât de

mult îmi plăcea micul lui carnețel de jurnalist pe care îl purta în buzunarul de la spate cu un creion trecut prin spiralele lui. Ori de câte ori veneam cu mama în vizită în New York, unchiul Beau îmi dădea unul identic. Ne prefăceam că lucrăm împreună la un reportaj. Mă lua cu el la pizzeria din cartier și în timp ce așteptam să vină comanda îmi spunea să înregistrez tot ce văd – peisajele, mirosurile, discuțiile pe care le aud – ca și cum aș fi fost un reporter adevărat. Nu mă trata ca pe un copil. Îmi respecta observațiile și îmi spunea că am un simț fin pentru detalii.

Soarele de amiază este sus pe cer, dar umbra copacilor ne protejează de căldură. Niciuna dintre noi nu se grăbește; e atât de bine să stau în iarba moale, sporovăind lejer cu mătușa Charlotte. În depărtare văd o familie apropiindu-se – o mamă, un tată și doi copii. Una dintre fetițe e pe umărul tatălui, iar cealaltă ține în mână un buchet de flori.

— Erați amândoi foarte buni cu copiii. Ați vrut vreodată să aveți copii?

Îi mai pusesem această întrebare mătușii mai demult, când eram mai mică. Dar acum o întreb ca femeie – ca pe egala mea.

— Să fiu sinceră, nu. Aveam o viață destul de plină, cu arta mea, Beau călătorea tot timpul, iar eu îl însoțeam… În plus, am fost norocoasă să te am uneori pe tine.

— Eu sunt cea norocoasă.

Mă aplec să-mi odihnesc scurt capul pe umărul ei.

— Știu cât de mult ți-ai dorit copii. Îmi pare rău că nu s-a întâmplat.

— Am încercat mult timp.

Mă gândesc la acele linii albastre, la Clomid și la greața și epuizarea pe care mi le dădea, la testele de sânge, vizitele la medic… În fiecare lună mă simțeam o ratată. Dar după o vreme nu am mai fost sigură că eram făcuți să avem copii împreună.

— Chiar? A fost atât de ușor?

Mă gândesc: „Nu, nici vorbă, nu a fost deloc ușor”.

*

Doamna doctor Hoffman a fost cea care mi-a sugerat în final că Richard ar trebui să își facă o a doua spermogramă.

— Nu i-a spus nimeni asta? m-a întrebat când stăteam în biroul ei imaculat pentru una din consultațiile anuale. În cazul oricărei analize pot să apară erori. Este standard să repetăm analiza la șase luni sau la un an. Și este atât de neobișnuit ca o femeie tânără ca tine să aibă atâtea dificultăți.

Asta a fost după moartea mamei; după ce Richard promisese că lucrurile nu se vor mai înrăutăți vreodată. Făcuse un efort să ajungă acasă la ora șapte câteva seri pe săptămână; fuseserăm împreună într-o călătorie lungă de weekend în Bermude, apoi în alta în Palm Beach, unde am jucat golf și am stat la soare lângă piscină. Mă reimplicasem în căsnicia noastră și, după vreo șase luni, căzuserăm de acord să încercăm din nou să avem un copil. Slujba pe care mi-o promisese Paul nu s-a mai concretizat, dar mi-am continuat activitatea de voluntariat la Head Start. Îmi spuneam că fusesem parțial vinovată pentru violența lui Richard. Ce soț ar fi fericit să afle că soția lui se strecura în oraș și îl mințea în legătură cu asta? Richard îmi spusese că își închipuise că aveam un amant; m-am gândit că altfel nu m-ar fi rănit. Timpul trecea și soțul meu dulce și atent îmi aducea flori fără motiv și îmi lăsa bilețele de dragoste pe pernă. Ajunsesem să mă gândesc că orice mariaj avea și punctele lui slabe. Că nu ar mai face-o vreodată.

Pe măsură ce vânătăile se estompau, la fel mi se estompa și acea voce insistentă care mă îndemna să îl părăsesc.

— Căsnicia mea a fost oarecum… neuniformă, îi spun mătușii acum. Am început să mă tem să

aduc pe lume un copil într-un mediu atât de instabil.

— Păreai fericită cu el la început, a spus mătușa Charlotte cu grijă. Și era clar că el te adora.

Ambele afirmații sunt adevărate așa că încuviințez din cap.

— Uneori acele lucruri nu sunt de ajuns.

•

Când i-am menționat lui Richard ce îmi spusese doamna doctor Hoffman, el a fost imediat de acord să repete analiza.

— Mă programez joi la prânz. Crezi că poți să îți ții mâinile departe de mine atâta timp?

Aflaserăm prima dată că trebuia să așteptăm două zile pentru a aduna o cantitate suficientă de spermă mobilă.

În ultimul moment, am decis să îl însoțesc pe Richard pentru analiză. M-am gândit cum m-a însoțit și el întotdeauna la clinica de fertilitate. Pe lângă asta, nu aveam multe de făcut în acea zi și mi-am zis că ar fi frumos să petrec după-amiaza în oraș și să ne întâlnim după ce iese de la serviciu ca să mergem la cină. Cel puțin acestea erau motivele mele.

Când nu am reușit să dau de el la telefon, am sunat la clinică. Reținusem numele de prima dată când fusese Richard acolo cu câțiva ani în urmă – Clinica Waxler –, pentru că el glumea că ar fi trebuit să o numească Clinica Whack-Off[32].

— A sunat cu puțin timp înainte ca să anuleze programarea, mi-a spus recepționera.

— Oh, probabil că a intervenit ceva la serviciu.

Îmi părea bine că nu plecasem încă spre oraș. Credeam că se va duce a doua zi și plănuisem să îi spun la cină că îl voi însoți.

În acea seară când l-am întâmpinat la ușă, m-a îmbrățișat.

— Băieții mei Michael Phelps încă înoată bine.

Îmi aduc aminte că mi s-a părut brusc că timpul s-a oprit în loc. Eram atât de uimită, că nu puteam

să vorbesc. Am încercat să mă retrag, dar el m-a îmbrățișat și mai strâns.

— Nu te îngrijora, iubito. Îi vom da de capăt. Ne vom da seama cum.

A fost nevoie să-mi adun toată puterea pentru a-l privi din nou în ochi când mi-a dat drumul.

— Mulțumesc.

Mi-a zâmbit cu blândețe.

„Ai dreptate, Richard. Îi voi da de capăt. O să-mi dau seama cum”.

A doua zi mi-am cumpărat agenda neagră Moleskine.

•

Mătușa a fost confidenta mea în cea mai mare parte a vieții mele, dar nu o voi împovăra cu asta. Mă întind spre geantă să scot sticlele de apă pe care le luasem cu mine și îi dau una ei, apoi iau o înghițitură lungă dintr-a mea. După o vreme, ne ridicăm. Înainte să plecăm, mătușa Charlotte își trece ușor degetele peste literele gravate ale numelui soțului ei.

— Devine vreodată mai ușor?

— Da și nu. Mi-aș fi dorit să avem mai mult timp. Dar sunt recunoscătoare pentru cei optsprezece ani minunați pe care i-am petrecut împreună.

Mă gândesc ce altceva aș putea să fac pentru ea cu banii lui Richard. Orașul preferat al mătușii e Veneția. Hotărăsc ca atunci când totul se va termina – când o voi fi salvat pe Emma –, să o duc pe mătușa în Italia.

•

După ce ajungem acasă și mătușa Charlotte merge în studioul ei să lucreze, sunt gata să pun în aplicare planul de a-i trimite declarația AmEx Emmei. Știu cum o s-o fac, pentru că Emma nu și-a schimbat numărul de telefon pe care îl avea când era asistenta lui Richard. Voi fotografia documentul și i-l voi trimite. Dar va trebui să îl transmit atunci când Richard nu se afla prin

preajmă, ca să poată asimila toate implicațiile a ceea ce vede.

Era prea devreme să o fac azi-dimineață când am plecat cu mătușa Charlotte; puteau să fie încă împreună. Dar acum el ar trebui să fie la serviciu.

Scot hârtia din poșetă și o aranjez să fie dreaptă. AmEx e cardul lui Richard, cel pe care îl folosește doar pentru cheltuieli personale. Majoritatea plăților de pe acest document sunt pentru mese de prânz, taxiuri și costuri asociate cu o călătorie la Chicago. Văd de asemenea o plată pentru firma de catering de la petrecerea noastră; eu am semnat contractul și am specificat detaliile, dar din moment ce era un eveniment care avea loc la noi acasă, Richard a zis să folosim cardul AmEx cu care eram înregistrați la ei. Taxa de 400 de dolari de la Petals din Westchester acoperise costurile aranjamentului floral.

Rambursarea vinului Sotheby este în partea de sus a documentului, cu câteva rânduri deasupra plății pentru catering. Fotografiez cu telefonul întreaga pagină, asigurându-mă că data, numele magazinului de vinuri și cantitatea se văd bine. Apoi i-o trimit Emmei cu un mesaj de un singur rând:

„Tu ai făcut comanda, dar cine a anulat-o?”

Când văd că mesajul a fost trimis, îmi pun telefonul jos. Nu mi-am folosit telefonul cu cartelă preplătită, nu mai e nevoie să ascund ceea ce fac. Mă întreb ce își va aminti Emma când se va gândi la acea noapte. E convinsă că am fost beată. Crede că Richard m-a acoperit. Are impresia că am dat gata o întreagă ladă de vin într-o săptămână.

Dacă își dă seama că unul dintre aceste lucruri nu este adevărat, le va pune oare sub semnul întrebării și pe celelalte?

Mă uit îndelung la telefon, sperând că acesta va fi firul pe care Emma îl va învârti între degete.

34.

Răspunsul Emmei vine în dimineața următoare, tot sub formă de mesaj:

„Vino la mine în seara asta la șase seara”.

Mă uit la cuvinte un minut întreg. Nu îmi vine să cred; am încercat să ajung la ea de atâta timp și acum mă invită în sfârșit înăuntru. Am sădit îndoielile necesare în mintea ei. Mă întreb oare ce știe deja și ce mă va întreba.

Un sentiment de euforie îmi inundă trupul. Nu știu cât de mult timp îmi va acorda, așa că îmi notez punctele pe care trebuie să le abordez: Pot să vorbesc despre Duke, dar ce dovezi am? Scriu însă „chestiuni legate de fertilitate”. Vreau ca ea să îl întrebe pe Richard de ce nu am reușit să rămân însărcinată. Cu siguranță că va minți, dar se va acumula tensiune în el. Poate că ea va vedea ce încearcă el să ascundă. „Vizitele lui surpriză”, scriu. A apărut Richard pe neașteptate chiar și în zilele în care ea nu i-a spus programul? Dar asta nu va fi suficient; cu siguranță, pentru mine nu a fost. Va trebui să îi spun despre dățile în care Richard m-a rănit fizic.

Nu am mai dezvăluit nimănui ceea ce îi voi relata Emmei. Trebuie să îmi controlez emoțiile, astfel încât să nu mă copleșească și să nu întărească vreo suspiciune pe care ar putea-o avea Emma că aș fi instabilă.

Dacă mă ascultă cu mintea deschisă – dacă pare receptivă la ceea ce îi voi spune –, va trebui să îi explic cum am țesut meticulos planul de a mă elibera. Că o prinsesem și pe ea, dar că nu aveam idee că se va ajunge atât de departe.

Îi voi cere iertare. Dar mai importantă decât salvarea mea este a ei. Îi voi spune că trebuie să îl părăsească pe Richard imediat, chiar în seara asta, înainte ca el să o prindă în capcană.

Când am văzut-o pe Emma ultima dată, am încercat să creez imaginea pe care voiam ca ea să o vadă: că noi două eram versiuni interschimbabile. Acum țintesc spre pură onestitate. Fac un duș și

îmi pun blugii și un tricou de bumbac. Nu mă mai deranjez să mă fardez sau să-mi aranjez părul. Ca să îmi consum energia nervoasă plănuiesc să merg pe jos până la apartamentul ei. Mă hotărăsc să plec la ora cinci. Nu am cum să întârzii.

„Fii calmă, fii rațională, fii convingătoare", îmi repet. Emma a văzut jocul meu de teatru; a auzit povestea lui Richard despre caracterul meu; îmi cunoaște reputația. Trebuie să răstorn tot ceea ce crede despre mine. Exersez încă în minte ce urmează să-i spun când îmi sună telefonul și văd un număr necunoscut. Dar cunosc bine prefixul: e din Florida.

Mă încordez. Mă întind pe pat și privesc ecranul în timp ce telefonul sună a doua oară. Trebuie să răspund acum.

— Vanessa Thompson? întreabă un bărbat.

— Da.

Gâtul îmi e așa de uscat că îmi e greu să înghit.

— Aici e Andy Woodward de la Furry Paws.

Vocea lui e sinceră și afabilă.

Nu am mai vorbit niciodată cu Andy, dar am început să donez anonim la adăpostul de animale în memoria lui Maggie, după ce aceasta murise, pentru că acolo făcuse voluntariat în timpul liceului. După ce m-am căsătorit cu Richard, el a sugerat să mărim substanțial contribuția lunară și să finanțăm renovarea adăpostului. În consecință, numele lui Maggie se află pe plăcuță deasupra ușii. Richard fusese întotdeauna persoana de contact cu adăpostul; el sugerase asta spunând că ar fi mai puțin stresant pentru mine.

— Am primit un telefon de la fostul dumneavoastră soț. Mi-a spus că voi doi ați decis că, în urma celor întâmplate, nu vă mai permiteți acțiunile caritabile.

„Mă pedepsește", îmi dau seama. Am încasat banii lui Richard, prin urmare, aceasta va fi răzbunarea lui. Este și o încărcătură simbolică

atașată, o echilibrare a balanței, pe care știu că Richard o urmărește.

— Da, spun când îmi dau seama că liniștea se prelungește prea mult. „Asta era pentru Maggie, nu pentru mine”, mă gândesc furioasă. Îmi pare foarte rău, dacă e în regulă, pot să contribui cu o sumă mică în fiecare lună. Nu va fi la fel, dar e totuși ceva.

— Sunteți foarte generoasă. Fostul dumneavoastră soț mi-a explicat cât de prost se simte în legătură cu asta. A zis că îi va suna personal pe cei din familia lui Maggie ca să le spună ce s-a întâmplat. M-a rugat să vă transmit asta, ca să nu vă faceți griji.

Oare pentru ce se răzbună Richard acum? Pentru fotografia lui Duke, pentru scrisoarea scrisă Emmei sau pentru că am încasat cecul? Sau poate știe și că i-am trimis documentul AmEx prin SMS Emmei?

Andy nu înțelege; nimeni nu înțelege. Richard probabil că a fost fermecător când au vorbit. Va fi la fel când va vorbi cu familia lui Maggie. Se va asigura că vorbește cu fiecare în parte, inclusiv cu Jason. Richard îmi va menționa numele de față – îl va strecura firesc în conversație – și poate că va pomeni ceva și despre cum m-am mutat la New York.

Ce va face Jason?

Aștept panica familiară să se instaleze. Nu se instalează. În schimb, îmi dau seama cu uimire că nu m-am mai gândit deloc la Jason de când m-a părăsit Richard.

— Familia va fi încântată de șansa de a vă mulțumi personal amândurora, spune Andy. Bineînțeles, scriu mici mesaje pe care i le trimit soțului dumneavoastră în fiecare an.

Capul îmi zvâcnește. „Gândește ca Richard. Păstrează controlul”.

— Nu… Știți, soțul meu nu mi-a transmis acele mesaje și mie. Cumva tonul meu e prietenos și

vocea îmi rămâne calmă. Am fost foarte afectată de moartea lui Maggie, și probabil că el a crezut că ar fi prea dureros ca eu să le citesc. Dar acum aș vrea să știu ce conțineau.

— Oh, desigur. Au trimis mai ales e-mailuri ca eu să le transmit mai departe. Îmi amintesc conținutul, chiar dacă nu cuvintele exacte. Întotdeauna au menționat cât de recunoscători vă sunt și că speră să vă întâlnească într-o zi. Fac vizite ocazionale la adăpost. Ce ați făcut a însemnat foarte mult pentru ei.

— Părinții vin la adăpost? Dar fratele lui Maggie, Jason?

— Da, toți vin. Și soția lui Jason și cei doi copii ai lor. Sunt o familie frumoasă. Copiii au tăiat panglica în ziua inaugurării de după renovare.

Mă dau cu un pas înapoi și aproape că scap telefonul pe jos.

Richard trebuie să fi știut asta de ani de zile; a interceptat corespondența. A vrut ca mie să îmi fie frică, să fiu Nellie a lui cea anxioasă. A simțit nevoia să se prefacă a fi protectorul meu din cauza a cine știe cărei mârșăvii ce îi macină sufletul. A cultivat dependența mea de el; s-a folosit de frica mea.

Dintre toate cruzimile lui Richard, asta e probabil cea mai gravă.

Mă așez pe pat când realizez asta. Apoi mă întreb ce altceva a făcut ca să îmi provoace anxietate când eram împreună.

— Aș vrea să îi sun și eu pe părinții lui Maggie și pe fratele ei, spun după un moment. Puteți să-mi dați datele lor de contact?

Pesemne Richard este cu nervii la pământ; ar fi trebuit să-și dea seama că Andy ar putea să menționeze față de mine e-mailurile și telefoanele. Fostul meu soț e cel care nu mai gândește clar acum.

Nu l-am mai împins niciodată atât de departe, nici măcar pe aproape. Cred că e disperat să mă

rănească, să mă oprească. Să mă șteargă din viața lui ordonată.

Îmi iau rămas-bun de la Andy și îmi dau seama că trebuie să ajung la Emma. E aproape ora cinci, ora la care îmi propusesem să plec de acasă. Dar sunt dintr-odată copleșită de teama că Richard mă așteaptă afară. Nu pot să merg pe jos până acolo. Voi lua un taxi, dar tot trebuie să ajung acolo în siguranță. O a doua ieșire din clădire dă spre o alee îngustă unde se află coșurile de gunoi. Oare care ușă se așteaptă Richard să folosesc?

Știe că sufăr de o ușoară claustrofobie, că urăsc să fiu încolțită. Aleea este îngustă și de obicei goală, cu clădiri înalte pe ambele părți. Deci, asta va fi calea pe care o aleg.

Îmi pun tenișii, apoi aștept până se face cinci și jumătate. Iau liftul și mă chinui cu zăvorul de la ușa de incendiu. O deschid și mă uit afară. Aleea pare pustie, dar nu văd și în spatele containerelor înalte de plastic. Respir adânc și trec de ușă, alergând prin pasaj.

Inima îmi explodează. Aștept ca brațele lui să apară și să mă apuce în orice moment. Mă împing înainte către fâșia de trotuar pe care o văd în față. Când în sfârșit ajung, mă învârt în cerc, gâfâind, în timp ce cercetez împrejurimile.

Nu e aici; sunt sigură că i-aș simți privirea de prădător asupra mea.

Ridic mâna să opresc un taxi. Nu durează mult până când unul mă ia, iar șoferul își croiește drum prin traficul de la ora de vârf spre apartamentul Emmei.

Când ajungem la colțul blocului Emmei, văd că e șase și patru minute. Îl rog pe șofer să țină aparatul de taxare pornit cât mai repet pentru ultima oară ce trebuie să spun. Apoi cobor din taxi și mă îndrept spre ușa clădirii. Apăs pe interfon la 5C și aud vocea Emmei:

— Vanessa?

— Da, nu mă pot abține.

Mă uit încă o dată în jurul meu. Dar nu e nimeni.

Iau liftul până la etajul ei. Deschide ușa în timp ce eu mă apropii. Este la fel de drăguță ca de obicei, dar pare îngrijorată. Încruntată.

— Haide înăuntru.

Pășesc peste prag și ea închide ușa grea în spatele meu. În sfârșit, sunt singură cu ea. Simt o ușurare atât de mare, încât sunt practic euforică.

Apartamentul ei e mic, un singur dormitor cochet. Câteva fotografii în rame sunt pe perete și o vază cu trandafiri albi e pe măsuță. Îmi face semn să iau loc pe canapeaua cu spătar jos și mă așez pe margine. Ea rămâne în picioare.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

Ea nu răspunde.

— De mult timp vreau să stau de vorbă cu tine.

Ceva nu pare în regulă. Nu se uită la mine. Se uită peste umărul meu. Spre ușa de la dormitor.

Cu coada ochiului văd acea ușă deschizându-se.

Mă răsucesc pe canapea, ridicând mâinile instinctiv ca să mă apăr. „Nu”, mă gândesc disperată. Vreau să fug, dar, la fel ca în coșmarurile mele, nu pot să mă mișc. Nu pot să fac altceva decât să-l privesc cum se apropie.

— Bună, Vanessa.

Ochii mei se întorc spre Emma. Expresia ei e impenetrabilă.

— Richard, șoptesc eu. Ce faci… de ce ești aici?

— Logodnica mea mi-a spus că i-ai trimis ceva fără noimă despre anularea unei comenzi de vin.

Continuă să vină spre mine, mersul îi e fluid și negrăbit. Se oprește lângă Emma.

Îmi trece o parte din groază. Nu e aici să îmi facă rău. Nu fizic, cel puțin; nu ar face-o de față cu cineva. Este aici să pună punct la toate astea, învingându-mă în fața Emmei.

Mă ridic și deschid gura, dar el are elementul-surpriză.

— Când Emma m-a sunat, i-am explicat exact ce s-a întâmplat. Richard urmărește să micșoreze distanța dintre noi. Ochii lui mijiți îmi spun asta. După cum știi, am realizat că vinul nu era propriu-zis o cheltuială de afaceri, de vreme ce nu eram sigur că îl vom bea la petrecere. Lucrul etic de făcut era să îl anulez de pe cardul AmEx și să îl pun pe cel personal Visa. Îmi amintesc că ți-am spus asta când Sotheby a livrat Raveneau-ul și eu l-am dus în pivniță.

— Asta e o minciună. Mă întorc spre Emma. Nu a comandat acel vin deloc. E așa de bun la asta – poate să vină cu o explicație pentru orice!

— Vanessa, mi-a spus imediat ce s-a întâmplat. Nu a avut timp să inventeze o poveste. Nu știu ce urmărești!

— Nu urmăresc nimic, încerc să te ajut!

Richard oftează.

— Asta e obositor!

Îl întrerup. Învăț cum să anticipez următoarea lui linie de atac.

— Sună compania de credit! exclam. Sună la Visa și confirmă acea cheltuială cât timp Emma ascultă. Durează doar treizeci de secunde și putem rezolva asta acum.

— Nu, îți spun eu cum vom rezolva asta. Ai hărțuit-o pe logodnica mea de luni întregi. Te-am avertizat data trecută despre ce se va întâmpla dacă vei continua. Îmi pare rău pentru toate problemele tale, dar eu și Emma vom cere ordin de restricție pentru a te ține departe de noi. Nu ne-ai dat de ales.

— Ascultă-mă, îi spun Emmei. Știu că am doar această ultimă șansă să o conving. M-a făcut să cred că aș fi nebună. Și a scăpat de câinele meu – a lăsat poarta deschisă sau ceva asemănător.

— Doamne, spune Richard.

Dar buzele lui se strâng.

— A încercat să mă convingă că e vina mea că nu puteam avea copii! am zis. Văd că Richard își

strânge pumnii și tresar în mod reflex, dar continui: Și m-a rănit, Emma. M-a lovit și m-a trântit la pământ și aproape că m-a strangulat. Întreabă-l despre bijuteriile pe care mi le-a dat ca să îmi acopăr rănile. Te va răni și pe tine! Îți va distruge viața!

Richard expiră și închide ochii.

„Oare ea vede cât de tensionat e? L-a văzut oare pe Richard pierzându-și cumpătul vreodată?" Poate am spus prea multe. Poate că a crezut câte ceva din ce i-am spus, dar cum va reuși să împace acuzațiile mele extreme cu bărbatul solid, de succes care stă lângă ea?

— Vanessa, este ceva foarte în neregulă cu tine. Richard o trage pe Emma mai aproape de el. Nu te vei mai apropia niciodată de ea.

Ordinul de restricție înseamnă că Richard va avea un document oficial care spune că reprezint o amenințare pentru ei. Dacă va fi vreodată o confruntare violentă între noi doi, dovezile vor fi de partea lui. El controlează întotdeauna percepția poveștii noastre.

— Trebuie să pleci. Richard se îndreaptă spre mine și mă atinge pe cot. Tresar, dar atingerea lui este blândă. Și-a învins mânia de acum. Să te conduc jos?

Auzindu-i cuvintele, fac ochii mari. Scutur repede din cap și încerc să înghit, dar gura mi-e prea uscată.

Nu mi-ar face nimic de față cu Emma, dar știu ce insinuează. Când trec pe lângă Emma, ea își încrucișează brațele la piept și se întoarce cu spatele.

35.

Aș fi vrut să îi dau Emmei agenda Moleskine împreună cu chitanța pentru Raveneau. Poate că

dacă ar fi avut șansa să o răsfoiască, ar fi detectat firul ascuns care leagă aceste evenimente aparent disparate.

Dar acel caiet nu mai există.

Când am scris ultima intrare, jurnalul meu conținea pagini întregi cu amintirile mele și, din ce în ce mai mult, cu temerile mele. După noaptea când Richard mi-a zis că va merge pentru spermogramă și eu am jurat să dau de capăt lucrurilor, nu mai puteam să îmi înăbuș intuiția. Caietul era ca un tribunal unde cuvintele mele dezbăteau ambele fațete ale fiecărei situații. „Poate că Richard s-a dus la o altă clinică pentru spermogramă", scrisesem. „Dar de ce ar face asta când își făcuse programare la prima?" Mă aplecam în patul din camera de oaspeți, cu strălucirea slabă a becului de pe noptieră iluminându-mi notițele în timp ce încercam să rezolv alte întâlniri neclare, mergând înapoi la începuturile mariajului nostru: „De ce mi-a spus că *vindaloo*-ul de miel pe care l-am gătit era delicios, când a lăsat mai mult de jumătate în farfurie, iar în dimineața următoare mi-a trimis un voucher cadou pentru cursuri de gătit? A fost un gest premeditat? Sau a încercat să transmită un mesaj subtil legat de inadecvarea mesei? Sau a fost o pedeapsă pentru dezvăluirea pe care o făcusem în acea zi la cabinetul doctoriței Hoffman, cum că fusesem însărcinată în facultate?" Și câteva pagini înainte: „De ce ar apărea el în noaptea de dinaintea petrecerii burlăcițelor, când nu fusese invitat? A fost iubire sau nevoia de control cea care l-a trimis acolo?"

Pe măsură ce întrebările se înmulțeau, mi-era imposibil să continui să neg: ceva era profund defect ori la Richard, ori la mine. Ambele posibilități erau terifiante.

Eram sigură că Richard a simțit schimbarea dintre noi. Nu puteam să mă abțin să nu mă îndepărtez de el – de toată lumea. Am întrerupt tot voluntariatul. Am mers din ce în ce mai rar în oraș.

Prietenii mei de la Gibson's și de la Learning Ladder își vedeau de viețile lor. Chiar și mătușa Charlotte era departe; ea și un prieten artist din Paris aranjaseră un schimb de apartamente de șase luni, ceva ce ea mai făcuse de câteva ori în trecut. Mă simțisem împinsă spre singurătate.

I-am explicat lui Richard că eram deprimată pentru că nu puteam avea copii. Dar faptul că nu rămăsesem însărcinată era acum o binecuvântare.

M-am refugiat în alcool, dar niciodată în apropierea soțului meu. Trebuia să fiu ageră în prezența lui. Când Richard și-a notat cantitățile de vin pe care le consumasem în tipul zilei și mi-a cerut să nu mai beau, am fost de acord. Apoi am început să merg cu mașina la câteva orașe distanță ca să îmi cumpăr Chardonnay-ul. Ascundeam sticlele goale în garaj și făceam plimbări de dimineață ca să arunc dovezile în coșul de gunoi al unui vecin.

Alcoolul mă făcea somnoroasă și dormeam în majoritatea după-amiezilor, fiind trează când ajungea Richard acasă de la serviciu. Tânjeam după alinarea carbohidraților și, în curând, mă îmbrăcam doar în generoșii mei pantaloni de yoga și în tricouri largi. Nu aveam nevoie de un psihoterapeut să îmi spună că încercam să adaug un strat protector corpului meu. Să mă fac mai puțin atractivă soțului meu pasionat de fitness.

Richard nu a făcut niciun comentariu direct despre faptul că mă îngrășasem. Dădusem jos și pusesem la loc aceleași opt kilograme de mai multe ori pe parcursul căsniciei noastre. Ori de câte ori greutatea mea creștea, își făcuse un obicei din a-mi cere să gătesc pește la grătar pentru cină, iar când ieșeam la restaurante ocolea pâinea și cerea salată cu dressing. I-am urmat exemplul, rușinată că mie îmi lipsea disciplina. În noaptea cinei cu mătușa Charlotte de ziua mea, la club, devenisem agitată, dar nu pentru că am crezut că ospătarul făcuse o greșeală cu salata mea. În

apropierea zilei mele de naștere, nu mă mai încăpeau hainele. Soțul meu se abținuse din a face vreun comentariu.

Dar în săptămâna de dinaintea cinei festive, cumpărase un cântar nou hi-tech și îl instalase în baie.

•

Într-o noapte, m-am trezit în casa noastră din Westchester simțind că mi-e un dor nebun de Sam. Îmi amintisem în după-amiaza anterioară că era ziua ei. M-am întrebat oare cum și-o sărbătorește. Nu știam nici măcar dacă mai lucra la Learning Ladder, dacă mai locuia în fostul nostru apartament sau dacă se căsătorise. M-am întors și am privit ceasul care arăta că era aproape ora trei. Asta nu era ceva neobișnuit; rar dormeam toată noaptea neîntrerupt. Lângă mine, Richard părea o statuie. Alte femei se plângeau că soții lor sforăiau sau acaparau pătura, dar lipsa de zgomot a lui Richard făcea imposibil să-ți dai seama dacă dormea adânc sau era pe punctul de a se trezi. Am stat întinsă câteva momente ascultându-l respirând regulat, apoi m-am strecurat afară din pat. Am mers încet până la ușă, apoi am aruncat o privire înapoi. Oare îl trezisem? Pe întuneric nu puteam să îmi dau seama dacă ochii lui erau închiși sau deschiși.

Am închis ușor ușa în spatele meu și am luat-o spre camera de oaspeți. O învinovățisem pe Sam pentru ruptura noastră, dar acum, când reevaluam totul, începusem să mă gândesc a cui era de fapt vina. După cina noastră de la Pica ne-am îndepărtat și mai tare una de alta. Sam mă invitase la o petrecere de despărțire pentru Marnie, care se muta înapoi în San Francisco, dar eu și Richard aveam deja planuri să luăm cina la George și Hillary acasă. Când am apărut târziu la petrecere, împreună cu Richard, am observat dezamăgirea de pe chipul celei mai bune prietene ale mele. Am stat mai puțin de o oră, Richard în majoritatea timpului

într-un colț, la telefon. L-am observat căscând. Știam că urma să aibă o întâlnire devreme în dimineața următoare, așa că i-am cerut scuze lui Sam și am plecat. Câteva săptămâni mai târziu, am sunat-o pe Sam să o întreb dacă ar vrea să ne întâlnim să bem ceva.

— Richard nu o să vină, nu?

— Stai liniștită, Sam, am ripostat, nici el nu vrea să petreacă timp cu tine mai mult decât vrei tu cu el.

Cearta noastră a escaladat și asta a fost ultima dată când am vorbit.

După ce am intrat în camera de oaspeți și am vrut să-mi scot caietul de sub saltea, m-am întrebat dacă fusesem oare atât de rănită și nervoasă pe Sam pentru că ea știa ceva ce eu nu puteam să accept – că Richard nu era soțul perfect. Că mariajul nostru era bun doar la suprafață. „Prințul. Prea bun ca să fie adevărat. Te-ai îmbrăcat ca și cum ai merge la o întâlnire a Asociației părinți-profesori". Mi-a și zis Nellie o dată, pe un ton care părea mai mult batjocoritor decât glumeț.

Am ridicat salteaua cu mâna dreaptă și mi-am întins brațul stâng, mișcându-l înainte și înapoi pe suprafața arcului. Dar nu puteam să simt marginile familiare ale jurnalului.

Am lăsat ușor în jos salteaua și am aprins lampa de noapte. M-am lăsat în genunchi și am ridicat salteaua și mai sus. Nu era acolo. Am verificat sub pat, apoi am început să trag pătura și apoi cearșaful din colț.

M-am oprit când am simțit că mi se face pielea de găină pe brațe. L-am văzut pe Richard holbându-se înainte să vorbească.

— Asta e ceea ce cauți, Nellie?

M-am ridicat ușor pe vârfuri și m-am întors. Soțul meu stătea la intrare, în boxeri și tricou, cu caietul meu în mână.

— Nu ai scris nimic săptămâna asta. Cred că ai fost ocupată. Ai mers la băcănie marți, chiar după

ce am plecat la serviciu, și ieri te-ai dus cu mașina la magazinul de vinuri din Katonah. Vicleană, nu-i așa?

Știa tot ce făceam.

A ridicat jurnalul.

— Crezi că din cauza mea nu poți rămâne gravidă? Crezi că e ceva în neregulă cu mine?

Știa tot ce gândeam. S-a apropiat de mine și m-am speriat. Însă doar a luat un obiect de pe noptiera din spatele meu. Un pix.

— Ai uitat ceva, Nellie. Ai lăsat ăsta aici. L-am văzut alaltăieri. Vocea lui era diferită, cu un ton mai ridicată decât de obicei și cu o cadență aproape jucăușă: Unde este pix trebuie să fie și hârtie. Răsfoia în grabă paginile: Asta e o adevărată nebunie. Propozițiile lui se rostogoleau rapid, și mai rapid, și mai rapid: Duke! *Vindaloo* de miel! Întorcându-ți poza! Am dezactivat alarma casei! Cu fiecare acuzație rupea o nouă pagină. Fotografia părinților mei de la nuntă! Te-ai strecurat în beci! Îți pui întrebări legate de figurinele de pe tortul părinților mei? Te-ai dus în oraș să povestești despre căsătoria noastră vreunui străin? Ești psihotică. Ești chiar mai rău decât maică-ta!

Nu îmi dădusem seama că mă dădeam înapoi până nu am lovit noptiera cu picioarele.

— Erai o chelneriță demnă de milă care nu putea nici măcar să meargă pe stradă fără să se gândească că cineva o urmărea. Și-a trecut mâinile prin păr și o parte i s-a ridicat. Tricoul îi era șifonat și barba nerasă îi acoperea bărbia. Târfă nerecunoscătoare! Câte femei n-ar fi ucis ca să aibă un bărbat ca mine? Să trăiască în această casă, să meargă în vacanță în Europa și să conducă un Mercedes.

Tot sângele părea să mi se scurgă din creier; eram amețită de frică.

— Ai dreptate, ai fost atât de bun cu mine, am început să zic. Nu ai văzut și celelalte pagini? Am

scris despre cât de generos ai fost când m-ai ajutat să finanțez renovarea adăpostului. Cât de mult m-ai ajutat când a murit mama. Și cât de mult te iubesc.

Nu reușeam să comunic cu el; părea să privească prin mine.

— Adună mizeria asta! mi-a ordonat el.

M-am lăsat în genunchi și am adunat foile.

— Rupe-le!

Plângeam acum, dar m-am supus; strângeam o parte din foi și încercam să le rup în două. Dar mâinile îmi tremurau și teancul de foi era prea gros ca să pot să-l rup.

— Ești atât de nepricepută!

Am simțit o schimbare metalică în aer; părea să explodeze de nervi.

— Te rog, Richard, am suspinat. Îmi pare rău… Te rog…

Primul șut a fost lângă coaste. Durerea a fost cumplită. M-am ghemuit ca o minge și mi-am tras genunchii la piept.

— Vrei să mă părăsești? a urlat în timp ce mă lovea din nou cu piciorul.

S-a urcat pe mine, forțându-mă să stau pe spate și fixându-mi brațele cu genunchii lui. Rotulele îmi fixau coatele.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Am încercat să mă răsucesc, dar el stătea pe abdomenul meu, țintuindu-mă. Mâinile lui se închideau în jurul gâtului meu:

— Trebuia să mă iubești pentru totdeauna.

Mă sufocam în timp ce mă zvârcoleam, dar el era prea puternic. Aproape nu mai vedeam. Am reușit să îmi eliberez o mână și l-am zgâriat pe față în timp ce deveneam tot mai amețită.

— Trebuia să mă salvezi.

Vocea lui era blândă și tristă acum.

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte de a-mi pierde cunoștința. Când m-am

trezit, eram încă întinsă pe podea. Paginile jurnalului dispăruseră. Richard nu era acolo nici el.

Îmi simțeam gâtul numai o rană și îngrozitor de uscat. Stătusem întinsă acolo mult timp. Nu știam unde era Richard. M-am rotit pe o parte, cu mâinile în jurul genunchilor, tremurând în cămașa mea de noapte subțire. După un timp m-am întins și am tras pilota în jurul meu. Frica mă imobiliza; nu puteam să părăsesc camera.

Apoi am simțit mirosul de cafea proaspătă.

I-am auzit pașii lui Richard urcând pe scări. Nu aveam unde să mă ascund. Nu puteam nici să fug; el era între mine și ușa din față.

A intrat în cameră fără grabă, cu o ceașcă în mână.

— Iartă-mă, am zis dintr-odată. Vocea mea era răgușită. Nu mi-am dat seama… Beam și nu prea dormeam. Nu mai gândeam clar…

El doar s-a holbat la mine. Era capabil să mă ucidă. Trebuia să îl conving să nu o facă.

— Nu intenționam să te părăsesc, am mințit. Nu știu de ce am scris acele lucruri rele. Ai fost atât de bun cu mine.

Richard a sorbit din cafea cu ochii ațintiți la mine peste marginea cești.

— Câteodată mă îngrijorez că devin ca mama. Am nevoie de ajutor.

— Bineînțeles că nu m-ai părăsi. Știu asta. Își recăpătase calmul. Rostisem cuvintele potrivite. Recunosc că mi-am pierdut cumpătul, dar tu m-ai împins, a spus-o ca și cum doar s-ar fi răstit la mine într-o ceartă minoră. M-ai mințit, m-ai înșelat. Nu te porți ca Nellie cea cu care m-am însurat.

A făcut o pauză. A bătut ușor cu palma pe pat și, ezitând, m-am cocoțat pe margine, ținând pilota ca pe un scut. S-a așezat lângă mine și am simțit salteaua afundându-se sub greutatea lui, înclinându-mă spre el.

— M-am gândit la asta și este parțial și vina mea. Ar fi trebuit să recunosc semnalele de avertizare. Am îngăduit depresia ta. Ceea ce ai nevoie este organizare. O rutină. De-acum te vei trezi dimineața odată cu mine. Vom face gimnastică împreună. Apoi vom mânca micul dejun. Mai multe proteine. Vei ieși la aer în fiecare zi. Te vei alătura din nou unor comitete de la club. Ai făcut un efort cu prepararea cinei. Mi-ar plăcea să o faci din nou.

— Da. Desigur.

— Eu sunt devotat căsniciei noastre, Nellie. Nu mă mai face să mă îndoiesc vreodată de devotamentul tău.

Am aprobat din cap rapid, cu toate că mișcarea îmi rănea gâtul.

A plecat la serviciu o oră mai târziu, spunându-mi că mă va suna când va ajunge la birou și că se aștepta să răspund. Am făcut exact cum a spus. Am putut să înghit doar niște iaurt la micul dejun din cauza gâtului, dar avea un conținut ridicat de proteine. Era început de toamnă, așa că am făcut o plimbare în aerul rece, cu volumul telefonului dat la maximum. Mi-am pus o bluză pe gât ca să-mi acopăr amprentele ovale roșii care aveau să se transforme curând în vânătăi, apoi am mers la băcănie și am cumpărat filet mignon cu sparanghel să îl servesc pe soțul meu.

Stăteam la coadă la casă când am auzit-o pe casieră:

— Doamnă?

Mi-am dat seama că aștepta să-mi plătesc cumpărăturile. Mi-am ridicat privirea de la sacoșa cu mâncare, întrebându-mă dacă soțul meu avea deja habar ce îi cumpăram pentru cină. Cumva Richard știa de fiecare dată când ieșeam din casă; aflase de călătoria mea secretă în oraș, de magazinul de băuturi pe care îl frecventam, de toate comisioanele pe care le făceam.

„Chiar dacă nu sunt acolo, sunt întotdeauna cu tine”.

Mă uitam la femeia de la rândul la cealaltă casă în timp ce încerca să liniștească un copilaș capricios care voia să fie ridicat din cărucior. M-am uitat în sus la camera de supraveghere de lângă ușă. Am văzut șirul de coșuri roșii cu mânere metalice, standul cu tabloide, bomboanele în celofan strălucitor.

Nu aveam nicio idee cum reușea soțul meu să mă urmărească mereu. Dar supravegherea lui nu mai era pe furiș. Nu puteam să mă abat de la noile reguli mai severe. Și, cu siguranță, nu aș fi putut niciodată să încerc să-l părăsesc.

Ar afla. M-ar opri. M-ar răni. M-ar putea omorî.

•

O săptămână sau două mai târziu, m-am uitat peste masa noastră de mic dejun și l-am văzut pe Richard alegând o bucată de șuncă de curcan crocantă pe care o preparasem împreună cu omleta. Fața lui era ușor roșie de la mișcarea de dimineață. Aburul ieșea din ceașca lui de espresso; *Wall Street Journal* era împăturit lângă farfuria lui. A mușcat din bacon.

— E pregătit perfect.

— Mulțumesc.

— Ce planuri ai pentru azi?

— O să fac duș, apoi o să mă duc la club să văd ce e cu cărțile uzate. Foarte multe de sortat.

— Sună bine. Și-a curățat degetele cu un șervețel și a deschis ziarul. Și să nu uiți că prânzul de pensionare al lui Diane e vinerea viitoare. Poți să alegi o ilustrată frumoasă și eu o să pun biletele de croazieră înăuntru?

— Desigur.

Și-a lăsat capul în jos și a început să se uite peste acțiuni.

Eu m-am ridicat și am strâns masa. Am pus vasele în mașina de spălat și am șters suprafețele. În timp ce dădeam cu buretele pe granitul

marmorat, Richard s-a apropiat din spate și mi-a cuprins talia cu brațele. M-a sărutat pe gât.

— Te iubesc, a șoptit.

— Și eu te iubesc.

Și-a luat haina de la costum, apoi servieta și a mers spre ușă. L-am urmat și m-am uitat după el până s-a urcat în Mercedes.

Totul era așa cum își dorea Richard. Când se întorsese seara, cina era gata. Îmi schimbasem pantalonii de yoga cu o rochie drăguță. Îl distrasem cu o anecdotă haioasă pe care o spusese Mindy la club.

Richard s-a uitat la mine prin geamul de la bovindou în timp ce se îndrepta spre alee.

— La revedere, am zis și i-am făcut cu mâna.

Zâmbetul lui era larg și sincer. Radia de mulțumire.

Am înțeles ceva în acel moment. Părea o rază de soare licărind în cenușiul dens, sufocant care mă copleșea.

Există o singură cale prin care soțul meu m-ar lăsa să plec.

Ar trebui să fie ideea lui să punem punct căsniciei.

36.

Îmi actualizez CV-ul pe laptop când îmi sună telefonul. Numele ei pâlpâie pe ecran. Ezit înainte să răspund. Îmi fac griji să nu fie vreo altă capcană a lui Richard.

— Aveai dreptate, spune vocea răgușită pe care am ajuns să o cunosc atât de bine.

Nu spun nimic.

— Despre chitanța de pe cardul Visa.

Mă tem că cea mai mică vorbă a mea ar face-o pe Emma să se oprească, să se răzgândească și să închidă.

— Am sunat la compania de carduri de credit. Nu a fost nicio plată pentru vin la Sotheby's. Richard nu a comandat niciodată Raveneau.

Abia pot să cred ceea ce tocmai am auzit. O parte din mine se îngrijorează că Richard ar putea să fie în spatele acestei schimbări, dar tonul Emmei este diferit de cel din trecut. Nu mai pare disprețuitoare.

— Vanessa, felul în care te-ai uitat când el a spus că te va conduce jos… asta a fost ceea ce m-a determinat să verific. Am crezut că erai geloasă. Că îl voiai înapoi. Dar nu-l vrei, nu?

— Nu.

— Ești îngrozită de el, spune Emma direct. Chiar te-a lovit? A încercat să te stranguleze? Nu pot să cred că Richard ar… dar…?

— Unde ești? Unde e el?

— Sunt acasă. El e plecat la Chicago în călătorie de afaceri.

Mă bucur că nu e în apartamentul lui Richard. Locuința ei e probabil sigură. Dar telefonul s-ar putea să nu fie atât de sigur.

— Trebuie să ne întâlnim personal. Dar de data asta va fi într-un loc public.

— Ce zici de Starbucks pe…?

— Nu, trebuie să te ții de rutina ta. Ce ai planificat pentru azi?

— Voiam să merg la o oră de yoga. Și apoi să mă duc să-mi ridic rochia de mireasă.

Nu vom putea să stăm de vorbă într-o sală de yoga.

— Magazinul de rochii de mireasă. Unde este?

Emma îmi dă adresa și ora. Îi spun că ne vom întâlni acolo.

Ceea ce nu știe e că voi ajunge mai devreme ca să nu cumva să fiu reperată din nou.

•

— Ce mireasă perfectă! exclamă Brenda, proprietara buticului.

Ochii Emmei îi întâlnesc pe ai mei în oglindă în timp ce stă pe platforma ridicată într-un înveliș de mătase albă. Nu zâmbește, dar Brenda pare să fie mult prea ocupată de ultimele retușuri la rochie ca să observe dispoziția sumbră a Emmei.

— Cred că nu mai are nevoie de niciun retuș, continuă Brenda. O s-o calc cu aburi și o să ți-o trimit mâine.

— De fapt, putem să așteptăm, spun eu. Am vrea să o luăm cu noi.

Spațiul de probă este gol și în colț sunt câteva fotolii. Este intim. Și în siguranță.

— Doriți șampanie, atunci?

— Desigur, spun eu și Emma aprobă din cap.

În timp ce Emma se dezbracă, îmi întorc privirea. Totuși, îi văd reflexia – piele fină și lenjerie roz cu dantelă – într-o duzină de unghiuri în oglinzile din cameră. E un moment ciudat de intim.

Brenda ia rochia și o așază cu grijă pe un umeraș în timp ce eu aștept cu nerăbdare ca ea să iasă din încăpere. Chiar înainte ca Emma să-și termine de închis nasturele de la cămașă, mă îndrept către scaune. Acest magazin e singurul loc unde sunt convinsă că Richard nu va apărea pe neașteptate. Este practic interzis pentru un mire să își vadă logodnica în rochie de mireasă înainte de ceremonie.

— Am crezut că ești nebună, spune Emma. Când lucram pentru Richard, l-am auzit vorbind la telefon cu tine, întrebându-te ce ai mâncat la micul dejun și dacă ai ieșit să iei aer. Am avut acces la e-mailurile pe care ți le-a trimis. Spunând că te-a sunat de patru ori pe zi și tu nu ai răspuns. Își făcea tot timpul griji pentru tine.

— Pot să înțeleg de ce părea așa.

Am tăcut când Brenda s-a întors cu două cupe de șampanie.

— Felicitări, din nou.

Mă tem că va zăbovi și va sporovăi, dar se scuză ca să verifice rochia.

— Am crezut că te-am prins, îmi zice Emma direct de îndată ce Brenda a plecat. Se uită la mine cu atenție și văd o neașteptată familiaritate în ochii ei albaștri. Înainte să zic vreun cuvânt, ea continuă: Aveai această viață perfectă cu acest tip. Nici măcar nu lucrai, stăteai toată ziua în acea casă extravagantă pe care el o plătea. Nu credeam că meritai nimic din aceste lucruri.

O las să continue. Își înclină capul într-o parte. Parcă acum mă vede pentru prima dată.

— Ești diferită de ceea ce îmi imaginam. M-am gândit la tine atât de mult. M-am întrebat cum te simți știind că soțul tău e îndrăgostit de altcineva. Gândul ăsta mă ținea trează nopțile.

— Nu era vina ta.

Nu are nicio idee cât de adevărată e această afirmație.

Un țârâit puternic se aude din geanta Emmei. Îngheață cu cupa aproape atingându-i buzele. Amândouă ne holbăm la geanta ei.

Își scoate telefonul.

— Richard mi-a trimis un SMS. Tocmai a ajuns la hotelul din Chicago. M-a întrebat ce fac și mi-a zis că îi e dor de mine.

— Scrie-i că și ție ți-e dor de el și că îl iubești.

Ridică din sprânceană, dar face ce i-am zis.

— Acum dă-mi telefonul. Bat ușor în el și apoi îi arăt Emmei. Te urmărește. Îi arăt ecranul. Richard ți l-a cumpărat, așa-i? E pe numele lui. Poate să acceseze locul unde se află telefonul – locul unde te afli *tu* – în orice moment.

A făcut același lucru și cu mine după ce ne-am logodit. În cele din urmă, mi-am dat seama când mă gândeam dacă știa ce urma să îi gătesc la cină. Așa aflase de vizita mea clandestină în oraș și la magazinul de vinuri situat la câteva orașe distanță.

Richard fusese responsabil și pentru misterioasele telefoane închise în nas care

începuseră după ce l-am cunoscut. Uneori serveau ca pedeapsă, cum se întâmplase în luna de miere, când Richard crezuse că flirtam cu tânărul instructor de scufundări. Alteori cred că încerca doar să mă țină într-o stare de neliniște; să mă tulbure pentru ca ulterior să mă reconforteze. Dar nu îi spun partea asta Emmei.

Emma se uită la telefonul ei.

— Deci, pretinde că nu știe ce fac, chiar dacă, de fapt, știe? Ia o înghițitură din șampanie. Doamne, e bolnav!

— Îmi dau seama că e mult de „digerat”.

— Știi la ce mă gândesc? Richard a apărut chiar după ce ai împins scrisoarea aceea pe sub ușă. A rupt-o imediat, dar eu îmi amintesc acest rând pe care l-ai scris: „O parte din tine știe deja cine e el”. Ochii Emmei privesc în gol și bănuiesc că retrăiește momentul în care a început să își vadă logodnicul într-o altă lumină. Richard a vrut… părea ca și cum ar vrea să ucidă acea scrisoare. O tot rupea în bucăți mai mici și mai mici pe care apoi și le-a îndesat în buzunar. Și fața lui… Părea că nu e el. Reflectează îndelung și apoi se scutură și se uită direct în ochii mei: Îmi vei spune adevărul legat de ceva?

— Bineînțeles.

— Chiar după cocktailul de acasă de la voi, a venit cu o zgârietură mare pe gât. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a zis că pisica vecinului l-a zgâriat când a încercat să o ia în brațe.

Richard putea să își acopere zgârietura sau să vină cu o poveste mai bună. Dar concluziile urmau să fie trase în urma comportamentului meu neglijent; era o dovadă în plus a instabilității, a volatilității mele.

Emma e foarte tăcută acum.

— Am crescut cu o pisică, spune ea încet. Știu că acea zgârietură e diferită.

Aprob din cap. Apoi trag aer în piept și clipesc puternic.

— Încercam să îl dau jos de pe mine.

Emma nu are nicio reacție inițial. Poate își dă seama instinctiv că, dacă îmi arată simpatie, voi izbucni în lacrimi. Se uită la mine, apoi își mută privirea.

— Nu-mi vine să cred cât de greșit am înțeles totul, spune ea în cele din urmă. Am crezut că tu erai cea… Se întoarce mâine. Se presupune că îmi petrec noaptea la el. Apoi ajunge Maureen în oraș. Ne întâlnim la mine ca să îmi vadă rochia… apoi mergem toți să gustăm torturi de nuntă!

Faptul că vorbește rapid e singurul semn că e agitată, că discuția noastră a afectat-o.

Maureen e o complicație în plus. Nu sunt surprinsă că Richard și Emma o includ în pregătirile lor de nuntă; îmi amintesc că și eu voiam să fac la fel. Împreună cu lănțișorul cu fluturaș pe care i l-am dat, i-am cerut părerea în legătură cu fotografiile din albumul care era cadoul meu de nuntă pentru Richard, dacă el le-ar fi vrut alb-negru sau color. Și mai mult decât atât, Richard a sunat-o și a pus-o pe speaker când am ales antreurile pentru masă.

Îmi pun brațul în jurul Emmei. La început corpul ei este rigid, dar se înmoaie pentru un moment înainte să se retragă. Probabil că își reține o mulțime de emoții.

„Salveaz-o. Salveaz-o”.

Închid ochii și îmi amintesc de fata pe care nu am putut să o salvez.

— Nu te speria. O să te ajut.

•

Când ajungem la apartament, Emma își întinde rochia de mireasă pe spatele canapelei.

— Pot să îți aduc ceva de băut?

Abia mă atinsesem de șampanie; vreau să fiu cu mintea limpede ca să pot să mă gândesc cum ar putea Emma să scape de Richard în siguranță.

— Aș dori puțină apă.

Emma se învârte prin bucătărie, pălăvrăgind din nou agitată.

— Vrei gheață? Știu că e puțină dezordine pe aici. Urma să spăl rufe, dar dintr-odată am simțit că trebuie să verific ce e cu cardul Visa. M-a adăugat și pe mine pe cont când ne-am logodit și tot ce a trebuit să fac a fost să sun la numărul de pe spatele cardului. Am niște struguri și ceva migdale, dacă vrei o gustare… De obicei revizuiam extrasele de cont înainte să le trimit departamentului de contabilitate pentru decontare, dar, de câteva ori, mi-a spus că se ocupă el. De aceea nu am văzut acea rambursare.

Emma scutură din cap.

Ascult absentă ce îmi zice în timp ce mă uit în jur. Știu că încearcă să găsească căi prin care să estompeze impactul a ceea ce tocmai a aflat despre Richard. Șampania pe care a băut-o rapid, frenezia – cunosc foarte bine simptomele.

În timp ce Emma sparge cuburi de gheață în paharele noastre, eu îi studiez micul living. Canapeaua, măsuța, trandafirii care acum sunt puțin ofiliți. Nu este nimic altceva pe măsuța din capăt și dintr-odată îmi dau seama ce caut.

— Ai și linie telefonică fixă?

— Ce? Clatină din cap și îmi întinde paharul cu apă. Nu, de ce?

Mă simt ușurată. Dar tot ce zic e:

— Încerc să-mi dau seama care e calea cea mai bună ca noi două să comunicăm.

Nu îi voi spune Emmei totul încă. Dacă află cât de gravă ar putea deveni realitatea, s-ar putea să se închidă în ea. Nu e nevoie să îi explic că sunt sigură că Richard a ascultat convorbirile pe care le-am avut de la telefonul fix de la noi de acasă când eram căsătoriți.

Am făcut în sfârșit această conexiune după ce am observat o schemă configurându-se în paginile jurnalului.

Când alarma a început să sune în casa din Westchester și am fugit speriată să mă ascund în dressing, am fost inițial asigurată că nu fusese niciun intrus detectat de camerele de pe ușa din față și din spate. Apoi am realizat că Richard fusese cel care verificase camerele. Nimeni altcineva nu verificase ce arătau.

Și chiar înainte ca sirena să țiuie, vorbeam la telefon cu Sam și făcusem o glumă că o să aduc băieți acasă după o noapte de mers prin baruri. Acum cred că Richard pornise alarma. Aceea era pedeapsa.

Se hrănea cu frica mea; îi alimenta senzația lui de putere. Mă gândesc de câte ori primeam apeluri anonime misterioase și apoi mi se închidea telefonul în nas, și acele evenimente începuseră la puțin timp după logodna noastră. Sau când și-a înscris noua mireasă claustrofobică la ore de scufundări, sau cum îmi amintea întotdeauna să pornesc alarma de securitate. Cum se bucura să mă aline, șoptindu-mi că doar el mă va face să mă simt în siguranță.

Iau o gură de apă.

— La ce oră se întoarce Richard mâine?

— După-amiază târziu. Emma se uită la rochie. Ar trebui să o pun pe umeraș.

Merg cu ea în dormitor și mă uit cum și-o agață pe spatele ușii de la dulap. Pare să plutească. Nu pot să-mi desprind privirea de la ea.

Mireasa care se presupunea că va purta această rochie deosebită nu mai există. Rochia nu va fi îmbrăcată în ziua nunții.

Emma întinde ușor umerașul, mâna lungindu-i-se pe rochie ceva mai mult înainte să și-o retragă.

— Părea atât de minunat. Vocea ei are o notă de surpriză. Cum poate un bărbat ca el să fie atât de brutal?

Mă gândesc la propria mea rochie de mireasă, păstrată într-o cutie cu mediu fără acid în fostul

dressing din Westchester, conservată pentru fiica pe care nu am mai avut-o.

Înghit cu zgomot înainte să vorbesc.

— Unele părți ale lui Richard erau minunate. De aceea am stat căsătoriți atât de mult.

— De ce nu l-ai părăsit?

— M-am gândit la asta. Sunt multe motive pentru care ar fi trebuit. Și multe pentru care nu am putut.

Emma încuviințează din cap.

— Aveam nevoie ca Richard să mă părăsească.

— Dar cum ai știut că te-ar fi părăsit vreodată?

Mă uit în ochii ei. Trebuie să mă confesez. Emma a fost deja devastată azi. Dar merită să afle adevărul. Fără a cunoaște adevărul, va fi prinsă într-o realitate falsă, și știu cât de distructiv poate fi acel lucru.

— Mai este ceva. Merg înapoi spre living și ea mă urmează. Arăt spre canapea. Putem să stăm jos?

Se așază rigid pe marginea unei perne ca și cum s-ar proteja de ceea ce urmează.

Îi dezvălui totul: Petrecerea de la birou când am descoperit-o pentru prima dată. Sindrofia de la noi de acasă, când m-am prefăcut a fi beată. Noaptea în care am pretins că eram bolnavă și i-am sugerat lui Richard să o ia pe ea la concert. Călătoria de afaceri în care am încurajat-o să rămână peste noapte.

Își ține capul în palme când termin.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Plânge. Se ridică în picioare și se uită urât la mine. Am știut tot timpul. E ceva în neregulă cu tine!

— Îmi pare atât de rău!

— Știi câte nopți stăteam trează gândindu-mă dacă am contribuit și eu la distrugerea căsniciei tale?

Nu a zis că se simțea vinovată, dar e normal; sunt sigură că relația lor fizică a început când eu și Richard eram încă căsătoriți. Acum toate amintirile

ei cu Richard sunt dublu pătate. Trebuie să se simtă ca un pion în căsnicia mea disfuncțională. Poate crede chiar că noi doi ne meritățm.

— Nu m-am gândit niciodată că se va ajunge atât de departe… Nu am crezut că el te va cere de soție. Am crezut că va fi doar o mică aventură.

— *Doar* o aventură?! țipă Emma. Obrajii i se fac roșii de furie; pasiunea din vocea ei mă surprinde. Ca și cum ar fi ceva inofensiv? Aventurile distrug oameni. Te-ai gândit vreodată cât de mult aș suferi?

Mă simt lovită de cuvintele ei, dar ceva în mine se aprinde și mă surprind răspunzându-i.

— *Știu* că aventurile distrug oameni! țip, gândindu-mă cum stăteam ghemuită în pat săptămâni întregi după ce am aflat că Daniel mă mințise, după ce îi văzusem nevasta, cu fața ei obosită.

S-a întâmplat acum aproape cincisprezece ani, dar pot încă să văd acea tricicletă galbenă și coarda roz în spatele stejarului de la el din curte. Încă îmi amintesc cum îmi tremura stiloul în mână când m-am înscris la clinica de Planificare familială.

— Am fost înșelată de un bărbat însurat în facultate! spun cu o voce mai blândă. Este prima dată când dezvălui acest episod al poveștii mele cuiva. Durerea care mă lovește e atât de proaspătă, de parcă aș fi din nou acea fată de douăzeci de ani cu inima sfâșiată. Am crezut că mă iubea. Nu mi-a spus niciodată despre soția lui. Uneori cred că viața mea ar fi complet diferită dacă știam.

Emma traversează rapid camera. Deschide brusc ușa.

— Ieși afară!

Dar nu mai este veninul în ton. Buzele îi tremură și ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Lasă-mă să-ți spun doar un ultim lucru! o implor. Sună-l pe Richard în seara asta și spune-i că nu poți merge înainte cu nunta. Spune-i că am trecut din nou pe la tine și a fost ultima picătură.

Nu are nicio reacție, așa că în timp ce merg spre ușă continui repede: Cere-i să-i anunțe pe toți că logodna se anulează; această parte este foarte importantă. Nu te va pedepsi, dacă el controlează mesajul. Dacă iese din asta cu demnitate. Mă opresc în fața ei ca să nu piardă niciun cuvânt. Spune-i doar că nu poți să mai faci față fostei lui soții psihopate. Promite-mi că vei face asta. Apoi vei fi în siguranță.

Emma nu zice nimic. Dar cel puțin se uită la mine, chiar dacă eu o privire rece. Ochii ei se plimbă pe fața mea și apoi în jos și în sus.

— Cum pot să cred un cuvânt din ce spui?

— Nu e nevoie să crezi. Te rog, du-te la o prietenă. Lasă-ți aici mobilul ca să nu te poată găsi. Furia lui Richard trece rapid. Doar protejează-te!

Calc peste prag și aud ușa închizându-se cu zgomot în spatele meu. Sunt pe hol uitându-mă la covorașul albastru de sub picioarele mele. Emma probabil că reevaluează tot ce i-am spus acum. Și nu știe pe cine să creadă.

Dacă nu va urma scenariul pe care i l-am dat, s-ar putea ca Richard să își verse mânia pe ea, mai ales dacă nu mă găsește pe mine. Sau, și mai rău, ar putea-o convinge să nu renunțe la nuntă.

Poate nu trebuia să îi dezvălui rolul meu în asta. Siguranța ei ar fi trebuit să fie mai presus de nevoia mea de a mă descărca de vinovăție, de a fi meticulos de sinceră. Percepția ei greșită ar fi lăsat-o mai puțin vulnerabilă decât acest adevăr periculos.

Care va fi următorul pas al lui Richard? Am douăzeci și patru de ore până când se întoarce. Și nu am nicio idee ce să fac.

Merg încet pe coridor. Mi-e așa de greu să mă despart de ea. Dau să intru în lift, când aud o ușă deschizându-se. Mă uit și o văd pe Emma în prag.

— Vrei să îi spun lui Richard că anulez nunta din cauza ta?

Încuviințez repede din cap.

— Da. Dă toată vina pe mine.

Fruntea i se încruntă. Își înclină capul într-o parte și se uită din nou la mine de sus în jos.

— E cea mai sigură soluție, zic eu.

— Se poate să fie pentru mine. Dar nu și pentru tine.

37.

— Mi-a fost atât de dor de tine, iubito, spune Richard.

Auzind iubirea și tandrețea din vocea lui, ceva în pieptul meu se zvârcolește.

Fostul meu soț stă acum la doi metri de mine. S-a întors din Chicago acum câteva ore și s-a oprit acasă să se schimbe în blugi și tricou polo înainte de a ajunge aici, la apartamentul Emmei.

Stau ghemuită, uitându-mă printr-o gaură a cheii demodată din ușa dressingului ei. Este singurul loc care îmi oferă atât adăpost, cât și un punct de observație spre cameră.

Emma stă pe marginea patului în pantaloni de fitness și cu un tricou. Un pachet de Sudafed, unul de șervețele și o ceașcă de ceai se află pe noptieră. Eu m-am gândit la aceste nuanțe.

— Ți-am adus supă de pui și suc de portocale proaspăt stors de la Eli's. Și niște pastile cu zinc. Instructorul meu zice că e foarte bun pentru răcelile de vară.

— Mulțumesc, spune Emma cu o voce firavă și suavă.

Este convingătoare.

— Pot să-ți aduc un jerseu?

Mă încordez când silueta lui Richard îmi obstrucționează vederea. Se apropie de ascunzătoarea mea.

— De fapt, mi-e prea cald. Poți să-mi aduci, te rog, o compresă pentru frunte?

Nu am exersat aceste replici; Emma improvizează bine.

Nu expir până ce nu îi aud pașii îndepărtându-se și mergând spre baie.

Mă mișc ușor; am stat pe genunchi și mă dor picioarele.

Emma nu s-a uitat spre mine nici măcar o dată. Este încă năucită de revelația mea; nu pare să aibă încredere totală în mine. Nu o învinovățesc.

— Nu te vei mai băga în viața mea de acum înainte, îmi spusese ieri când eram lângă lift. Nu voi termina lucrurile cu Richard prin telefon doar pentru că așa mi-ai zis tu. Eu voi decide când îmi anulez nunta.

Dar cel puțin mă lasă să fiu în apropiere până diseară, cu telefonul în mână. Urmărindu-l pe el. Protejând-o pe ea.

Amândouă am prezis că Richard va insista să o viziteze când Emma i-a spus că era bolnavă. Simularea unei boli rezolvă o multitudine de probleme. Dacă Richard îi urmărește mișcările Emmei, ea va avea o explicație pentru neprezentarea la ora de yoga. De ce vrea să doarmă la ea. Și de ce nu vrea nici măcar să o sărute, darămite să facă sex. Am vrut să o scutesc de asta.

— Poftim, iubito, spune Richard întorcându-se în cameră.

Observ că se apleacă peste pat, apoi spatele lui mă împiedică să-i văd mișcările. Totuși mi-l imaginez ținând prosopul ud pe fruntea Emmei și netezindu-i părul. Uitându-se la ea cu multă iubire.

Mă dor genunchii de parcă aș sta pe coji de nucă. Coapsele mă ustură; sunt disperată să mă ridic și să-mi scutur picioarele. Dar Richard ar putea să audă.

— Îmi displace să mă vezi așa. Sunt o epavă.

Dacă nu aș fi știut care e adevărul, aș fi crezut că era sinceră.

— Chiar și când ești bolnavă, ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Îl știu pe Richard bine. Crede în tot ce spune. Dacă Emma și-ar exprima o poftă de sorbet de căpșuni sau de niște șosete confortabile de cașmir, el ar scotoci tot Manhattanul să i le aducă pe cele mai bune. Ar dormi pe podea lângă ea, dacă ea ar zice că asta o face să se simtă bine. Este partea din natura lui Richard pe care mi-e cel mai greu să o scot de la inimă. În acest moment, profilul lui prin gaura cheii e tot ce pot să văd.

Închid ochii. Apoi imediat îi deschid. Am învățat pericolul din a nu vedea lucrurile pe care nu vreau să le văd.

Dacă Emma nu se va ridica la nivelul așteptărilor lui Richard – și asta ar fi inevitabil –, ar exista consecințe. Dacă ea nu va fi soția fanteziilor lui, o va răni, apoi îi va da bijuterii să o împace. Dacă nu îi va oferi familia sau nu va crea tipul de cămin pe care și-l dorește, el va ataca sistematic realitatea ei și o va răsuci și deforma până când ar fi de nerecunoscut chiar și pentru ea. Și cel mai rău, va lua orice sau pe oricine ar iubi ea mai mult.

— Îi voi spune lui Maureen că trebuie să anulăm pe mâine, îi zice Richard Emmei.

Perfect, gândesc eu. Această întârziere ne-ar da un pic de timp de gândire la cum am putea-o elibera pe Emma mai bine.

Dar în loc să fie de acord, Emma spune:

— Nu, sunt sigură că voi fi mai bine, trebuie doar să mă odihnesc.

— Cum vrei tu, iubita mea, dar cel mai important lucru ești tu.

Chiar și prin ușa dulapului simt atracția magnetică a charismei lui. Speram că Emma va începe să se distanțeze de Richard în seara asta. Dar doar câteva minute în prezența lui o distrag.

Prin gaura cheii le văd mâinile împreunate. Degetul lui mare îi mângâie blând încheietura.

Vreau să ies din dulap și să-i despart; el o influențează.

— Mai mult decât atât, Maureen trebuie să vină ca să îi arăt rochia de mireasă. Acea rochie e acum agățată la cincisprezece centimetri de mine; Emma a pus-o aici ca să nu o vadă Richard. În plus, mai avem și activitățile acelea drăguțe pentru nuntă. Nu crezi că te voi lăsa să guști din torturi de unul singur, nu? continuă ea pe o voce jucăușă.

Asta e chiar opusul a ce ar trebui să se întâmple. Emma cea de acum e complet diferită de Emma din urmă cu douăzeci și patru de ore care m-a întrebat, când eram în aceeași cameră, cum putea Richard să fie atât de minunat și atât de brutal în același timp?

Nu pot să îmi mai mențin poziția mult timp. Îmi ridic încet genunchiul drept de la podea și îmi pun ușor piciorul jos. Repet mișcarea cu piciorul stâng, încet, încet, dureros, mă ridic. Rochii și cămăși mă înconjoară, țesături mătăsoase mi se plimbă pe față.

Un umeraș se lovește de un băț de metal, cu un sunet atât de delicat și precis ca și un clopoțel de vânt bătând o singură notă.

— Ce-a fost asta? întreabă Richard.

Nu văd nimic. Mirosul lui de citrice mă înconjoară sau doar îmi imaginez? Inspir foarte încet. Inima îmi bate cu putere. Sunt terorizată de ideea că voi leșina, prăbușindu-mă pe ușa de la dulap.

— Doar patul meu cel vechi, o aud pe Emma mișcându-se și, miraculos, patul face un zgomot. Abia aștept să dorm într-al tău.

Sunt din nou uimită de subterfugiile pe care le găsește cu viteza luminii.

— Dar mai e ceva ce vreau să îți spun.

— Ce este, iubito?

Ezită. Mă las înapoi ca să pot vedea prin gaura cheii. Mă întreb unde va duce conversația. Știe ce isteț e Richard; nu îl vrea afară din apartament înainte ca el să afle că ea nu e cu adevărat bolnavă?

— Vanessa m-a sunat azi.

Deschid ochii larg și abia îmi reține un suspin. Nu-mi vine să cred că m-a prins din nou în capcană.

Richard latră câteva cuvinte și lovește violent peretele de lângă dulapul Emmei. Simt vibrațiile prin podea, îi văd pumnii strângându-se și relaxându-se. Stă cu fața la perete câteva minute apoi se întoarce din nou spre Emma.

— Îmi pare rău, iubito! Vocea lui e încordată. Ce aiureli ți-a mai zis de data asta?

Emma a ales să îl creadă pe Richard. Tot teatrul a fost ca să mă păcălească. Sun la 911, dar ce va crede poliția, dacă Emma și Richard le spun că am intrat prin efracție?

Hainele Emmei mă sufocă. Nu este aer în acest dulap mic. Sunt blocată. Simt gheara claustrofobiei strângându-mă.

— Nu, Richard, nu a fost așa. Emma și-a cerut scuze. A spus că mă va lăsa în pace.

Capul îmi vâjâie. Emma e așa de departe de orice scenariu pe care mi l-aș putea imagina, nu pot nici măcar să îi ghicesc intențiile.

— A mai spus asta. Îl aud pe Richard respirând greu. Dar tot sună și vine la mine la birou și scrie scrisori. Nu se va opri. E nebună.

— Iubitule, e în regulă. Chiar o cred. A părut altfel acum.

Îmi simt picioarele ca din plastilină. Habar n-am de ce Emma a creat asta. Richard expiră.

— Hai să nu mai vorbim despre ea. Sper să nu mai trebuiască niciodată. Pot să îți aduc altceva?

— Tot ceea ce vreau e să dorm. Și nu vreau ca tu să te îmbolnăvești. Ar trebui să pleci. Te iubesc.

— Vă voi lua pe tine și pe Maureen mâine la ora două. Și eu te iubesc!

Stau în dulap până când Emma deschide ușa câteva minute mai târziu.

— A plecat.

Îmi scutur picioarele și tresar. Aș vrea să o întreb despre turnurile neașteptate din conversație, dar fața îi este atât de lipsită de expresie, încât știu că tot ce vrea e să plec.

— Pot să aștept câteva minute înainte să plec?

Ezită și apoi aprobă din cap.

— Haide în living.

Observ că mă evaluează din priviri și e precaută.

— Și acum ce facem?

Se încruntă. Faptul că am folosit pluralul nu îi e tocmai pe plac.

— Mă gândesc eu.

Ridică din umeri.

Emma nu își dă seama. Pare să nu simtă urgența de a anula nunta. Dacă Richard poate să fie atât de convingător într-o scurtă vizită, ce va fi când îi va da să guste din torturi, cu brațele în jurul taliei ei, șoptindu-i promisiuni despre cât de fericită o va face?

— L-ai văzut lovind în perete, zic cu vocea ridicată. Nu vezi cum e?

Asta implică însă mai multe persoane decât Emma. Chiar dacă Richard o lasă să plece – lucru de care nu sunt foarte convinsă cum rămâne cu multitudinea de alte căi prin care ar putea să mă rănească pe mine? Și femeia de dinaintea noastră, fosta soție cu părul închis la culoare care nu a suportat acel cadou de la Tiffany? Sunt sigură acum că și ea a fost rănită.

Fostul meu soț este o creatură cu tabieturi, un om condus de rutină. Oricare-ar fi fost bijuteria superbă care era în acea pungă albastră lucioasă, ea reprezenta scuza lui, părerea lui de rău, felul lui de a acoperi un episod urât. Emma nu știe că eu

intenționez să salvez orice femeie care ar putea deveni viitoarea soție a lui Richard.

— Va trebui să o închei rapid. Cu cât durează mai mult, cu atât va fi mai rău…

— Am spus că voi rezolva eu.

Merge spre ușă și o deschide. Cu reținere trec de ea.

— La revedere! spune ea.

Am senzația că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

Dar greșește. Pentru că de acum eu am nevoie de un plan al meu. Sămânța unei idei fusese plantată când i-am văzut mânia explozivă care a erupt când mi-a auzit numele, acel telefon fictiv pe care l-aș fi dat. Prinde formă în mintea mea în timp ce merg pe holul cu mochetă albastră, urmând traseul pe care Richard mersese cu doar câteva minute înainte.

Emma crede că Maureen vine mâine să vadă rochia de mireasă și să guste din torturi împreună cu Richard. Nu are nici cea mai mică idee despre ce se va întâmpla de fapt.

38.

Paginile noii mele asigurări de viață ies din imprimantă. Le prind împreună, apoi le introduc într-un plic. Am selectat un plan care nu acoperea doar decesul din cauze naturale, ci și moartea și dezmembrarea din cauze de accident.

O pun pe birou lângă biletul pentru mătușa Charlotte. Este cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o vreodată. În ea am lăsat informații despre contul meu bancar cu noua sumă pentru a putea să o acceseze ușor. De asemenea, ea este singura beneficiară a asigurării mele de viață.

Mai am trei ore. Îmi scot lista cu lucruri de făcut și bifez ca îndeplinită acea sarcină. Camera mea e

curată, patul făcut. Toate lucrurile îmi sunt în dulap.

Puțin mai devreme azi, am bifat alte două sarcini. I-am sunat pe părinții lui Maggie. Și apoi pe Jason.

La început nu mi-a recunoscut numele. I-a luat câteva momente să își amintească. Am așteptat în timpul în care el a făcut conexiunea mentală, întrebându-mă dacă va vorbi și de întâlnirile noastre din trecut.

Însă el mi-a mulțumit pentru donațiile la adăpostul de animale, apoi mi-a povestit de viața de după terminarea colegiului. Mi-a spus că s-a căsătorit cu iubita pe care o cunoscuse în campus.

— A stat lângă mine, mi-a zis el cu vocea îngroșându-i-se de emoție. Eram atât de furios pe toată lumea, dar în primul rând pe mine însumi pentru că nu am fost acolo să îmi ajut surioara. Când am fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate și am mers la dezalcoolizare – ei bine, prietena mea a fost stâlpul meu de sprijin. Nu a renunțat niciodată la mine. Ne-am căsătorit în anul următor.

Soția lui era profesoară de gimnaziu, mi-a mai spus. Absolvise în același an cu mine. De aceea a fost acolo la ceremonia de absolvire din Amfiteatrul Piaget și a stat într-un colț. Ca să o sprijine pe ea.

Sentimentele mele de vinovăție și anxietatea creaseră o minciună. Nu a fost niciodată vorba despre mine. Nu puteam decât să simt tristețe pentru femeia care lăsase toată acea frică să influențeze atât de multe decizii din viața ei.

Îmi este încă foarte frică, dar nu mă mai simt constrânsă.

Doar câteva sarcini mai sunt pe lista mea acum.

Deschid laptopul și șterg istoricul din browser, șterg dovezile investigațiilor mele recente. Verific de două ori pentru a fi sigură că niciuna din căutările mele de bilete de avion și moteluri mici,

nu de lux, nu este vizibilă nimănui, nici unei persoane care ar putea accesa laptopul.

Emma nu îl înțelege pe Richard așa cum îl înțeleg eu. Nu bănuiește de ce poate fi în stare. E imposibil de imaginat ce devine el în cele mai rele momentele ale sale.

Richard va merge mai departe dacă eu nu îl opresc. Va fi mai atent, totuși. Va găsi o cale să rotească caleidoscopul trecând de realitatea curentă și formând o imagine nouă, strălucitoare, ca să distragă atenția.

Îmi pun hainele pe pat și fac un duș, lung, fierbinte, încerc să îmi relaxez mușchii. Mă înfășor în halat și șterg condensul de pe oglinda aflată deasupra chiuvetei.

Mai sunt două ore și jumătate.

Prima dată părul. Îl prind în coc la spate. Aplic machiajul cu grijă și aleg cerceii cu diamante pe care mi i-a dat Richard la a doua noastră aniversare. Îmi fixez ceasul Cartier Tank în jurul încheieturii. Este esențial să pot să urmăresc fiecare secundă.

Rochia pe care mi-am ales-o este cea pe care am purtat-o când am mers cu Richard în Bermude. Un înveliș clasic de alb-ca-zăpada. Aproape că ar putea trece drept rochie de mireasă la o ceremonie simplă de plajă. Este una din acele ținute pe care mi le-a trimis înapoi acum câteva săptămâni.

Am ales-o nu doar pentru istoria și pentru posibilitățile ei, ci și pentru că are buzunare.

Mai rămân două ore. Îmi pun niște pantofi fără toc, apoi îmi adun obiectele de care am nevoie.

Rup lista în bucăți mici și o arunc la closet. Mă uit cum se învârte ușor, cu cerneala răspândindu-se prin jetul de apă.

Un ultim gest trebuie să fac înainte să plec. Este cel mai dureros dintre toate cele trecute pe listă. Voi avea nevoie de toată puterea și de tot talentul meu actoricesc. O găsesc pe mătușa Charlotte în

dormitorul care îi servește de studio. Ușa e deschisă.

Pânzele sunt rânduite prin cameră. Pete de culori suculente acoperă podeaua de lemn. Pentru un moment capitulez în fața frumuseții: ceruri albastre, stele sclipitoare, orizontul în momentul efemer dinaintea răsăritului. O rapsodie de flori sălbatice. O masă din lemn bătută de vreme. Un pod parizian peste Sena. Curbura obrazului unei femei, albul pielii ei brăzdate de cutele vremii. Cunosc această față atât de bine; este autoportretul mătușii mele.

Mătușa Charlotte se pierde în peisajul pe care îl creează. Pictura ei este mai liberă ca niciodată; stilul, mai iertător.

Vreau să rămână așa în memoria mea.

După câteva momente se uită în sus și clipește:

— Oh, nu te-am văzut aici, scumpo.

— Nu vreau să te deranjez, spun blând. Ies puțin, dar ți-am lăsat mâncare de prânz în bucătărie.

— Arăți bine. Unde te duci?

— Un interviu pentru o slujbă. Nu vreau să cobesc, dar o să-ți spun mai multe diseară.

Ochii mei cad pe o pânză din cealaltă parte a camerei: o frânghie de rufe agățată în afara unei clădiri deasupra unui canal venețian, cămășile, și pantalonii, și fustele legănându-se într-o briză pe care aproape că o simt.

— Trebuie să îmi promiți ceva înainte să plec.

— Faci pe șefa azi, nu? mă tachinează.

— Serios. Este important. O să mergi cu mine în Italia înainte de sfârșitul verii?

Zâmbetul dispare de pe buzele mătușii.

— S-a întâmplat ceva?

Vreau cu disperare să trec în partea cealaltă a camerei, dar mă tem că dacă o fac nu voi mai putea să plec. Totul este în scrisoarea mea, oricum:

Îți amintești acea zi când m-ai învățat cum lumina soarelui conține toate culorile curcubeului? Tu ai fost soarele meu. Tu m-ai învățat cum să găsesc curcubeie… Te rog, du-te în Italia pentru noi. Mă vei purta cu tine pentru totdeauna.

Scutur din cap.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Plănuiam să fie o surpriză. Dar îmi fac griji că dacă primesc jobul nu vom mai putea să mergem împreună. Asta e tot.

— Hai să nu ne gândim la asta acum. Concentrează-te pe interviul tău. Când este?

Mă uit la ceas:

— Peste nouăzeci de minute.

— Baftă!

Îi trimit o bezea și îmi imaginez că ajunge pe obrazul ei fin.

39.

Pentru a doua oară în viață, stau într-o rochie albă la capătul unui petic îngust de albastru, așteptând ca Richard să se apropie. Ușile liftului se închid în spatele lui. Dar el nu se mișcă.

Simt intensitatea privirii lui de-a lungul coridorului până la mine. I-am ațâțat deliberat mânia de câteva zile, ademenindu-i-o din locșorul unde se luptă să o țină îngropată. Este opusul la cum mă învățasem să mă comport când eram căsătoriți.

— Ești surprins, iubire? Sunt eu, Nellie.

Este exact ora două. Emma e la vreo zece metri de unde stau eu, în living, cu Maureen. Niciuna din ele nu știe că eu sunt aici; m-am strecurat în clădire acum o oră urmând un curier la ușă. Știam exact când omul în uniformă care aduce cutia lungă dreptunghiulară va ajunge. Eu am fost cea

care a plasat comanda pentru o duzină de trandafiri albi care să fie trimiși Emmei în această după-amiază.

— Credeam că ai plecat din oraș, spune el.

— M-am răzgândit. Am vrut să am încă o discuție cu logodnica ta.

Mâinile îmi ating diverse obiecte din buzunare. Pe care îl voi scoate primul depinde de reacția lui Richard.

Face un pas pe covor. Mi-e aproape imposibil să evit să mă fac din nou mică. În ciuda vremii de vară, costumul lui închis la culoare, cămașa albă și cravata aurie sunt elegante și fără nicio cută. Nu este furios încă, nu în felul în care am eu nevoie.

— Serios? Și ce vrei să îi spui?

Vocea lui e periculos de calmă.

— Voi începe cu asta. Și scot o hârtie. Este extrasul de cont Visa care arată că nu ai comandat niciodată Raveneau-ul.

E mult prea departe ca să poată vedea scrisul mic și să-și dea seama că e de fapt e o declarație financiară de-a mea. Trebuie să continui înainte ca el să îmi ceară să vadă dovada. Îi zâmbesc, cu toate că stomacul mi se agită.

— De asemenea, îi voi explica Emmei că o urmărești prin telefon. Îmi păstrez vocea la fel de joasă și egală ca și a lui. La fel cum ai făcut și cu mine.

Aproape îi simt corpul încordându-i-se.

— Ai întrecut limita, Vanessa. Un alt pas măsurat. Este logodnica mea cea cu care te pui. După toate prin câte am trecut cu tine, vrei acum să strici asta?

Cu coada ochiului măsor distanța până la apartamentul Emmei. Îmi încordez corpul, pregătindu-mă.

— Ai mințit în legătură cu Duke. Știu ce ai făcut cu el, și îi voi spune Emmei.

Asta nu e adevărat, nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu câinele meu iubit, deși nu cred că

Richard i-ar fi făcut vreun rău, dar atinge ținta. Îi văd fața lui Richard crispându-se de mânie.

— Și ai mințit și în legătură cu spermograma. Gura îmi e atât de uscată, încât mi-e greu să rostesc cuvinte. Mă trag un pas înapoi, spre ușa apartamentului Emmei. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am rămas însărcinată. Tu nu meriți să ai un copil. Am făcut poze după ce m-ai rănit. Am dovezi. Nu ai crezut că sunt destul de deșteaptă, nu-i așa? Mi-am ales cuvintele cu grijă, pentru a-l incita pe fostul meu soț. Funcționează. Emma te va părăsi când îi voi spune totul. Vocea începe să-mi tremure. Dar adevărul pe care îl conține este indiscutabil. Exact ca și femeia dinaintea mea. Iau o gură mare de aer și spun replicile de încheiere: Și eu am vrut să te părăsesc. Nu am fost niciodată dulcea ta Nellie. Nu am vrut să rămân măritată cu tine, Richard.

Explodează de furie.

Asta așteptam. Dar am calculat greșit cât de rapid își va pierde controlul.

E pe mine înainte să reușesc să fac mai mult de câțiva pași spre ușa Emmei.

Mâinile lui Richard sunt în jurul gâtului meu, sugrumându-mă.

Am crezut că voi avea timp să strig. Să bat în ușă și să le atrag pe Emma și pe Maureen ca să vadă transformarea lui Richard. El nu ar putea explica niciodată propria violență; ar fi acea dovadă fizică greu de înțeles dintr-un caiet, dulap sau beci. Asta era cealaltă poliță de asigurare de care aveam nevoie ca să ne salvăm pe toate – pe mine, pe Emma și pe femeile din viitorul lui Richard.

De asemenea, mă bazam pe faptul că Richard și-ar întrerupe atacul la vederea Emmei și a lui Maureen – sau cel puțin, ele ar fi capabile să îl oprească. Acum însă nu mai are niciun motiv să nu își satisfacă nevoia de a mă elimina.

Îmi simt beregata strivită de ceafă. Durerea este agonizantă. Genunchii mi se înmoaie. Brațul stâng se întinde în van spre ușa Emmei. Ea se răsucește în rochia de mireasă lângă viitoarea cumnată. Fără a avea nici cea mai mică idee ce se întâmplă de cealaltă parte a peretelui din living. Asaltul lui Richard este aproape silențios; un sunet bolborosit se luptă să iasă din gâtul meu, dar e mult prea slab ca să îl audă Emma sau oricine altcineva care ar fi acasă de pe acest palier.

Mă trântește de perete. Respirația lui fierbinte îmi mângâie obrajii. Văd cicatricea de deasupra ochiului, o linie argintie, când se apropie. Mă ia amețeala. Dau să scot spray-ul paralizant din buzunar, dar în timp ce îl scot, Richard mă lovește cu capul de perete și îl scap din mână. Spray-ul cade pe covor.

Nu mai văd bine; vederea îmi este tulburată de dungi negre. Îl lovesc cu putere în gambă, dar nu e afectat.

Plămânii mă ustură, sunt disperată după aer.

Ochii lui ard într-ai mei.

Mâna mi se lovește de ceva greu din buzunarul hainei lui. Îl scot cu greu afară.

„Salvează-ne”.

Cu ultimele puteri izbesc obiectul de fața lui. Richard scoate un țipăt.

Un șuvoi roșu de sânge curge din rana de la tâmplă.

Membrele îmi devin grele și corpul meu începe să se relaxeze. Un calm pe care nu l-am simțit de mulți ani – poate niciodată – mă învăluie. Genunchii mă lasă. Mă pierd în întuneric când presiunea dispare dintr-odată.

Mă prăbușesc și trag cu greu o gură de aer. Tușesc violent și apoi vomit.

— Vanessa! mă strigă o femeie de la o distanță ce pare foarte mare.

Sunt întinsă pe covor, cu unul din picioare îndoit sub mine, dar mă simt ca și cum aș pluti.

— Vanessa!

— Emma!

Tot ceea ce pot să fac e să mă las pe o parte, scoțând la vedere cioburi de porțelan. Văd fragmente din figurinele sparte de porțelan – o mireasă blondă zâmbind relaxată și mirele ei chipeș. Era vârful tortului nostru de nuntă.

Și lângă ele stă Richard în genunchi, fără expresie, sângele șiroindu-i de-a lungul feței și pătându-i cămașa albă.

Inspir cu durere o dată, și încă o dată. Toată amenințarea s-a scurs din fostul meu soț. Părul i-a căzut în ochi. Nu se mișcă.

Cu oxigenul proaspăt parcă prind un pic puteri, dar gâtul îmi e atât de umflat și de rănit că nu pot nici să înghit. Reușesc să mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de perete.

Emma se grăbește spre mine. Este desculță, ca și mine, îmbrăcată într-o rochie albă. Rochia ei de mireasă.

— Am auzit pe cineva strigând – am ieșit să văd – și apoi… Ce s-a întâmplat?

Nu pot vorbi, pot doar să respir scurt și cu lăcomie. Văd că se uită la gâtul meu.

— Chem o ambulanță.

Richard nu reacționează la nimic, nici măcar la exclamația uimită a lui Maureen când apare la ușă.

— Ce se întâmplă? Maureen se uită la mine – femeia pe care o considera instabilă, soția de lepădat a fratelui ei. Apoi se uită la Richard, omul pe care l-a ajutat să crească și pe care îl iubește necondiționat. Merge la el și îl atinge pe spate:

— Richard?

El își duce o mână la frunte, apoi se uită la sângele din palmă. E ciudat de detașat, pare a fi în șoc.

„Urăsc să văd sânge”. Ăsta a fost unul din primele lucruri pe care mi le-a spus. Îmi dau dintr-odată seama că toate modalitățile prin care a

încercat să îmi facă rău Richard nu m-au făcut niciodată să sângerez.

Maureen se grăbește în apartament și se întoarce cu un teanc de prosoape de hârtie. Se așază lângă el și îi aplică presiune pe rană.

— Ce se întâmplă? Vocea ei devine mai aspră. Vanessa, de ce ești aici? Ce i-ai făcut?

— M-a rănit. Vocea mea e răgușită și simt fiecare silabă ca și cum acele bucăți de porțelan ciobite mi-ar zgâria gâtul. Trebuie să rostesc în sfârșit aceste cuvinte. Mă strâmb în timp ce încerc să vorbesc mai tare: M-a sufocat. Aproape că m-a omorât. Exact așa cum a făcut când eram căsătoriți.

Maureen suspină.

— El nu ar… Nu, nu…

Apoi tace. Încă scutură din cap, dar umerii i se lasă și fața i se întristează. Sunt sigură că și dacă nu a văzut încă urmele degetelor de pe gâtul meu, tot mă crede.

Se ridică. Îndepărtează prosoapele de hârtie de pe fața lui Richard și îi examinează rana. Când vorbește din nou, tonul ei e energic, dar grijuliu:

— Nu e așa de rău, nu cred că ai nevoie de copci. Richard nu reacționează nici de data asta. Voi avea grijă de tot, Richard.

Maureen strânge bucățile de porțelan. Le adună într-o mână și apoi îl cuprinde cu brațele pe fratele ei și își înclină capul lângă al lui. Abia aud ce îi șoptește:

— Întotdeauna am avut grijă de tine, Richard. Nu am permis să ți se întâmple nimic rău. Nu-ți face griji. Sunt aici. O să rezolv totul.

Vorbele ei sunt tulburătoare. Dar ce mă șochează și mai mult e emoția ciudată din spatele lor. Maureen nu pare furioasă, sau supărată, sau confuză. Vocea ei e plină de ceva ce nu pot identifica inițial, pentru că e atât de nepotrivit. Dar într-un final înțeleg ce e: satisfacție.

40.

Clădirea din fața mea putea să fie o pensiune din sud, cu coloanele ei mari și o verandă cu un rând ordonat de scaune balansoar. Dar pentru a avea acces trebuie să trec printr-o poartă unde îi arăt un act de identitate cu poză unui agent de securitate. Bărbatul îmi verifică sacoșa de pânză pe care o am cu mine. Ridică din sprâncene când vede ce am înăuntru, dar mă lasă să trec.

Câțiva dintre pacienții de la New Springs Hospital lucrează în grădină, iar alții joacă o partidă de cărți pe verandă. Nu îl văd pe Richard printre ei.

Richard petrece douăzeci și opt de zile în acest spital de boli mintale, unde face zilnic terapie intensivă. E parte din înțelegerea pe care a încheiat-o pentru a evita să fie condamnat pentru agresiune.

În timp ce urc treptele de lemn spre intrare, văd o femeie cu siluetă atletică ridicându-se dintr-un șezlong, îmi bate soarele în ochi și nu pot să o identific imediat. Apoi se mișcă mai aproape și observ că e Maureen.

— Nu știam că vei fi azi aici.

Nu ar trebui să fiu surprinsă, Maureen e tot ce i-a rămas lui Richard acum.

— Sunt aici în fiecare zi. Mi-am luat concediu.

Mă uit în jur.

— Unde e el?

Unul din consilieri a transmis dorința lui Richard: voia să mă vadă. La început nu știam dacă îi voi îndeplini dorința. Dar mi-am dat seama că și eu aveam nevoie de această vizită.

— Richard se odihnește. Am vrut să vorbesc cu tine înainte. Maureen face semn către niște balansoare. Mergem?

Maureen își încrucișează picioarele și netezește o cută din costumul cu pantaloni. E clar că are un

plan. Aștept să mi-l împărtășească.

— Mă simt teribil pentru ce s-a întâmplat între tine și Richard.

O văd uitându-se la pata galbenă ușor decolorată de pe gâtul meu.

Dar este o disonanță între cuvintele ei și energia pe care o transmite. Postura ei e rigidă, iar chipul, lipsit de empatie.

Nu-i pasă de mine, nu i-a păsat niciodată, cu toate că la început eu speram că vom deveni apropiate.

— Știu că zici că e vina lui. Dar nu e așa de simplu. Vanessa, fratele meu a trecut prin multe. Mai multe decât ai știut vreodată, mai multe decât poți să îți imaginezi.

La această replică nu pot decât să clipesc surprinsă. Vrea să îl facă pe Richard să pară victima.

— M-a atacat. Aproape că m-a omorât.

Nu e afectată de ieșirea mea; își drege glasul și începe din nou:

— Când părinții noștri au murit…

— În accidentul de mașină.

Se încruntă ca și cum ce am spus ar fi iritat-o. Ca și cum se aștepta ca această întâlnire să fie mai mult un monolog decât o conversație.

— Da, tatăl nostru a pierdut controlul mașinii. A lovit un parapet și s-a răsturnat. Ei au murit pe loc. Richard nu își amintește multe, dar poliția a spus că indicatoarele arătau că tata a accelerat.

— Richard nu își amintește – vrei să zici că era în mașină? am exclamat eu.

— Da, da… zice Maureen nerăbdătoare. Asta încerc să-ți spun.

Sunt uluită. Richard ascunsese mai multe despre el decât îmi dădeam seama.

— A fost oribil pentru el. Maureen vorbește în grabă, ca și cum ar vrea să treacă rapid peste detalii ca să ajungă la partea importantă. Richard era prins în scaunul din spate. S-a lovit la frunte.

Mașina s-a răsturnat și nu a putut ieși. A durat o vreme până când un alt șofer a văzut accidentul și a chemat salvarea. Richard a făcut o contuzie și a avut nevoie de copci, dar putea să fie mult mai rău.

Acea cicatrice argintie de deasupra ochiului, mă gândesc eu. Aceea de care îmi zicea că a fost cauzată de un accident de bicicletă.

Mi-l imaginez pe Richard ca adolescent – un băiat – amețit și în dureri după accident. Plângând după mama lui. Nereușind să-și trezească părinții. Încercând să deschidă ușa automobilului răsturnat. Bătând cu pumnii în geam și urlând. Și sânge. Trebuie să fi fost atât de mult sânge.

— Tatăl meu era temperamental și, ori de câte ori se enerva, conducea repede. Bănuiesc că se certa cu mama înainte de coliziune.

Cadența cuvintelor lui Maureen e mai lentă acum. Dă din cap.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că i-am zis lui Richard să își pună centura de siguranță și m-a ascultat.

— Habar n-am avut de asta, răspund într-un final.

Maureen se întoarce spre mine; parcă aș fi trezit-o dintr-o reverie.

— Da, Richard nu a vorbit cu nimeni altcineva despre accident decât cu mine, dar ce vreau să-ți mai spun e că nu doar când conducea își pierdea tata cumpătul. Tatăl meu a fost abuziv cu mama mea.

Inspir puternic. Tata nu a fost întotdeauna bun cu mama, îmi spusese Richard după moartea mamei mele, când stăteam tremurând în cadă.

Mă gândesc la fotografia părinților lui pe care Richard o ascunsese în beci. Mă întreb dacă era nevoie să o îngroape de-a dreptul pentru a suprima amintirile copilăriei în așa fel încât să genereze povestea mai acceptabilă pe care a prezentat-o.

O umbră cade pe mine. Instinctiv îmi mișc capul.

— Scuze pentru întrerupere, zice o asistentă în rochie albastră, zâmbind. Doreați să vă anunț când se va trezi fratele dumneavoastră.

Maureen aprobă din cap.

— Poți să-i spui să coboare, Angie? Maureen se întoarce spre mine. Cred că ar fi mai bine ca voi doi să vorbiți aici, nu în camera lui.

Am văzut-o pe asistentă îndepărtându-se, apoi, când nu ne mai putea auzi, vocea lui Maureen a devenit metalică. Cuvintele ei sunt scurte și tăioase:

— Uite, Vanessa. Richard este fragil acum. Ne înțelegem că îi vei da pace?

— El a fost cel care a vrut să vin aici.

— Richard nu știe acum ce vrea. Acum două săptămâni credea că vrea să se însoare cu Emma. Credea că ea e perfectă – Maureen scoate un sunet batjocoritor –, chiar dacă abia o cunoștea. La fel a crezut și despre tine, la un moment dat. Întotdeauna a vrut ca soția lui să arate într-un anumit fel, ca mirele și mireasa de pe ornamentul pe care l-a cumpărat pentru părinții mei cu atâția ani înainte.

Mă gândesc la data de pe figurine.

— Richard l-a cumpărat pentru părinții voștri?

— Văd că nu ți-a spus nici despre asta. Era pentru aniversarea părinților. Își făcuse planul că le va găti o cină specială și le face un tort. Că vor avea o noapte extraordinară și se vor iubi din nou. Dar apoi s-a întâmplat accidentul. Nu a mai apucat să le dea ornamentul.

— Era gol înăuntru, știi. Ornamentul de tort. Asta am crezut când l-am văzut spart pe hol în acea zi… cred că îl ducea la degustarea de torturi ca să îl arate designerului. Dar Richard chiar că trebuie să nu se căsătorească cu nimeni. Și este treaba mea să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

Dintr-odată zâmbește. Un zâmbet larg, sincer, și eu sunt complet nedumerită. Dar nu este pentru

mine. E pentru fratele ei care se apropie. Maureen se ridică.

— Vă las câteva minute singuri.

•

Stau lângă omul care în același timp este și nu mai este un mister pentru mine.

E îmbrăcat cu blugi și un tricou de bumbac simplu, cu barba întunecată în jurul maxilarului. În ciuda faptului că a dormit atât de mult, pare obosit, iar pielea îi e palidă. Nu mai e omul care m-a fermecat și apoi m-a terorizat.

Apare ca un om obișnuit, puțin dezumflat, un om la care nu m-aș uita de două ori dacă l-aș vedea într-o stație de autobuz sau cumpărând cafea la vreun chioșc stradal.

Soțul meu atâția ani m-a făcut să fiu vulnerabilă. A încercat să-mi anihileze personalitatea.

Soțul meu a fost și cel care m-a îmbrățișat pe o sanie verde când coborâm pe un deal din Central Park. Mi-a cumpărat înghețată cu rom și stafide la comemorarea morții tatălui meu și mi-a lăsat bilețele de dragoste fără motiv. Și spera că îl voi salva de el însuși.

Când în final Richard vorbește, spune ceea ce voiam să aud de atâta timp:

— Îmi pare rău, Vanessa. Și-a cerut scuze și înainte, dar de data asta știu că vorbele lui sună altfel. Sunt reale. Nu poți să îmi mai dai încă o șansă? Mă simt din ce în ce mai bine. Am putea să o luăm de la capăt.

Mă uitam la grădini și la pajiștea verde unduită din față. Îmi imaginasem o scenă ca asta atunci când Richard mi-a arătat prima dată casa din Westchester: noi doi într-un leagăn pe verandă, după câteva zeci de ani de căsnicie. Conectați de amintiri pe care le construiserăm împreună, fiecare prezentându-și detaliile favorite cu fiecare repovestire, până ce în final am fi avut o versiune unificată.

Mă așteptam să fiu nervoasă când aveam să-l văd. Dar acum simt doar milă.

Ca un răspuns la întrebarea sa, îi dau sacoșa de pânză. El scoate obiectul de deasupra, o cutiuță neagră de bijuterii. În ea se afla inelul meu de logodnă și verigheta. Deschide cutia.

— Am vrut să îți dau astea înapoi.

Am petrecut atâta timp reflectând la trecutul nostru. E momentul să i le returnez și să merg mai departe cu adevărat.

— Am putea să adoptăm un copil. Am putea face să fie perfect de data asta.

Se șterge la ochi. Nu l-am mai văzut niciodată plângând înainte.

Maureen apare între noi într-un minut. Ia sacoșa și inelele de la Richard.

— Vanessa, cred că e timpul să pleci. Te conduc.

Mă ridic. Nu pentru că mi-a spus ea, ci pentru că sunt gata să plec.

— La revedere, Richard.

•

Maureen mă conduce jos pe scări spre parcare. O urmez într-un ritm mai lent.

— Poți să faci orice vrei cu albumul de nuntă. Arăt spre plasă. A fost cadoul meu pentru Richard, deci este al lui de drept.

— Îmi amintesc. Terry a făcut o treabă atât de bună. Noroc că a putut să vină în acea zi în cele din urmă.

Mă opresc. Nu spusesem nimănui de cât de aproape fusesem de a nu avea fotograf de nuntă. Și au trecut aproape zece ani de la nuntă; nici măcar eu nu puteam să îmi amintesc numele lui Terry atât de rapid.

Când Maureen se uită la mine, îmi amintesc cum o doamnă sunase să anuleze rezervarea noastră. Maureen știa ce fotograf urma să folosim; a sugerat să includem poze alb-negru când i-am trimis pe e-mail un link cu website-ul lui Terry și i-am cerut părerea în legătură cu cadoul.

Ochii ei de un albastru de gheață seamănă așa de mult cu cei ai lui Richard în acest moment. Este imposibil să îmi dau seama ce gândește. Îmi amintesc cum Maureen venea la noi acasă în fiecare vacanță, cum își petrecea zilele de naștere cu fratele ei, implicându-se într-o activitate care știa că mie nu îmi place, cum nu s-a măritat niciodată și nici nu a avut copii. Cum nu-mi amintesc să fi menționat numele vreunui singur prieten vreodată.

— Voi avea grijă de album. Se oprește la marginea parcării și mă atinge pe mână. La revedere.

Simt un metal rece, fin pe mâna mea. Când mă uit văd că și-a pus inelele pe al patrulea deget al mâinii drepte. Îmi urmează privirea.

— Pentru siguranță, spune ea.

41.

— Mulțumesc că m-ai primit azi! îi spun lui Kate în timp ce mă fac comodă pe locul meu obișnuit de pe canapea.

Cu toate că nu am mai fost aici de luni de zile – de când eram încă căsătorită –, camera este exact la fel, cu reviste aranjate în jurul măsuței de cafea și niște globuri cu zăpadă pe pervazul ferestrei. În fața mea, în acvariul cel mare, doi scalari se unduiesc în jurul unei plante verzi luxuriante, în timp ce peștii-clovn – portocaliu cu alb – și neonii tetra înoată printr-un tunel de roci.

Kate este și ea neschimbată. Are ochii mari, plini de simpatie. Părul ei lung, negru este pieptănat pe spate. Richard m-a prins când m-am strecurat în oraș prima dată să o văd pe Kate. Nu m-am mai întors ceva vreme. Apoi, când am revenit, i-am spus că merg la mătușa Charlotte și mi-am lăsat telefonul acolo în mod intenționat, în

timp ce m-am grăbit să parcurg cele treizeci de străzi până la ea.

— Sunt divorțată, încep eu.

Kate zâmbește ușor. A fost întotdeauna foarte atentă să nu lase să se vadă ceea ce simte, dar chiar dacă nu ne-am văzut decât de câteva ori, am învățat să o citesc.

— M-a lăsat pentru o altă femeie.

Zâmbetul dispare de pe fața lui Kate.

— Dar nu e nici cu ea acum, adaug repede. A avut un fel de cădere nervoasă, a încercat să mă rănească și au fost martori. Primește ajutor.

O privesc pe Kate în timp ce procesează toate astea:

— OK, spune ea într-un final. Deci… nu mai e o amenințare pentru tine.

— Corect.

Kate își lăsă capul într-o parte.

— Te-a părăsit pentru o altă femeie?

Acum eu sunt cea care zâmbește ușor.

— Era înlocuitoarea perfectă. Asta am crezut prima dată când am văzut-o… Și ea e în siguranță acum. Lui Richard i-a plăcut întotdeauna ca totul să fie perfect.

Kate se lasă pe scaun și își pune piciorul drept peste cel stâng, apoi își masează absentă încheietura.

Când am întâlnit-o prima dată pe Kate, mi-a pus doar câteva întrebări. Dar acele întrebări m-au ajutat să descurc gândurile învălmășite din mintea mea: „Poți să-mi spui de ce crezi că Richard încearcă să te mențină într-o stare de vulnerabilitate? Care ar fi motivația lui pentru asta?”

A doua oară când am venit la Kate, s-a întins după cutia de șervețele de pe măsuța dintre noi chiar dacă nu plângeam. Și-a întins mâna să mi le dea și privirea mi-a căzut pe brățara groasă de pe mâna ei.

Și-a ținut mâna drept, lăsându-mă să observ totul. Dar nu a scos un cuvânt. Să văd acea brățară distinctivă nu ar fi trebuit să fie o surpriză. În cele din urmă, să strâng informații a fost motivul pentru care am căutat-o pe fosta soție a lui Richard, pe femeia cu părul negru cu care fusese Richard înainte de mine.

Nu a fost greu să o găsesc: Kate încă locuia în oraș și era trecută în cartea de telefon. Am fost foarte atentă. Nu am menționat-o pe nume când am scris despre întâlnirile noastre în caietul meu Moleskine, iar când Richard a descoperit că mă strecurasem în oraș, i-am spus că am mers să văd un psiholog.

Dar Kate a avut și mai multă grijă.

M-a ascultat cu atenție, dar nu părea dornică să îmi povestească ce s-a întâmplat în anii când ea și Richard au fost împreună. Dar cred că am descoperit în cea de-a treia vizită. În vizitele mele anterioare, Kate s-a mișcat într-o parte după ce m-a lăsat înăuntru semnalându-mi să merg înaintea ei spre living. Când s-a ridicat să semnaleze sfârșitul conversațiilor, mi-a făcut semn să o iau înainte, și ea m-a urmat.

În a treia vizită însă, când m-am întrebat cu voce tare dacă ar fi bine să încerc să-l părăsesc pe Richard pur și simplu și să mă mut la mătușa Charlotte, Kate s-a oprit abrupt și mi-a oferit un ceai.

Am încuviințat din cap, confuză. A intrat în bucătărie în timp ce mă uitam la ea. Piciorul drept se târa pe podea; corpul compensa înclinându-se în sus și în jos, într-un impuls care să o împingă înainte. Ceva i s-a întâmplat la acel picior, cel pe care îl masa uneori în timpul conversației noastre. Ceva ce a lăsat-o cu o șchiopătare pronunțată.

Când s-a întors cu tava cu ceaiul, a zis doar:

— Ce spuneai?

Am scuturat din cap când a încercat să îmi dea o ceașcă. Știam că mâinile îmi tremurau prea tare ca

să pot să o țin. M-am uitat la colierul de platină pe care îl purta și la inelul de smarald de pe mâna dreaptă. Niște piese atât de rafinate și de scumpe. Ieșeau în evidență comparativ cu hainele ei simple.

— Spuneam că… nu pot să îl părăsesc pur și simplu. Abia eram în stare să rostesc cuvintele.

Am ieșit în grabă câteva clipe mai târziu, dintr-odată îngrozită că Richard ar fi putut să mă sune. Aceea a fost ultima dată când am văzut-o pe Kate, până azi.

— Există o înregistrare a incidentului la poliție. Și Maureen a intervenit să îl supravegheze pe Richard, spun acum.

Kate închide ochii pentru scurt timp:

— Asta-i bine.

— Piciorul tău…

Când Kate vorbește, vocea ei este fără emoție.

— Am căzut pe niște scări… Ezită și își mută privirea spre peștii din acvariu. Eu și Richard ne certaserăm în acea seară pentru că ajunsesem târziu pentru un eveniment. Vocea ei e mai blândă acum. După ce am ajuns acasă și el s-a băgat în pat… am ieșit din apartament. Luasem cu mine o valiză. Înghite greu și începe să-și maseze piciorul. Am decis să merg pe scări, în loc să iau liftul. Nu am vrut să audă cineva zgomotul. Dar Richard… nu dormea. Fața i se încrețește pentru un moment, apoi își revine. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Îmi pare atât de rău. Ești în siguranță acum… și tu!

Kate încuviințează din cap. După un moment zice:

— Ai grijă de tine, Vanessa!

Se ridică și mă conduce spre ușă. Aud yala încuindu-se în urma mea în timp ce o iau pe coridor. Apoi întorc brusc capul înapoi spre apartament, îmi reamintesc de o scenă de acum mult, mult timp.

Femeia în pelerină care stătea afară, în față la Learning Ladder, uitându-se la mine în timp ce

făceam ordine în clasă. S-a întors cu o mișcare ciudată când m-am apropiat de geam. Se poate să fi șchiopătat.

42.

Mă trezesc simțind lumina bogată ce pătrunde prin jaluzele încălzindu-mi corpul în timp ce stau în pat în camera liberă din apartamentul mătușii Charlotte.

Camera mea, mă gândesc, întinzându-mi mâinile și picioarele ca o stea-de-mare, ca să cuprind patul întreg. Apoi îmi întind mâna stângă și închid alarma înainte să țiuie.

Somnul încă mă ocolește în unele nopți, în timp ce mi se învârte prin minte tot ceea ce mi s-a întâmplat și încerc să pun la loc piesele ce au rămas încă un mister.

Dar nu mai urăsc diminețile.

Mă ridic și mă înfășor în halat. În timp ce mă îndrept spre baie să fac duș, trec de biroul meu, unde văd itinerarul excursiei mele la Veneția și Florența. Eu și mătușa Charlotte vom pleca peste zece zile. E încă vară și nu voi începe să predau la preșcolarii din South Bronx decât după Ziua Muncii.

O oră mai târziu, ies din clădirea de apartamente în aerul cald. Astăzi nu mă grăbesc, așa că mă plimb pe trotuar având grijă să nu stric pătratele de șotron desenate cu creta de un copil. New York-ul e întotdeauna mai liniștit în august; ritmul pare mai blând. Trec pe lângă un grup de turiști care fac poze liniei albastre a cerului. Un om în vârstă stă pe treptele unei clădiri din cărămidă, citind ziarul. Un vânzător umple găleți cu mănunchiuri de maci proaspeți și floarea-soarelui, crini și asteri. Voi cumpăra câteva la întoarcere.

Mă îndrept spre cafenea și deschid ușa, apoi mă uit de jur-împrejurul încăperii.

— O masă pentru o persoană? întreabă o chelneriță trecând cu meniurile.

Încuviințez din cap.

— Mulțumesc, dar mă întâlnesc cu cineva.

O văd într-un colț, ridicând o ceașcă albă la gură. Verigheta ei aurie strălucește în lumină. Mă opresc, uitându-mă îndelung la ea.

O parte din mine vrea să fugă spre ea. O altă parte are nevoie de mai mult timp să se pregătească.

Apoi se uită la mine și privirile ni se întâlnesc. Merg spre ea și se ridică rapid. Se întinde fără ezitare și mă îmbrățișează. Când ne desprindem, ne ștergem la ochi simultan. Apoi izbucnim în râs.

Mă așez pe locul din fața ei.

— E atât de bine să te văd din nou, Sam!

Mă uit la lănțișorul ei strălucitor din mărgele și zâmbesc.

— Mi-a fost dor de tine, Vanessa!

Cred că și mie mi-a fost dor de mine, mă gândesc eu.

Dar, în loc să vorbesc, mă întind spre geantă și scot mărgelele mele vesele cu același model.

EPILOG

Vanessa merge pe trotuar, cu părul ei blond fluturând în jurul umerilor, cu brațele mișcându-se libere. Strada ei e mai liniștită decât de obicei în zilele târzii de vară, dar un autobuz singuratic se aventurează pe lângă locul pe care l-am pândit. Câțiva adolescenți pierd vremea într-un colț privind cum unul din ei se rotește pe skateboard. Ea trece de ei și se oprește la un stand cu flori. Se apleacă spre un buchet generos de maci într-o găleată albă. Zâmbește când vânzătorul îi dă restul și își continuă drumul spre apartament.

În tot acest timp, ochii mei nu se îndepărtează de la ea. Când am privit-o înainte, am încercat să îmi dau seama în ce stare emoțională este. „Cunoaște-ți inamicul", scria Sun Tzu în *Arta războiului.* Am citit cartea pentru un curs la facultate și acele cuvinte au rezonat profund cu mine.

Vanessa nu și-a dat seama niciodată că eu sunt o amenințare. A văzut doar ceea ce am vrut eu să vadă; a crezut iluzia pe care o creasem.

Ea crede că eu sunt Emma Sutton, femeia inocentă care a căzut în capcana pe care ea a întins-o ca să scape de soțul ei. Sunt încă uimită de faptul că Vanessa a recunoscut că ea orchestrase relația mea amoroasă cu Richard; credeam că eu sunt cea care țesea pânza de păianjen.

Aparent am fost amândouă complice fără să știm.

Vanessa nu are idee cine sunt. Nimeni nu are. Aș putea să plec acum, și ea nu ar ști niciodată adevărul.

Pare să-și fi revenit complet după toate câte i s-au întâmplat. Poate că ar fi mai bine să nu știe

adevărul.

Mă uit la fotografia pe care o am în mână. Marginile sunt distruse de vreme și de cât de des am privit-o.

Este fotografia unei familii aparent fericite: tată, mamă, un băiat cu gropițe în obraji și o fetiță preadolescentă cu aparat dentar. Fotografia a fost făcută demult, când aveam doisprezece ani și locuiam în Florida, cu câteva luni înainte ca familia noastră să se destrame.

Era trecut de ora zece și trebuia să dorm – ora culcării trecuse deja –, dar nu eram adormită. Am auzit soneria de la ușă, și apoi pe mama:

— Mă duc eu.

Tata era în camera lui, probabil notând lucrările studenților. De multe ori făcea astă seară. Am auzit murmur de voci, apoi pe tata alergând pe culoar spre scări.

— Vanessa! a țipat el. Vocea lui părea atât de forțată, încât m-a făcut să ies din cameră.

Șosetele mi-au alunecat încet pe covor când am mers tiptil pe lângă camera fratelui meu mai mic până în capul scărilor și m-am ghemuit acolo. Puteam să văd totul în desfășurare direct sub mine. Eram un spectator în umbră.

Am văzut-o pe mama încrucișându-și brațele și uitându-se lung la tata. L-am văzut pe tata gesticulând cu mâinile în aer în timp ce vorbea. Am văzut mica noastră pisică unduindu-se printre picioarele mamei ca și cum ar vrea să o aline.

După ce mama a trântit ușa, s-a întors spre tata. Nu voi uita niciodată cum arăta fața ei în acel moment.

— Ea a venit la mine, a insistat tatăl meu, cu ochii lui albaștri că ai mei mărindu-se. A tot apărut în timpul orelor de consultații cerându-mi ajutorul. Am încercat să o fac să plece, dar ea a tot insistat – nu a fost nimic, îți jur.

Dar nu a fost doar nimic. Pentru că o lună mai târziu, tata a plecat.

Mama l-a învinuit pe tata, dar și pe studenta drăguță care îl ademenise. Menționa numele Vanessa în timpul certurilor, strâmbându-se ca și cum acele trei silabe aveau gust amar; acel nume devenise o scurtătură pentru tot ceea ce se întâmpla rău între ei.

Și eu dădeam vina tot pe ea.

După ce am absolvit, am venit într-o vizită la New York. Am căutat-o, bineînțeles; era acum Vanessa Thompson. Și numele meu era altul. Când tata a plecat, mama a revenit la numele de fată, Sutton. Când am devenit majoră, mi l-am schimbat și eu pe al meu tot în Sutton. Vanessa locuia într-o casă mare dintr-o suburbie bogată. Era căsătorită cu un bărbat chipeș. Aluneca printr-o viață de aur, una pe care nu o merita. Am vrut să o văd mai de aproape, dar nu găseam nicio cale pentru că stătea tot timpul acasă. Nu ne-am fi intersectat într-un mod natural.

Eram pe punctul de a-mi scurta excursia. Până ce mi-a venit o idee. M-aș putea apropia de soțul ei.

A fost ușor să aflu unde lucra Richard. Am aflat și că îi plăcea să bea espresso dublu la cafeneaua din colț în fiecare după-masă în jurul orei trei. Era o creatură a rutinei. Mi-am adus laptopul și m-am instalat la o masă. Când a venit data următoare, privirile ni s-au întâlnit. Eram obișnuită ca bărbații să mă abordeze, dar acum eu eram vânătorul. Exact așa cum îmi imaginasem că s-a întâmplat și cu tata. I-am oferit cel mai larg zâmbet al meu.

— Bună, sunt Emma.

Mă așteptam ca el să vrea să se culce cu mine, bărbații asta doreau de obicei. Asta ar fi fost suficient, chiar dacă doar pentru o noapte. În cele din urmă, soția lui ar fi aflat. Aș fi făcut eu să afle.

Această simetrie mi-a plăcut. O simțeam ca pe o justiție.

Însă el a sugerat să îmi depun candidatura pentru un post de asistentă la compania lui. Două

luni mai târziu, am înlocuit-o pe secretara lui, Diane. Câteva luni mai târziu, am înlocuit-o pe soția lui.

Mă uit din nou la fotografia din mâna mea. Am greșit în atât de multe privințe.

În legătură cu tatăl meu.

„Am fost înșelată odată de un om însurat când eram la facultate”, a spus Vanessa când ne-am întâlnit la magazinul de rochii de mireasă. „Am crezut că mă iubea. Nu mi-a spus niciodată de soția lui”.

În legătură cu Richard.

„Dacă te vei căsători cu Richard, vei regreta”, m-a avertizat ea când m-a confruntat în fața apartamentului meu. Și mai târziu, când Richard a stat lângă mine, a încercat din nou, chiar dacă era vizibil marcată: „Te va răni”.

Mă gândesc cum m-a tras Richard lângă el, cuprinzându-mă cu brațul, după ce Vanessa a rostit acele cuvinte. Gestul părea protector. Dar vârfurile degetelor lui au săpat în carnea mea, lăsându-mi o urmă de culoarea prunei. Cred că nici măcar nu a băgat de seamă, se uita insistent la Vanessa în acel moment. În ziua următoare, când ne-am întâlnit la salonul mireselor, am ținut-o pe Vanessa în partea cealaltă a mea.

Dar, în primul rând, am greșit în legătură cu Vanessa. Însă corect este să menționez că și ea a greșit în legătură cu mine.

Mă fac invizibilă în timp ce trec strada și o abordez. Se întoarce chiar înainte să o strig pe nume, probabil că mi-a simțit prezența.

— Emma! Ce faci aici?

Ea a fost sinceră cu mine, chiar dacă nu i-a fost ușor. Dacă nu ar fi luptat atât de tare să mă salveze, probabil că m-aș fi căsătorit cu Richard. Dar nu s-a oprit aici. Și-a riscat viața ca să-l demaște, să prevină ca alte femei să fie rănite.

— Am vrut să spun că îmi pare rău.

Fruntea i se încrețește. Așteaptă.

— Și am vrut să îți arăt o fotografie. I-o înmânez. Aceasta a fost familia mea.

Vanessa se uită atent la fotografie în timp ce îmi spun povestea, începând cu acea noapte de octombrie de demult când ar fi trebuit să dorm. Apoi își ridică brusc capul și se uită la fața mea:

— Ochii tăi. Tonul ei este calm, măsurat: Îmi păreau așa de familiari.

— Am crezut că meriți să afli.

Vanessa îmi dă fotografia înapoi.

— Mă gândeam la tine. Părea că te-ai materializat de nicăieri. Când am încercat să te caut on-line, nu existai decât de câțiva ani. Nu am găsit altceva decât adresa și numărul de telefon.

— Doreai ca mai degrabă să nu știi cine sunt?

Se gândește un minut. Apoi scutură din cap:

— Adevărul este singura cale de a merge înainte.

Și apoi, pentru că nu mai e nimic de zis pentru niciuna dintre noi, fac semn unui taxi care se apropie. Urc în taxi și mă întorc să mă uit prin geamul din spate. Ridic mâna.

Vanessa se uită la mine un moment. Apoi ridică și ea mâna, exact mișcarea mea în oglindă. Se întoarce și se îndepărtează de mine în momentul când taxiul pornește, distanța dintre noi crescând cu fiecare respirație.

virtual-project.eu

[1] *Lake Wobegon Days,* roman de Garrison Keiller, apărut în 1985, are la bază o serie de emisiuni de radio ale autorului și este emblematic pentru tendința naturală a oamenilor de a supraevalua abilitățile cuiva.

[2] Mi-o frec.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
PARTEA A DOUA
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
PARTEA A TREIA
31.
32.
33.
34.

35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
1. 3
2. 8
3. 21
4. 33
5. 44
6. 57
7. 64
8. 80
9. 89
10. 105
11. 118
12. 127
13. 133
14. 140
15. 145
16. 151
17. 154
18. 160
PARTEA A DOUA 165
19. 165
20. 175
21. 182
22. 193
23. 199
24. 206
25. 216
26. 236
27. 253
28. 259
29. 268

30. 281
PARTEA A TREIA 292
31. 292
32. 302
33. 313
34. 320
35. 328
36. 338
37. 349
38. 355
39. 359
40. 365
41. 371
42. 375